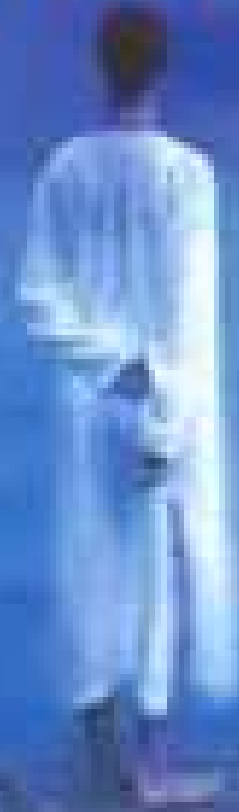

OSMAN AYSU

Doğum Günü:
15 Aralık

YINCLAP

Birinci Bölüm

1

İÇİMDEKİ karamsarlık belki de havadandı; üç günden beri durmaksızın yağan yağmur nedeniyle hafakanlar basıyordu ruhumu. Hızlı adımlarla yürüyordum sahil yolunda. Sırılsıklam ıslanmıştım, ama hiç umurumda değildi, saçlarım birbirine yapışmıştı, yağmur damlacıkları uzayan sakalımdan tanecikler halinde süzülüyordu, ince yağmurluğum su geçirmeye başlamış, giysilerim içimdeki atlete kadar ıslanmıştı. Karayelden, tam karşımdan esen sert rüzgâr içime işliyordu ve ben kaç saatten beri bu halde, sokaklarda, başıboş, serseri bir mayın gibi dolaştığımın farkında dahi değildim. Bu mevsim, hele yağış ve rüzgâr karayelden ise .soğuk dondurucu olurdu Arna-vutköy'de.

Deniz kenarındaki kaldırımında durdum birden.

Yağmur altında ıslanan yalnız ben değildim. Biri yaşlı, biri genç iki gariban, ya da balık tutma hastalığına tutulmuş iki amatör, ellerindeki oltaları denize sallandırmış o geceki nafakalarını temine çalışıyorlardı. Sanki ilk defa farkına varıyormuş gibi hayretle irkildim. Boğaz çocuğu olmama rağmen, hayatımda hiç balık tutmaya niyetlen-memiştim. Bu zevki kavrayamazdım bir türlü.

5

Doğma büyüme Arnavutköylüyümdür, yani Mega Rev-malı. Buraya semtte yaşayan eski Rumlar böyle derlerdi, ama şimdi bu ismi kullanan semt sakini pek kalmamıştı. Yaşlı balıkçıya doğru yaklaştım biraz. Sırtında sarı bir yağmurluk vardı, oltayı tutan parmakları soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Yandan yüzünü görmeye çalıştım; herhalde yetmişini aşmış olmalıydı. Öylesine işine dalmış, kendinden geçmişti ki varlığını hissetmedi bile.

"Rasgele!" dedim.

Yüzüme bakmadan, "Eyvallah" diye karşılık verdi. Yüzünün derisi kırış kırış, çatlaklar ve rüzgârın oluşturduğu mor harelerle kaplıydı.

Biraz daha yaklaştım yanına. Sanki onu tanıyor gibiydim, dikkatle bir kere daha baktım profiline. Fakat kafam o kadar dağınıktı ki, çıkarmamın, bana aşına gelen o yüzü bulanık anılarımin arasından çekip almamın imkânı yok gibi geldi. Zorladım kendimi, ama nafiye; hatırlayamı-yordum.

Adamı hatırlamam, kim olduğunu çıkarmam önemli miydi? Hayır, kesinlikle değildi. Hatta yanında o kadar durmam bile. Yürüyüp gitmeliydim, ama yapamadım, az gerisinde bekleyip, adamın yeni bir balık daha tutmasını seyre devam ettim anlamsızca.

Islanıyor ve üşüyordum.

O an bana garip bir şey oldu. Konuşmak istediğimi sezinledim. Oysa üç gündür, belki de daha fazla bir süredir tek bir Allah'ın kuluna kelam etmemiştim. Bu gariban balıkçıda beni çeken bir şey vardı.

Duruyor ve bekliyordum. Neyi beklediğimi bilmeden.

Adam bir kerecik olsun, merak saikiyle bile başını çevirip bakmamıştı bana. Eski blucini sırlıslıklamdı. Partal botları da su alıyor olmalıydı.

6

Onu tanıdığımı emindim. Ama nereden?

Başına geçirdiği beyzbol kepinin yanlarından yaşına göre oldukça gür ak saçları görünüyordu. Uzun zamandır tıraş olmadığı, ensesindeki uzayan saçlardan belliydi, yüzündeki sakal da en az benimki kadar, yani üç dört günlüktü.

Emekli bir memurdu belki. Ya da ahir ömrünü nasıl geçireceğini bilmeyen, bol vakti olan semt esnaflarından biri ya da çevreye tamamen yabancı, balık uğruna uzaklardan günöbirlik gelip burayı seçmiş rasgele bir ihtiyar.

Ama onu tanıdığımı emindim. En azından daha evvel bir yerlerden görmüşlüğüm vardı. Lanet hafızam çıkara-mıyordu bir türlü..

Yoksa yanılıyor muydum? Adam bana çok ilgisiz davranmıştı. Tanıdık veya göz aşinası olsa, bana bir merhaba demez ya da en azından gülümsemez miydi?

Yanılıyordum tabii, yine simaları, çevremdeki kişileri karıştırıyor, yüz yüze geldiğim insanları tanıdığım gafletine kapılıyordum. Bu ilk değildi; özellikle şu sıralar bu his daha da yoğunlaşmıştı içimde. Beynimin oyunuydu. Aşırı yorgunluktan..

Epeydir içki de içmiyordum, neden alkol olamazdı.

*

Anımsamaya çalıştım, son üç gündür ağzıma bir dirhem içki girmemişti. Dayının Yeri'ne uzun zamandır uğramamıştım, yanılmıyorsam evdeki son şarap şişesini de pazartesi gecesi bitirmiştim.

Bugünün günlerden hangisi olduğunu bulmaya çalıştım. Perşembe veya cuma olmalıydı; öyle ya, bu bitmek tükenmek bilmeyen şekilde yağın yağmurla salı sabahı karşılaşmamış mıydım? Emin değildim, ama öyle sanıyordum.

Sanki yağmur hızını daha da artırmıştı.

7

Yüzümü sıvazlayıp su damlacıklarını sildim. Uzaklaşmak istiyordum oradan. Fakat nedense burada beni çeken bir şey vardı, içimden bir his bunun ihtiyar balıkçı olduğunu söylüyordu bana.

Derin derin nefes aldım. Havanın oksijenini çekerken ciğerlerim yanar gibi oldu. Güçsüz olmam gerekiyordu, ama içimde inanılmaz bir enerjinin varlığını duyumsuyordum. Ne yapacağımı bilemeden orada durmaya devam ediyordum. Deniz trafiği her zamanki gibi hareketliydi. Az ilerimden bir kuru yük şilebi Akıntıburnu'nun hareketli sularından geçiyordu.

Boş gözlerle bakıyordum geminin suları yararken çıkardığı dalgalara.

Kıpır kıpırdı içim. Tarifinde acze düştüğüm bir ruhsal durum; bilmediğim, anlamadığım bir heyecan, ümit ve şevk dalgası kaplıyordu benliğimi. Uzun süredir hasretini çektiğim ruh haletime dönüşümün müjdesi sanki. Aslında pek yabancıysa olduğum bir durum sayılmazdı bu; geçirdiğim her bunalımdan sonra birden, hiç ummadığım bir anda sıyrılırdım o bezdirici kâbustan. Belki yine aynı şey oluyordu, ama genellikle o durumlardan uzun bir gecenin ve istirahatın sonunda sıyrılırdım. Oysa şimdi yağmur altında ve üç günlük kısa sayılacak bir devrenin nihayetinde kurtulmak üzere olduğumu hissediyordum. Galiba bu kez bunalım sürem kısa olacaktı.

Yeniden o yaşlı balıkçıya baktım.

Sanki tılsım o adamdaydı. Beni yeniden huzura ve dinginliğime kavuşturacak kişi oydu. Bunun saçma bir faraziye olduğunu biliyordum tabii; ruhsal durumumun o kişiyle hiçbir alakası olamazdı, bunu bilmeme rağmen beni ona çeken bir gücün varlığını da inkâr edemezdim.

Adama biraz daha yaklaştım.

"Nasıl gidiyor?" dedim.

8

Anlamsız bir soruydu tabii. Ama adam ilk defa bakışlarını bana çevirdi, bir süre gözlerimin içine baktı sessizce. İçimdeki elektriklenme daha da arttı. Bu yaşlı amatör balıkçıyı tanıyordum, mutlaka tanıyordum, beni ona çeken bir şey vardı, ama ne, bir türlü çıkaramıyordum.

"İyi," diye mırıldandı. "Deniz her zaman bereketlidir. Bana nafakamı verir."

Sesi gür ve yaşından umulmayacak kadar da sertti. Yan tarafta duran deniz suyu ile doldurulmuş kovasının içine bir göz attım. Çırpınan bir istavritten başka bir şey yoktu henüz içinde.

"Bugünün bereketli geçeceğine emin misin?" dedim.

"Tanrı'dan ümit kesilmez. Sabırlı olmayı bilmek gerekir," diye karşılık verdi.

ister istemez gülümsedim. Dudaklarımda alaycı, adamın tevekkülüne isyan eden bir gülücüğün oluştuğunu biliyordum. Tanrı'dan ümit kesilmeyeceği dillere pelesenk olmuş bir laftı, ama ben pek inanmazdım. Tanrı beni çoktan unutmuşta.ve ben uzun zamandan beri artık ona bel bağlamıyordum.

Tebessümüm gözümden kaçmamıştı. Manidar bir şekilde süzdü beni.

"İnanmadın mı?" •

Boş kovayı işaret ettim.

"Bu gidişle çok sabırlı olman gerekecek," diye mırıldandım.

"Sabırlıyımdır. insanoğlu beklemeyi bilmeli."

Yaşlı balıkçı filozofça laf etmeyi seviyordu galiba. Donuk mavi gözlerinin içine bakarak sordum: "Yüzün hiç yabancı gelmiyor bana, daha evvel karşılaşmış mıydık?"

"Sanmıyorum," dedi.

"Buralı mısın?"

9

"Buradan kastın nedir evlat?"

"Yani Arnavutköylü müsün?"

Sanki cevaplama zor bir soru sormuşum gibi uzun uzun düşündü. Neden sonra ağır ağır başımı salladı. "Evet, öyle sayılır," diye karşılık verdi.

"Sayılır da ne demek? Ya buralısıdır ya da değilsin-dir," dedim.

"Merak ediyorsan söyleyeyim. Yetmiş dört sene evvel Arnavutköy'de doğdum."

"Tahmin etmiştim. Seni gözüm ısırtıyor, daha evvel görmüşlüğü var. Ben de doğma büyüme buralıyım."

"Öyle mi?" diye mırıldandı isteksizce. "Ama ben seni tanımıyorum."

Hâlâ anımsamaya çalışıyordum.

"Olabilir," dedim. "Buranın esnafından mısın?"

Düşündü bir an, sonra, "Hayır, sarrafım ben," diye karşılık verdi.

"Sarraf mı? Ne sarrafı?"

O donuk mavi gözlerindeki delici bakışları ilk defa o zaman yakaladım. Hafif müstehzi, sanki ruhumun derinliklerini okur gibi bakıyordu ıslak yüzüme.

"insan sarrafı."

Böyle bir cevap beklemiyordum, ama ilgim daha da artmıştı. Kısa bir şaşkınlık geçirdiğimi anlarcasına devam etti:

"Derdin nedir evlat? Birine içini mi dökmek istiyorsun?"

Durakladım. Garip bir durum olduğunu tahmin etmeliydim. Üç günden beri devam eden geçici bunalımdan kurtulmak üzere olduğumun farkındaydım, ama bu alıştığım ve her zaman olagelen sıyrılma ortamı değildi. Bu kez farklı bir şey oluyordu. Uykusuzluk ve

yorgunluğu-

10

mun devam etmesine karşın kendimi zinde ve dinç hissediyordum, en ilginç ise yaşlı adama duyduğum ilgi ve onunla konuşmak arzusuydu. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve neden böyle bir istek duyduğumu hâlâ anlamıyor-dum.

Yüzüne bakakaldım.

"Âşık mısın?"

Bu defa ürperdim.

Adam ruhumu okuyordu sanki.

Adamda bir gariplik vardı. Beni kendisine çeken mıknatıs misali esrarengiz bir güç..

Yağmur altındaki yürüyüşümü neden birden kesip onunla ilgilenmeye başladığımı düşündüm. Hiçbir açıklama gelmiyordu aklıma. Ayrıca geçici bunalımlarım sırasında kimseyle konuşmak istemez, kabuğuma çekilir, yaşamdan kopardım. Bazen evden hiç çıkmaz, bazen de saat ve zaman kavramını unutarak tıpkı bugün yaptığım gibi sokaklarda başıboş, serseri köpekler gibi dolaşır dururdum, ta ki yorgunluktan ayaklarım beni çekmeyince-ye kadar.

"Neden cevap vermiyorsun? isteğin dertleşmek değil mi?"

«

Tasdik anlamında başımı salladım bilinçsizce.

"Âşıksın değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Beni tepeden tırnağa süzdü. Hatları derinleşmiş, yaşlılık kırışıklıklarının çevrelediği yüzünde anlayışlı ve sevecen bir ifade oluşmuştu, ya da bana öyle geliyordu.

"Tam adamını buldun," dedi. "iyi bir dinleyiciyimdir."

Bilinçsiz davranışlarıma rağmen hâlâ beynimin bir köşesindeki mantığımın son zerrecikleri yaptığım anlamsız girişimi sorgular gibiydi. Yabancıysa olduğum balıkçıya ne

11

anlatacaktım? Hayat hikâyemi mi, ruhumdaki acıyı mı, kadere küskünlüğümü mü, yoksa tedaviyi gerektirecek kadar ilerlemiş hastalığımı mı?

Mantığımın içgüdüleri çatışmaya başladı birden. Daha sağlıklı düşünmek zorunda olduğumu biliyordum; akli başında olan her insan, herhalde durmaz, kaçarak uzaklaşırdı bu

durumdan. Ne var ki benim aklım başımda değildi ve içimdeki balıkçıyla yakınlaşmak isteği gittikçe dozunu artırarak yoğunlaşıyordu.

"Acaba..." diye mırıldandım.

"Tamam, tamam," dedi. "Bir dakika izin ver de takımları toplayayım."

Hiç sesimi çıkaramadım. Yerime çakılı öylece bekledim. Yaşlı adam oltasını aldı, içindeki canlı istavritin hâlâ çırpındığı kovadaki suyu denize boşalttı, malzemelerini eline alıp yüzüme baktı.

"Nereye gideceğiz?"

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. Hiçbir fikrim yoktu. Saatten ve zamandan da. Açlığını ve susuzluğumu yeni yeni hissetmeye başlıyordum, içki içmeliydim. İçimdeki harareti ancak içki söndürebilirdi. Kurgulu bir makine gibi fısıldadım.

"Dayının Yeri'ne."

"Hadi, gidelim," dedi balıkçı.

inanılmaz bir davranıştı, ama yaşlı adam kırk yıllık baba dostummuş gibi koluma girmiş ve beni adeta sürükleyerek o eski Rum meyhanesine doğru yürütmeye başlamıştı.

İçerisi sıcak ve sigara dumanıyla kaplıydı.

Bir an boğulur gibi oldum. Oysa ortam iki senedir en aşina olduğum mekânlardan biriydi. Sık sık gelirdim buraya.

12

Bugün pek kalabalık da sayılmazdı. Hatta ufak meyhanenin cam önünde denize bakan üç masası da boştu. Neden sonra irkilerek saate bir göz attım. Daha sabahın on biriydi, ama bende dediğim gibi zaman kavramı kaybolmuştu. Sokağa ne zaman çıktığımı da hatırlamıyordum. Yağmurla karşılaştığım, sert poyrazı iliklerime kadar hissettiğim anda etraf zifiri karanlıktı; belkisabah olmamıştı ya da dün gecedan beri sokaklarda sürtüyordum da farkında değildim.

Dayı diye maruf Apostol bizi cam kenarındaki masalardan birine götürdü.

Yaşlı meyhaneci sanki bir an yüzüme acır gibi bakmıştı. O nazarlardaki duyguyu algılamıştım, ama hiç umursamadım; artık dostlarımın bana acımalarını önemsemiyordum zaten. Yerime otururken Apostol hâlâ bir dost, bir baba şefkatiyle sırtımı okşuyordu.

"Anlaşılan buranın müdavimisin," dedi ihtiyar balıkçı.

"Eh," dedim. "Sık sık gelirim. Ya sen?"

"İlk defa geliyorum."

İnanmaz nazarlarla karşımda oturan adama baktım. Arnavutköy'ün yerlisi olup da Dayının Yeri'ne hiç gelmemesine inanamıyordum.

"İlk defa mı?" diye şaşkınlığımı dile getirdim.

"Ben meyhaneye pek gitmem."

"Yoksa içkiyle başın pek hoş değil mi?"

"Hoştur, hoştur," dedi gülümseyerek. "Ama evimde içmeyi tercih ederim."

"Arada sırada, nadiren mi?"

"Yoo. Herakşam. Yarım ufak."

"Akşamcısın yani."

"Öyle sayılır."

Sustum. Beynimi kurcalayan bir yığın soru vardı. Bu

13

adamı tanıdığımı emindim, o da beni tanıyor, fakat nedense bunu gizliyordu. Nedendi acaba? Belki de semtte sık sık karşılaşıyorduk; küçük muhitlerde yaşayan insanların günlük hayatlarında sık sık tesadüf edilen kaçınılmaz rastlantılar. Belki de göz aşinalığım ondandı, ama çı-karamıyordum bir türlü.

Apostol bize sormadan masayı donatmıştı. Neyi sevdiğimi bilirdi; lakerda, tarama, pilaki, arnavut ciğeri, rokalı yeşil salata ve bir büyük şişe rakı ilk etapta masaya ufak tabaklar içinde dizdiğiydi.

Balıkçı, gömleğinin cebinden eğri büğrü bir Samsun paketi çıkardı, bir tane de bana ikram etti. Başımı salladım. "Ben içmem," dedim.

Kendine yaktı bir tane. Dumanı derin derin içine çekti. Bardaklarımıza rakıyı boca ederken ben hâlâ rüzgârın kırış kırış ettiği yüzüne bakıyor, onu inceliyordum.

Kadehlerimizi tokuştururken sordum. "Emekli misin?"

Rakısından bir yudum aldı, yüzü rakı değil de kezzap içiyormuş gibi buruşmuştu.

"Daha değilim," diye karşılık verdi kadehini masanın üzerine bırakırken.

Yaşı yetmişin üzerinde olmalıydı. Bu yaşta nasıl bir işte çalıştığını merak etmiştim.

"Ne iş yaparsın?" dedim.

"Balık tutarım."

Yeniden gülümsedim.

"Bu iş değil. Meşgale, oyalanma, zevk, hatta bir spor."

"Ama benim işim bu."

"Yoksa profesyonel balıkçı mısın?"

Bu soruyu sorarken çarşı içindeki balıkçı dükkânlarını ve sahiplerini anımsamaya çalıştım bir an. Belki de

14

karşımdaki adam dükkânından sık sık balık aldığım kişilerden biriydi. Fakat çehresi bana yakından tanıdığım o kişileri anımsatmıyordu. Yine de bu nöbet anlarımda belleğim çok zayıflardı, güvenemezdin. Ve henüz geçirdiğim son nöbetten tamamıyla sıyrıldığıma emin değildim.

"Hayır," dedi.

Üstelemedim. Belki de bana henüz yeterince açılmak istemiyordu. Ne de olsa ben de ona bir yabancıydım. Dertleşmek, içimi dökmeme izin vermesi bile ne nimetti.

"Anlat evlat," diye mırıldandı, yumuşacık ve anlayışlı bir ses tonuyla.

O garip çelişkiyi yeniden yaşar gibi oldum. Anlatmak mı, neyi anlatacaktım karşımdaki yabancı balıkçıya?

Hayatımın sırrını mı?

iki yıldan beri beni bunalımlara sürükleyen o üzücü olayı mı? Yoksa tam bir berduş gibi sürdürdüğüm süfli yaşamı mı?

Konuşmak, bugün birini, içimi dökmek arzusuyla yanıp tutuştuğumu biliyordum, ama bu herhalde karşımdaki yaşlı adam olamazdı. Asıl garibime giden ise ilk defa bir bunalımdan çıkarken dertleşmek, ruhumdaki gerginliği konuşarak hafifletmek isteğiydi. Başıma ilk defa geliyordu bu hal.

Konuşamadım.

Bakışlarım önce titreyen parmaklarımın güçlkle tuttuğu rakı kadehine gitti. Ellerim hâlâ yağmurdan ıslaktı. Sıcacık ufak meyhanede üşüyordum. Balıkçı ise sabırla konuşmamı bekliyordu, tek kelime etmeden, iyi bir dinleyici olduğunu söylemişti bana. Dinlemek sabır işidir, herkes konuşmayı ister, ama zor olan dinlemektir. Bakışlarımı kadehten kaçırdım, titreyen elimi karşımdaki ada-

15

mın görmesini istemiyordum. Dalgın bakışlarım bir süre pencereden dışarıya kaydı.

Hayat her zamanki gibi devam ediyordu. Cadde tenhaydı. Islak asfaltın üzerinde arabalar etrafa su sıçratarak gidiyor, denizde Karadeniz'e açılan bir tanker, suları ağır ağır yararak seyrediyordu. Az ileride şemsiyesinin altında güzel ve genç bir kadın hızlı adımlarla yürüyordu. Meyhanenin sıcaklığını, içeriye hâkim olan hafif yanık soğan kokusunu duyuyordum. Bunların hepsi gerçek ve yaşamın bir kesitiydi. Ya ben? Düşlerim, bunalımlarım, kapıldığım hayal âlemimle neydim acaba? Yaşayan bir ölü mü? İçimi buruk bir acı kaplar gibi oldu. Bu da değişik bir duyguydu, aylardır acı çektiğimi anımsamıyordum ya da öyle sanıyordum. Bakışlarımı tekrar karşımdaki yaşlı adama çevirdim.

Balıkçının sabrına diyecek yoktu doğrusu. Anlayışlı bakışlarla beni süzüyor, konuşmamı bekliyordu. Fazla konuşkan olmadığını anlamıştım. Şayet iki seneden beri ilk defa birine içimi dökeceksem, ondan daha iyi dinleyici bulamazdım. Hiç acelesi yoktu adamın. Ağzına attığı ilk lokmayı gevelemekle meşguldü. Meraklı birine de benzemiyordu.

Neden böyle bir şeye kalkışmıştım acaba?

Bir yabancıya, sokakta gördüğüm herhangi birine hayatımın sırrını açıklamak akıl kârı bir davranış mıydı? Yoksa bunalımım devam mı ediyordu? Belki de nöbetim devam ediyordu da ben fark etmiyordum. Gerçeklerle hayaller arasında gidip geldiğimi hisseder gibi oldum yeniden. Tam bir dengesizlik hali.

Balıkçı yüzüme üzüntüyle baktı. Kısık bir sesle sordu.

"O öldü, değil mi?"

Nutkum tutulmuş gibi yüzüne bakakaldım.

16

"Evet... Nereden biliyorsun?"

"Acıların en zorudur da ondan. Telafisi yoktur. Çaresi de. Her şeyi zamana bırakmak zorundasın. Elinden başka bir şey gelmez."

"Zamana mı?" diye fısıldadım. "Aradan iki sene geçti. Ben ise ilk günden daha beterim. Geçen süreç içinde acılarım daha da arttı. Zaman lehte değil aleyhte bir faktör. Onu daha fazla arıyor, daha fazla özlüyorum."

"Mümkündür," dedi balıkçı. "Ama gençsin, önünde sonunda onu unutursun. Bazı acılar bünyede büyük tahribat yapar ama inan bana zaman her şeye kadirdir, lehine işliyordur."

İrkildim.

Bu lafları ve benzerlerini çok duymuştum. Kalıplaşmış teselli cümleleriydi. Hele yaşlı ve hayatı tecrübeleriyle bildiklerine inanan kimselerin tekrarladıkları bu tesellilerden nefret ediyordum. O an kendime kızdım. Ne bekliyordum ki sanki? Tanımadığım bir balıkçıdan bana yardımı olacak cümleler n4i?

Pişmanlık duydum. Keşke yaşlı adamı peşime takıp meyhaneye gelmeseydim. Ama hata benimdi. Her zaman olduğu gibi.

"Her şey senin elinde," tiedi.

Önce ne demek istediğini pek kavrayamadım. Herhalde Sitem 1 unutmam için kendimle mücadele etmem gerektiği yolunda abuk sabuk telkinlerde bulunacaktı bana.

Gülümsemeyi başardım.

"Kolay mı?" diye sordum.

Olumsuzca başını salladı. "Hayır, kolay değil, ama bir çaresi var."

"Nedir o çare?"

"Eğer unutmuyorsan, ona ulaşmak."

Doğum Günü: 15 Aralık

— F.2

17

İhtiyar balıkçının donuk mavi gözlerine baktım yeniden. Ne demek istiyordu acaba? Ölü bir sevgiliye nasıl ulaşabilirdim ki? Tavsiyesi intihar etmem miydi? Gerçi bu düşünceyi beynimde çok şekillendirmiştım bir zamanlar, hele Sitem'i kaybettiğim ilk altı ay içinde. Ama intihar kararı öyle pek kolay alınabilen cinsten bir şey değildi. Hayata bağlılığımdan mı, hayır kesinlikle değil; belki kendimi suçlu bulduğum için çektiğim acının sürmesinin bir tür ilahi ceza olduğuna inandığımdandı. Ölümüm bütün acılarımı sona erdirecekti, oysa ben buna layık değildim.

"Peki, ona nasıl ulaşacağım?" Balıkçı hiç ummadığım bir şey söyledi. "Ben seni ona götürürüm."

Alay mı ediyordu acaba? Gözlerimi kıstım, kırış kırış olmuş yüzüne baktım. Hiç de öyle bir hali yoktu. Hatta morarmış dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

"Sen mi?" dedim. "Beni ölmüş sevgilime mi götüreceksin?"

Öyle anlayışla bakıyordu ki bana, o donuk, mat, mavi gözlerinde hayat ve ümit vaatlerinin izlerini okuyordum. Yanıldığımı anladım. Bu adam şarlatanın tekiydi. Anlayışlı, sevecen, mülayim, dinlemeyi iyi beceren biri değil, düpedüz hokkabaz, fırsatçı, üçkâğıtçının tekiydi. Kendisine içkili, mükellef biröğle yemeği yedireceğimi anlamış, karşıma geçmiş bedava bir yemeği hak etmek için hokkabazlığa, laf ebeliğine, kelime oyunları ile beni oyalamaya kalkıştı. Ne sanmıştı beni acaba?

Hasta, marazi ruhlu, kafadan noksan biri mi? Fırsattan yararlanmaya çalışan biri olabilirdi, ama ben kültürüm, eğitimim ve zekâmla onu susuz götürür susuz getirirdim

18

bu yollardan. Kaşlarım çatıldı. Alay edilmeye asla tahammülüm yoktu. Yine de kuşkulara kapıldım. Gerçekten öyle miydım?

Ruhsal dengelerimin hiç de yerinde olmadığı bir vakıydı. Hasta bir adam olduğum şüphe götürmezdi. Tedavi görmüyordum, ama bunalımlarımı, sık sık geçirdiğim nöbet hallerimi inkâr edemezdim. Acaba bu kadar basit oyunlara düşecek kadar zavallı mı görünüyordum?

Ben daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan o mırıldandı.

"Bana inanmadın, değil mi?" diye sordu.

"İnanmadım tabii," dedim.

Gülümsedi yeniden.

"Dilediğin anda seni Sitem'e kavuşturabilirim."

Tüylerimin bir anda diken diken olmasını engelleme-medim. Ölmüş sevgilimin adını nereden bilebilirdi bu yaşlı balıkçı. Ona Sitem'den bahsetmediğime yüzde yüz emindim. ;

Aptal aptal suratına bakakaldım..

Kekeledim gayri ihtiyari. "Kimsin sen? Sevgilimin ismini nereden biliyorsun?"

"Benim kim olduğum önemli değil. Ona kavuşmak istiyor musun, sen onu söyle."

Korku değil, şaşkınlıktı benimki. Dudaklarım aralanmış, gözlerim irileşmiş bir şekilde karşımdaki adamı seyrediyordum. Onunla ilk karşılaştığım zamanki tereddütlerim yeniden benliğimi kapladı. Sahil yolunda dalgın yürürken, onu görünce birden duraklamış, neden olduğunu bilmeden adamın dayanılmaz çekiciliğine kapılmışım. Sanki vücudunun yaydığı sihirli bir akım beni ona itiyordu ve ben bunu daha önceden onu tanıdığım şekilde yorumlamışım. Galiba düşüncem doğrudu; ben bunalı-

19

mim nedeniyle onu hatırlamasam da o beni tanımıştı. Öyle olması gerekiyordu.

Sorumu tekrarladım. "Kimsin sen? Beni nereden tanıyorsun? Hayatıma girmiş o kadının adını nasıl bildin?"

Yaşlı balıkçının mütebessim hali kayboldu birden. Yüzüme haşin ve dik dik bakmaya başladı. Şüphelerim iyice artıyor, zonklayan beynim uğuldamaya başlıyordu.

"Kim olduğumu öğrenmek senin için bu kadar önemli mi?" dedi.

"Evet, bilmek istiyorum. Bana bir açıklama yapmak zorundasın."

Omuzlarını silkti. "Pekâlâ," dedi. "İlle de bilmek istiyorsan söyleyeyim. Ben Azrail'im..."

Donakaldım birden. Bir tür şaka mıydı bu? Neler saçmalıyordu yaşlı balıkçı? Şaka yapmak için ne uygun bir ortam ne de uygun bir kişi seçmişti. Onu daha babacan, daha anlayışlı bir dert ortağı sanmıştım. Galiba müsta-haktı bana da; sokakta hiç tanımadığım sadece yüzüne aşına olduğum rasgele birini seçmiş ve içimi dökmek için yemeğe sürüklemiştim. O ise zirzopun biri çıkmıştı. Müthiş pişmandım şimdi.

"Yeter!" diye homurdandım. "Böyle saçmalıklara tahammül edemem."

Sesim galiba biraz gür çıkmıştı. Aynı anda Apostol Da-yı'nın o içten ve samimi sesini duydum yanı başımda.

"Buyur beyim," dedi. "Bir emrin mi var?"

Başımı önüme eğdim. Kararsız bekledim bir süre. Ne yapacağımı kestiremedim. Suçlu bendim, ne idüğü belirsiz bir herifi meyhaneye davet etmekle başıma iş açmıştım. Balıkçıya defolup gitmesini, beni yalnız bırakmasını söyleyemezdim. Başımı kaldırmadan Apostol'a söyledim.

20

"Bana ayrı bir masa aç. O beyin yiyip içtiklerini de benim hesabıma geçir," dedim.

Apostol kanımı donduran bir soru sordu.

"Hangi beyin hesabını, paşam?"

Elimle karşımda oturan adamı işaret etmek için parmağımı kaldırdım. Sinirle balıkçıya baktım. Gözlerim fal-taşı gibi açıldı birden. Karşımda kimse yoktu..

Çenem kilitlendi, konuşamadım.

Parmağım havada kalmıştı... İnanmaz gözlerle karşımdaki boş iskemleye baktım. Adam yok olmuştu birden. Yerimden fırladım, telaşla meyhaneyi gözden geçirdim. Bu kadar kısa sürede meyhaneden çıkıp gitmesi söz konusu olamazdı.

"O..." diye kekeledim. "O nereye gitti?"

Beni tanıyan Apostol sanki acır gibi yüzüme bakıyordu.

"Kim paşam?" diye sordu yeniden.

"Benimle beraber gelen balıkçı... Şu ihtiyar adam.."

"Ama paşam, sen dükkânıma yalnız geldin. Yanında kimse yoktu ki."

"Yalnız mı? Yahu şu karşımda oturan adamı görmedin mi?"

Apostol'un gözbebeklerinde belirgin bir teessür ifadesi vardı. Beni iyi tanırdı, özellikle şu son iki senedir meyhanesinin müdavimi olmuştum. "Nasıl olur?" diye gürledim. "Beraber rakı içiyorduk, işte bak, kadehi, tabağı hâlâ masanın üzerinde."

Sanırım bana inanmamıştı.

Masanın üzerini işaret ettim parmağımla, balıkçının servisini göstermek için.

Bakışlarım donuklaştı.

Renkli masa örtüsünün üzerinde sadece benim bardağım ve tabağım duruyordu.

21

Yutkunamıyordum, boğazıma bir tıkaç takılmıştı sanki.

"Paşam sen bugün yine iyi değilsin galiba," dedi Apos-tol. "Zaten tahmin etmeliydim, hiç bu kadar erken içmeye başlamazdın. Yoksa dün gecedен mi kalmasın?"

Meyhaneciye bir şey söyleyemedim. Külçe gibi yığıldım iskemlenin üzerine. Adamcağız üzerime eğilmiş, iyi olup olmadığımı soruyordu. Ama artık onu duyamıyor-dum.

Balıkçının sözleri uğulduyordu şimdi kulağımda.

"Ben Azrail'im," demişti yaşlı adam. Yani ben bunca zamandır Azrail'le mi konuşmuştum?...

Gözlerim karardı. Bayılmışım...

22

2

Güç bela yatağımdan kalktım. Her tarafım sızlıyordu. Yorgun ve halsizdim. Kımıldayacak dermanım yoktu. Hayal meyal hatırlıyorum, Apostol Dayı'nın garsonlarından biri beni evime kadar getirmiş, üstümdekileri çıkararak patağıma yatırmıştı. Kaç saat yarı baygın uyuduğumu anımsamıyordum.

Karyolamın kenarına oturup etrafıma bakındım. Gün ışığı oynasıyordu odamın içinde. Pırıl pırıl güneşli bir gün vardı dışarda. Yine her zamanki gibi zaman kavramını yitirmiştim. Hatırladığım kadarıyla meyhaneye girdiğim sırada dışarda şakır şakır yağmur yağıyordu veöğle sularıydı. Acaba güven olmayan İstanbul havası birden açmış, yağmur bulutları dağılmış, güneşli bir gün mü başlamıştı, yoksa başka bir güne mi girmiştik?

Zorlanarak ayağa kalkıp, pencerenin kenarına gittim. Camı açtım. Dışarının soğuk havası odama doldu. Derin derin nefes alarak dışarıya baktım. Yatak odamın nefis bir manzarası vardı. Sitem bu manzaraya bayılırdı. Bazen saatlerce sarmaş dolaş tek kelime etmeden bu pen-

*

cerenin önünden Boğaz'ın akıntılı görünümünü seyrederdik huşu içinde.

Önce göğе baktım. Güneş tam tepedeydi,öğle vakti olmalıydı, ama gözlerim caddeye ilishince

asfaltın hâlâ ıslak olduğunu gördüm. Karar veremedim, zamanı ve günü tayin edemiyordum, hep böyle olurdu zaten, nöbete kapıldığım sırada zaman kavramını bütünüyle yitirirdim. Hatta yaşadıklarımı da kontrolümde tutup net hatırlaya-mazdım.

23

Ama şimdi emin olduğum bir husus vardı; nöbet bitmişti. Bunu en fazla nöbet sonrasının bende yarattığı bitkinlik ve halsizlikten anlardım. Camın önünden çekildim, ne var ki içimdeki ürpermeler hâlâ kesilmemişti ve ilk defa dün (herhalde o yaşadıklarım dün cereyan etmişti) başıma gelenleri en ince detayına kadar anımsıyordum. Ür-permem ondandı, hatta korktuğumu bile söyleyebilirdim.

Apostol'un garsonunun adı galiba Kemal'di. Beni adeta sürükleyerek evime getirdiğini, yatırdığını anımsıyordum, ondan sonrası karanlıktı, ölü gibi yatıp kendimden geçmişim. Ama ya daha evveli? Kendini Azrail'im diye tanıtan balıkçıyı? Onu da gayet iyi hatırlıyordum. Bütün o konuşmalar kâbus olabilir miydi? Bunalıma düşüp, nöbete girdiğim devrelerde şuurumun tam yerinde olmadığını, bilinçsiz davrandığımı biliyordum. Daha ziyade kapalı mekânlardan uzaklaşıp gece gündüz sokaklarda dolaştığımı da. Çoğu zaman ne yaptığımı, nerelere gittiğimi pek çıkaramazdım. Ama dün (yani sanırım dün), rıhtımda o ihtiyar adamı gördükten ve meyhanede kendimden geçtiğim ana kadar olanları şimdi rahatlıkla yeniden gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Sanki inanılmaz bir güç, o konuşmaları, bir daha beynimden çıkmamak üzere kafama kazımişti.

Elimde olmadan ürperdim yeniden.

Böyle bir şey olamazdı. İnanmak istemiyordum. Şayet bütün yaşadıklarım beynimin bir oyunu ise hastalığım daha ciddi bir boyuta varmış demektir ve artık kesin bir tedaviye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Korkuyordum kendimden.

Bu durum daha ne kadar sürebilirdi? Yoksa çıldırıyor muydum? Deliliğin ne olduğu hakkında ilmi bir bilgim

24

yoktu, belki de hastalık kademe kademe ilerleyerek bu hale geliyordu. Büyük üzüntülerin, inanılmaz acıların deliliğe vesile olduğu konusunda da daha evvel bir şey duymamıştım.

Yine yerimden kalktım, anlamsız ve başıboş bir şekilde odanın içinde gayesiz dolaşmaya başladım. Balıkçıyla yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum. Yüzüme ^gülümseyerek bakıp "Ben Azrail'im," dediği an ağzından çıkan sesi, uğuldayarak yansıyor kulaklarımda.

Bütün bunların sebebi Sitem'di.

Onun beklenmeyen ölümü... Bir türlü kabullenemiyordum bu gerçeği. Aklım, mantığım almıyor, o meşum olaya inanamıyordum. Hâlâ hiç ummadığım bir anda yeniden karşımda göreceğimi, birden odama gireceğini, beni kucaklayacağını, o körpe ve taze vücudunu her zamanki gibi bana teslim edeceğini düşünüyordum.

Gözlerim sulandı.

Odanın derin sessizliğinde o içten ve canlı sesini duyar gibi oldum. Uzun sarı saçları, cıvıl cıvıl neşe saçan koyu lacivert gözleriyle bana bakıyordu. Ama buna alışkıttım, bu gerçek değil, hiç kafamdan çıkmayan hayaliydi. Hasta olabilirdim, ama gerçekle hayali ayırt edemeyecek kadar değil. Oysa dün başıma gelenler düpedüz gerçeğin ta kendisiydi, somut bir olay, inkâr edilemeyecek kadar hakikat...

Yeniden ürpermeye başladım.

Yaşadığım olayı kabullenemiyordum bir türlü. Doğa ötesi bir olaydı bu. Batıla inanmayan, müspet ve pozitif düşünceli, hurafe ve fantezilerle ilgisi olmayan bir eğitim almıştım, dini inançlarım da pek kuvvetli değildi. Azrail ile tanışmam, karşılıklı sohbet edip, içki içmeye kalkışmam fantastik düşünceden başka ne olabilirdi?

25

Halüsinasyon? Belki... Belki de hastalığımın yeni bir evresine girmiştım. Bunalımlarımın farklı bir aşaması, merhalesi başlamıştı. Bu mümkündü. Sanırım artık bir doktora görünme zamanım gelmiş de geçiyordu.

Ama hâlâ emin değildim, yaşadığım olay öylesine içime işlemişti ki ihtiyar balıkçıyı düşler âlemimin bir ürünü olarak görmek istemiyordum. Meyhaneci Apostol'un şaşkınlığını anımsadım tekrar. Söylediklerimi gözleri iri-leşerek dinlemiş, bana acımişti. Onun iyi niyetinden şüphe edemezdim, bana yalan söylemezdi.

Yine de Apostol'la bir daha konuşmak isteğine kapıldım. Bu meseleyi beynimde aydınlatamazsam gerçekten çıldıracağıma inanmıştım.

Banyoya geçtim. Uzun süre sıcak suyun altında kaldım. Nöbete kapıldığım zamanlar günlük alışkanlıklarımı yerine getiremediğimi bilirdim. Ne duş alır, ne tıraş olur, hatta belirli öğünlerde yemek bile yemezdim.

Aynaya gözüm ilişti. Görüntüm berbattı. Kimbilir kaç gündür sakal tıraşı olmuyordum. Sabun köpüğünü yanaklarıma sıvarken aynadaki aksimden ürktüm. Son nöbet beni fena sarsmış olmalıydı.

Tıraş olup saçlarımı taradıktan sonra biraz daha rahatladım. Sanki alıştığım ben, yeniden ortaya çıkmış gibiydi. Hiç gereği yokken beyaz gömlek, takım elbise giydim, kravat taktım. Alt tarafı birkaç sokak ilerdeki meyhaneye gidecektim; ama her şeyden önce kendime olan güvenimi kazanmak istiyordum. Belki biraz da Apostol'a bir kaçık olmadığımı ispatlamaya. Sırtıma en sık lacivert Crombie paltomu giydim. Kılık kıyafetim Dayının Yeri için biraz komik kaçacaktı, ama hiç umurumda değildi. Alışkanlıkla şemsiyemi aradım, ama hiç gerek yoktu, dışarısöğle vakti günlük güneşlikti.

26

Evden çıktım.

Kendimi her şeye rağmen iyi hissediyordum. Nöbetin etkisi geçmişti artık.

Meyhaneden içeri girdim. Apostol kenardaki masalardan birinde oturmuş devamlı müşterilerinden biriyle sohbet ediyordu. Beni görür görmez irkildi, yerinden fırladı yanıma yaklaştı. O kendine has, bir türlü değiştiremediği Rum şivesiyle sordu.

"Nasılsın paşam? Bugün daha iyi misin?"

"İyiyim Apostol, iyiyim," dedim.

"Oh, oh... Ben de seni hep böyle görmek isterim. Dün çok kötüydün."

"Biliyorum," diye onu onayladım. Oysa hiçbir şey bilmiyordum henüz ve öğrenmek istediğim çok şey vardı. "Buraya seninle biraz konuşmak için geldim."

Yaşlı meyhaneci herhalde dün olanlardan üzüntü duyduğumu ve belki de özür dilemeye geldiğini sanmıştı. Ben daha ağzımı açmadan konuştu.

"Aldırma, olur böyle şefler. Hiç önemli değil. Sen kendine iyi bakmaya çalış. Bak bugün filinta gibisin, tıpkı eski tanıdığım beyefendi Murat."

Koluna yapıştım, sıkı sıkı tuttum.

"Bir köşeye oturalım. Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedim.

Bir an yine kuşkuyla baktı yüzüme, belli etmemeye çalıştı, ama gözbebeklerinin derinliklerinde yeni bir endişenin izlerini okudum. Kılık kıyafetimi değiştirmemin belki de hastalıklı kimliğimden sıyrılmama yetmediği düşüncesi yer etmişti beyninde.

"Tabii, nasıl istersen," dedi. "Bir kadeh bir şey de iç-njek ister misin?"

"Hayır, içki istemiyorum."

27

Bu teklifi geri çevirdiğimden memnun olduğunu hissetmiştim.

Meyhane kalabalık değildi zaten, bizi kimsenin görmeyeceği bir masaya iliştik.

"Şimdi anlat," dedim. "Bilmek istiyorum." "Neyi?" diye sordu. "Dün burada neler olduğunu?" Yadırgayarak yüzüme baktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" "Senin ağzından duymak istiyorum." Önce omuzlarını silkti, önemsemezmiş gibi davranmaya çalıştı, sonra kısık ve çok normal bir şeyi anlatıyormuş gibi mırıldandı.

"Dünöğle vakti geldin buraya. Sanırım pek iyi değildin. Anlarsın ya..."

"Nasıldım? Sarhoş mu?" "Yok be paşam. Şey işte..." "Ne?"

"Dalgın, durgun, üzüntülü. Hani bazen oluyorsun, öyle işte. Çok yorgun görünüyordun, doğru cam önündeki masaya gittin."

"İyi düşün Apostol," dedim. "O sırada yanımda sarı yağmurluklu, yaşlı bir adam yok muydu? Benimle beraber meyhaneye girmedi mi?"

"Yanılıyorsun be paşam. Yalnızdın, tek başına." "Emin misin?"

"Sana yalan mı söyleyeceğim beyzadem. Hem yanında biri olsa neden saklayayım ki? Yemin ederim."

Apostol parmak uçlarını bitiştirip elini alnına götürerek istavroz çıkarmıştı.

Ona inanmak zorundaydım.

Son ümidim de kaybolmuştu. Her şeye rağmen yanım-

28

daki ihtiyar balıkçıyı gördüğünü, fakat dün sertleşen tutumum karşısında meseleyi örtbas etmek, beni yatıştırmak için nöbet halimden istifadeye kalkıştığını düşünmüştüm. Ama yine yanılmışım. Meyhanecinin hadiseyi benden gizlemesi için hiçbir neden yoktu.

Demek tüm yaşadıklarım bir hayal, beynimin uydurduğu bir oyundu.

İçimde tarifsiz bir eziklik hissettim. Yapacağım bir şey -yoktu artık. O hâlâ şaşkın şaşkın beni süzerken, tek kelime etmeden masadan kalktım. Lanet meyhanede daha fazla kalmak istemiyordum. Hızla kendimi sokağa attım...

Deniz kenarındaydım şimdi. Pırıl pırıl, fakat ısıtmayan bir güneş parlıyordu tepemde. Karşı yakanın koruları zümrüt yeşili görünümündeydi. Rüzgâr da değişmişti, günbatısından esiyordu artık. Adımlarımı hızlandırdım. Kaçıyordum adeta, ama kimden ve neden olduğunu bilmeden. Akıntıburnu'na doğru ilerledim.

Neden sonra yavaşladım. Elimde olmadan, bilinçsizce...

İ

Dün o olayı yaşadığım, ihtiyar balıkçı ile karşılaştığım yere yaklaşmışım. Sonra durdum birden. Tılsım buradaydı galiba, farkında olmadan beni buraya çeken bir şey vardı sanırım. Etrafıma bakındım. Bugün sahil boyunca avlanan amatör balıkçıların sayısı artmıştı, ne de olsa düne kıyasla hava şartları çok daha elverişliydi.

Gözlerim sarı yağmurluklu ihtiyar balıkçıyı aradı. Bu-^f lamayacağımı biliyordum, onun bir hayal, düşlerimin ya da hastalığının bir tezahürü olması gerekiyordu. Yine de içimde bir ümit arandım durdum.

Ümidimi kesmişim ki birden irkildim. Az ilerimde genç bir adam vardı, lacivert montlu, yün takkeli, hafif göbekli biri. Onun da yüzü yabancı gelmiyordu bana. Fa-

29

kat kendime güvenemiyordum; gördüğüm pek çok çehreyi sanki daha önceden tanıyormuşum gibi bir illete kapılmışım. Aynı şeyi dün de yaşamış, ihtiyar balıkçıyı daha önceden tanıdığım hatasına düşmüştüm. Ama o zaman nöbet geçiriyordum, oysa şimdi nöbetin tesirinde

değildim artık.

Hiç kıınıldamadım.

Hafızamı zorladım, acaba bu adamı daha önce görmüş müydüm? Nerede ve ne zaman? Şayet tanıyorsam neden çıkaramıyordum? Uzun uzun düşündüm, bakışlarımı adamdan alamadım. Ne yazık ki hatırlayamıyordum.

Yürüyüp uzaklaşmam gerekirdi, ama yapamadım, aksine biraz daha yaklaştım adama. Benim varlığımın farkında bile değildi, tüm dikkatini elindeki oltanın titreşimlerine vermişti. İşte o an beynimde bir şimşek çaktı. Sanki her şey aydınlandı, adamı hatırlamıştım. O genç dün burada ihtiyar balıkçının az ilerisinde avlanan kişiydi. Zaten topu topu iki kişiydiler o berbat havada.

Emin olmak için biraz daha bekledim. Şüphem kalmamıştı artık. Yanına yaklaştım, dikkatini çekmek için, "rasgele," dedim. Bana dönüp gülererek, "eyvallah," dedi. Sanki dünü bir daha yaşar gibiydim.

"Balık bol mu?"

"Fena değil."

"Hep burada mı balık tutarsın?"

"Hı, hıh."

Adamın benden çok balıklarla ilgilendiğini verdiği kısa cevaplardan anlıyordum. Ama şevkim kırılmamıştı.

"Dün de burada miydin?"

"Evet," dedi.

"O berbat ve yağmur altındaki günde?"

Sanki sorum çok abesmiş gibi mırıldandı.

30

"Balıkçı havaya bakmaz."

Heyecanım daha da artmıştı.

"Dün burada senin gibi avlanan başka birine de rastladın mı?"

Bir an garipseyerek yüzüme baktı. Sorumu anlamsız bulmuştu sanırım.

"Tabii," dedi. "Ama kalabalık değildi bugünkü gibi."

"Evet," diye fısıldadım. "Sarı muşamba giymiş, ihtiyar birini hatırlıyor musun? Sana oldukça

yakındı."

Sorularımdan rahatsız olmuş gibi bir daha baktı yüzüme. Sonra hatırlamaya çalışıyormuş gibi, "Hatırladım," dedi. "Altmış yetmiş yaşlarında, söylediğin gibi giyinmiş bir adam vardı, doğru.."

"Ne oldu ona?"

"Ha?" diye sordu sorumu anlamadan. Hemen bastırdım.

"O adam," dedim. "Gitti mi sonra?"

"Herhalde."

"Nasıl gittiğini hatırlıyor musun?"

"Ne bileyim, ben işime dalmıştım. Avlanırken etrafımla ilgilenmem."

"İyi düşün, lütfen.."

"Neden soruyorsun?"

"Benim için çok önemli de."

Huylanmış gibi yeniden beni süzdü. Durakladı sonra, anımsamaya çalışır gibi kaşları çatıldı, dudakları bükül-*dü.

"Evet, galiba yanına biri geldi, bir süre konuştular ve sonra birlikte gittiler." "Emin misin?"

Artık sorularımdan iyice sıkılmışa benziyordu. "Eminim," dedi.

31

Yine de beni başından savmak için öyle konuşmadığını anlamıştım.

"O yanına gelen adam nasıl biriydi?" "Gençten, hırpani kılıklı bir tipti hatırladığım kadarıyla."

"Görsen tanır mısın?" "Hangisini? ihtiyarı mı, gencini mi?" "Her ikisini de." Adam omuzlarını silkti.

"Valla yaşlısı nemrut biriydi. Günaydın dedim de cevap bile vermemiştii. Ama bir daha görsem hatırlarım herhalde."

Ürpererek son sorumu sordum. "Ya genç olanını? Onu çıkarabilir misin?" Utanarak yüzüme, sonra sırtımdaki pahalı Crombie paltoma baktı.

"Vallahi onda bir serseri havası vardı... Kusura bakma beyim, ama nedense bana seni hatırlattı," dedi. "Boyunuz poşunuz, yüzünüz sanki ona benziyordu." Nutkum tutulmuştu.

Söyleyecek bir şey bulamamıştım, ama dün yaşadıklarımın hayal değil gerçek olduğunun canlı şahidini bulmuştum şimdi. Ne var ki bu gencin ifadesiyle meyhaneci Apostol'un söyledikleri taban tabana zıttı. Sendeleyerek oradan uzaklaştım. Aklım daha karışmış, tam bir bilinmezliğin içine yuvarlanmıştım. İkisinden birisi yalan söylüyordu, ama hangisi? Apostol eski bir dost, yıllardır tanıdığım, semtimden biriydi. Bana yalan söylemesi için hiçbir nedeni yoktu. Hasta olduğumu, zaman zaman nöbet geçirdiğimi biliyordu, ama göz göre göre meyhaneye birlikte girdiğim birinin varlığını inkâr etmesi için makul bir sebebi olabi-

32

li miydi? Nöbetimi körüklemekten başka ne işe yarardı gerçeği benden saklaması.

Apostol bunu yapmazdı, asla...

Öyleyse az önce konuştuğum genç yalan söylüyordu. Ama neden? Onun da yalan söylemesi için bir nedeni yoktu. Ömrümde ilk defa gördüğüm bir insan bana neden yalan söylerdi ki?

Kafam duracak gibiydi. Olayı analiz edemiyordum. " Kuşkularım daha da artmıştı şimdi, her şeyden önce dünöğle vakti, o yağmur altında, yaşlı bir adamla buluşup konuşmuş muydum? Yoksa bu, beynimin yarattığı bir olay mıydı? Bu konuşmanın gerçekleştiğine dair bir görgü tanığının ifadesi vardı elimde. Genç balıkçı, yaşlı adamı hatırlamış, hatta onunla konuşan delikanlıyı da bana benzetmişti. Tabii bugünkü kılık kıyafetimle, dünkü arasında büyük fark vardı, bir an bocalaması doğaldı. O pejmürde giysiler içinde kimbilir kaç saat yağmur altında dolaşmış, tam bir ıslak sıçana dönmüştüm, ama yüz hatlarımız arasındaki aynıyeA hemen anlamış, biraz da utanarak, size benziyordu demişti. Daha ne diyebilirdi ki?

Ama ya sonrası?

Ondan sonra cereyan eden gelişme, yaşlı adamla Dayının Yeri'ne gitmem, beyhimin icadı mıydı? Meyhaneye birlikte gitmemiş miydik? Mümkün müydü bu? Keşke bir de beni evime götüren garson Kemal'in ifadesine başvursaydım. Ne de olsa o da bir şeyler görmüş olmalıydı. En ' azından bizi içeri girerken, masaya otururken fark etmiş olabilirdi. Daha da ilginç, kendinden geçmiş bir müşteriyi evine taşımak sık sık rastlanan bir olay değildi; muhtemelen patronuna ne olduğunu sorardı. Beynimin bir kölesine bunu kaydettim, bir fırsatını bulduğumda garsonla konuşacaktım.

Doğum Günü: 15 Aralık — F.3

33

Once biraz ümitlenir gibi olmuştum, ama daha sonra içimi yine çaresizliğin karanlığı kapladı. Bilmediğim çok şey vardı; özellikle nöbetlerim hakkında. Bunca zamandır tedavi görmemem, doktorlardan kaçmam, geçirdiğim nöbetlerin mahiyeti hakkında da beni bilgisiz kılıyordu. Mesela yaşadığım olayların seyrini ve zamanını tayinden acizdim, ne zaman bir nöbete girdiğimi, ne zaman nöbetten kurtulduğumu kesin çizgilerle ayırt edemiyordum. Şu an bile hâlâ bir nöbette olup olmadığımı söyleyemezdim, elimde kesin veriler yoktu. Gerçi nöbet başlangıçlarında genellikle içimi bir karamsarlık kaplar, anılar üstüme üşüşür, bedenimde hafif titremeler başlar ve kendimi açık havaya atmak isteği çoğalırdı içimde, ama bütün bunlar kesin nöbet tezahürleri değildi. Bazen rahat bir uykudan uyandığımda da nöbette olduğumu

hissederdim.

Acaba dün de öyle olmuş, yüzüne aşına olduğumu sandığım yaşlı balıkçıyla görüşüp meyhaneye gitmeyi teklif ettikten sonra birden nöbete mi girmiştin? Belki de adam teklifimi kabul etmemiş, benden ayrılmış, ama ben hâlâ onu yanımda hissederek sanki sıkıntılarımı dinleyecek birini bulmuş gibi, onun beraberimde olduğunu varsayarak tek başıma mı Apostol'un dükkânına gitmiştim? Bu da olabilir miydi?

Bilmiyordum.

Belki de teorik olarak mümkündü. Beynimi zorlayıp olayları yeniden anımsamaya çalıştım. Gerçek ile düşü ayrıt etmek imkânsız gibi geldi bana. Her şey karmakarıştı. Ama ihtiyar balıkçının sözleri hâlâ kafamın içinde uğulduyordu.

O bir hayal olabilirdi.

Daha doğrusu öyle olmalıydı.

34

Oradan uzaklaşırken gülümsemekten kendimi alamadım. Şayet yaşadıklarım beynimin ürünü değilse, herhalde Azrail'le konuşan ve yaşamaya devam eden ilk canlı ben oluyordum..

35

3

SITEM'in fotoğrafını aldım elime. Yatağımın başucun-da duran en beğendiğim resmini. Evin her yanını fotoğraflarıyla süslemiştim zaten, mutfakta bile çerçevelenmiş resimleri asılıydı. Duvarlarda, masalarda, komodin üstlerinde, camlı vitrin içindeki gümüş takımların arasında ve tabii yatağımın başucunda. Aklıma neresi gelirse, evin içinde görüş alanıma giren her yer onun resimleri-le doluydu.

Normal olmadığını biliyordum bu tutumumun. Ama onu görmek, her an varlığını evde hissetmek istiyordum. Elimdeki tek imkân buydu. Başka ne yapabiliirdim ki? Zamanın her şeye kadir olduğunu, hafızamdaki hayalinin ve içime işlemiş hasretinin geçecek süre içinde hafifleyeceğini biliyordum, insanın doğasında mevcuttu unutmak, fakat ben unutmak istemiyordum sevgilimi.

Parmaklarımla okşadım renkli fotoğrafı.

Yüzüne o çok yakışan gülümsemesiyle bana bakıyordu. Sanki sakın beni unutma, der gibi. Unutabilir miydin hiç? İmkânı var mıydı? iki sene geçmişti, ama varlığını daha dün gibi hissediyordum içimde. Her an zilin çalınacağını, kapıdan içeriye coşkun, sevecen, fıkır fıkır kaynayan haliyle girmesini bekliyordum.

"Korkak!" diye mırıldandım kendi kendime. İntihar etmeyi göze alamamıştım peşinden. Çok istemiş, ama gereken iradeyi sergileyememişim. Oysa ne kadar kolaydı bu dünyadan göç etmek. Bin bir yolu vardı. Kolayı zoru, acı vereni acısız, temizi kirlisi, ama sonunda yapılmayacak bir şey değildi. Beni bu kararımdan caydıran şey sa-

dece korkaklığım değildi; belki de en büyük etken onun hayata bağlılığı, yaşamı sevmesiydi. Ölümü bir türlü kabullenemezdi, hatta bir kere, iyi hatırlıyorum, insanın kendi hayatına son vermesi üzerine yaptığımız bir tartışma sırasında, bunun insanoğlunun bir zaafı olduğunu, Tanrı'nın verdiği canı yine ancak Tanrı'nın alabileceğini savunmuştu. İnsan iradesi ancak Tanrı lütfü hayatı korumaya yönelik olmalıdır, demişti. Onunla aynı fikirde de-" gildim, ama tartışmayı o kazanmıştı sonunda. Ölümünden sonra aramızda geçen ve o zaman bana çok sıradan görünen bu müzakereyi çok düşünmüştüm. Onun istemediği bir şeyi yapamazdım, benim yaradılışıma uygun değildi. Şayet bir ruhlar âlemi varsa ve onun ruhu hâlâ yaşıyorsa beni anlayışla karşılayacağına inanıyordum.

Ama ben yine de, "hadi oradan, sersem," diye homurdandım kendi kendime. Düpedüz korkmuş, canıma kıymayı göze alamamıştım. Nedendi acaba? İntihar etmeyi başaranlar daha mı gözü kara, benden daha mı cesur insanlardı? Yoksa bu kararı İdmanın belirli bir tahammül limiti mi vardı? Ben yeterince acı çekmiyor muydum, yoksa o acı limitine henüz ulaşmamış mıydım? Uzmanlar genellikle intihar iradesini zaafa uğramış insan beyninin psikolojik yetersizliğine bağlıyorlardı. Yani kabaca ruhsal hastalığa. Ben de bir hastaydım, bunalımlara girip, nöbetler geçiriyordum, ama gereken cesareti bir türlü bulamıyordum kendimde. Yapamazdım, Sitem'in isteme-' diği bir şeyi yerine getiremezdim.

Ne zaman resimlerinden birini elime alıp koltuğa çök-sem o fotoğrafın çekildiği anı anımsayıp gözyaşlarına boğulurdum. Gözlerim sulandı yine. Pek çoğunu olduğu gibi o fotoğrafı da ben çekmişim. Az ilerimizde, Rumeli Hi-sarı'nda...

Anılarım canlandı yine.

Nefis bir gündü. Sıcak bir temmuz sabahı...

Birlikte geçirdiğimiz bir gecenin sabahında arabaya atlayıp kahvaltı etmeye gitmiştik Hisar'a. Simit, poğaçayı alıp sahildeki kır kahvelerinden birinde çay içmiştik. Sitem buralarda kahvaltı etmeye, yaz sabahının dinginliğini Boğaz'ın serin sularına bakarak özümlemeye bayılırdı. O sabahı çok iyi hatırlıyordum. Sırtında omuzlarını ve göbeğini açık bırakan askılı bir penye, altında da eski bir kanvas pantolon vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel ayaklara sahipti Sitem. Ayaklarına olan tutkunluğumu bildiğinden, her zaman ayaklarının güzelliğini gösteren dekolte pabuçlar giyerdi. O, kır kahvesinin iskemlesinde oturmuş önündeki Boğaz manzarasının güzelliğini seyredirken, ben de boş bir iskemlenin üzerine uzattığı ayaklarının erişilmez güzelliğini seyrediyordum. Arada bir bana dönüp, ayaklarını seyrimden duyduğu hazzı gülümseyerek belli ediyordu.

O gün çok fotoğrafını çekmişim. Aynı yerde iki makara harcadığımı anımsıyordum. Birbirinden güzel fotoğraflar. En az on tane de ayaklarının muhtelif pozlarını tespit etmişim. Önden, arkadan, yandan çeşitli pozlarda. Bir tanesi hâlâ cüzdanımda dururdu.

Onu özlüyordum, hem de dayanılmaz bir şekilde. Yokluğuna tahammül etmek inanılmaz derecede zordu. İki yıl değil, yirmi iki yıl bile geçse bu hasretin dinmeyeceğini biliyordum. Herhalde son nefesime kadar onu unutamayacaktım..

Galiba bir süre ağladım, ama her zamanki gibi hıçkır hıçkır değil, sessiz gözyaşları döktüm, sonra sanırım biraz içim geçmiş, tki üç gün süren nöbet sonlarında vücudumun yorgun düştüğünü, güçsüz kaldığımı bilirdim. Ge-

38

nellikle de nöbeti takip eden günlerde sık sık uykuya dalarak dinlenirdim. Uyuyakalmışım.

Gözlerimi açtığımda giyimli olarak yatakta uzanmış buldum kendimi. Etraf zifiri karanlıktı. İçim geçmemiş, bayağı uykuya dalmıştım. Gecenin ilerlemiş bir saati olduğunu anladım. Şehrin uğultusu, caddenin trafik akışı aksetmiyordu artık. Yatağın içinde doğrulmaya çalıştım. Sitem'in çerçeveli resmi göğsümün üzerinden kayarak yere düştü. Bir günah işlemiş gibi suçluluk duygusuna kapılarak resmi hemen yerden kaldırmak istedim. El yordamıyla çerçeveyi aradım halının üstünde. Bulamayınca başucumdaki komodinin üzerindeki gece lambasının bu-tonunu arayıp yaktım. Lambanın sarı ışığı yatak odamı aydınlatmıştı şimdi. Abajurun kâğıt şapkasından çıkan solgun ışık yerdeki halıyı ve üzerine düşen çerçeveyi aydınlatıyordu. Çerçeve yuvarlanınca bir kısmı hafifçe yatağın altında kalmış ve çerçevenin arka yüzü üstte kalmıştı.

Çerçeveyi yerden alıp kaldırdım.

Sanki o kadar saat uykuda kalan ben değilmişim gibi anılarım yeni baştan o temmuz sabahına, kahvaltı ettiğimiz güne döndü. İçim geçip, uykuya dalarken hâlâ o günün hatıralarıyla baş haşaydım. O nefis tebessümü bir

c

daha görmek, hasretini bastırmak istercesine resmin yüzünü kendime çevirdim.

Birden gözlerim irileşti.

Kalbim duracak gibi oldu. Gayri ihtiyari dudaklarımın arasından boğuk bir feryat yükseldi. Gördüğüme inana-mıyordum. Olamazdı bu, imkânsızdı.

Gözlerimi açıp kapadım. Titreyen parmaklarımın arasındaki çerçeveye bir daha baktım. Damarlarımdaki katlim çekiliyordu. Bağırdım, hem de canhıraş bir feryat ile...

39

Sitem'in fotoğrafının yerinde şimdi ihtiyar balıkçının, yani Azrail'in beni süzen soğuk bakışlarını görüyordum. Sitem yok olmuştu..

Korkuya, daha doğrusu paniğe kapıldım, çerçeveyi elimden fırlattım. Kof bir sesle resim yumuşak halının üzerine düştü. Bakamıyordum resme. Bütün vücudum zangır zangır titremeye başlamıştı. Bir korku filminin en ürkütücü sahnesindeydim sanki.

Neyse ki çerçeve yine ters düşmüştü yere. Bu mümkün olabilir miydi? O an mantık çerçevesinde akıl yürü-temeyecek kadar korkmuştum.

Azrail ikinci kere kendisini bana göstermişti.

Kalbim duracak gibi atıyordu ve ben korkunun oyuncağı olmuştum. Adalelerim gerilmiş, yatağın kenarında kaskatı olmuş bir halde yere bakıyordum.

Halüsinasyon olmalıydı.

Gerçek hayatta böyle bir şey yaşanmazdı. Beynim mutlaka bana yeni bir oyun oynuyordu. O an ilk aklıma gelen buydu. Belki de yeni bir nöbete girmiştım. Azrail'in peşimi bırakmadığı yeni bir nöbet süreci...

Vücudumdaki kasılmalar arttı, ama diğer yandan da çaresiz ve yetersiz mantığım bu yeni durumla mücadeleye çalışıyordu, içimden yükselen bir ses, korkma, hasta olduğun için bunları görüyorsun, o çerçevenin içinde senin sevgilinin fotoğrafı var, kendini topla, iradene hâkim ol ve çerçeveyi yeniden eline alarak bak, diyordu.

Ama korku galip geldi.

Çerçeveyi yerden alamadım. Inanamıyordum bir türlü. Yatağın ucuna büzülüp öylece kaldım. Kanım donmuştu sanki. Duyularımın yok olduğunu hissediyordum, şiddeti artan korku dalgaları peyderpey benliğimi kaplıyordu.

40

Azrail'le kendi evimde baş haşaydım.

Beynimin içi uğulduyordu. Artık gaipten geldiğine inandığım sesler duymaya başlamıştım. Her yandan, her taraftan koro halinde devamlı sesler, ama o seslerin mahiyetini algılayamıyordum. Bir nevi uhrevi ürküntüydü bu. Sanırım beni asıl korkutan da bu olmuştu. Kulaklarımı sağır edecek şiddette uğultular. Timbal ya da gonk darbeleri, ama hiçbir kulağın dayanamayacağı şiddette...

Sonra o uğultu ve sesler birden kesildi, beynimin içi sakinleşti sanki. Şakaklarımdaki damarların daha yavaş attığını, gürültülerle bozulan dengemin normale dönmeye başladığını hissettim. Gerçi hâlâ kımıldayamıyor, karyolanın kenarında büzülerek oturmaya devam ediyordum, ama muhakeme yeteneğim geri gelmişti.

O bir anlık halüsinasyondur.

Başka bir şey olamazdı; dünden beri zihnim kendini Azrail diye tanıtan yaşlı balıkçıyla meşguldü ve zaten hasta olan beynim ve ruhum bu yorgunluğu kaldıramamış ve ben de yeni bir nöbete -^girmiş olmalıydım. Fakat bana normal gelen bu yorumumu düşününce yeniden irkildim; şayet düşüncelerim düzenli ve makul, akli selimin kabul edeceği düzeyde ise ben nöbet geçiriyor olamazdım.

Vardığım sonuç beni yeniden korkuttu.

Gözlerimi yerde duran çerçeveden alamıyordum. Korkumu yenip, o resme yeniden bakmalıydım. Başka çarem yoktu. Beni perişan eden korkuyu ancak bu suretle yenebilirdim.

Eğildim, elimi uzattım.

Metal çerçeveye birkaç santim kala parmaklarım havada kaldı. Çerçeveyi çevirip resme yeniden bakacak ce-isareti kendimde bulamadım. Birkaç dakika o vaziyette kaldım, sonra ağır ağır doğruldum.

41

Bakamayacaktım.

Olaclara hazır değildim. Yeni bir korku krizini kaldıramazdım. Çaresizlik içimi kemiriyordu, kaçmak, evimden, yatak odamdan uzaklaşmak istiyordum, hatta her şeyden, yuvamdaki tatlı anılardan, Sitem'den bile. Si-tem'i yeniden düşünmek bilinçsizce beni yatak odamı süsleyen diğer resimlerine bakmaya itti. Acaba onlarda da Azrail'in yüzünü mü görecektim? Korkuyordum, ama bakışlarım duvarlara kaydı. Her tarafta o kadar çok resmi vardı ki, istemesem de bakışlarım kayacak nasıl olsa o fotoğrafları görecektim.

Birini gördüm bile.

İnce endamı, uzun boyu ile kolejden mezun olduğu gün çektiirdiği siyah cüppeli, başı kepli fotoğrafını. O munis ve mutluluktan uçuşan tebessümüyle sanki bana gülüyordu.

Fotoğrafta ihtiyar balıkçıdan eser yoktu.

Cesaretlenerek odadaki diğer resimlere de baktım birer birer. Hepsinde Sitem vardı. Derin bir nefes verdim, rahatlar gibi oldum. Başıma gelen uyku sersemliğinin, ya da zihin yorgunluğunun bir an bana oynadığı bir oyun olmalıydı. Balıkçıyla meşgul zihnimin bir anlık bana ettiğı tatsız bir çağrışım. Hepsi bundan ibaretti.

Sanırım meseleyi çözmüştüm. Ne yeni bir nöbete girmem söz konusuydu ne de bir halüsinasyon görmem. Rahatlamıştım..

Ama çerçeveyi hemen yerden kaldırmadım. Biraz toparlanmam, elimi yüzümü yıkamam, açılıp gevşemem gerekiyordu. Koridorun ışığını yakarak banyoya geçtim. Lavaboda yüzüme soğuk su serptim, dirildim biraz. Da-marlarımdaki kanın akışı biraz daha düzene girmiş, şakaklarımın atması durmuş, korkudan çılgın gibi çarpan

42

kalp ritmim normale dönmüştü. Havluyla yüzümü ve ıslattığım saçlarımı kuruladım. Gömleğim terden sırtıma yapışmıştı.

Ama netice olarak, iradem ve mantığım içimdeki korkuyu yenmişti. Yine de kendimi ezik ve perişan hissediyordum. Banyonun ışığını söndürüp tekrar yatak odası-jia döndüm, artık yere düşürdüğüm çerçeveyi kaldırıp o resme bakabilirdim.

Tabii o an, az sonra neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Zaten tahmin de edemezdım...

Önce serinliğı fark ettim. Işıkları sönük salondan sanki bir soğuk hava dalgası geliyordu, sert olmayan, fakat üşütücü bir rüzgâr. Klimanın üflemesi ya da dönen bir vantilatörün sağladığı serinlik... Oysa her iki cihaz da evimde yoktu. Pencereyi mi açık bırakmışım acaba?

Emin olamadım, gündüz vakti, şekerlemeye dalmadan önce pencerelerden birini açık bırakıp bırakmadığımı hatırlamıyordum. Bırakmış. da olabilirdim. Zaten doğru dürüst neyi hatırlıyordum ki?

Karanlık salonun girişinde durakladım.

Ama bu serinlik farklıydı biraz. Açık bir pencereden içeriye dolan rüzgâr soğukluğuna pek benzemiyordu. Sanki farklı bir hava akımı karanlık salonu kaplamıştı. Serinliğin etkisini bedenimde hissettim. Beni titretmeye başlamıştı.

Elim hemen girişteki elektrik düğmesine gitti, koman-dötörü çevirdim. Karanlık birden kayboldu, sarı ışık etrafı aydınlattı.

İhtiyar balıkçı rahat ve geniş koltuğumda oturmuş bana Dakıyordu. Çılgılık atmam, avazım çıktığı kadar bağırمام gerekirdi. Az evvel Sitem'in resminde onun çehre-

43

sini gördüğüm anda yaptığım gibi.

Hayrettir, bağırmadım. Ağzımdan feryatlar da yüksel-medi. Aksine sessiz kaldım, ama her tarafım donmuş gibi hareketsiz, kımıldayamadan yerime çakıldım. Bakışlarımı koltukta oturan adamdan alamıyordum.

İhtiyar balıkçı ya da Azrail yüzüme bakıp gülümsüyor-du.

"Gel, yaklaş," dedi.

Biraz boğuk, madeni, fakat baştan çıkarıcı bir ses tonu. Hükmedici, riayetsizliği kabul etmeyen, emretmeye alışmış birinin sesi.

Yerimden kımıldayamayacağımı, korkudan dizlerimin üzerine çöküp bayılacağımı düşünmüştüm, ama hiç de öyle olmadı. Titrek adımlarla salonun içine doğru birkaç adım attım. Gözlerimi davetsiz misafirimden alamıyordum.

Dudaklarımın arasından çıkan kendi sesimi tanıyamadım.

"Kimsin sen?"

"Söylemişim ya... Ben Azrail'im."

Büyük bir içtenlik ve cesaretle mırıldandım.

"Benim canımı da mı almaya geldin? Ölecek miyim?"

Balıkçı başını olumsuzca iki yanına salladı.

"Hayır."

"Öyleyse evimde ne işin var? Niye karşıma çıkıyorsun, dün ve bugün niye kendini bana gösterdin?"

"Beni görmek isteyen sensin."

"Yalan bu... Ben ölümün elçisiyle karşılaşmak istemedim."

"Ama ölmüş sevgilini görmek istedin, değil mi? Geçirdiğin bunca nöbetler niçin? Sitem'i görmek istemiyor musun?"

44

Salonun orta yerinde durdum.

trileşmiş gözlerim, gerçek ve hayali ayıramayan beynimle karşımdaki yarattığı süzüyordum. Acaba bu da yeni bir halüsinasyon muydu? Bir tür rüyada mıydım, yoksa tüm bunlar gerçek yaşamımın birer kesiti miydi? İdrak edemiyordum. Beynim yeniden uğuldamaya başlamıştı. Neden sonra Azrail'in sorduğu soruya dönebildim.

"Evet, onu görmek istiyorum," dedim.

"İyi ya, ben de seni ona götüreceğim."

"Yani başka bir âleme, öteki dünyaya mı?"

Azrail müşfik nazarlarla yüzüme baktı. Durumu anlamamı istiyor gibiydi.

"Ama ben de ölmeden onu görebilir miyim? Bu mümkün mü?"

Tasdik edercesine başını salladı.

Aniden isyan ettim, "Hayır, yalan söylüyorsun," diye bağırdım. "Beni kandıramazsın, olanaksız. Bir canlı olarak öbür âlemle bağ kuramam, beni söylediğin yalanlara inanacak kadar saf mı s"andın?"

Sesimin tonu sertleşmişti.

Hem içimdeki o müthiş korkudan da sıyrılmıştım artık. Dikleşiyordum.

"inanıp inanmamakta serbestsin," dedi. "Ben sadece Tanrı katından bana verilen görevi yerine getirmek için buradayım. Tanrı dualarını kabul etti. Sana Sitem'i gösterecek ve onunla yeniden yaşamamı sağlayacak."

Mantığım isyan ediyordu. Muhakemem yerindeydi.

"Olmaz öyle şey!" diye bağırdım. "Kâinatın oluşumundan, insanoğlunun varlığından bu yana böyle bir şey olmamıştır. Yaradılışın tabii yasalarına aykırıdır. Sana inanmıyorum."

Azrail hiç sinirlenmiyordu. Dudaklarındaki tebessüm

45

de kaybolmamıştı.

"Bunu sen mi, yoksa ben mi daha iyi biliriz?" dedi. "Aksi halde buradaki mevcudiyetimi nasıl açıklayacaksın?"

Hırsla yüzüne bakmaya devam ettim.

"Senin Azrail olduğunu nereden bileyim? Belki de benim zaaflarımdan istifade etmeye kalkan sahtekârın tekisin. Neyin peşinde olduğunu henüz anlamış değilim."

"Bak, evlat," dedi mülayim ve ikna edici bir ses tonuyla. "Dünkü yağmur altında sahildeki yürüyüşün sırasında neden birden önümde durdun? Neden irkildin? Seni oraya çeken sebep neydi? Neden beni daha önceden tanıdığın kanısına kapıldın? Bunları açıklayabilir misin?"

"Basit," diye homurdandım. "Belki seni gerçekten de daha önce görmüşlüğüm mümkündür. Arnavutköy küçük bir yer."

"Ya ölümüyle seni perişan eden, büyük acılara gark eden sevgilinin ismini nereden bilmiş olabilirim? Onun adını sana vermedim mi?"

"Hadi oradan, beni güldürme. Bu semt sakinlerinin çoğu o olayı bilir, burada beni tanımayan yoktur. Ailem yüz yıldan beri Arnavutköy'de yaşamış. Burada iyi tanınırım, çevre de Sitem'i tanırdı. Sen de biliyor olabilirsiniz."

"Peki, dün meyhanede birden ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacaksın? Normal bir fani böyle bir keramet gösterebilir miydi?" ^

Durakladım. Elimde olmadan vücudumu yeni bir titreme sardı. Korku tüm benliğimi kaplıyordu yeniden.

"Demek oradaydın? Benimle birlikte o masaya otur-dun, öyle mi?"

"Tabii," dedi.

Karmakarışık aklıma rağmen sormayı başardım.

46

"Öyleyse neden Apostol ya da garsonları seni görmedi?"

"Bunu hâlâ anlamıyor musun? Beni herkes göremez."

Hızla bağırdım ya da bağırdığımı sandım.

"Yalan söylüyorsun bak... Seni gören biri var."

Azrail başını salladı.

"Biliyorum, bugün sahilde görüştüğün amatör balıkçı genç, değil mi?"

"Evet," diye gürlledim.

"Senin adına üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"O vadesi dolmuş bir faniydi. Bugün sen yatağında uyurken ruhunu aldım."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan mı? Yalan ancak siz fanilere has bir günahdır, biz Tanrı katının görevlileri bu tür günahlardan münezzehtir."

"İnanmıyorum. Nasıl? Nasıl öldü o genç?"

"Bir trafik kazasında..tceli o kadarmış. Yakaladığı balıkları toplayıp caddenin öbür tarafına geçerken bir arabanın altında kaldı. İnanmıyorsan yarın sabah olayı gören semt sakinlerinin ifadesine başvurabilirsin. Sana anlatacaklardır."

Susmak zorunda kaldım.

İşittiklerime inanmakta zorlanıyordum.

"Hâlâ şüpheli mi var?" diye sordu.

İçimdeki kuşku ları yüzüne vuramadım.

"Düşün," dedi. "Az evvelini düşün. Hatırlamaya çalış. Sitem'in resminin bulunduğu çerçevenin içinde benim yüzümü görmedin mi?"

Her şeyi biliyordu. Tüm olanları. Artık şüphem kalmamıştı. Karşımdaki ne bir sahtekâr ne de beynimin bana

47

oynadığı bir oyundu. Onun Azrail olduğuna inanmıştım artık. O kadar farklı duygular içinde bocalıyordum ki, bu durum normal bir insanın muhakeme ve idrak yeteneğini ziyadesiyle zorlayan ve aşan bir haldi. Yaşadığım olayları şekillenmiş insan beyni algılayıp yorum yapamazdı, doğüstü bir durumla karşı karşıya idim ve haliyle yetersizliğimin aczini hissediyordum. Kararsız ve ne yapacağımı bilemeden karşımda ihtiyar bir balıkçı şeklinde somutlaşmış yaratığa bakakaldım.

Onu yaratık diye vasıflandırıyordum, başka bir kelime gelmemişti aklıma. Cahil olduğumu sanmayın, dini inanç larım tam olmamakla beraber Azrail'in Tanrı'nın dört büyük meleğinden

biri olduğu ve bütün din kitaplarında adından bahsedildiğinden haberdardım. Kendisine Melekölmevt (yani Ölüm Meleğİ) denildiğini de biliyordum. Musevi inancına göre kırk bin ayağı ve dört bin kanadı olduğunu da işitmişim. Oysa benim karşıma yaşlı bir balıkçı olarak çıkmıştı, tanıdığım bildiğim, insan suretiyle.

Gariptir içimdeki korku yavaş yavaş azalıyor ve yerini yepyeni bir ümite bırakıyordu.

Sitem'e yeniden kavuşma imkânının doğacağını hissediyordum.

Sanki karşımdaki sıradan bir insan, her zaman konuştuğum bir dost gibi sordum.

"Onu görebilecek miyim?"

"Eğer istiyorsan," dedi.

"Tabii istiyorum."

"O halde şartlara uymak zorundasın."

"Hangi şartlara?"

"Bunu yakında öğreneceksin evlat."

Azrail görevini tamamlamış bir faninin rahatlığı içinde gülümsüyordu...

48

Azrail'le pazarlık yapılır mıydı hiç? Böyle bir soruyu bana başka zaman sorsalar, herhalde çıldırmışsınız siz, böyle abuk sabuk şey düşünülebilir mi, derdim. Kavram, mefhum tersti; insan aklının alamayacağı bir şey.

Ama ben oturup Azrail'le ileri sürdüğü şartlar konusunda pazarlık yaptım. En azından Azrail olduğuna artık inandığım yaşlı balıkçıyla. Nasıl olsa duruma aklım ermi-yordu ve her kim olursa olsun karşımdaki varlık bana yepyeni bir başlangıç teklif ediyordu. Başka şansım yoktu. Şayet yeniden ve bir şekilde sevgilime kavuşmam mümkün ise elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Azrail'in ilk şartı, bu anlaşmanın kesinlikle ikimiz arasında kalacağı ve başka hiçbir faninin yaptığımız anlaşmanın sırrını bilmeyeceği idi. Şayet yaşayan başka bir insan tarafından durum öğrenilirse, anlaşma o an bozulacak ve ben kazandığım her şeyi kaybedecektim. Bu şartın tarafımdan düşünülecek hiçbir yanı yoktu. Hemen başımı sallayıp kabul ettiğimi söyledim. Sırrı hayatımın sonuna kadar saklayabilirdim*

"Sözünü yerine getireceğine emin misin?" diye sordu karşımdaki varlık.

ilk tereddütü o an yaşadım.

Şartı kabul ediyordum tabii, ama aklımı kurcalayan bir yığın soru beynime üşüştü.

"Bir dakika," dedim. "Aklımın almadığı çok şey var."

"Biliyorum. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sitem'in durumunu. Ona bir açıklama yapmak zorunda kalmayacak mıyım?"

Azrail gülümsedi.

"O hususu düşünme. Biz ayarlayacağız."

Kuşkuyla yüzüne baktım.

"Siz mi?"

49

Doğum Günü: 15 Aralık — F.4

"Evet. Senin bilincinin algılayamayacağı ilahi düzen yetkilileri."

Kimi kastettiğini anlamıyordum. Ama iş bu raddeye geldikten sonra öğrenme ısrarım da abesti zaten. Nasıl olsa, bir açıklama yapsa da anlamayacaktım.

"Ya onu tanıyanlar?" diye mırıldandım. "Ailesi, arkadaşları, çevresi onu yeniden dirilmiş görünce ne olacak? Bu acayip durumu nasıl açıklayacağız? Öleli iki yıl oluyor."

"Sen bunlara karışma, ilahi düzen onu formüle edecektir. Sence önemli olan sevgiline kavuşman değil miydi, sana bunu sağlayacağız."

"Tamam öyleyse. Başka şartın var mı?"

"Evet, var."

Azrail dikkatle beni inceliyordu. O zaman henüz en vurucu kozunu ortaya çıkarmadığını anladım. Belli ki şimdi söyleyeceği şart daha ağır bir şeydi.

"Söyle."

"Fedakârlık etmen gerekecek."

"Nasıl bir fedakârlık?"

"Kazandığın şeye karşılık bir bedel ödeyeceksin."

"Para gibi mi?"

"Saçmalama evlat. Para dediğin şey bu fani âlemin basit bir vasıtasıdır. Bizim indimizde hiç önemi olmayan bir kavram."

Bir an düşünmeye çalıştım. Acaba Azrail benden ne tür bir fedakârlık bekleyebilirdi? Aklıma uhrevi âlem için önemi olan bir şey gelmiyordu.

"Anlat. Ne istiyorsunuz?" dedim.

"Tayin edilmiş yaşamının on yılını."

"Yani ömrümden bir on yıl mı?"

"Aynen öyle."

50

ORHAN KEMAU • İUHAU* KÜTÜPHANE*

Bir an durakladım. Sitem'e kavuşmak için seve seve on yılını feda edebilirdim, onu yeniden hayatta görebilmek için feda edeceğim on yılın ne önemi olabilirdi? Fakat beni düşündüren, şayet bu şartı kabul edersem, ölümle ne zaman yüz yüze geleceğimdi. Tam Sitem'e kavuştuğumu sandığım an Azrail, hadi bakalım, ecelin geldi, bu dünyadan gitmeye hazırlan derse, ne yapabilirdim? Bir gün bile olsa sevgilimi görüp onunla kucaklaşmak için istediği süreyi vermeye hazırdım da, karşılığını almak ve yeniden başlayacak zamanımızın hiç olmazsa bize yeterli bir doyum süresi sağlamasını istemek de hakkım gibi gözüktü.

Azrail'le pazarlık zamanı gelmişti.

"Dur biraz," diye homurdandım.

"İtirazın mı var?"

"Hayır yok, fakat fedakârlılığımın karşılığını alıp almayacağımı bilmek istiyorum."

Azrail'in kaşları çatıldı, i

"Senin şart ileri sürme hakkın yok. Ancak sana sunulan şartları kabul veya reddedebilirsin. Sakın bir hata yapayım deme."

"Ama," dedim. "Ya sevgilime kavuştuğumu sandığım sırada bana ecelin geldi dersin ne yapacağım?"

"Hiçbir şey. En ufak bir şansın yok."

"Fakat bu haksızlık değil mi? Benden dolu dolu on yılını alacaksınız."

"Pazarlık şansın olmadığını söylemiştim. Belki hâlâ anlamıyorsun, ama ben beyninden geçen her düşüncüyü okuma imkânna sahibim. Az önce Sitem'i bir gün bile görmek için seve seve on yılını feda etmeyi düşünüyordun."

Utanmış gibi önüme baktım. Azrail haklıydı. Doğadışı

51

bir varlıkla pazarlık şansım olamazdı ve ben Sitem'e kavuşmak istiyordum. Gerçekten de tek

istediğim buydu. Hayatımın on yılının hiç önemi yoktu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bu şartı da kabul ediyorum. Bir itirazım yok, pazarlık da yapmıyorum. Benim tek isteğim bundan sonra Sitem'le bana yeterince bir ömür sağlaman."

"Bu sana bağlı," dedi Azrail.

"Nasıl yani?"

Yine huylanmaya başlamıştım. Karşımdaki varlığın konuşmasını anlamakta zorluk çekiyordum. Hangi insanoğlu çekmezdi ki? Emin değildim, ama sanırım Adem ile Havva'dan bu yana Azrail'le ilk konuşan sıradan insan bendim.

"Şartlarımıza riayet ettiğin sürece isteğine sahip olacaksın. Ama bu şartları ihlal ettiğin takdirde her şey bir anda bitecek."

Korkuyla yutkundum.

"Daha başka şartın var mı?" diye sordum.

"Üçüncü ve son bir şartımız daha var."

"O nedir?"

Azrail yerinden kalktı, yanıma yaklaştı iyice.

"Son şartı şimdi söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü onu zaman ve senin tutumun gösterecek."

"Yine pek bir şey anlayamadım. Şayet şartı öğrene-* mezsem ona uyacağım hakkında sana nasıl söz verebilirim?"

Azrail memnun bir şekilde gülümsedi.

"Haklısın," diye fısıldadı. Şimdi bana o kadar yakındı ki nefesinden çıkan havanın serinliğinin dalgalar halinde yüzüme çarptığını hissediyordum. Üşümeye başladım,

52

daha doğrusu titremeye. Sanki kapağı açılan bir derin dondurucunun karşındaydım ve içinden çıkan soğuk hava dalgaları vücudumu sarıyordu.

Elimde olmadan ürperdim.

O ana kadar başarıyla sürdürdüğüm metanet ve dayanma gücüm erimeye, kaybolmaya yüz tutmuştu. Doğa-dışı bir varlıkla konuştuğum gerçeği yeniden beynimi kaplamaya başlamıştı. Bu da eski korkularımın yeniden ortaya çıkması için yeterliydi. Yaşadıklarımın inanılır

olmadığı düşüncesi tüm benliğimi tekrar sardı. Nöbette miydim acaba? Halüsinasyon mu görüyordum? Bütün bu konuşmalar bir an bana saçma ve inanılmaz gelmeye başlamıştı.

Korkum geri gelmişti.

Elimde olmadan bir adım geriye gittim. Azrail'in yaydığı o soğuk hava titreşimlerinden uzaklaşmak istiyordum.

"Korkma," dedi. "Sana bir zararım dokunmayacak. Tanrı'nın yüce katında bir mazhariyete nail olduğun için sana bir ayrıcalık uyguluyoruz. Çok acı çektin, Sitem'i çok sevdin, naçiz insanoğlunun katlanabileceği her acıya tahammül gösterdin. Şimdi mükâfatını alacaksın."

O kadar değişik duygular içindeydim ki, kendi ruh halimi bile anlamakta zorluk çekiyordum. Korkuyor muydum, seviniyor muydum anlamaktan acizdim. Bana korkmamamı telkin ediyordu Azrail; o halde ürkeceğim bir şey'olmaması gerekirdi, ama insanoğlunun tabiatına ters düşen bu durumdan kendimi sıyıramıyordum bir türlü.

Dilim damağım kurumuş, boğazımda tükürük kalmamıştı. Zor bela sorabildim.

"Sitem'i ne zaman görebileceğim?"

Azrail yüzüme sevecen bir ifadeyle bakıyordu.

53

"Yarın," dedi. "Gün ışıyınca herhangi bir saatte."

Kalbim bu defa sevinçten güm güm atmaya başlamıştı. İnanmakta zorlanıyordum, daha doğrusu, mantığım ve idrak gücüm olanları yorumlamaya yeterli olmadığından korkunç bir bilinmezliğe itiyordu beni.

"Nerede?"

"Kader çizgilerinizin kesiştiği yerde."

Durakladım. Ne demekti bu? Azrail nereyi ima etmişti? Kader çizgilerimiz nerede kesişmişti acaba? O meşum ve menfur kazanın olduğu yerde mi?

Gözlerimi kapattım bir an. O kaza olayını anımsamaya çalıştım. Ölümün Sitem'i benden sonsuza kadar uzaklaştırdığı o anı ve o yeri. Zaten hiç unutamıyordum ki..

Tekrar gözlerimi açtığımda irkildim.

Azrail yoktu artık... Gitmişti. Geldiği gibi sessiz ve ani...

«

54

kinici /?£)ölüm

İlk karşılaşmamız Etiler sırtlarından Bebek'e inen yokuşta olmuştu. Bir kaza; kısa fakat mutlu bir beraberliğe yol açan bir trafik kazası nedeniyle tanışmıştım Sitem'le. Zaten hayatımızı hep kazalar yönlendirmiş, tanışmamıza da, ayrılmamıza da kazalar neden olmuştu.

Babası o lanet ve uğursuz arabayı yeni hediye etmişti Sitem'e. Ilık bir mayıs öğleden sonrası arabamla Bebek'e iniyordum. Arkamda birdqfi V8 motorlu kocaman, kırmızı bir Amerikan Ford'unun homurtusunu duydum. Dikiz aynasına göz attığımda hızla yaklaşan arabanın duramayacağını anlamıştım zaten, sağa kaçamazdım, çarpacağını anladım. Arabanın direksiyonundaki genç ve tatlı kız frenlere yapışmıştı. Afi fren sesleri kulağıma yansdı, ama çarpmayı önleyemedi. Yerimde sarsıldım. Durmuşuk. Hırs ve biraz da kızgınlıkla arabadan çıktım. Çatıp söylenecektim; böyle dikkatsiz ve sorumsuz araba kullanılmazdı. Mutlaka acemiydi ya da ehliyetsiz. O yokuşta böyle sürat yapmasını kabul edemezdim. Önce arabamın arkasındaki hasarı anlamak için homurdanarak arkaya geçtim. Ufak tefek çökükler vardı tabii, ama tahmin ettiğim kadar da değil.

55

O da inmişti Ford'dan. Hatasını peşin peşin kabullenen bir mahzunluk ve suçluluk içinde yüzüme baktı. İlk defa göz göze geldik. Söylenmek için ağzımı açtım, fakat dudaklarımdan tek kelime çıkmamıştı. Aptal aptal yüzüne bakıyordum. Ömrümde böyle güzellik görmemiştim. Uzun boyu, ince yapısı, omuzlarına dökülen sarı saçları ve emsalsiz lacivert gözleriyle bir ihtişam abidesiydi.

"Çok üzgünüm," diyebildi sadece. "Bütün hata benim."

Ağzından dökülen kelimeler musiki ahengindeydi sanki. Kazadan değil, güzelliğinden etkilendiğimi hemen anlamıştı. O hüzünlü yüzü tatlı bir tebessüm kaplamıştı.

"Bütün zararınızı tazmine hazırım efendim," dedi.

Sesim çıkmıyordu hâlâ. Utanmasam ben özür dilemeye hazırdım.

Nihayet, "Hiç önemli değil," diyebildim. "Bir yerinizde bir şey yok ya."

"Hayır, ben iyiyim. Ama çok mahcup oldum."

"Aman efendim, bırakın zarar mala gelsin. Ya bir yerinize bir şey olsaydı?"

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Teşekküre bile değmez."

"Zabıt tutturmak ister misiniz, sigorta filan için?"

"Gerek yok," dedim. "Zaten benimki pek yeni sayılmaz."

Tatlı tatlı gülümsedi.

*

"Benimki çok yeni. Bugün ilk defa kullanıyorum."

"Acemisiniz galiba?"

"Hayır, hayır... Bu Ford'u ilk defa kullanıyorum da," dedi.

Ufak bir burnu vardı, elmacık kemikleri belli belirsiz çıkıktı. Ya geçirdiğimiz kazanın heyecanından ya da

56

konusmasındaki çekingenlikten yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Uğradığınız zararı mutlaka tazmin etmek isterim," diye yineledi sanki söyleyecek başka laf bulamamış gibi.

Yaşını tayin etmeye çalıştım. Taş çatlasa on sekiz ile yirmi arası olmalıydı. Henüz bir meslek sahibi olamayacağı açıktı, herhalde öğrenciydi.

Yüzüme ciddi bir eda verip sordum. "Çalışıyor muşu-

Yadırgamış gibi gözlerimin içine baktı.

"Üniversite öğrencisiyim. Son sınıfta."

"Öyleyse harçlıklarınıza haciz koymak zorunda kalacağım."

Birden şakamı anlamayarak ciddileşti.

"Endişelenmeyin, ben Dr. Semih Erbil'in kızıyım. Babam ünlü bir cerrahdır, hacze filan gerek yok. Faturayı adresime göndermeniz yeterlidir. Şayet..."

Parmağımı kaldırıp itiraz eder gibi söylendim.

"Kazayı siz yaptınız. Babanızın bu işte bir günahı yok. Ben zararımın sizin harçlıklarınızla karşılanmasından yanayım," dedim.

Ciddi görünmeye çalışmama rağmen şaka yaptığımı anlamıştı. O da karşılık verdi.

"Haklısınız, öylesi daha adil olur. Böylece ben de babama dert anlatmaktan kurtulurum. Bu araba benim doğum günü hediyemdi ve daha dün hediye edilmişti."

"Ne aksilik," diye homurdandım. "Ama bu son açıklamanız şimdi ortaya yeni bir hukuki sorun çıkaracak demektir."

Yine anlamadan, ürkek bir edayla sordu.

"Nasıl bir sorun?"

Aynı ciddiyetle onu süzdüm.

57

"Yaşınız ufak gibi geldi bana. Reşit değilseniz bu kaza bazı sorunlar yaratacaktır."

"Hukukçu musunuz?"

"Hayır, değilim, fakat dün doğum gününüz olduğuna göre kaç yaşınıza bastığınızı öğrenmek zorundayım."

Hafif etli dudakları neşe ile aralandı. Dişleri inanılmaz derecede parlak ve muntazamdı, ama en hoş yanı, gülümsemenin bir insana bu kadar yaraşacağını hayretle fark etmem oldu.

Muzip bir edayla fısıldadı.

"Yaşımı mı öğrenmek istiyorsunuz?"

"Evet," dedim.

"Ama hanımlara yaşlarını sormanın pek centilmence bir davranış olmadığını duymuştum, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz, o rivayet doğrudur, ama söz konusu olan hanım benim zararımı tazmin zorunda olan kişiye, sanırım yaşını öğrenmek kaba bir davranış sayılmaz."

"Öyleyse siz tahmin edin."

"On sekiz?"

"Hayır."

"On yedi olamaz, fakat on dokuz da göstermiyorsunuz."
•>

"Teşekkür ederim, ama yanıldınız."

"Sakın bana yirmi demeyin."

"Ne yazık ki dünece yirmi iki yaşına girdim."

"Eh," diye mırıldandım. "Yirmi ikiden bir gün aldığınıza göre hâlâ yirmi bir sayılırsınız."

Bizi kendi halimize bıraksalar daha ne güzel hasarlı arabalarımızın başında tatlı tatlı konuşmaya devam edecektik. Ama yoldan geçen arabalar ya yavaşlayıp ya da durup merakla bizi süzüyorlardı.

58

Birbirine uyum sağlayan ve yakışan bir çift olduğumuzu o an ikimiz de anlamamıştık henüz.

Fakat tatlı ve çekici bir havaya girdiğimizizin farkındaydık, tik toparlanan ben olmuşum.

"Ne dersiniz?" dedim. "Aramızdaki hukuki ihtilafın halli için gereken ayrıntıları deniz kenarında oturup bir kahve içerek tartışmamız daha uygun olmayacak mı?"

Hiç düşünmeden cevap verdi.

"Bence de uygun olur. Aksi halde babamın bizi gören hastaları kazayı benden önce ona haber vereceklerdir."

"Çok haklısınız. Gitmeyi tercih ettiğiniz bir yer var mı?"

Omuzlarını silkti.

"Hiç fark etmez, size bırakıyorum."

* * *

Sevgilimle ilk karşılaşmam ve tanışmam böyle olmuştu, i.

Şimdi yüreğimde bir eziklik hissediyor ve onu ne denli özlediğimi bir kere daha anlıyordum. Evimin karanlık salonunda anılarımla boğuşuyordum.

Azrail yine birdenbire yok olmuş ve ben sorunlarımla baş başa kalmıştım. Çöktüğüm koltukta dikleşmeye çalıştım. Mantığıma, akıl gücüme, irademe en fazla ihtiyaç duyacağım bir döneme girmiştim şimdi.

inanılmaz bir anlaşma yapmıştım Azrail'le. Bugece sona erip, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yeni bir gün doğunca, benim hayatım da değişecek ve Sitem'e kavuşacaktım.

Bu mümkün müydü, olabilir miydi?

Ölü sevgilim yeniden bütün hayatıyet ve canlılığıyla

59

karşıma çıkabilir miydi? Normal bir insanın vereceği cevap sadece kuru bir gülümseme olurdu. Kim inanırdı buna?

Ama ben inanıyordum.

Zira anlaşmayı yaptığım varlık Azrail'in ta kendisiydi. Yani Ölüm Meleği... Canlıların ruhunu almakla görevli melek..

Yine de titremekten kendimi alamadım. Sevgilime kavuşacağıma inanıyor, hasret ve ayrılığın birkaç saat sonra nihayete ereceğini biliyor, fakat diğer yandan da korkmaya devam ediyordum. Artık düşünmek de istemiyordum, akıl yürütmek, mantıklı çözümler üretmeye kalkışmak anlamsızdı; zira karşılaştığım şartlar ve önümdeki tablo normal insan aklıyla çözüme kavuşturulacak bir durum değildi. Korkmakta haklıydım, belki de ürküntüm insan olarak bilgisizliğimden kaynaklanıyordu. Kendime yaptığım yorumlar dar kalıplar içinde

kalmaya mahkûmdu, ancak insanoğlunun düşünme kapasitesi çerçevesinde değerlendirme yapabilirdim. Bu ise beni paniğe ve bunalıma sürüklüyordu.

Sitem'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti, iki uzun sene. Yine beynim uyuşur gibi oldu. A(*tba o muhteşem güzelliği aynen bulacak mıydım? O sarı saçları, bakmaya doyamadığım lacivert gözleri, yuvarlak omuzları, dünyanın en güzel ayaklarını yeniden görecektim miydi? Ama bu olanaksızdı. Yoksa iki yıl sonra karşıma sadece bir iskelet mi çıkacaktı? Etleri dökülmüş, çoktan çürümüş bir zombi ile mi karşılaşacaktım? Benden başka kimsenin göremediği, dolaşan, bana yaklaşan, hatta benimle sevişmek isteyecek bir cesetle mi?

Tüylerim diken diken oldu yeniden.

Bu hiç aklıma gelmemişti. Yoksa Azrail bana bir oyun

60

mu oynuyordu? Anlaşmamızda bir açıklık yoktu, onun şartlarını kabul ederken Sitem'in aynı, beni sonsuza kadar terk ettiği haliyle döneceğini var saymıştım hep.

Olamaz mıydı?

Titremeye başladım.

Görünmeyen bir güç boğazımı sıkıyordu sanki, nefes almakta zorlanıyordum, temiz havaya, bol oksijene ihtiyacım vardı. Yerimden kalkmak, pencereyi açmak, soğuk kış rüzgârını teneffüs etmek istedim. Ama yerimden kalkamadım. Mıhllanmış gibi koltuğa çakılı kaldım. Azrail'in bana bir oyun oynadığı fikri zihnimi kaplamıştı.

Ama neden, neden Azrail bana böyle bir oyun oynamaya kalkıştı ki? Ona bir kötülük yapmamış, onu kızdıracak bir davranışta bulunmamıştım ki. Acaba mı, diye düşündüm. Belki de Tanrı'ya yakarışlarımla Azrail'in görevine müdahale etmişim, ama burada niyazlarımı kabul eden Tanrı idi ve Azrail de Tanrılûn meleği idi ve onun hizmetindeydi, bana bir oyun oynayıp, Tanrı'nın isteklerinin dışına çıkamazdı.

Normal insan mantığıyla yaptığım yorumun beni rahatlatması gerekirdi, ama rahatlayamamış, korkuyu üzerimden atamamıştım.

Ter içindeydim.

Bedenim sınırlıklam kesiliyor, tüm vücudumu ateş basıyor, sonra ürpertiler başlıyordu.

Gözümün önüne sabunlaşma devresine girmiş, etleri dökülmüş, yer yer vücudunun kemikleri ortaya çıkmış Si-"tem'in bedeni geldi.

Bunu görmeye tahammülüm olamazdı. Gözlerimi yumdum. Görüntü gözlerimin önünden gitmedi. Neredeyse bir çılgılık atacaktım.

Sitem'in öyle dönmesini istemiyordum.

61

O hayatta gördüğüm en güzel kızdı ve en azından hayalimde sonsuza kadar öyle kalması gerekirdi..

Capcanlı, hayat dolu, kıpır kıpır bir kızdı. Sanki bedeninden yayılan sıcak ve çekici akım insanı sarıp sarmalıyordu. Hasarlı arabalarımızı yokuşun sonundaki otoparka teslim edip çıkınca, onu çevrede yeni yeni açılan birbirinden güzel ve çevre gençlerinin devamlı gittiği kafe-lerden birine götürdüm.

Sanki birbirimizi çok eskiden tanıyan iki dost gibiydik. Devamlı gülüyor, şakalaşüyor, eğleniyorduk. Mizah anlayışı çok gelişmişti Sitem'in; yaptığım her espriyi derhal anlıyor ve karşılık veriyordu. Zeki bir kızdı da.

Ona hayran kalmıştım. Beğeni dolu bakışlarımı üzerinden alamıyordum. Her konuda bilgi sahibiydi hem de karşısındakini şaşırtacak düzeyde. Sohbetimiz uzayıp devam etti, saatlerin nasıl geçtiğini anlayamadık. Hava kararmaya başlamıştı. Neden sonra irkilmiş, "Eyvah, geç kaldım," demişti. Hiç ayrılmak istemiyordum.

"Yine görüşecek miyiz?" diye sormuştum.

Gülerek, "Tabii," demişti. "Unuttunuz mu, sizin zararınızı ödeyeceğim."

"Hayır, unutmadım, ama alacağımın tahsili şeklinde bir değişiklik önereceğim."

"Nasıl bir değişiklik?"

"Yaptığınız hayati hatayı ancak bir şekilde bağışlayabilirim. O da yarınakşam benimle bir yemeğe çıkmak olabilir."

Düşünür gibi yapmıştı.

"Olabilir, ama benim de bir şartım var," demişti.

"Söyleyin, sizi dinliyorum."

62

"Yemeğin parasını ben çekeceğim."

Gülüşmüştük..

Ertesiakşam, Levent'teki bir italyan lokantasına gittik. Seçim Sitem'indi ve daha önce de burada yemek yemişti. Ogece ona bir kere daha hayran kaldım. Şıklık ve zerafeti o kadar iyi taşıyordu ki, takdir etmemek elde delildi.

Yaşına uygun hafif bir makyaj yapmış, sade, gösterişsiz giysiler giymişti, ama bana dünyanın en çekici kızı gibi görünmüştü. Aramızda on yaş fark vardı, ama dünya görüşü, olayları tam anlamıyla kavrama yeteneği yaşının çok üstündeydi ve tanıdıkça onunla konuşurken daha dikkatli olmaya gayret ediyordum.

Oakşam âşık olduğumu anladım.

Hayatımın kadını bulduğuma inanıyordum. Bu dostluk bitmemeliydi. içimden bir his onun da bana ilgisiz olmadığını söylüyordu. Geç saatlerde onu evine bırakırken aklımdan geçen tüm düşüncelerimi hiç sakınmadan söy-leyiverdim. *!•

"Ben de sizden hoşlanıyorum," dedi. "Ama bu arkadaşlığı hemen aşk diye nitelendirmeyin lütfen, biraz zamana bırakın. Bakalım gelecek, neler gösterecek."

Acele etmemekte haklıydı kuşkusuz.

Fakat ben ona duygularımda samimi olduğumu kanıtlayacaktım..

* * *

Pencerenin önüne gidip camı açtım.

Buz gibi ilksabah yeli yüzüme çarptı. Aralık ayınday-dık ve henüz tan yeri ağarmamıştı. Azrail bana yalan söy-lemeyse Sitem'e yeniden kavuşmama saatler kalmıştı.

63

Yerimde duramıyordum.

Hayatımda yeni bir dönem başlayacaktı ve bu yeni zaman diliminde Sitem tekrar hayatıma girecekti. Düşüncesi bile nefes kesiciydi.

Onu nasıl bulacaktım acaba? Geçen iki sene değişiklikler yaratmış mıydı? Biliyorum, bu hiçbir insanın daha önce yaşamadığı bir durumdu. Yaşamımdan ölüm nedeniyle çıkmış bir sevgili ile iki sene sonra yüz yüze gelmek.

Pencereden dolan rüzgârla mı, yoksa ruhumdaki endişeyle mi ürperdiğimi tayin edememiştim. Fikri bir türlü içime sindiremiyordum.

Azrail, kaderlerinizin kesiştiği yerde karşılaşacaksınız demişti. Ne anlama geliyordu bu? Kastettiği yer, o meşum kazanın olduğu yer miydi? Ecel beni Sitem'den o lanet kaza mahallinde ayırmıştı. O anı hatırlamak istemiyordum, fakat ister istemez aklıma o nokta geldiği için anılarımda oraya gidiyordum.

Ezan sesi kulağımda çınlarken yavaş yavaş yüzüme atıştıran yağmur tanecikleriyle kendime geldim. Daha her taraf karanlıktı. Gecelerin en uzun olduğu dönemlerdeydik. Ezan okunuyordu, ama doğu ufukları kara bulutlarla kaplı olduğundan tan yerinde pembemsi kızılılık göremeyecektim. Hava bugün de yağışlı olacaktı.

Heyecanlıydım, ama yeteri kadar sevinemediğimi anladım. Kendimi dinledim; ömrümün on yılını feda ettiğim bu buluşma için çok daha sevinçli olmam gerekmez miydi?

Yoksa korkuyor muydum?

Bu karşılaşmaya hazırlıklı değil miydim? Kafam karışık, olaylar inanılmaz bir hızla

gelişmiş, daha doğrusu iki gün içinde yaşantımın seyri değişmişti. Değil benim

64

gibi ruhen hasta bir adam, tam sağlıklı ve akli başında bi-•* ri bile olsa dengesini yitirir, eli ayağına dolaşır ya da kalp sektesinden giderdi. Galiba akli başında olmak bu durumda bir dezavantajdı; hiç olmazsa ben ruhen hasta bir adamdım.

Azrail'le görüşmüştüm ve o bana iki yıl önce ölmüş sevgilimi geri getirecekti. Neden sonra sarsılarak gülmeye başladım, tam bir kahkaha krizi, oturduğum yerde hoplayarak gülüyordum. Emin de değildim, belki de ağlıyordum. Yanaklarımdan aşağıya yaşlar boşanıyordu.

Sonra birden sakinleştim.

Oda soğumaya başlamıştı.

O soğuk ve dondurucu yel... Daha önce Azrail'i salonumda bulduğum anda hissettiğim gibi. Endişeyle-frkil-dim. Yoksa yeniden beni ziyarete mi gelmişti. Korku dolu gözlerle etrafıma bakındım. Boş koltuk ve iskemlelerde onu aradım.

Göremiyordum.

Ama o soğuk rüzgârı <jhse kökümde hissetmeye devam ediyordum. Ağır ağır başımı arkaya çevirdim. Hemen tepe başımda dikilmiş, küçümseyerek bana baktığını sanmışım.

Halbuki gelen soğukluk az önce iyi kapatamadığım camdan içeriye dolansabah rüzgârıymış. Kımıldayama-dım, camı kapatamayacak kadar mecalsizdim.

Sitem'i düşünmeye devam ettim..

* * *

Birkaç gün sonra sevgilimin babasıyla tanıştım. Sitem beni evlerine davet etmişti. Dr. Semih Erbil cidden çok nazik ve kibar bir beyefendiydi. Uzun boylu, ince kemik-

65

Doğum Günü: 15 Aralık — F.5

li, narin yapılı bir zattı. Elli ile elli beş yaşlarında gösteriyordu. Sitem de sarışınlığını babasından almış olmalıydı, Dr. Semih'in de gür sarı saçları, yumuşak bakışlı mavi gözleri vardı, insan konuştuğu, etkileyici bir ses tonuna, ahenkli konuşma üslubuna sahip olduğunu hemen anla-yıveriyordu. Babasından hoşlanmışım. Mesafeli değildi, fakat insanlarla laubali olmadan yakınlık kurmayı iyi be-ceriyordu. itiraf edeyim ki oakşam yemeğine biraz çekinerek gitmişim, kızının erkek arkadaşı olarak bana nasıl bir tavır takınacağını merak ediyordum.

Yemeğe oturmadan evvel, ilk tanışma faslından sonra havadan sudan bahsettik. Asla meraklı sorularla hakkımda bir şeyler öğrenmeye kalkışmadı. Cerrahpaşa Tıp Fa-kültesi'nde öğretim üyesi olduğunu o zaman anladım. Sitem davet gecesine kadar bana ailesinden fazla bir şey

anlatmamıştı, ilk defa ogece duydum, meğer Sitem'in annesi daha sevgilim beş yaşındayken kanserden vefat etmiş. Semih Bey de bir daha evlenmemiş. Uygun bir dille küçük kızına muhtaç olduğu ana şefkatini hiçbir yabancı kadının veremeyeceğini ihsas etmişti. Anladığım kadarıyla baba-kızın ilişkileri mükemmel bir düzeydeydi, daha ziyade birbirlerini anlayan iki arkadaş gibi.

Varlıklı bir aile oldukları hemen belli oluyordu. Yaşam kaliteleri yüksekti. Sohbet sırasında seyahat etmeyi çok sevdiğini anladım. Doktor dünyanın hemen hemen her yanını gezip dolaşmış bir insandı. Laf arasında Uzakdoğu'nun kültür ve geleneksel inançlarına fazla düşkün olduğunu sezinledim. Evi Çin porselenleriyle doluydu.

Ancak yemek sırasında benimle*ilgili bazı şeyler sormaya başladı. Ama bunu çok usturuplu ve mütecessis davranmaya çalışmadan beceriyordu. Sofrada şarabını yudumlarken hafif mütebessim bir eda ile sormuştu.

66

"Demek eski bir Arnavutköylüsünüz?"

"Evet, efendim," demiştim. "Ailem yaklaşık bir asır önce oraya yerleşmiş. Büyükbabam rantıye imiş, Arnavut-köy'de arazileri, büyük çilek tarlaları varmış. Fazla çalışmayı sevmeyen, gayrimenkullerinden gelen iratlarıyla yaşayan biriymiş. Onu hiç görmedim, rahmetli pederimin anlattığına göre o tarihlerde çilek ekimine müsait çok alan varmış Boğaz'da."

"Doğrudur," demişti Doktor. "Ünlü Osmanlı çileği ve frambuaz hep o yörede yetişirdi."

"Pederim de kısmen babasının yolundan gitmiş, bir süre çilek tarlalarımızdan gelen iratları değerlendirmiş, bazılarını satmış ve böylece ticari hayatta kullanacağı ilk sermaye birikimini yapmış. Daha sonra Mısır Çarşısı'nda üç dükkân almış ve orada ticarete başlamış. Plastik eşya kullanımının ilk para getirdiği yıllarda."

"ilginç," diye mırıldandı Doktor. "Sanırım siz de pederinizin vefatından sonra onun işlerini devraldınız?"

Hafifçe gülümsemiştim.,4.

"Pek öyle sayılmaz. Babam klasik eğitim almamış bir zattı, bu nedenle benim okuyup, iyi bir tahsil görmemi arzu etmişti hep. ileri görüşlü, uyanık bir zattı. Tekstil sahasının ilerde parlak bir gelecek vaat ettiğini o tarihlerde sezinlemişti. Tekstil alanında uzman ve mühendis olmam için beni Londra'ya gönderdi."

"Anlıyorum, siz de orada eğitiminizi tamamlayıp tekstil mühendisi oldunuz."

"Hayır baba," demişti konuşmalarımızı büyük bir mutluluk içinde dinleyen Sitem babasının gözlerinin içine bakarak. "O bir tiyatro sanatçısı," diye başını salladı. "Çok önemli biri. Aktör sanma sakın. Gerçi bana söylediğine göre Londra'da geçici bir süre sahneye de çıkmış, ama

67

asıl eğitimi yönetmenlik üzerine. Act of Theater'dan dereceyle mezun olmuş."

"Yaa," diye fısıldadı Doktor. Ama mesleğim hususunda kızının gösterdiği heyecan ve hassasiyetten ilk defa rahatsız olmuş gibiydi. Sanırım tekstil mühendisi olmamı tercih ederdi.

"Devlet Tiyatrolarında mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Türkiye'de çalışacak ortamı bulamadım. O çevre beni kabullenmedi ya da ben kendimi kabul ettiremedim."

Doktor gözücuyla beni bir daha süzdü. Beni işsiz güçsüz, boş gezenin boş kalfası olarak değerlendirdiğine emindim. Gerçi pek yalan da sayılmazdı. Gerçekten de eğitim aldığım sahada iş bulamamıştım, bütün emeklerim boşa gitmişti. Ama Semih Bey büyük nezaket göstererek halen ne iş yaptığımı da sormamıştı.

Benden pek hoşlanmadığını anlamıştım. Sitem'le aramızdaki on yaşlık fark, sanatçı ve işsiz olmam, ayrıca kızına olan tutkunluğumun belli olması adamı rahatsız etmişe benziyordu. Hakkımda tam bir kanaat sahibi olması için beni yakından tanıması şarttı tabii. Acele etmeme hiç gerek yoktu, bazı şeyleri ancak zaman tayin ederdi. Ayrıca karakterimi ispat etmek için de hayatım boyunca kimseye gayret gösterisinde bulunmamıştım.

* * *

Geçmiş bir film şeridi gibi gözlerimin önüne geliyordu şimdi. Odaya dolan rüzgârdan üşümüşüm, kalkıp camı kapattım, ama perdeleri örtmedim. Ayakta dikilip tan yerinin iyice aydınlanmasını beklemeye başladım.

Karşı yakadaki sırtlarda günün ilk ışıkları belirmeye

68

başlamıştı. Beylerbeyi, Kandilli ve Küçüksu tepeleri yavaş yavaş aydınlandı. Gün doğmuştu artık. Elektrik ışıkları birer birer sönüyordu. Her geçen dakika etraf biraz daha yeni bir günün aydınlığına kavuşurken ne yapacağımı düşünmeye başladım. Kaderimizin kesiştiği yeri bulup çıkarmaya çalıştım. Acaba Azrail'in kastettiği yer ilk tanıştığımız nokta mıydı, yoksa ölümün sevgilimi elimden aldığı yer miydi? Buna karar veremiyordum bir türlü.

O meşum kaza, tstinye yokuşunda tam sahile inerken trafik ışıklarının olduğu yerde meydana gelmişti. O gün» hiç hatırlamak istemezdim. Hayatımın gidişatını değiştiren bir pazartesi günüydü. Tıpkı bugün gibi yağışlı ve ıslak. Zaten o günden beri yağmurdan nefret eder olmuştum. Yağış başladığında kapalı yerlerde duramaz, nefes alamaz olurdum. Muhtemelen yağışlar nöbete girmemin ciddi bir sebebi idi. Bunun tıbben ne derece geçerli olduğunu bilmiyordum, ama her yağmurun ruhumda fırtınalar yarattığı ve Sitem'in ölümüne neden olduğu varsayımıyla bunalıma düştüğümün, yağışlar sona erinceye kadar da nöbetten çıkamadığım tecrübelerimle sabitti.

Şayet bugün Sitem'le yeniden buluşacaksam yağmur yağmasını istemiyordum, iki yıl sonra tekrar kader bizi bir araya getirecekse nöbet halinde olmamalıydım. Diri, dinç, aklım başımda ve yaptıklarımın farkında, güçlü ve sağlam bir görünüme gereksinimim vardı.

Pencereden dışarıya baktım tekrar.

Camda oluk oluk süzülen yağmur zerrecikleri vardı. Lanet hava, yağmaya devam ediyordu, hem de gittikçe hızlanan bir artışla.

Ben artık, nöbetler geçiren, iki sene öncesine göre oldukça zayıflamış, eski canlılık ve diriliğini kaybetmiş, kendine hiç bakmayan bir zavallıydım. Çok nadiren ay-

69

naya gözüm iliştiğinde, akseden görüntümü dahi tanımakta zorlandığım, kendi görüntümden korktuğum oluyordu. Bazen günlerce sakallarımı kesmiyor, aylardır saçlarım için berber koltuğuna oturmuyordum. Sitem nasıldı acaba? Sabunlaşmış, derisi dökülmüş, kemikleri çürümüş etlerini yırtarak dışarı fırlamış bir cesetle karşılaşacağım dehşeti sadece yorgun zihnimin ürettiği bir kâbustu. İlahi düzen bana Sitem'le bir daha karşılaşmak fırsatı veriyorsa, onu eskisinden de güzel, daha olgunlaşmış, kadınlığının tadına ve seyrine duymayacağım bir kıvama getirmiş olması gerekirdi. Aksini düşünmem bile abesti; zira bu bana Tanrı'nın bir lütfuydu. O zaman paniğe kapılır gibi oldum, kendimi, perişan ve berbat halimi anımsadım. Hemen bir çekidüzen vermeli, bu iğrenç halimden kurtulmalıydım. Sitem'in karşısına düzgün bir kılık, bakımlı bir çehre, en azından eski formuma yakın bir havada çıkmalıydım. Bunca zamandan sonra ilk karşılaşmanın izlenimi çok önemliydi.

Banyoya aynanın karşısına koştum.

Ne yapacağımı bilemeden kendime baktım, içimi yeni bir ürperti kapladı. Yaşayan hiçbir canlı ne ile karşılaşacağını bilemezdi, ben herhalde insanlık tarihinde ölü sevgilisine dünya yüzünde kavuşan ilk insan olacaktım. Belki de Sitem'in çektiğim acıları anlaması, ne hale geldiğimi görmesi için beni bu halde bulması daha iyi bir çözümdü. Ama bu fikrimden çabuk vazgeçtim, şayet yaşayan ruhlar âlemi varsa, Sitem zaten her şeyimi, her halimi, bütün çektiğim acıları biliyor olmalıydı.

Düşün altına girerek yıkandım önce. Bedenim temiz olmalıydı, onu bulur bulmaz eve getirecek ve bedensel açlığımı giderecektim. Sevişmeye öyle hasrettim ki, iki seneden beri elim bir kadın eline bile değmemişti, tam

70

bir papaz hayatı yaşamıştım. Aklımdan geçenlerden utandım sonra. Acaba Sitem de aynı duygulan, aynı açlı-ğt paylaşacak kadar özlem dolu muydu? Ölüncü insan bedeninden ayrılan ruhun bir tekâmül evresine girdiğini duyardık hep, belki de Sitem çoktan insana özgü bu evrimi aşmış, nefsinin geliştirmişti. Ne de olsa o bir ölüydü.

İçimi yeni bir korku kapladı.

Neyle karşılaşacağım konusunda bilgi sahibi olmadığımı dehşetle idrak ettim yeniden. Ben bir canlıydım ve gerek düşüncelerim gerekse davranışlarım insan doğasına uygundu. Ya idrak düzeyleri çok farklı iki yaratık olarak buluşursak ne olacaktı? Sırtıma bornozumu geçirirken sevgilimle ilk seviştiğimiz anı gözümün önünde canlandırdım..

* * *

Bakireydi Sitem. Ama bunu hiç sorun yapmamıştı. Babasıyla tanıştığımız gecedan iki gün sonra benim evimde birlikte olmuştuk. Çılgınlar gibi birbirimizi arzuluyorduk, zaten her şey bir iki saniye içinde gelişmişti. Mayıs ayı içinde ılık bir öğleden sonrasıydı. Sevişmek ihtirasıyla tutuşan iki beden bir anda yek vücut olmuştu. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık, mükemmel bir ahengin doyum-suzluğunu yaşadık. Her anımız kusursuzdu. Daha sonra kollarımın arasında tam bir rahatlama ve huzur içinde mutluluğun verdiği teslimiyetle uyumuştı sevgilim.

Uyandıığında ilk defa mahcubiyetini hissetmiştim. Bakışlarını benden kaçırarak sormuştu, "Şimdi ben tam bir kadın mı oldum?" diye. Gülümseyip onu okşamış, öpücüklere boğmuşum. Babası üç günlüğüne bir dizi konferans veya panele iştirak için şehir dışına çıkmıştı. O üç günü birlikte geçirmiştik Sitem'le.

71

Artık hayatımda yeni bir sayfa açılmış ve onsuz olamayacağımı anlamıştım. Her şeyi ile bana hitap ediyor, sevginin doruklarına tırmandırıyordu beni. Masum ve çocuksu tavırlarının altındaki şımarıklığına bayılıyordum; benimle konuşurken dudaklarını büzer, yaramaz bebek gibi tavırları takınır, ama bunu tüm dişiliği ile birleştirirdi.

Daha birbirimizi yeni yeni tanımaya, vücutlarımızın dilini öğrenmeye çalışıyorduk. Sitem umduğumdan çok daha deneyimsizdi; erkek ve ondan tecrübeli olmamım avantajıyla yaptığım her aşk oyunu karşısında inanılmaz bir mutluluğa ulaşıyordu. O üç günü hep sevişip koklaşarak geçirdik.

Üçüncü günün akşamı evine dönerken son derece üzgündü. Hemen evlenmemizi, resmen karım olmayı istiyordu. Galiba sevgilime yaptığım ilk haksızlık öyle başlamıştı; gerçi ben de deli gibi âşık olmuşum, ama henüz evliliğe hazır hissetmiyordum kendimi. Âşık olmakla evlilik aynı şey değildi, hürriyetimin elimden gideceğini, son kararımı vermeden önce daha derinine bu konuyu düşünmem gerektiğine inanıyordum. Evlenince aşkı kaybedip ilişkileri monotonlaşan ve yaşamları tekdüze hale gelen o kadar çok tanıdığım insan vardı ki, o hale asla tahammül edemezdim. Aslında Sitem'e duyduğum hislerin sonsuzluğa kadar sürmesini diliyordum, evlilik bağı hiç önemli değildi gözümde, yeter ki ilişkimiz meşruiyet kazansın diye, saçma sapan bir nikâhla bu güzel beraberliği noktalamamalıydık. Tabii ki düşüncemi bu şekilde açıklamadım Sitem'e. Acele etmemesini, kararımızı enine boyuna düşünmek zorunda olduğumuzu söyledim. Oakşam evine dönerken hafif bir burukluk içindeydi sevgilim.

72

* * *

^Önce bir berbere gitmeliydim. Uzamış saçlarımdan kurtulmalı, insan içine çıkacak hale gelmeliydim. Hâlâ sabahın körüydü. Arnavutköy yeni yeni uyanıyordu, bu saatte bütün esnaf kapalı olmalıydı, ama ben yerimde du-ramıyordum.

Hayatımın günü başlıyordu ve ben bugünün çok zor geçeceğini biliyordum. Dakikalar ilerledikçe duygularım uyuşmaya başlamıştı, öyle ki ne yapacağımı bilemeden kendimi yarı karanlık sokaklara attım. Evde daha fazla duramazdım. Onu aramalı, ne olduğunu tayin edemediğim kaderimizin kesiştiği yeri bulmalıyordım. Bilemiyordum, ama sanırım Azrail onu bulma görevini bana yüklemişti, ifadesinden çıkardığım anlam buydu. Sitem'in kapımı çalıp

ben geldim, demeyeceği aşikârı.

Şayet sevgilim dünyaya bu ikinci gelişinde hâlâ beni seviyorsa sorun yoktu, beni bu berbat ve insan içine çıkamayacak halimle de sevmeye devam edecekti, çünkü bu hale düşüşümüm tek sebebi oydu.

Lanet olası yağmur devam ediyor ve kesileceğe benzemiyordu. Yeni bir nöbete girmekten ödüm kopuyordu.

«

Nöbet devresinde, kopup gerçeklerden uzaklaştığımı, kontrolsüz bir hayal âleminde başıboş, güçsüz ve iradesiz turlayıp durduğumu biliyordum. Ta ki süresi belli olmayan bir zamanda, kendiliğinden bitip, bir şekilde uya-nıncaya kadar. Bir tür uykuda gezme hastalığı gibiydi nöbetlerim.

Dükkânların saçakları altında dolaşarak, mümkün olduğunca ıslanmamaya gayret ederek yürümeye devam ettim. Düşünme yeteneğim kaybolmamalıydı. Neden sonra Bebek'e, Etiler'e giden yokuşa doğru ilerlediğimi

73

fark ettim. İradi değildi bu gidiş, bilinçsiz, tamamıyla içgüdüsel. Sanırım ayaklarım beni ilk karşılaştığımız yere sürüklüyordu. Acaba kaderimizin kesiştiği yer orası mıydı?

Koşmaya başladım boş caddede...

Tek tük hızla geçen arabalardan başka kimsecikler yoktu etrafta. Neden sonra bir taksi çevirmek aklıma geldi. Yanımda para olup olmadığının dahi farkında değildim. Elim cebime gitti, cüzdanım neyse ki cebimdeydi...

Ama bu saatte boş bir taksi yoktu. Biraz daha bekledim, az sonra ilk geçen arabaya el ettim. Şoför tipimden pek hoşlanmamış olmalıydı ki biraz nazlanarak durdu önümde. Pencereyi indirerek şöyle bir baktı yüzüme. Oysa suratının benden aşağı kalır yanı yoktu, gece çalıştığını anladım. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Sigarasını araladığı pencereden fırlatırken, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Sesimi çıkarmadan başparmağımı yukarıya kaldırarak Etiler'e çıkan yokuşu işaret ettim. "Atla," dedi şoför.

Hızla arabaya bindim. Köşeyi dönüp yukarıya tırmanmaya başladık. Adam gözlerini yoldan ayırmış beni süzüyordu.

"Çok ıslanmışsın," dedi.

Karşılık vermedim. Konuşmak istemiyordum, daha doğrusu konuşacak halim yoktu, yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Bu defa, "Erkencisin," diye mırıldandı. "İşe mi?"

Konuşmak ihtiyacındaydı herhalde. Belki de uykusuz geçen bir gecenin sonunda işi devretmek için durağa filan gidiyordu ya da uykuya dalmak istemiyordu.

Ne cevap verebilirdim ki?

Yine başımı salladım.

74

"Ne iş yaparsın?" diye sordu bu sefer.

İşim gücüm yok diyemezdım ya. Sorusunu karşılıksız bıraktım.

"Sen de çok konuşkanmışsın hani," diye söylendi. Başka zaman olsa adamla konuşmaktan çekinmezdim. Ama adamın susmasını, beni rahatsız etmemesini istiyordum.

Bu defa, "Nerede ineceksin?" diye sordu.

"Yokuşun başına yakın bir yerde," diye mırıldandım.

Yüzüne bakmıyordum, ama onun beni garip bir şekilde süzdüğünün farkındaydım. Neden sonra farkına vardım, sırtımda ne trençkotum ne de yağmur geçirmez anorağım vardı, hatta gömleğimin ön düğmeleri bile ilikli değildi. Ceketimi bile evden dışarıya kendimi atarken ne zaman giydiğimi hatırlamıyordum. Parmaklarım gayri ihtiyari göğsüme gitti, atletim bile yağmurdan sırılsıklamdı. Usul usul gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım. Şimdi şoförün neden beni garip garip süzdüğünü anlıyordum. Halimde bir suçlu veya apar topar kaçan bir insanın görünümü vardı. Yalan da değildi, kendimden kaçıyordum.

Arkama yaslandım.

Düşünmek istiyordum. Sitem'le tanıştığımız, sekiz silindirli kırmızı Ford'un arabama arkadan çarptığı yere çok yaklaşmıştık. Belki de kaderlerimizin kesiştiği yere. Taksi o noktaya, dik yokuşun sonuna doğru yaklaşırken, adeta koltuğa mihlanmış gibiydim. Az sonra durduracak, inecektim arabadan. Gözlerim soğuk ve gri aralık sabahında, tam o noktada sevgilimi bulacakmış gibi açılmıştı. Merak, heyecan, biraz korku ve biraz da neyle karşılaşacağımın ürpertisi içinde kazanın meydana geldiği yere baktım.

75

Bomboştı. Ne bir insan, ne bir vasıta... Taksiyi durdurdum. Şoför bir kere daha yadırgayarak yüzüme baktı. Muhtemelen bu boş yokuşta durup nereye gideceğimi merak ediyordu, inerken elimi cüzdanıma attım, ama şoför bana acımış gibi bakarak, "Boş ver," dedi. "Ücret istemez, ben de zaten Etiler'e çıkıyordum. İki adımlık yer."

Adama bir şey söyleyemedim, benim minnet duyguları altında ezildiğimi sanarak aracını çoktan gazlamıştı bile. Param elimde arkasından bakakaldım. Halime bakıp, bana acıdığından emin olmuştum. Demek görünüşüm o kadar berbattı. Bir süre kimildayamadan, yağmur altında öylece kaldım.

Tam kaza mahallindeydim. Sitem bana arabasıyla yolun öteki yarısında ve tam bu noktada

çarpmıştı. Yanılmama olanak yoktu. Sağlığında kaç kere bu noktadan geçerken olayı hatırlayıp gülmüştük.

Gözlerim doldu. Belki de ağlamaya başlamıştım. Acaba Sitem yeniden bu noktada birden karşıma mı çıkacaktı? Nasıl bilirdim ki, ölmüş bir insanın yeniden hayata dönüşüne kim ve ne şekilde şahit olmuştu bugüne değin?

Dizlerim titriyordu.

Kımıldamadan öylece bekliyordum. Yavaş yavaş yolun öbür yanına geçtim. Tam çarpıştığımız noktaya. Gelecekse buraya gelecekti mutlaka. Kaderlerimiz burada kesişmişti. Kaza anını, o ılık ve tatlı mayıs öğleden sonrasını anımsadım yeniden. Her şey gözümün önünde o kadar canlıydı ki, utanmasam, yağmur sularının oluk gibi aktığı asfaltta çarpışma sırasında arabaların karoserlerinden dökülen boya parçacıklarının izlerini arayacaktım.

Henüz meydana yoktu sevgilim, ama gelecekti, mutlaka gelecekti. Aksini düşünemezdim, yaradılışla yaşıt

76

olan Azrail'in, benim gibi sıradan bir faniye yalan söyleyecek, aldatacak hali yoktu ya. bekleyecektim.

Zaten Azrail gün vermiş, ama saatten bahsetmemişti. Günün herhangi bir saati olabilirdi. Dikili kaldım yerimde. Yağmur berbat bir sağanak halinde devam ediyordu. Sırılsıklam kesilmiştim, ama hiç umurumda değildi. Yol daha hareketlenmiş, özellikle yokuşu tırmanan arabaların sayısı artmaya başlamıştı. Dikkati çektiğimin farkın-daydım, asfaltın kenarında, heykel gibi hareketsiz duruşum sürücülerin dikkatini çekiyordu. Akli başında biri böyle bir yağış altında durup beklemezdi tabii. Lakin kim orada durup iki sene önce ölmüş sevgilimi beklediğimi düşünebilirdi ki?

Saatler ilerledi. Sitem hâlâ ortalarda yoktu.

Nasıl gelecekti acaba? Birdenbire yanımda mı bitecekti? Aniden gökten iner gibi hiç hissetmeden elinin sıcaklığını avucumun içinde mi bulacaktım. Mümkündü; şimdiye kadar hiçbir insanoğlunun yaşamadığı buluşmayı tahmin edemezdim. Belki de bir arabayla yanıma yaklaşıp gülerek camı indirip, "Sevgilim seni çok beklettim, ıslanmışsın, hadi atla arabaya," diyecekti, tki kayıp sene-nin farkında olmadan.

Zaten öylesi daha akla yakındı; şayet ikimiz de ayrılık nedeninin bilinci içinde olursak, buna tahammülümüz çok daha zor olurdu. Elimde olmadan titredim yeniden. Sitem öldüğünü bilmemeliydi, herhalde bilmiyordu da. Bir uykudan uyanmış gibi yanıma gelmeliydi. Gerçek de buna yakın değil miydi zaten, iki sene önce yine böyle bir aralık ayında kaybetmiştim onu.

Dehşete kapılmış gibi hatırladım; aralığın on beşinde o meşum kaza olmuştu, yani doğum gününde... Bugün

77

ayın kaçıydı acaba? Günleri, ayı, tarihleri anımsayamı-yordum ki. Tek bildiğim aralık ayı

içinde olduğumuzdu. Belki de on beşiydi, yani öldüğü tarih..

Uyuşur gibi oldum.

Bugün ayın kaçını olduğunu öğrenmeliydim. İlahi bir rastlantı, Sitem'in dönüşünü onu kaybettiğim tarihe denk düşürüyordu. Belki de bu bir rastlantı da değildi, Azrail'in basit bir zaman ayarlamasıydı...

78

2

HAZİRANDA Sitem'in bitirme sınavları vardı. Başarılı olursa üniversiteden mezun olacaktı, ama imtihanları çok kötü gitti. Bir sömestr daha beklemek zorunda kaldı. Tek nedeni ilişkimizdi, mektep hayatı ve imtihanlar hiç umurunda değildi Sitem'in. Doğrusu ona yardımcı olduğum, hiç olmazsa şu kritik dönemde anlayış gösterdiğim söylenemezdi. Her geçen gün biraz daha birbirimize bağlanıyorduk; aşkımız tutku haline geliyordu. İlişkimizden hoşnut olmayan tek kişi sevgilimin babasıydı. Benden hoşlanmadığını, biricik kızının geleceğinden endişe duymaya başladığını hissediyordum. Nedense beni yeterince incelemeyen hakkımda yanlış ve olumsuz bir yargıya varmıştı. Kızının hayatına en olmayacak devrede girmiş, işsiz güçsüz takımından biriydim ona göre. Aslında doktor kendini fazla işine adanmış biriydi ve kızını çok sevmesine rağmen ona gereken ilgiyi gösterecek zamanı bulamıyordu. Sitem evinden kopmuştu, imtihan ayını tamamen benim yanımda geçirmişti ve babasının duruma fazla müdahale ettiğini salmıyordum.

Sitem mutluydu, hem de çok mutlu. Deliler gibi sevişiyorduk. Gençliğinin tüm enerjisini aşkına vermişti. Her geçen gün beni tanıdıkça bağlılığı daha da artıyordu. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak büyük bir uyum içindeydik.

On yedi haziran sabahını hiç unutamam, ilginç bir diyalog geçmişti aramızda. Uyanmış, yatağın içinde oynayıyorduk. Ertesi gün sevgilimin imtihanı vardı. Alaycı bir ifade ile ona takıldım.

79

"Bu sene çıkacaksın. Hiç çalışmıyorsun."

"Umurumda değil," demişti.

"Fakülteyi bitirmen lazım."

"Biliyorum, ama benim için önemli olan mutluluğum ve şu an ben dünyanın en mutlu insanıyım."

"Evet, fakat bu mektebini bitirmene engel değil."

Omuzlarını silkmişti Sitem.

"Ben hayatımdan memnunum. Fakülteyi bitirmem artı bir mutluluk katmayacak yaşamıma."

"Saçmalama. Son sınıfa kadar gelmişken bırakacak mısın yani? Hem bunun mutluluğunla ne ilgisi var, birazcık gayret göstermen yeterli."

"İnsan hayatını dolu dolu yaşamalı. Her anından mutluluk duymalı. Seninle şu an yaşamı paylaşmaktan öyle mutluyum ki, korkuyorum, beraberliğimizin hiç bozulmamasını istiyorum."

"Mektebini bitirmenin mutluluğumuzla hiç ilgisi yok."

Yüzüme anlamlı bir şekilde bakarak, "Var," demişti. "Derslere ayıracağım vakti tamamen sana vermek istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz her an bana huzur veriyor."

"Çocuk gibi konuşma Sitem. Bu senin görevin. Mektep bitmeli."

Gülümsedi. "Tıpkı babam gibi konuştun."

"Baban bu konuda ısrar ediyorsa haklı," dedim.

Yatağın içinde uyku mahmuru, uzun uzun esnedi. Uzun sarı saçlarını toplayıp yastığa serdi, iri lacivert gözlerinde kısa bir an hafif bir üzüntünün gölgeleri oluştu.

"Sınavlarda başarılı olmam için beraberliğimizin bir süre kesilmesini istiyor musun?"

"Durumu bu kadar büyütme. Yine her an beraber olacağız. Olsa olsa sen vaktini biraz daha derslerine ayıracaksın. Zaten bu konuda kendimi kabahatli görüyorum."

80

"Neden?"

"Sana yardımcı değil, köstek oldum." ^Takma kafana, ben hayatımdan memnunum."

"Olmaz," dedim. "Mektebi bitirmelisin."

Birden dirseklerinin üzerinde doğrulup yüzüme bakmıştı-

"Ciddi misin?"

"Gayet tabii. Bunca yıllık eğitimini sona erdirmemeyi nasıl düşünürsün, olacak şey değil. Seni anlamıyorum."

Melül melül yüzüme bakmış, tam bir çocuk safiyeti içinde sormuştu.

"Seninle sevişip oynamamı, her an baş başa olmamızı mı, yoksa odalardan birine kapanıp sabahdan akşama kadar ineklememi mi tercih edersin?"

Gülmüş, dolgun dudaklarından öpmüştüm.

"Her zaman yanıdayım sevgilim. Dersine ara verdiğin zamanlar yine her istediğini yaparız. Yeter ki sen şu imtihanlarını ver." ;

Hayretle beni süzmüş', "Sen ciddisin," demişti. Sonra bir süre kımıldamadan gözlerini tavanda bir noktaya dikerek uzun uzun düşünmüş ve "Pekâlâ, istediğin gibi olsun," diyerek top gibi yerinden fırlamıştı.

«

"Ne oldu, nereye gidiyorsun?" diye arkasından seslendiğimde de, "Çalışmaya," diye bağırıyordu.

Deli kız, diye söylenmişim. Çırılçıplak fırlamıştı yataktan. Bacaklarına slipi çekmiş, üstüne de pembe bir penye geçirerek yalınayak çalışma odama koşmuştu. Ders kitaplarını odama getirmiş, ama şimdiye kadar birinin kapağını açmamıştı henüz. Şaka yaptığını sanmışım önce, ama aradan on beş yirmi dakika geçince merak etmiş ben de yataktan çıkarak çalışma odasına yürümüşüm. Masaya oturmuş kitaplarına gömülmüştü. Arkasın-

Doğum Günü: 15 Aralık — F.6

81

dan odaya geldiğimi görünce başını çevirip şöyle bir bakmış, "Hayır," diye söylenmişti. "Bu andan itibaren yanıma yaklaşmak yok, hele bu halde."

"Halimde ne var?"

"Çıplaksın."

"Ne olmuş çıplaksam?"

"Tahrik olabilir ve verdiğim sözü tutamayabilirim."

Odadan çıkıp kapıyı kapatırken hâlâ gülüyordum...

Sitem'in gösterdiği gayret ve azim olağanüstüydü, fakat daha sonra anlayacağım gibi bunu kendi geleceği için değil, sırf beni memnun ve mutlu etmek amacıyla yapmıştı. Haziran sonuna kadar girdiği sınavların çoğunda başarılı oldu, fakat osabah yatağın içinde yaptığımız konuşmadan öncekilerde de başarısızdı tabii. Bu konuda biraz bencil davrandığımı bildiğimden çalışmaları sırasında, geç de olsa, ona yardım etmeye, en azından destek olup teşvik etmeye başlamışım. Çoğu zaman dışardan yemek getiriyor ya da ancak elimden gelen menemen, makarna, pilav gibi yemekler hazırlıyor, bol bol soslu salatalar yapıyordum. Sevgilim de sabahın erken saatlerinde çalışma odama kapanıyor ve gece geç saatlere kadar da odadan çıkmıyordu. Ne kadar inatçı ve iradeli olduğunu o zaman daha iyi anlamışım. Bana belli etmemeye çalışsa da, tek sorunu babasıyla olan ilişkisiydi. Sanırım doktor, Sitem'in evini terk ederek benimle yaşamaya başlamasını bağışlamamıştı. Bir keresinde babasına ettiği bir telefona istemeyerek şahit olmuşum. Zihninin açılması, uyanık kalması için sık sık pişirip getirdiğim kahvelerden birini masasına bırakırken cep telefonundan babasını aradığını gördüm.

Üzgün ve kırık bir sesle, "Ben mutluyum baba," demişti.

Olayların böyle gelişmesini istemiyordum tabii, ama elimden bir şey gelmezdi. O da ben de sürdürdüğümüz hayattan memnunduk. Zaten o sıralar çoktan kararımı vermiştim; her ne kadar önceleri evlenmeye pek sıcak bakmıyor idiysem de, kendimi sorgulamış, evlenmek için ondan daha iyi birini bulamayacağımı kabullenmiştim. Her geçen gün sevgimin daha arttığını hissediyordum. Ama sınavlarının sürdüğü bu devrede kararımı ona açıklayıp, yersiz ve zamansız bir heyecana düşürmek de istemiyordum.

"Hayır," demişti telefonda babasına sert bir şekilde. "Eve dönmeyeceğim."

Belki baba kız arasındaki konuşmayı dinlemeden dışarı çıkmam daha doğru olacaktı, ama onun moralinin bozulmaması, mükemmelen götürdüğü çalışma temposunun aksamaması için yanına yaklaşp arkasından sessizce saçlarını okşamaya başlamıştım.

Telefonu kapattığındaisarsılmıştı. Doktorun ona ne söylediğini bilmiyordum," ama sinirden titriyordu sevgilim.

"Üzülme," diye fısıldadım kulağına. "Her şey düzelecek. Baban endişelenmekte haklı. Biricik kızı evini terk etti ve gitti. Her baba kızının evinden uçuşunda bu tepkiyi gösterecektir, hele bizimki gibi olursa."

"Korkuyorum," diye fısıldamıştı.

"Kimden?"

"Her şeyden... Öncelikle de hayattan."

Yaşam dolu sevgilimin ağzından dökülen kelimeleri yadırgamıştım. Az önce yaptığı tartışmadan ve büyük bir azimle sürdürdüğü çalışmadan yorgun düştüğünü anlamıştım, dayanamadım, kollarımın arasına aldım.

"Yeter," diye fısıldadım. "Bugünlük bu kadar çalışma

yeter. Biraz time-out al."

"Olmaz. Programımı tamamlamalıyım."

"izin vermiyorum."

"Fakat..."

Konuşmasına izin vermedim. Kucaklayıp sandalyesinden kaldırdım. Kollarımın arasında önce direnmek istedi, ama onu hemen öpücüklere boğmaya başladım. Karşı koyamadı. İkimiz de çılgınlar gibi birbirimizi arzulu-yorduk. Yatak odasına taşdım. Uzun sevişmenin sonunda yorgunluktan bitkin bir şekilde sarmaş dolaş yatarken sordum.

"Hayattan korkman da ne anlama geliyor? Ne demek istedin az önce?"

"Bilmiyorum Murat, içimde garip bir his var."

"Nasıl bir his, anlat."

Sitem duraklamıştı.

"Evet, dinliyorum," demiştim.

"Sanki... sanki sonumuz olmayacak gibi geliyor bana."

Saf ve duru güzelliğine bakarak gülümsemiştim.

"Yanılıyorsun. Dünyanın en mutlu çifti olacağız. Aldığım kararı şu arada çalışma temponu aksatmaması için sana söylemek istemiyordum, ama madem moralin bu kadar bozuk ve baban seni sıkıştırıyor o halde açıklamanın zamanıdır. Sınavların biter bitmez evleneceğiz."

Sevinçten sıçrayacağını sanmışım. Oysa sakın bir şekilde uzun parmaklarıyla yüzümü okşadı. "Bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Ama içimde anlamsız bir korku var."

"Anlayamıyorum, ne korkusu?"

"Bilmiyorum, nedenini izah edemediğim bir şey. Sanki sana doyamadan göçüp gideceğim gibi bir duygu. Ölümü kendime yakın görüyorum."

84

Dudaklarına bir öpücük kondururken homurdandım.

"Saçmalama. Yorgunluktan bu. Moralsizsin de. Hem fizik olarak, hem de ruhsal olarak zor günler geçiriyor-sun. Hepsi geçecek. Biraz sabırlı ol."

Sesini çıkarmadı Sitem. Sadece bana biraz daha sokuldu.

Ölümün soğuk pençesinin daha o gün sevgilimin ruhuna el attığını bilemezdim. Keşke Azrail'le o sırada ta-mışsam ve pazarlığa o zaman başlayabilseydim...

* * *

Lök gibi ıslanmışım yokuşun başında.

Saatler geçiyor ve hâlâ sevgilimi bekliyordum. Kolu kanadı kırk bir heykelden farksızdım. Yavaş yavaş umutlarım kırılıyordu. Acaba Azrail bana bir oyun daha oynamış olabilir miydi? işte bunu kabullenemezdim, içimde isyan duyguları fıkırdıyordu. Koca Azrail bana yalan mı söyleyecekti, ilahi düzenin temsilcisine yakışır mıydı hiç?

Sitem gelecekti, mutlaka hayata dönecek, yaşamımıza yeniden kaldığımız yerden devam edecektik. Hem de hiçbir şey olmamış, ayrılığımızın arasından yalnızca birkaç saat geçmiş gibi.

Tabii aklım karmakarışık, geçen zamanı, koca iki yılı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Aslına bakılırsa düşünmek de istemiyordum. Bu pazarlık ve şartlar benim dışımda, başka bir âlemin varlıkları tarafından ayarlanmıştı; mutlaka onlar uygun bir çözüm üretmiş olmalıydılar, çünkü güçleri buna kadirdi, imkânsız ve çaresiz olan biz, yaşayan fanilerdik. Belki zamanı geri alıyorlardı, belki de ben Sitem'le karşılaştığım anda ömrümden

85

iki yıl vererek geleceğe atlayacaktım bir anda, bilemezdim ki. Zaten olayın bu safhası önemli de değildi. Tek istediğim hangi şartlar altında olursa olsun sevgilime kavuşmaktı.

Öğlevakti oldu.

Saatime baktım, on ikiye on vardı. Alacakaranlıktan beri aynı noktada dikili kalmıştım. Yağmur kesilmemekle beraber biraz hafiflemişti. Öylesine ıslanmıştım ki, üşütüp hasta olmam kaçınılmazdı artık. Ama hiç umurumda değildi. Saat ikiye doğru büyük bir hata yaptığımı kavrar gibi oldum. Galiba Azrail'in lafını yanlış yorumlamıştım; buluşma yeri olarak bana kaderlerinizin kesiştiği yer demişti. Oysa ben sabahtan beri Sitem'i ilk gördüğüm yerde beklemiştim. Kaderimiz burada değil, hayatını kaybetmesine vesile olan kazanın olduğu noktada kesişmişti. Onu sonsuza kadar orada kaybetmiştim. Azrail'in kastettiği yer Istinye'deki trafik ışıklarının bulunduğu nokta olmalıydı.

Kendime lanetler okumaya başladım. Bu kadar basit bir şeyi neden akıl edememişim acaba? Çılgın gibi hareketlendim. Burada saatler kaybedeceğime derhal oraya gitmeliydim. Durduğum yerde kıvranıyordum. Beni İstin-ye'ye götürecek bir araç bulmak için önümden geçen her vasıtaya el sallıyordum. Otostopa da razıydim, ama ne kimse beni aracına alıyordu ne de boş taksi bulabiliyordum. Yokuştan aşağıya uyuşan bacaklarımla koşmaya başladım, nasıl olsa Bebek'te boş bir vasıta bulabilirdim..

Zamanla yarışmaya başlamıştım adeta. Koşmakta zorlanıyordum, sabahın köründen beri kımıldamadan ayakta durmaktan bacaklarımla adaleleri kaskatı kesilmişti. Ayakkabılarımla içine sular dolmuş, her adım atışımda

86

iğrenç sesler çıkarmaya başlamıştı. Şuursuzca koşuyordum yolun ortasından. Birden arkamdan yaklaşan araba-nm kibkson sesiyle irkildim, yol vermek için biraz sağa kaçtım. Araba birden yanımda duruvermişti. Heyecana Sapılarak ben de durdum. Yoksa...

Hayır, o değildi..

Hususi bir arabaydı, ama yağmurdan ıslanan camlardan sürücüyü seçemiyordum, yine de direksiyonda oturanın bir erkek olduğunu anlamıştım. Bir an bakiştık. Adam bir şeyler söyleniyordu. Zahir yolun ortasından deli gibi gittiğim için bana küfrediyordu. Önce hiç oralı olmadım, ana avrat sövse umurumda değildi. Adam otomatik pencereyi açmakla meşguldü.

"Ulan kör müsün yoksa eceline mi susadın, be adam! Kendini tarlada mı sandın?"

Haklıydı. Hiç sesimi çıkarmadan koşmaya devam ettim. Fakat bu defa adımın çağrılmasıyla irkildim. Sürücü açık pencereden başını uzatmış soruyordu.

"Murat! Sen misin yahu?"^.

Tekrar durdum. Bana isimle hitap eden şahsı tanımaya çalıştım. Yüzüne baktım, siması yabancı gelmiyordu, ama çıkaramamıştım.

"Benim yahu, tanımadın mı? Selim... Selim Koyuncu.."

Tanıyordum tabii. Tiyatro dünyasındandı. Ünlü aktör. Hatta eski yıllarda özel bir tiyatrosu da vardı, ama kriz döneminde tiyatrolar yeterli seyirci bulamadıkları zaman tiyatrosunu kapatmak zorunda kalanlardandı.

"Merhaba," dedim güçlkle.

Islak sıçana dönmüş halimi görüp, acımış gibi, "Hadi atla," dedi. Kısa bir tereddüt geçirdim. Sınırlıklam halimle pırl pırl Volvo'nun deri koltuklarını berbat edecektim. Ama acelem vardı, fazla düşünmeden içeriye atla-

87

dim.

Titreyerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Çok ıslanmışsın, araç mı bekliyordun?"

Ne diyebilirdim ki? "Evet," anlamında başımı salladım. Herhalde tan yerinin ağardığı andan beri orada dikilip ölü sevgilimin gelişini beklediğimi söyleyecek halim yoktu. Selim Koyuncu arabayı sürmeye başlamıştı, ama dikkatle beni incelediğini sezinliyordum. Elimden geldiğince yüzüne bakmamaya gayret ediyordum.

"Nasılsın bakalım?" diye sordu nihayet. "Uzun zamandır seni görmüyoruz, yüzünü gören cennetlik. Neler yapıyorsun?"

Konuşacak halim yoktu; hele uzun zamandır görüşmediğim, zaten fazla samimi olmadığım eski bir arkadaş a dert anlatacak durumda değildim. Kısa kesmeye çalıştım.

"İşte... Hep bildiğin şeyler," diye geveledim.

Pek tatmin olmuş a benzemiyordu. Belki de iyi niyetle sordu.

"Sıhhatin yerinde mi?"

Başka zaman olsa beni sinirlendirecek, tepemi attırarak bir sualdi. Şimdi sıhhat ve sağlığımdan bahsetmenin ne anlamı vardı? Tabii alıştığımız, uzun zamandır birbirini görmeyen iki arkadaş ın sorduğu, rutin bir soru da olabilirdi.

"İyiyim," dedim. Ama inanmadığını biliyordum. Bana garip garip bakmaya devam ediyordu. Kısa bir duraklamadan sonra devam etti.

"Daha dün Cemil'le senden söz ettik. Hırçın Kız'ın galasında karşılaşmıştık. Ona seni sordum. Biraz rahatsız demişti de."

Cemil de eski bir arkadaşımı. Durumumu bilenler-

88

Hen. Belli ki eskiden mensup olduğum çevrelerde hâlâ dedikodum yapıyordu. Ölen sevgilisinin ardından kafayı üşümen, yarı meczup biri gibi değerlendiriyorlardı beni. Hiç bozuntuya vermedim.

"Yaa, öyle mi?" diye mırıldandım.

Konuşmak istemediğimi anlayıp, sorularını keseceğini düşünmüştüm, ama yanılmıştım. Hafifçe içini çeker gibi yapıp, devam etti.

"Şanssız bir olay yaşamışsın galiba. Birlikte olduğun arkadaşını kaybetmişsin."

Hiç sesimi çıkarmadım.

Fakat o üstelemeye devam etti. Bilgiççe başını salladı. "Hayat bu, hepimize beklemediğimiz neticeler sunuyor. Çok etkilendiğini işittim. Zor olduğunu takdir ediyorum, ama ne yazık ki yaşam devam ediyor. Geride kalanlar hayata dört elle sarılmak zorundalar, yaşam irademizin dışında sürüp giden bir şey."

Allahım, ne bayat ve basmakalıp laflardı bunlar. Ne söylemeye çalışıyordu acabar Aklınca bana nasihat mı ediyordu?

Meseleyi kapatmak istediğimi ihsas edercesine sordum. "Nereye gidiyorsun?"

Mukabil bir soru sordu. "Ya sen?"

Bir an kararsız kaldım. Beni Bebek'e indirse yeterliydi, nasıl olsa orada boş bir taksi bulurdum. "Bebek'e gidiyorum. Beni orada bırakırsan çok sevinirim."

"Nasıl istersen. Seninki yakınmış, ben Sarıyer'e gitmek zorundayım. Bugün bir iş görüşmesi yapacağım da."

Biraz rahatlar gibi olmuşum. Herhalde anlayışlı davranıp tekrar benden söz etmeyecektir."

"Biliyor musun, Bekir Sıtkı Bey, Dostlar Grubu sahnesinde Hamlet'i oynamamı istiyor. Yeni ve değişik bir ver-

89

siyonu. Modern zamana uygulanmış, yepyeni bir Hamlet. Bana çok heyecan verici geldi."

İstesem de onu dinlemekte zorlanıyordum. Zihnim yaşadıklarımla öylesine doluydu ki söylediklerini tam an-layamıyordum zaten. Tek isteğim beni Bebek'e kadar in-dirmesiydi.

Lanet arabayı o kadar da yavaş sürüyordu ki. Bas şu gaza, acelem var diyemedim tabii. Sus pus olmuş oturuyordum yerimde.

"Teksti okudum. Tek kelime ile harika. Tam bana biçilmiş bir rol."

Allah kahretsin, diye homurdandım içimden. Adam bana temsilden bahsediyordu şimdi. Tam sırasıydı sanki. Birden frene basmasıyla irkildim. O kadar dalgındım ki yoksa yine bir kaza mı oluyordu? Etrafıma bakındım. Hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca Selim garip garip yüzüme bakıyordu. Ben de ona döndüm.

"Ne oldu, neden durdun?" diye sordum.

"Yahu aklıma dâhiyane bir fikir geldi. Malum sen de İngiliz tiyatro okulundan mezun olmuştun, bu temsili sen sahneye koyar mısın? Bekir Sıtkı Bey senden daha iyisini bulamaz. Bu tam sana göre bir iş. Ne dersin?"

Çıldıracak gibiydim. Belki adamcağızın hiçbir günahı yoktu, hatta daha da önemlisi belki eski bir arkadaşına hayata dönmesi, yeniden yaşama bağlanması için bir öneride bulunuyordu. Kızmak yerine ona müteşekkir olmam gerekiyordu. Yarım yamalak da olsa ne istediğini anlamıştım.

"İmkânsız," diye mırıldandım. "Yapamam."

İsrar etmeye kalkıştı. Benim ise başım uğulduyordu. Daha fazla dayanamayacağımı anlamıştım, hiç tereddüt etmeden kapıyı açtım ve bir bacağımı dışarıya attım. Is-

90

lak ceketimin koluna yapıştı.

"Tamam... Dur bir dakika. Madem yönetmenlik istemiyorsun^ Polonius rolünü üstlenir misin? Senin için biçilmiş kaftan. Daha iyisini bulamayız."

Acaba ben mi çılgındım, yoksa bu eski arkadaşım mı? Neler zırvalıyordu bu? Şu berbat halimi hiç mi görmüyordu, kör müydü bu sersem? İki senedir geçirdiğim bunca badireden sonra ben ve oyunculuk... Çok komikti.

Ya da çok iyi niyetliydi Selim. Eski bir dosta yardım eli uzatıyordu. Belki de dış görünümüme bakarak, çok sevdiğim ve uzmanı olduğum alana bir şekilde dönersem sürdürdüğüm bu pespaye yaşamdan kurtulacağımı düşünmüştü, insani duygularım baskın çıkmış, bir an da olsa içimdeki öfke ve kızgınlığı bastırmıştı.

"Sağol Selim. Ama mümkünü yok," dedim. "Yapamam."

Ceketimin kolunu bırakmadan homurdandı.

"Yaparsın. Yapacağını da biliyorum."

"İmkânsız dedim ya. Ben altık o tanıdığın adam değilim, çok değiştim."

"Biliyorum. Hadiseyi duydum. Birlikte yaşadığın kız arkadaşın bir trafik kazasında ölmüş. Ona çılgınlar gibi âşık olduğunu duydum, çok Sarsıldığını; ama hayat devam ediyor dostum. O geri gelmeyecek, bunu sakın unutma, fakat sen yaşamaya devam ediyorsun."

Son cümlesi balyoz gibi kafama inmişti.

O geri gelmeyecek diyordu. Yanılıyordu oysa, Sitem bugün yeniden bu fani dünyaya dönecek ve kollarıma atılacaktı. Onun asıl bilmediği Azrail'le yaptığım anlaşma idi. Sinirim yine tepeme sıçradı, sanki Sitem'in dönmeyeceğinden emin gibi konuşması kanımı beynime çıkarmıştı.

91

"Hayır, o gelecek," diye bağırdım olanca gücümle.

İşte o zaman Selim ceketimin ıslak kolunu bıraktı. Yüzüme son bir kere acıyarak baktı, eminim benim oynattığıma ve ümitsiz bir vaka olduğuma o an inanmıştı. Yine de inanılmaz bir jest yaparak cüzdanını açtı ve kartvizitini çıkararak şaşkın bakışlarım altında ceketimin üst mendil cebine sıkıştırdı.

Üzgün bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Ne zaman istersen bana bir telefon et. Bu temsilde sana her zaman bir iş olacaktır," dedi.

Arabadan fırlamış ve yokuştan aşağıya koşmaya başlamıştım yeniden.

92

3

SITEM'le sürdürdüğümüz tam anlamıyla mükemmel bir yaşamdı. Hayatımızda tek bir gölge yoktu. Mezun olmakta biraz gecikmişti, ama önünde sonunda onun başarıya ulaşacağını biliyordum; tek bir sömestr kayıpla diplomasını aldı. Fakülteyi bitirdikten sonra ne yapacağı konusunda ona hiçbir telkinde bulunmamıştım, alacağı her karara saygım vardı, bunca emek verilerek bitirilen bir eğitimin sonunda mesleği ile ilgili bir sahada çalışmak istemesi çok doğaldı. Bana sorarsanız, evde oturmasını, evimi çekip çevirmesini tercih ederdim. Biliyorum, bu biraz tutucu bir zihniyet gibi gözükebilir size, ama hikâyemi anlatırken tüm gerçeklere bağlı kalmayı istedim. Onu gözümünden bile kıskanıyordum. Piyasada rahatlıkla iş bulma imkânı sağlayabilen özel bir üniversitenin iş idaresi bölümünden mezun[^]lmuş ve bir yığın ciddi teklif de almıştı. Ama sevgilimin güzelliğini çalışacağı ortamdaki erkek personelle paylaşamayacak kadar da yobazdım. İtiraf etmeliyim ki eskiden hiç de bu düşüncede biri değildim, tam tersine, modern bir kadının toplumda daima erkeklerle omuz omuza, özgürlüğünü tada tada, ekonomik gücünün keyfine vararak yaşamasından yanaydım. Hatta toplumun ilerlemesi, kadın erkek eşitsizliğinin giderilmesi için bunu şart olarak görürdüm.

Lakin Sitem inanılmaz derecede güzel bir kadındı.

Gerçek anlamda güzel bir kadının ne anlama geldiğini onunla öğrenmiştim. Artık tüm yaşamımın ekseniydi ve kıskançlığın nasıl bir kavram olduğunu da bana yine o göstermişti. Bu işin uzmanları kıskançlığın nedeni ola-

rak, kıskanan kişinin nefesine olan güvensizliğini ileri sürerler. Ne derece doğrudur bilemiyorum, belki bende bir yetersizlik vardı, ama Serap'ın davetine gittiğimiz ogece Sitem'i çılgınlar gibi kıskandığımı anlamıştım. Bugün bile söz konusu yetersizliğin benden kaynaklandığından şüphe duyarım.

Mezun olduğu yazdı, sanırım bir ağustos gecesi idi. Serap eski bir okul arkadaşıydı ve bizleri Kanlıca'daki yalısında düzenlediği bir gardenpartiye çağırmıştı. Esmer, kara kuru, fakat son derece sempatik ve konuşkan biriydi. Bu bir tür mezuniyet kutlama gecesi idi.

Oldukça kalabalıktı.

Sitem ogece bir içim suydı. Sarı, dekolte, ipek bir elbise giymişti. Onu her zaman spor giysiler içinde görmeye alışık olduğumdan, daha kadınsı gösteren o kıyafet içinde görünce nefesim kesilmişti. Elbise ince beline yapışmış, kusursuz hatlarını belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. V biçimi derin dekolteli yakasından göğüs aralığının gölgeli ihtişamı görünüyordu. Bakımlı saçlarına, makyajlı yüzüne takıldı gözlerim. Sitem günlük hayatında hemen hemen hiç makyaj yapmazdı. Cazibesi karşısında afallamış bir halde bakımlı uzun saçlarından uzun sivri topuklu açık ayakkabısı içinde muhteşem görünen ayaklarına kadar indi bakışlarım. Kırmızı ojeli tırnaklarına çok yakışıyordu.

İşte, kıskançlık denen duyguyu ilk defa ogece tatmıştım. Yaşamaya alışık olduğum bir his değildi, nedenini de bilmiyordum. Henüz evden çıkmamıştık ve Sitem'in ihtişamını gören benden başka tek bir erkek yoktu çevremizde. Ama o sinsî duygu bir anda benliğimi kaplayıp için için kemirmeye başlamıştı beni. Yüzümün hatları değişmiş olmalıydı.

Sevgilim şaşırmış gibi suratındaki değişikliği görüp sormuştu.

"Ne o, yoksa beğenmedin mi kılık kıyafetimi?"

"Harikasın," demiştim.

"Ama yüzün öyle demiyor?"

"Şey..."

Cümlemin sonunu getirememiştim.

"Söylesene ne var? Bir eksikliği mi buldun? Makyajım fazla mı kaçmış?"

"Hayır, hayır," demiştim aceleyle. "Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Biraz fazla dekolte değil mi bu elbisen?"

Hoşnut ve mağrur bir edayla gülümsemişti.

"O yüzden mi suratın asık?"

"Suratım filan asık değil, sadece güzelliğine baktım."

Bu defa muzipçe kıkırdamıştı.

"Hadi, hadi doğruyu söyle. Sen her zaman gözlerimin içine sevecen biçimde bakar, kompliman yapar, bana övgüler yağdırırsın, ama bu, 4sefer o bakışlarda bir farklılık var. Yoksa partideki insanlardan kıskanacak mısın beni?"

"Olabilir," diye mırıldandım. "Kıskançlık her insanın tabiatında vardır ve sen çok güzel bir kadınsın, özellikle de bugece kılık kıyafetin ve makyajınla çok çekici oldun."

Hemen yanıma koşup bana sarılmıştı. Teninden yayılan parfüm kokusu burnuma dolmuştu. Bakışlarımı göğüs aralarından alamıyordum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı.

Kollarımın arasına alıp sıktım. O an her şeyi bırakıp şiddetle ona sahip olma arzusu benliğimi kapladı. Gardenpartie gitmekten evimizde kalıp sevmeyi bin kere tercih ederdim, hani sıkılmasam bu isteğimi açıklaya-

95

çaktım. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi işveli bir edayla söylendi.

"Sakin teklif etme, yoksa ben de sana uyarım ve o canım partiyi kaçırırız, biraz sabırlı ol ve dönüşümüzü bekle. Biricik sevgilin de şu an aynı şeyleri hissediyor."

Kendimi güç tutmuştum. Tek çare bir an önce evden çıkmamızdı. Arabayı onun kullanmasını istedim, çünkü yol boyunca araba sürerken önüme bakmak yerine Si-tem'in güzelliğini doyumsuz bir haz ile seyretmek işime gelmişti. Her beğenilen kadın gibi sevgilim de hayatından memnundu. Seyredilmenin ve arzulanmanın verdiği haz ve gururla ara sıra bakışlarını yoldan ayırıp gülerek bana bakıyordu o da.

Korktuğum başıma geldi.

Bunu önceden tahmin etmeliydim. Aslında hiç de şaşılacak bir yanı yoktu. Sitem, gardenpartinin en muhteşem kadını olmuştu ve adımımızı attığımız andan itibaren bütün gözler kolumda vakur ve ihtişam abidesi gibi yürüyen sevgilime çevrilmişti. Kadınlar gizleyemedikleri bir hasetle, erkekler de arzu dolu gözlerle bize bakıyorlardı. Birlikteliğimizi genellikle insanlardan uzak, toplum içine karışmadan sürdürdüğümüzden, diyebilirim ki sosyal çevremizde bu ilk insan içine karışmamızdı. Davetliler arasında hemen fısıldaşmalar, konuşmalar, bize bakarak yapılan dedikodular başlamıştı. Her ne kadar nikâhsız birlikteliklere toplum eskisi kadar tepki göstermese de, aramızdaki yaş farkı, Sitem'in olağanüstü çekiciliği birtakım hazımsızlıklara ve iğneleyici tepkilere yol açacaktı. Konuşmaları duyamıyordum tabii, ama üzerimize çevrilen bakışları ve hemen sonra başlayan fiskosları gayet iyi anlıyordum. Keyfim kaçmıştı, buraya eğlenmeye gelmiş, fakat ummadığım şekilde rahatsız

olmuştum.

96

Aslında Sitem'le aramızda yavaş yavaş gelişen bir sorun da vardı. Son zamanlarda evlenmeyi isteyen asıl ben olmuştum; aramızdaki beraberliğin meşruiyet kazanmasını, nikâhla sonuçlanmasını arzu ediyordum, fakat şimdi ısrarla bu konunun kapanmasını dileyen de oydu. Çok anlamsız bir fikre kapılmış, benim evlenmemizi istememi sırf zevahiri kurtarmak için başvurduğum bir yol olduğunu düşünüyordu.

Gerçekten evlenmek istediğime onu ikna edemiyordum. Hiçbir art niyeti olmamakla beraber, o bu statümüzün devamından yanaydı. Ancak bir çocuk sahibi olmaya karar verdiğimiz zaman evleneceğimizi söylüyordu. Aslında bana açıkça ifade etmemesine rağmen hâlâ evlenmekten korktuğum inancındaydı. Aramızda bu konu çok az açıldığı için samimiyetime inandırmakta zorlanmıştım.

Parti cidden muazzamdı. Yalının bakımlı İngiliz çimle-riyle kaplı bahçesinde uzun bir masa hazırlanmış, envai çeşit yemek yapılmıştı, hşini yer etmiş deyişle kuş sütü bile aransa bulunurdu. Tek yadırgadığım husus böyle bir partiye toplumun her kesitinden insanların davetli olmasıydı. Zengin sanayicilerin, holding patronlarının yanı sıra basından ve sanat dünyasından tanıdığım, ne idüğü belirsiz, bana göre değersiz bir yığın davetli de vardı.

Bir ara evin genç kızı Serap koşarak yanımıza geldi. İki arkadaş heyecanla sarmaş dolaş olduktan sonra kız dikkatle beni incelemeye başladı. Açık sözlü, deli dolu, dobra dobra konuşan biri olduğunu o zaman anladım. Büyük bir içtenlikle koluma girip kulağıma fısıldadı.

"Biliyor musunuz, Sitem'in söylediği kadar varmış," dedi.

Hafif müstehzi bir şekilde sordum.

Doğum Günü: 15 Aralık — F.7

97

"Ne demişti Sitem size?"

"Çok yakışıklı olduğunuzu."

"Teşekkür ederim. Bunu iltifat kabul edeceğim."

"iltifat olarak kabul etmeyin. Sevgili arkadaşım birden ortatlardan kaybolunca hakkında çok laflar edildi, dedikodular çıkarıldı. Tatsız ve sevimsiz şeyler. Ben inanmamıştım, Sitem'in ne kadar seçici ve zor beğenen biri olduğunu bilirdim zaten. Hepimiz sizi çok merak ediyorduk, ama şimdi anlıyorum ki Sitem haklıymış."

Gülümsemiştım. Serap daha sonra yeniden yanımıza döneceğini söyleyerek, ev sahibeliği vazifesini yapmak ve biraz da diğer misafirleriyle meşgul olmak üzere yanımızdan ayrılınca Sitem'in kulağına fısıldamıştım.

"Sen de duydun, değil mi? Bak, hakkımızda dedikodu yapıyorlarmış, artık evlenme

zamanımız gelmedi mi dersin?"

"Ne derlerse desinler, hiç umurumda değil. Ben hayatımdan memnunum. Acele etmeye de gerek duymuyorum. Daha çok genç sayılırız, önümüzde uzun bir yaşam var, hele şu azgınlığımız bir geçsin, o zaman da sevgimiz devam ediyorsa düşünüyoruz. Bütün mesele sadece bir imza atmak değil mi?"

"O kadar da basit değil," dedim.

Beni koluma girip çekiştirerek yemek masasına doğru sürüklemişti. Konuyu kapatmak, en azından savaştırmak niyetindeydi. İçimde bir burukluk hissetmişim, ama hiç şüphesiz bu hayati konunun tartışılacağı yer ilk defa iştirak ettiğimiz, toplum içine girdiğimiz gardenpar-ti olamazdı. Susmuştum.

Ogece hiç eğlenemediğimi itiraf etmeliyim. Sebebi de çevredeki bekâr erkeklerin Sitem'e yiyecek gibi, arzu dolu bakmaları olmuştu. Hatta bazıları fırsatını bulunca

98

anlamsız komplimanlarla sırnaşıklık derecesinde, üstelik benim yanımda sevgilime kur yapmaya kalkışmışlardı. Hel4iÇİlermden biri -sanırım haftalık magazinlerden birinin sulu yazarı- sinirime öylesine dokunmuştu ki, az kaldı yüzünün tam orta yerine yumruğumu geçirecektim. Neyse ki Sitem apar topar beni oradan uzaklaştırmıştı.

Dönüşte arabanın içinde konu tekrar açılmış ve Si-tem'le ilk defa hafif bir ağız dalaşı yapmıştık. Tartışma sırasında bir ara sevgilim, "Çok kıskançmıydın, bu yanını hiç bilmiyordum," demişti.

Uzun uzun düşündüğümü hatırlıyorum.

Haklıydı.

Ne var ki, o güne kadar ne denli kıskanç biri olduğumu ben de bilmiyordum.

* * *

Sanki tstinie'de yağmur daha fazla yağıyordu. Bebek'ten bulduğum taksiylcrştinye'deki kavşağa geldiğimde çılgın gibi arabayı durdurup atladım. Gözlerim Sitem'i arıyordu.

Melül melül etrafa'bakındım.

Burada da yoktu henüz.'Daha gelmemişti. Hiç gelmeme ihtimali var mıydı?

Bilemiyordum ki...

Ama bu mümkün değildi, mutlaka gelecekti. Geleceğine, yeniden bana döneceğine inanmak zorundaydım. Zira ben sıradan bir kula müsesser olmayacak bir anlaşmanın tarafıydım; Azrail'le sözleşme yapmıştım. Azrail mutlaka sözünde dururdu, o Tann'nın bir elçisiydi. Aksini düşünemezdim.

Yapacağım tek şey beklemektir. Artık her şeyin ilahi

99

bir ayarlama olduğundan da emindim, bugün aralığın on beşiydi, sevgilimin doğum ve ölüm sene-i devriyesiydi. Azrail'in kavuşmamız için bana verdiği tarih bir rastlantı olamazdı. Onun canını aldığı günü biliyor ve bir cemile olarak bana yine aynı tarihte iade ediyordu sevgilimi.

Üç yol ağzı hareketli bir noktaydı.

Sırtımı denize çevirip beklemeye başladım. Sabahtan Sitem'le tanışmamıza vesile olan kazanın olduğu yerde, şimdi de ölümüne sebebiyet veren kazanın bulunduğu mahaldeydim. Kaderimizin kesiştiği nokta bu iki yerden biri olmalıydı, başka bir olasılığı düşünemiyordum, daha doğrusu başka bir ihtimal aklıma gelmiyordu. Hata mı ediyordum acaba? Bunların dışında Sitem'i bekleyeceğim başka bir yer olabilir miydi? Artık iyi çalışmayan, bana oyunlar oynayan, hastalanan beynimi kurcalamaya, tekrar tekrar düşünmeye çalıştım. Kaderimiz başka nerede kesişmiş olabilirdi?

Mantık süzgecim pek tabiidir ki ancak insana has bir mekanizma içinde çalışacaktı, oysa bu durum olağan insan hayatının dışında kalan, fizik ötesi, ruh âleminin, maddi dünyanın ve düzenin şartlarıyla mukayese edemeyeceğim bir haldi. Bilemediğim bir ortamda hata yapmam çok normal değil miydi? Havsalamın alamadığı bir ortamdaydım şimdi ve ölü bir sevgilinin hayata dönüşünü bekliyordum. Bunun bir kuralı, düzeni olamazdı, en azından bir fani olarak, benim için idrak mümkün değildi. Kendimi aldatmamalıydım, yapacağım tek şey, inanmak, ümit etmek ve beklemektir...

Ben de öyle yapmıştım.

Istinye'deki kavşakta saatlerce beklemiştim. Trafik lambalarının tam önündeydim ve binlerce araç kurallara uyarak durmuştu önümde. Her seferinde yüreğim çar-

0HHWÎ4 KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

pıntılar içinde o vasıtalardan birinden Sitem'in çıkacağı-nı bana gülümseyeceğini ya da el sallayacağını umarak beklermişim.

Gri, yoğun bulutlarla kaplı ve sürekli yağış altındaki havada akşamı ettim. Kısa süreli gün ışığı yavaş yavaş kaybolup yerini yeni bir gecenin karanlığına terk etti. Önce sokak lambaları yandı, sonra zifiri karanlık içimdeki ümitleri yavaş yavaş yok ederek gece ile birlikte ruhuma sindi.

Sitem, hayatımın tek unutulmaz kadını gelmemişti.

Ama ben hâlâ bekliyordum. On beş aralık günü ogece saat on ikiyi çalınca kadar devam edecekti. Belki bin kere bakmıştım, bileğimdeki saate. Tekrar baktım. Gecenin onuydu.

Hafta arası bir aralık günü bu saatte trafik oldukça azalmıştı artık. Ama bende takat kalmamıştı. Bacaklarım bedenimi taşıyamaz hale gelmişti, omzumu kaldırım üstündeki bir ağaca dayamış;, saatlerce o vaziyette beklemiştim.

Sadece iki saatim kalmıştı.

Ümit, insanoğlunu hayata bağlayan tek ruh haliydi.

Şu son iki saat içinde de sevgilimi göremezsem her şeyin biteceğine inanmaya başlamıştım artık. Azrail bana oyun oynamış olacaktı. Bu kesindi.

O iki saat de geçti.

Sitem yoktu. Gerçek yıkımı asıl o an yaşadım. Hayallerle dolu ruhumda çöküş başladı, dizlerim tutmaz oldu, yaslandığım ağaca tutuna tutuna çömeldim. Artık dizlerim beni taşımaz olmuştu. Islak kaldırımın üstüne serilip kaldım. Baygın değildim, ama fiziksel yorgunluğum öylesine yoğunlaşmıştı ki hiç dermanım kalmamıştı. Kaç saatten beri ağzıma bir lokma bir şeyin girmediyini anımsa-

101

dim, yine de açlık duymuyordum. Gözlerimin kararması açlıktan değil, ruhumun ümitsizlik denizinde boğulmasından kaynaklanıyordu.

Mutlak tükenmiştim artık. Ne kadar süre kaldırımın üzerinde öylece serilip kaldığımı anımsamıyordum, zaten zamanla olan ilişkim aylar önce sona ermişti, gece gündüz, sabahakşam benim için bir anlam ifade etmiyordu, ben sanki zamanın dışında yaşayan bir insandım.

Beni kaldırımdan geçen bir sarhoş, tipik bir şarapçı kaldırmıştı yerden. Bir başka zaman sokakta görsem, tiksinierek bakışlarımı kaçıracağım saçı sakalı birbirine karışmış bir berduş, üzerime eğilmiş, "Kalk dostum kalk, bu havada kaldırım üstünde sabahlarsan sabaha mortiyi çekersin," diyordu. "Karayel seni dondurur. Donarak ölmek boktan bir şeydir. Evin barkın yok mu?"

Adamın kir pas içindeki yüzüne baktım.

Gücüm, konuşacak halim hiç kalmamıştı, ama o kahrolası uyuşmuş beynim hâlâ çalışıyordu, tamamen tükenmemişti. Şu şarapçıdan ne farkım vardı sanki? En az onun kadar pis ve çamurlara bulanmıştım. Beyni alkolden çürümüş şarapçı bile beni sarhoş sanmıştı.

Koluma girdi, destek olarak ayağa kaldırmak istedi beni. Bana kalsa, sonsuza kadar o ıslak ve soğuk kaldırımda yatardım. Yaşamın anlamını çok önceden yitirmiştim, ama şu hain Azrail giderayak bana fena bir oyun oynamıştı, önce bana ümit vermiş, hayatla aramda attığım köprüleri yeniden kurdurmuş ve bugün de geleceğime olan ümit gemilerimi birer birer yakmıştı. Ben zaten yaşayan bir ölüydüm, acaba ilahi düzen bana neden bu oyunu oynamıştı, manevi âlemin yaratıkları benden hiç de adil olmayan bir intikam mı alıyorlardı?

Şarapçı yine de uyanık biriydi, beni ayağa kaldırınca

102

uzun uzun süzmüştü. Konuşamadığım için sadece onun kir pas içindeki yüzüne bakıyordum. Sırtımdaki giysiler her re kadar sabahtan beri ıslanmaktan ötürü lök gibi ol-muşlarsa da o

onların iyi kumaşlardan ve pahalı konfeksiyon mağazalarından satın alındıklarını anlayacak kadar uyanıktı.

"Vay beyzadem!" diye yayvan ve kelimeleri uzatarak mırıldandı. "Sen pek bizden birine benzemiyorsun. Sarhoş da değilsin galiba. Yoksa kaza mı geçirdin?"

Evime gitmek istiyordum artık.

Yapacağım hiçbir şey kalmamıştı. Ama çenelerim kilitlenmiş gibiydi. Sadece başımı salladım. Sarhoşun bakışları farklılaşmıştı. Tekrar sordu bana.

"Kaza mı? Araba mı çarptı."

Soruyu sorarken dengesizlikten başı iki yana sallanıyordu onun da.

Gerçekten de bir kaza geçirmiştım. Ama bana çarpan araba değil, Azrail'in ta kendisiydi.

Güçlükle dudaklarımı aralayıp, "Evet," dedim.

"Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hayır. Bana bir taksi çevirebilir misin?"

Kopça gibi ufak gözleri, derin çukurlar içindeki yüzünde ışıldadı.

"Paran var mı?"

Lanet kafam bu şartlar altında dahi çalışıyordu. Herifin pis yüzündeki parıltıları görünce beni soymaya kalkışacağını düşündüm.

Hiç önemli değildi. Cüzdanımdaki tüm paraları ona verebilirdim, yeter ki bana evime dönecek kadar bir para bıraksın.

"Bana bir şarap parası verir misin?"

Tekrar olumlu anlamda başımı salladım. Şarapçının

103

kaşı gözü oynadı, kolumu bırakıp caddeye döndü. Artık seyrekleşen, nadir geçen arabaları el kol hareketleriyle durdurmaya çalıştı. İki boş taksi önce yavaşlamış, ama onu görünce başlarına bela almamak için hemen gazlayıp uzaklaşmıştı. Şarapçı öylesine sarhoştı ki, bazen ayırım yapamayıp taksi sanarak özel arabalara da el sallıyordu. Nihayet insafa gelen bir taksi durmuştu önümüzde. Şoför iri kıyım bir gençti. Gerekirse iki sarhoşu bir avazda haklayacak cinsten. Önce arabadan inip bizi iyice süzdükten sonra gökgürültüsünü andıran bir sesle sordu.

"Nereye gideceksiniz?"

Şarapçı sallanarak bana döndü.

"Sahi yahu, nereye gideceksin sen?" diye sordu.

Şoföre, "Arnavutköy'e," dedim. Sonra elimi cebime atıp sarhoşa banknot dolu cüzdanımı açıp bir yüz dolar uzattım. Sarhoş, sokak lambalarının ışığı altında elimden kaptığı paraya yadırgayarak bakıp inceledi.

"Vay be!" diye homurdandı. "Ulan dolar bu! Kalpazan filan değilsin, değil mi dostum? Yani bu para sahte değil..."

Başımı salladım.

Şoför de yadırgayarak bakmıştı bana ve hâlâ elimde tuttuğum kalın cüzdanıma. Gecenin bu vakti, üzeri sırlıklam ve çamurlar içindeki adamın acınacak haliyle elindeki kalın cüzdanı bağdaştıramıyordu zahir.

"Atla arabaya," diye söylendi bana.

Ama bu sefer sesinde daha yumuşak ve saygılı bir hava vardı.

* * * Eve döndüğümde titriyordum.

104

Hasta olacağımı anlıyordum, ama yapacağım bir şey yoktu. Bedenim de, ruhum da bu şoku kaldıramayacaktı. Bitkî/bir şekilde ışıkları yakıp öylece odanın ortasında durdum önce.

Tıpkı dün geceki gibi salonda Azrail'i bulacağımı ummuştum.

Bana bir açıklama yapmak zorundaydı. Beni böyle bir oyuna getirip aldattıktan sonra yüzüstü bırakamazdı. Bana hesap vermesi gerekecekti. En azından onu Tanrı'ya şikâyet edecektim. Oynadığı adice oyun benim gibi Tanrı katında seçilmiş bir kula reva olamazdı.

Belki de çıldırmak üzereydim. Zaten hasta olan sinirlerim bu son olaylar üzerine iyiden iyiye bozulmuştu. Yaşayan bir insanın Azrail'le görüşmesi, onunla pazarlığa oturması ve bir anlaşma yapması, akla, mantığa sığar mıydı? Şu an bile evde Azrail'i bulacağımı, yeniden karşılaşacağımı sanmıştım.

Hepsi halüsinasyondur bunların.

Beynimin yarattığı, gerçekte hiç ilgisi olmayan düşler, hayaller.

Salonun tam ortasında dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

105

4

İKİ GÜN ateşler içinde yattım, aç biilaç. Bütün gün yağmur altında kalmaktan öylesine

üşütmüştüm ki, dermansızlıktan kırılıyordum. Tek içtiğim şey suydı.

İyi bir tesadüf ikinci günün akşamı Hayri Efendi geldi. Hayri Efendi babamın yetiştirdiği bir tezgâhtardı. Babamın bıraktığı mirasın bir parçası. Neyse ki kapıyı çaldığında kendimdeydim ve zil sesini duyabilmişim. İnleyerek kalkmış kapıyı açabilmişim.

Beni o halde görünce gözleri irileşmiş, "Ne oldu size böyle küçük bey?" demişti. Konuşacak halim yoktu. Zar zor, "Bana bir doktor getir," diyebilmişim.

Size kendi hakkımda yeterli bilgi veremedim henüz. Yaşam şeklime bakıp, işsizliğime rağmen standartım pek de yabana atılır cinsten olmadığını tahmin etmiş olabilirsiniz, aslında halk arasındaki yaygın deyişle tam bir mirasyediydim. Herhalde durumumu açıklayan en uygun kelime bu olmalıydı. Asla fakir bir adam sayılmazdım, hatta fakirlik ne kelime, pek çok zengin sayılan insanın bile üstünde bir gelir seviyem vardı. Babamdan kalan gayrimenkullerin iratlarıyla her türlü maddi imkâna sahiptim. İki üç yılda bir içlerinden birini okazyon fiyatlara satmama rağmen geriye kalanlar beni yine de gül gibi geçindirirdi. Ayrıca bu işlerin sürdürülmesi için Hayri Efendi gibi namuslu, sapına kadar güvenilir, temiz karakterli, beş kuruşa tenezzül etmeyen bir vekilharca sahiptim.

İkinci günün akşamı bir doktor tarafından muayene edildim. Teşhis, şiddetli soğuk algınlığı idi. Verilen anti-

106

biyotiklerle iki gün içinde ateşimin düşeceği, bir hafta kadar da yatak istirahatiyle sağlığıma kavuşacağımı söylenmişti doktor. Doktorun tavsiyesine riayet edeceğimi hiç sanmıyordum; özellikle ateşimin düşmesinden sonra kendimde biraz derman bulabilirsem yine sokaklara fırlayacağımı, amaçsızca sokaklarda sürteceğimi biliyordum. Son bir yıl içinde kapalı mekânlarda fazla kalama-ma gibi bir derde müptela olmuşum. Uykusuzluktan bitkin düştüğüm hallerde eve sırf yatmak için geliyor, bunun dışındaki zamanlarımı hep sokaklarda geçiriyordum. Hele yeni bir nöbete yakalanırsam evde kalmam mümkün değildi ve aksi gibi yağmurlu hava devam ediyordu. Nedenini tam bilmemekle beraber uzun süreli yağışın nöbetlerimi tetiklediğinin de farkındaydım.

Hayri Efendi beni evladı gibi severdi. Son iki yılda kapıldığım hastalığı da biliyordu, daha ogece evine telefon etmiş, yaşlı karısı Vesile Hanım'ı çağırmişti. Kadıncağz büyük bir içtenlikle bana çorbalar, yemekler pişirmiş, çeşitli meyve suları sıkırmıştı. Dördüncü günün sonunda ateşim düştü, yavaş yavaş sağlığıma kavuştum. Ateşin verdiği dermansızlık bir süre daha sürmüştü, ama beni asıl şaşırtan şey yatakta geçirdiğim süreç içinde hiç nöbetin gelmemesiydi.

Bunu yadırgadığımı söylemeliyim.

Mantıklı bir sebep bulamıyordum, ama günün herhangi bir vakti içimden taşan kendimi sokağa atmak krizlerini yaşamıyordum artık. Sitem'i unutmuş muydum? Kesinlikle hayır, belki eskisinden daha fazla hatırlıyor, kolumu kanadımı kımıldatmadan yatağında yattığım sıralarda onu daha fazla düşünüyordum, ama ruhsal bir gerginliğe, bunalıma düşmüyordum. Ayrıca acıkıyor, susuyor ve her normal insan gibi biyolojik ihtiyaçlarımı şuur-

107

lu bir şekilde yerine getiriyordum. Hatta belirli zamanlarda almam gereken antibiyotiklerimi bile ihmal etmiyordum.

Bende bir şeyler değişiyordu.

Huzura, iyiliğe, düzelmeye giden bir şeyler... ilk birkaç gün bunu kavramakta geciktim, evdeki her şeyle öyle ilgisiz kalmıştım ki, bir başkasının, sanki alelade bir yabancının evinde yaşar gibi hissettim kendimi. Her şey benden uzaklaşmıştı. Eşyalarımı, -hatta ailemden kalanlara bile- ilk defa görüyormuş gibi bakıyordum. O zaman kavradım, bunalıma düştüğüm andan beri yalnızca görmek istediklerime bakmış, o objeleri tanımış, diğerlerini vurdumduymazlığa gelmişim.

Bunu keşfettikten sonra ilk olarak çalışma odama girdim. Son iki yıl içinde kimbilir kaç yüz kere bu odaya girmiştim, ama tavana kadar çıkan kitap raflarının pisliğini, nadide mesleki kitaplarımın toz içinde kaldığını ilk defa görüyordum. Duvara asılı tablolarımı yeniden zevkle seyretmeye başladım. Her tarafı kaplayan Sitem'in fotoğraflarına da göz attım, aynı burukluğu yine hissettim içimde, aynı acı ve hüznü tekrar yaşadım, ama bir farklılık vardı. Onun öldüğünü ve bir daha asla ona kavuşamayacağımı anlamıştım, gerçek buydu.

Odanın ortasında karmaşık duygular içinde kalarak bekledim. Bir süre kendimi dinledim; acaba yeni bir krize kapılacak, koşa koşa evi terk edecek miydim? Hayır, içimdeki kaçmak, bilinmeyene sığınmak dürtüsü kabar-mıyor, beni tetiklemiyordu. Emin olmak için pencereye yaklaştım, iki senedir yıkanmamış, rengi kirden sarıya dönüşmüş tülleri çekerek dışarıya baktım. Hava yine kapalıydı ve yağmur atıştırıyordu. Artık bir aşama geçirdiğimi anlıyordum; sanki ağır bir hastalıktan çıkmış nekâ-

108

hat devresine girmiş gibiydim, ama söz konusu hastalık birkaç gün evvel tutulduğum soğuk algınlığı değil, iki senedi^ ruhumu kemiren ruhsal çöküntüydü. İtiraf etmeliydim ki o an içimi tatlı bir huzur kaplamıştı; daha ziyade ölüm karşısında yenik düşen irademe yeniden kavuşmanın ve gerçekleri kabul etmeye hazır hale geldiğimi anlamanın rahatlığıydı bu.

Sitem'in ölümünden sonra evime gelen tek kişi Hayri Efendi 'ydi; onu da sadece salona aldığımı anımsıyordum. Evin diğer bölümlerine kimse ayak basmamıştı birkaç gün evveline kadar. Ateşten kıvranarak yattığım sırada da Vesile Hanım gelmişti. Kimseyi kabul etmemiş, sevgilimin bana yadigâr kalan izlerinin başkaları tarafından zedelenmesine, ortadan kaldırılmasına izin vermemiştim. Çalışma odamdan çıkarak her tarafı dolaşmış, diğer odalara, mutfığa, banyoya bakmıştım. Her tarafta iki yıllık pisliğin izlerini görüyordum, sanki bu evde ben yaşamamıştım. Tek temizlenen ve derlenip toplanan yer mutfaktı, herhalde onu da soğuk algınlığım sırasında yemek yapmak için gelen Vesile Hanım düzenlemişti.

Yatak odama dönüp merakla gardırobu açtığım sırada yeniden korkar gibi oldum. Sitem'in evime getirdiği bütün giysileri oradaydı. Resimlerinden değil, ama elbiselerinden huylanmıştım, beni nöbetin o soğuk pençesinin kısıvrak yakalayacağını sanmıştım bir kere daha. Fakat umduğum gibi olmadı, hatta cesaretimi toplayıp onlara dokundum, okşadım, gardenpartide giydiği sarı ipek elbiseyi askıdan alarak yüzüme gözüme sürdüm.

O acı kor gibi yüreğime oturdu. Ama iyiydim, her normal insanın özlemekten duyduğu tabii

ıstırapı çekiyordum. Çaresizlik ve tevekkül. Hakikatleri kabullenmenin kaçınılmaz teessürü...

109

O zaman evin yaşanmayacak kadar berbat ve terk edilmişliğini bir kere daha içim burularak anladım. Yeniden hayata dönüyordum ve burada yapılacak çok iş vardı...

* * *

Yeni bir doğuştu bu. Hayatımı yeniden tanzime başlamıştım, ama yaşama dönüş tahmin ettiğim kadar kolay olmadı. Eski temizlikçim Gülsüm Hanım'a haber göndererek yeniden bende çalışmasını istemiştım. Onu ne zaman kovduğumu ve bir daha asla gelmemesini ne zaman ve ne şekilde söylediğimi hatırlamıyordum.

Kadıncağz isteğimi kıramamış ve teklifimi kabul etmişti, ama iki yıl sonraki karşılaşmamızda bana korkarak baktığı da gözümünden kaçmamıştı, herhalde beni hâlâ yarım meczup biri olarak görüyordu. Hak verdim kadına, o sıralar gerçekten de çılgın gibi, ne yaptığını bilmeyen, kadere karşı çıkarak etrafımdakilere saldıran, uğradığı acının karşılığını çevresindekilerden çıkarmaya çalışan dengesizin biriydim.

Evin temizlenip eski haline dönmesi zaman aldı. Gülsüm bir hafta kadar hemen her gün eve geldi. Bendeki değişikliği o da fark etmişti, toparlandığımı, zaman zaman kendisiyle konuştuğumu görüyor, memnun oluyordu. Sitem'i tabii tanırdı, ama ondan söz etmemeye hâlâ özenle dikkat ediyordu.

Mecbur kalmadıkça sokağa çıkmıyordum. Gariptir ama şimdi ev beni çekiyordu. Sakin ve huzurlu evimde, tek başına yaşamaktan hoşnuttum. Sitem'in evin her yanına yayılan resimlerinin bir kısmını, aslında büyük bir çoğunluğunu, toplayıp kaldırmıştım. Sakın yanlış anlamayın, onu unutmaya başlamak gibi bir sorunum yoktu,

110

ama hayata normal bir insan gibi devam etmem gerekiyorsa o resimleri de asgari düzeye indirmem şarttı. Zira evin^çinde yüzden fazla fotoğrafı mevcuttu. Çoğunu bir albüme yerleştirmeme rağmen yine evin her yerinde resimleri kalmıştı.

Değişiyordum hem de hızla.

Bir hafta kadar sonra babamdan kalan işyerlerinden birine gidip Hayri Efendi'yle kısa bir görüşme dahi yapmış, gelirlerimin son durumu hakkında bilgi almıştım. Banka hesaplarımı kontrol etmiş, son iki yıl içindeki hesapları incelemiştim. Tabii bu değişim pek de kolay olmuyordu, bazı geceler korkuya kapılıyor, yüreğimden asla eksilmeyen o özlemin beni günün birinde eski bunalımlarıma götürmesinden çekiniyordum.

Aradan tam bir ay geçmişti.

Nöbetler görmüyor, halüsinasyonlara kapılmıyordum. O iki seneyi öyle bir boşluk içinde geçirmiştim ki, sanki yaşamamış, hayat durmuş ve zamanın dışına çıkmış gibi bir halim vardı. Çevremde olup bitenlerden, siyasi gelişmelerden, toplumdaki değişimden bihaberdim. Yeniden hersabah gazete okumaya başlamış, gündemde olup bitenleri anlamaya, yeni peydah

olup gazete manşetlerine sıçrayan insanları tanımaya çalışıyordum. Hayata yeniden intibak tahminimden zor oluyordu.

Tek tesellim bunalım dönemimde yaşadıklarımı rahat hatırlamamaktı. O günler gri, koyu bir sis perdesinin altındaydılar sanki. Fakat Azrail'le konuşmalarımı bir türlü unutamıyordum. O son geçirdiğim krizin tesirinden daha uzun zaman kurtulamayacağıma aklım kesmişti. Muhtemelen nedeni de, o iki gün sevgilime gerçekten kavuşacağıma olan inancımdı. Emin olamıyordum, belki de bunalımdan kurtulup yavaş yavaş normal yaşantıma dönü-

111

şümün sebebi de uğradığım sükûtu hayal olabilirdi. O iki gün, gerçeklerle yarattığım düşler arasında gidip gelip bocalamış ve sonunda beynim doğruyu yakalamıştı.

Daha normal bir hayata dönüş için bana bir meşgale lazımdı. Sürekli bir iş. Özellikle severek yapacağım, mesleğimle ilgili, anladığım bir meşgale. Becerebilir miydim bilmiyorum, ama daha fazla başıboş kalmamın sağlığım için yarardan ziyade zarar getireceğine inancım tamdı artık. Hâlâ boş kaldığım zamanlar, düşüncelerim sık sık geçmişe gidiyor, Sitem'le geçirdiğim unutulmaz günlerin anılarına dahi yordum. Artık etkisi eskisi kadar şiddetli ve bir nöbeti tetikleyecek güçte değildi, ama her an en ummadığım bir zamanda o kâbusun içine düşebilirdim.

Birsabah gardırobumu düzenlerken o korkunç derecede ıslandığım gün sırtımda olan ceketin cebinden bir kartvizit yere düştü. Ne olduğunu anlamak için eğilip yerden aldım. Ceket kurutulmuş, ütülenmiş yerli yerine asılmıştı lakin düşen kartvizit emdiği yağmur sularının etkisiyle eğri büğrü hale gelmiş, üzerinde kırışıklıklar oluşmuştu.

Kimin kartı olduğunu anlamaya çalıştım.

Üzerinde Selim Koyuncu yazıyordu.

Eski aktör arkadaşım...

Olayı hatırlamıştım. Sitem'in dünyaya döneceğini hayal ettiğim gün beni Bebek'e inen yokuşta arabasına alan dostumdu.

Tanışıklığımız çok eski tarihlere dayanırdı, hatta bir ara, eni konu sıkı fıkı da olmuştuk, ama son altı yedi yıldır çok nadir karşılaşmıştık, belki de o yağmurlu güne kadar karşılaşmamış da olabilirdik, hatırlamıyordum. Evet, eski arkadaştık, ama sanat dünyasından hayli zaman önce koptuğum için pek rastlaşmıyorduk.

112

Gayri ihtiyari bana yaptığı teklifi düşündüm. Hamlet'i sahneye koymamı istemişti. Klasik İngiliz tiyatrosuna çok iyi vakıf olduğum için benden daha iyi bir yönetmen bulamazdı. Acaba teklifi hâlâ geçerli miydi? Benim için bundan daha iyi bir uğraş bulunamazdı. Hem benim ihtisas sahamdı hem de mükemmel bir meşgale.

Becerebilir miydim?

Bunca zamandan ve hastalıkla geçmiş iki yıldan sonra tiyatroya dönebilir miydim? İşte bu soru içime oturdu. İstiyordum, ama kendime tam güvenim yoktu. Hamlet gibi zor ve çok ünlü bir eseri sahneye koymak ciddi bir işti. Emek, disiplinli bir çalışma, sabır ve direnç isterdi. Buna hazır olmadığımı hissediyordum. Yeterli güce henüz sahip değildim.

Elimde kartvizit öylece kalakaldım.

Bu riski ve sorumluluğu omuzlayamazdım. Teklif benim için ideal kaftandı, yanlış anımsamıyorsam ünlü trajedinin modern bir uygulaması demişti Selim o gün. Hemen her tiyatro yönetmeninîri. sahneye koymak istediği baş eser...

Yapamazdım, nekahet döneminde o yükün altına giremezdim, başaramazsam kariyerim tamamıyla yok olur-

!

du, hem de sonsuza değin. Daha toparlanalı ancak bir ay olmuştu, kendimde o enerjiyi bulamıyordum.

Bir daha düşündüm.

Ne kaybederdim ki? Zaten meslekten uzun yıllardır ayrı kalmıştım, asıl en önemlisi ise kaybedeceğim bir şeyin olmamasıydı. Ben her şeyini kaybetmiş bir zavallı değil miydim? Bu benim için son bir şans anlamına da gelirdi. Belki de yorgunluk ve mücadele, bana azmimi, yitirdiğim nefsimi güveni geri getirir, kimliğimi, yaşama şevkimi yeniden kazanmamı sağlardı. Selim Koyuncu'yu ara-

Doğum Günü: 15 Aralık — F.8

113

malı, teklifini kabul ettiğimi söylemeliydim. Şayet söz konusu teklif hâlâ geçerliyse tabii...

Telefonun yanına geldim, ama ahizeyi kaldıramadım.

Bu büyük bir hata da olabilirdi. Selim beni tam ve şiddetli geçirdiğim bir nöbet sırasında görmüştü. Giysilerim yağmurdan lök gibi olmuş, hırpani bir kılıkta, daha doğru bir ifadeyle görünüşümle insanları ürküten bir haldeydim. Daha da kötüsü, o an adeta başka bir âlemde yaşar gibi olduğumdan, arkadaşım zihni melekelerimden de huylanmış, benim yarı meczup bir hale geldiğimi düşünmüş olabilirdi. Kim böyle zor ve ciddi bir sahne eserinin yönetmenliğini benim gibi kaçık bir adama teslim ederdi?

Az kaldı vazgeçiyordum.

Ama sonra tekrar tekrar düşündüm. O teklifi ben götürmemiştim, o bana yapmıştı. Hem de en berbat anımda. Demek ki gözüne o kadar da kötü görünmemiştim, hâlâ bende bir ümit ışığı yakalamıştı, aksi halde yapar mıydı?

Cesaretimi yeniden kazanır gibi oldum.

Yüreğim hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Olumsuz bir cevap almaktan çekiniyordum, ama bu benim için bir fırsattı ve iyileşmemin hızlanmasını istiyorsam şansımı denemeliydim.

Kartvizitteki numarayı tuşladım.

Geç kalmış da olabilirdim, bana yapılan teklifin üzerinden en az bir ay geçmişti. Nefesimi tutarak dinledim, zil çalıyordu...

Telefonun açılmasından tam ümidimi kestiğim anda Selim'in mağrur ve o küstah sesini duydum. "Evet?"

Nutkum tutuldu bir an. Konuşamıyordum.

Selim'in tok sesi tekrar kulağımda çınladı.

114

"Alo?"

"Merhaba Selim, benim," diyebildim.

Sesimi alamamıştı tabii, çok uzun zamandan beri telefon konuşması yapmamıştık.

"Siz de kimsiniz?"

"Ben Murat," dedim. "Murat Dalyancı."

Toparlayamadı önce. Ben de hiç şaşmadım.

"Dalyancı mı? Haa, Murat," dedi sonra. Anımsamıştı nihayet. Bana biraz soğuk ve mesafeli gibi gelen bir sesle, "Ne haber, nasılsın?" diye sordu, "iyi misin?"

Sanki istemeyerek sorulan, samimiyet ve içtenlikten uzak, sıradan bir ses tonuyla.

Belki ben öyle yorumladım, ne de olsa gocunması gereken, kendisinden iş dileniyormuş gibi hisseden bendim.

"İyiyim," diye mırıldandım tedirgin bir sesle. "Çok iyiyim."

"Sevindim. Seni son gördüğümde berbat bir haldeydin."

*_

"Doğru, ama şimdi iyiyim, çok iyiyim."

"Hayrola?"

Selim sanki teklifini unutmuş gibiydi. Onu niçin aradığımı anlaması gerekirdi, oysa konuya uzak durduğunu sezinledim. Lakin artık dönemezdim, akhmdaki soruyu yöneltmeliydim. Acele ettiğim, akhmdaki fikri yeterince olgunlaştırmadan onu aradığım için kendi kendime lanetler savurmaya başladım. Sıhhat ve eski moralime kavuşmak için dilenir gibi başkalarından yardım istemek, birden ağırıma gitmişti. Maddi durumum eskisinden de iyiydi,

para kazanmak için çalışmak zorunda değildim, o halde kendimi küçülterek, iş istemek çok anlamsızdı. Bozulan dengelerimi kurtarabilmek için başka meşgaleler

115

de arayabilirdim. Ama o an kaderin ağını ördüğünü bilemezdim, evet bilemediğim tek gerçek buydu.

Hayrola diyerek, kendisini neden aradığımı merak edencesine sormuştu. Cesaretimi toplamaya çalıştım. Dilim damağım kurumuştı. Son bir gayretle fısıldadım.

"Hatırlıyor musun?" dedim. "Seni son gördüğümde bana bir iş teklif etmiştin."

Hiç duraklamadan karşılık verdi.

"Evet, hatırlıyorum."

"Acaba o yönetmenlik teklifin hâlâ geçerli mi?"

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Selim cevap verememişti.

"Bak, Murat," diye mırıldandı neden sonra. "Bu çok ciddi ve yorucu bir iş. Gerçi henüz bu görevi hakkıyla yerine getirecek, kafamın yattığı birini bulamadım, ama son gördüğüm halinle sen..."

Tüm irademi kullanıp sözünü kestim.

"Ben o gördüğün adam değilim artık Selim, iyileştim."

"Emin misin? Bu yükün altına girebilir misin?"

"Bunu hissetmesem seni aramazdım."

Yeni bir tereddüt geçirdi arkadaşım.

Sonra "Pekâlâ," diye homurdandı. "Ama önce görüşmemiz lazım. Biliyorsun bu iş için senden daha iyisini bulamam, ama benim sıhhatli, sağlıklı ve yetenekli o eski Murat'a ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"İyi öyleyse. Yarın saat on beşte tiyatro binasına gel, bir ön görüşme yapalım."

"Hangi tiyatroya?" diye alelage sordum.

"Dostlar Grubu'na tabii, nereye olacak ki?" "Teşekkür ederim," diyebilmişim ki telefonu kapattı. Derin bir nefes aldım.

116

Soluk soluğa kalmıştım, içimde ezikliğin verdiği burukluk vardı, anımsanırım yeni başlayacağım hayatta buna bir süre alışmak zorundaydım. Yepyeni bir hayata uyum sağlamanın bedelini böyle ödeyecektim herhalde.

Gidip koltuklardan birine oturdum.

Heyecanımı bastıramıyordum bir türlü. Önümde yeni bir yaşamın kapıları açılacaktı yarın, henüz kendimi yeterli ve güçlü hissetmediğim bir zamanda. Buna mecburdum, ama beni tek avutan şey, mesleğimde üstün bir yetenek olduğumdu. Bu işin üstesinden geleceğime inanıyordum.

Gözlerim masanın üstündeki sevgilimin büyük fotoğrafına takıldı. O capcanlı lacivert gözleri sanki ruhumdan geçenleri biliyormuş gibi sevinçle bana bakıyordu. Sahi, şu an yanı başımda olsaydı, kimbilir ne kadar mutluluk duyardı...

i

117

uncu Vo ölüm

1

Çok gergindim tabii. Anımsayamadığım kadar uzun bir süreden sonra ilk defa bir iş görüşmesine gidiyordum. Görüşmenin sonucu benim için çok önemliydi; bu görüşmeyi parasal nedenlerle değil, sıhhatimin düzelmesi, eski ruhsal dengeme tekrar kavuşabilmem ve kendime olan güvenimin geri gelmesi için istiyordum. Korkuyordum da, kendimi iyi hissetmekle beraber nöbetlerimin yeniden nüksetmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Acaba gerçekten iyileşmiş miydim, yoksa krizlerimin arası mı uzamıştı? Yeniden bir nöbete hiç ummadığım bir sırada yakalanabilir miydim?* Şiddetle mümkündü bu; zira nöbetlerimi tetikleyen ana neden Sitem'e olan özlemim, ayrılığa dayanamayıp yenik düşen iradem ve ölüm gerçeğini bir türlü kabullenemememdi. Yaşadığım sürece de onu unutamayacağıma emindim, bunun anlamı ise bunalıma her an yeniden düşme olasılığının yüksekliği idi.

Aynanın karşısında kravatımı bağlarken gözüm yine sevgilimin fotoğrafına kaydı, sanki beni onaylıyor, kendi geleceğin için bunu yapmalısın der gibi, gülümsemesiyle beni teşvik ediyordu.

119

Gözlerim doldu. Her an ağlayabilirdim. Anılar yine içime doluşuyordu. Bakışlarımı güçlükle fotoğraftan kaçırdım, ağlamak istemiyordum, korkuyordum gözyaşından. Bir aylık uğraşımın boşa gitmesi, yeniden eski günlere dönmem ve belki de o kâbustan hiç kurtulamamam mümkündü.

Ellerim titrese de kravatımı bağlamayı becerdim. Derin derin soluklar aldım, güçlü ve kararlı olduğumu herkesten önce kendime kanıtlamalıyım. Bugün Selim Koyuncu karşısında, otoriter, dirayetli ve işinin ehli bir yönetmen bulmalıydı. Bir zamanlar bütün bu vasıflara haiz bir sanat adamıyım, ama aynaya akseden görüntümde şimdi o nitelikleri taşıdığımdan şüpheliydim. Son iki sene fiziğimi dahi etkilemişti. Omuzları çökmüş, yarı aç gezen, düzensiz

beslenme ve içkiden hafif göbek bağlamış, süzölmüş, gözlerinin altı morarmış bir haldeydim.

Kendimi beğenmedim. Bir zamanlar bana çok yakışan gri takım elbisemin içinde dahi havalı durmuyordum. Yüzüm ekşidi, ama gerçek buydu. Mendilimi, cüzdanımı, yakın gözölüğümü ve dolmakalemimi ceplerime yerleştirdim. Randevuya hazırdım artık. Her geçen dakika heyecanım biraz daha artıyordu. Tüm endişelerime rağmen, diğer yandan tatlı bir sevincin de dalga dalga ruhuma dolduğunu duyumsuyordum. Başarıya ve yeni bir hayatın başlangıcına ilk adımı atmak üzereydim. Pardösümü giyip, şemsiyemi elime aldım. İki seneden beri araba kullanamıyordum, bugün de Şişli'deki tiyatro binasına arabayla gitmeyi göze alamamıştım. Sokağa çıktım ve bir taksiye atladım.

Yağmur yağıyordu.

Ama ben huzurluydum. Her şey normal ve yolunda gidiyordu.

120

Tiyatro binasına girerken kalbim duracak gibi atıyordu. Galiba ben de işi biraz fazla abartıyordum, yönetmenliğe kabulüm beni hayata döndürecek tek yol olmamalıydı, pekâlâ bu işin dışında da kendine başka alternatifler bulabilir, en azından kalemim kuvvetli olduğundan yazarlığı deneyebilir, tiyatro eserleri kaleme alabilirdim. Binadan içeri girip Selim'in odasına doğru ilerlerken aklıma takılan bu yeni fikir ile rahatladığımı, biraz daha gevşediğimi hissettim.

Selim'in afişlerle dolu odasına girdiğimde onu yalnız buldum. Beni bekliyordu. Yerinden kalkıp yaklaştı. Tokalaşmak için yüzüme bakarken, bendeki değişikliği olumlu bulduğunu, fakat biraz şaşırdığını fark ettim. Haklıydı da, beni son gördüğü halimle, gri takım elbiselerim, beyaz ve temiz gömleğim, şık lacivert kravatımla bugünkü halim arasında büyük bir tezat vardı.

Hayretle yüzüme baktı.

"Vay be Murat!" diye söylendi. "Sen sahiden iyileşmişsin, tıpkı eski günlerdeki gibi yakışıklı arkadaşım geri dönmüş. Sana rastladığım günkü halini gördükten sonra bu şaşkınlığımı bağışla."

"Boş ver," dedim. "Tahmin edebiliyorum, gerçekten çok kötü günlerdi."

Tutumumdan, o günlere dönmek istemediğimi, hatta konu bile edilmesinden yana olmadığımı anladığını hissetmiştim. Nitekim o da eskiye dönmedi bir daha.

"Şimdi iyisin, değil mi?" demekle yetindi sadece.

"İyiim, iyiim," dedim.

"Mükemmel. Öyleyse hemen konuya girelim. Elimde son senelerin en iyi oyunu, en güçlü oyuncular ve Bekir Sıtkı gibi bir sponsor var. Yani her şey dört dörtlük, ama tek eksikimiz iyi bir sahne yönetmeninin olmamasıydı.

121

Yetenekli birini çok aradım, bir ara Talat Mahmut ile anlaşmayı düşündüm, ama itoğlu it kendini bir bok sanıp burun kıvırdı."

Bir an yüreğim hop etmişti.

Aslına bakılırsa Talat Mahmut çok yetenekli, usta bir yönetmendi ve bizim camiada sevilen biriydi. İsminin geçmesi beni ürkütmüştü. Selim aleyhinde konuşuyorsa mutlaka aralarında tatsız bir olay yaşanmış demektir.

"Biliyor musun, tam zamanında ve hızır gibi yetiştin. En başından beri seni düşünmüştüm, bu işi omuzlayacak tek kişi o diyordum, ama seni o halde görünce bütün umutlarım suya düştü. Neyse şimdi sorunlar bitti sayılır, adamımı buldum."

"Dur biraz," dedim. "Acele etme. Henüz şartları öğrenmiş değilim."

Parasal konuları kastettiğimi sandı.

"Ücret konusunda anlaşırız," diye hemen lafı ağzıma tıkmaya kalkıştı.

Paranın canı cehenneme idi, o konuyu söz konusu bile etmeyecektim zaten.

"Ücret önemli değil," dedim. "Benim için asıl önemli olan zaman. Ne kadar vaktimiz var? Program nedir, perde ne zaman açılacak?"

Selim'in yüzü yeniden gölgelenir gibi oldu. "Bak o ciddi bir sorun. Zamanımız oldukça kısıtlı. Çok geç kaldım."

"Söyle, ne zaman?"

"Bir ayımız var."

"Bir ay mı? Şaka mı yapıyorsun? Böyle ciddi bir oyuna bir ayda nasıl hazırlanırız?"

Bakışlarını benden kaçırmaya çalıştı.

"Başka çaremiz yok. Anlaşmalar yapıldı, hatta biletler bile satışa çıktı."

122

"Ciddi olamazsın." "Çok ciddiylim."

"Yahu daha teksti bile okumadım, seçtiğin kadroyu görmedim, oyuncularını tanımıyorum, hiçbir prova yapmadık, bu sürede nasıl yetiştiririz?"

Ciltli senaryoyu masasının üzerinden alıp bana uzattı.

"İşte metin. Al oku. Süreyi geciktirmemizin mümkünü yok. Okumaya bu geceden başlamalısın. Yarın oyuncularla tanışır, öğleden sonra da hemen provalara geçeriz." Garipseyerek yüzüne baktım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bir esere nasıl hazırlandığımı bilirsin, sırf metin üzerindeki incelemelerim ve bir yorum getirme sürem bile bu müddete yetmez."

itirazıma rağmen rejiyi almaya ne kadar hevesli olduğumu anlamıştı. Başını sallayarak homurdandı. "Üzgünüm, ama oyunun yönetmenliğini istiyorsan şartları kabul etmek zorundasın. Başka şansın yok Murat." Burnumdan soludum.

İşe ciddiyetle eğilip, iyi bir oyun sahneye koymak için bu süre çok yetersizdi. Onun da bunu bildiğine emindim. Daha sonra sırtarak baklayj ağzından çıkardı. "Aslına bakarsan çaresizlikten hem oyunculuğu hem yönetmenliği üstlenmek zorunda kaldım. Ben tecrübeli bir oyuncuyum, bunu sen de bilirsin, ama reji işini beceremedim, bu beni aşıyor. Meseleyi o kadar da takma kafana. Çalışmalara başlayalı epey oldu." "Nasıl yani?"

"Oyuncular tekstleri ezberlediler, epey prova da yaptık, ama..." "Ama ne?" Omuzlarını isteksizce silkti.

123

"Bazı oyuncuların form grafiğinden memnun değilim, ya da ben onları iyi yönlendiremiyorum."

"Hangi rollerdekini?"

"Mesela Kral'ı oynayan Hamit Orçun. Tanıyor musun?"

"Hayır. Yenilerden mi?"

"Pek sayılmaz. Şehir Tiyatrolarından ayrılma. Hatırlaman lazım, ama beş seneden beri ortalarda yoktu. Bir ara tiyatroyu bırakmış, ticarete atılmış, ama tutunamayınca yeniden eski işine dönmek isteyip epey yalvardı bana, ben de kıramadım."

"Başka?"

"Kraliçe rolündeki Nefise Çağan'dan çok memnunum."

İrkildim birden. Benim tanıdığım Nefise Hanım'sa, oldukça yetenekli biriydi, Vişne Bahçesi'ndeki rolünden hatırlıyordum onu. Gayri ihtiyari sordum.

"Sulhi Çağan'ın karısı mı?"

Başını salladı.

"Ya Polonius'u kim oynuyor?" diye sordum.

"Onu hiç tanımazsın. Yeni mezun bir genç. Fazla başarılı değil, ama idare ediyor."

"Marcellus'u?"

"Bak, o çok yetenekli biri. Asaf Dülger... Ondan da çok memnunum."

Aklıma gelen rollerdeki oyuncuları birer birer soruyordum.

"Peki Ophelia'yı?"

"O da başarılı. Hem güzel hem de yetenekli. Ondan da şikâyetim yok. Ama kral ve bazı tali rollere dersen başkalarını ayarlayabiliriz."

Nefise Çağan hariç diğerlerini hiç tanıımıyordum. Sahnenin açılmasına bu kadar kısa bir zaman kalmışken ye-

124

ni kadrolar kurmaya kalkışmak gülünçtü. Bir yönetmen olarak elimdeki mevcut malzemeyi kullanmak zorundaydım. Bunu Selim'in de bildiğinden emindim, ama-ifin başını çeken biri olarak, anladığım kadarıyla sorumluluğu bana yüklemek istiyordu.

Düşünmek zorunda kaldım.

Durum hiç de iç açıcı değildi, ama yapabileceğim fazla bir şey de yoktu. Ya şartları kabul edecektim ya da bu işten vazgeçecektim.

"Önce elimdeki kadroyu bir tanımak isterim," dedim.

Böyle diyeceğimi biliyormuş gibi sırttı arkadaşım.

"Nasıl istersen," diye homurdandı.

Ogece evimde sabaha kadar teksti okudum. Uzun süredir unuttuğum mesleki kıpırdanmalar başladı içimde. Oyun modernize edilmiş bir Shakespeare uygulamasıydı, bana göre pek başarılı da değildi, ünlü eserin orijinali varken bunu sahneye koymak anlamsızdı; üstelik daha önce de denenmişti. Lakin beni ilgilendiren yanı sıhha-timdi, aradığım beni oyalayacak meşgaleyi bulmuştum. Kendimi gayet iyi hissediyordum.

Saat dört buçukta yatağıma giderken tüm uykusuzluğuma rağmen kendimi zinde ve formda buldum. İçimde bir sevinç vardı, yeniden yaşamaya başladığımı hissediyordum. Bir tür hayata dönüş sayılırdı bu. Ne yalan söyleyeyim, biraz da yadırgıyordum, iki yıl ruhumu kavuran, ezen, beni tanınmaz bir kılığa sokan hastalığımın böyle bıçak gibi kesilmesi inanılmaz gibi gelmeye başlamıştı. Sanki sihirli bir değnek değmiş ve hayatımın gidişatı yeniden değişmişti.

125

Bu karışık duygular içinde uykuya dalarken saat çoktan beşi bulmuştu.

Tam dokuzda çalar saatimin vınlamasıyla gözlerimi açtım. Yatağın içinde uzun uzun gerindim. Dört saatlik uyku bana yetmişti. Zinde ve dinlenmiş hissediyordum kendimi. Yorganı üzerimden atıp fırladım. Yeni işime başlamanın şevk ve heyecanı içinde perdeleri açarak dışarıya baktım. Keyfim daha da yerine geldi. Dışarda pırıl pırıl güneşli bir gün vardı.

Hemen tıraş olup, duşumu aldım. Sadece bir kahve yaptım kendime. Eski günlerden kalan tek

miras iştahsız-lığımdı. Hiç acıkmıyordum. Herhalde o da zamanla yoluna girerdi. O gün biraz daha spor ve sahne adabına uygun giysiler seçtim. Hatta biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Mavi oksfort tipi gömlek giymiş, şal örneği fularımı boynuma takmış, sırtıma da lacivert hırkamı almıştım. Siyah pantolonum ve hafif mokesenlerimle tam bir yönetmen kılığındaydım. Öğleye kadar oyuncularla tanışacak, öğleden sonra da benim yönetimimde ilk provalara başlayacaktık.

Hayatın bana yepyeni bir sürpriz hazırladığını nereden bilebilirdim ki?

Tahminim hilafına oldukça sakın ve kendimden emin bir şekilde tiyatroya gittim. Selim benden önce gelmişti. Beni merakla süzdü.

"Düşüncen nedir? Başarabilecek misin?" diye sordu yekten.

Ona moral verdim.

"Herhalde. Senin de söylediğin gibi başka şansım yok."

"Metni sonuna kadar okudun mu?"

"Okudum."

"Nasıl buldun?"

126

"Bence berbat. Başka şartlar altında olsaydı kesinlikle reddederdim."

Vereceğim cevabı biliyormuş gibi sırtıttı.   !*

"Ama üstesinden geleceksin, değil mi?"

"Elimden geleni yapacağım."

Odasında konuşuyorduk, ama bu oda artık yönetmen olarak bana tahsis edilecekti.

"Oyuncular hazır. Sahneye gidip toplu bir tanışma ister misin?"

"Hayır," dedim. "Önemli rollerdekilerle ayrı ayrı konuşmak istiyorum."

Yeniden güldü.

"Benimle mi başlamak istersin?"

"Seni geçelim. Önce kral rolündeki Hamit Orçun'u bir göreyim. Kısa bir konuşma, hepsiyle ayrı ayrı görüştükten sonra beklentilerimi toplu olarak açıklarım."

"Nasıl istersen sayın yönetmenim." Sayın yönetmenim kelimelerinin üzerine basarak, hafif müstehzi bir şekilde vurgulamıştı, ama oralı olmadım.

Sonra sıra ile oyuncularını odaya almaya başladım. Tabii yeni bir yönetmen bulunduğu oyuncular tarafından da hemen duyulmuştı. Büyük bir çoğunluğu beni tanımadığı için odaya biraz ürkek ve çekingen giriyordu. Gerçi uzun zamandır çalışmıyordum, ama çalıştığım zamanlarda tiyatro dünyasında disiplini ve biraz da acımasız, sert tutumumla ünlüydim. Oyuncular, beni sayar, takdir eder, fakat aşırı titiz çalışmamdan dolayı pek sevmezlerdi. Hele provalarda oyuncuların pestilini çıkarırdım. Verdiğim mizansenin iyi uygulayamayanların hiç şansı olmazdı.

Bunlar sadece kısa tanışma anlarıydı. Asıl etkili isteklerimi toplu konuşma sırasında açıklayacaktım. Oyuncu-

127

larla beşer onar dakikalık görüşmeler yapıyordum. Kral, Kraliçe, Polonius ve Marcellus rolündeki oyuncularla görüşmüştüm. Sıra Ophelia'ya gelmişti.

Listeme bakıp, Selim'den rica ettim.

"Şimdi de Ophelia rolündeki arkadaşını çağırır mısın, lütfen?"

Selim yerinden kalktı, kapıyı açtı ve parmağıyla koridorda bekleyen aktriste işaret etti.

Başım önümde, biraz dalgın, daha önceki oyuncuların muhtemel performanslarını düşünürken kapının kapandığını ve Ophelia rolündeki kızın içeri girdiğini duydum. Ağır ağır başımı kaldırıp kıza baktım.

işte, her şey o anda oldu...

Herhalde gözlerim inanılmaz bir şekilde irileşmiş, yüzüm bembeyaz kesilmiş, çenelerim kilitlenmiş olmalıydı. Elimdeki kalemi düşürüp ayağa fırladığımı hatırlıyordum.

Dehşete kapılarak kıza bakıyordum...

Karşımda Sitem duruyordu...

Ama onu hatırlatan, ya da çok benzeri biri değil, aynıyla, bütünüyle Sitem'di...

Boğazımdan hafif bir çığlık yükseldi, sonra külçe gibi önümdeki masanın üzerine yığıldım...

128

2

*

OnCE kirpiklerim aralandı, çevremde toplanan kalabalığı görür gibi oldum. Solgun ve seçemediğim çehreler sanki bir sis bulutunun arkasındaydı. Birileri yüzüme su serpiyor, görmediğim bir el de birkaç yudum su içirip, ayılmamı sağlamak istercesine bir cam bardağı dudaklarıma dayıyordu.

Hafif bir baygınlık geçirdiğimin farkındaydım. Heyecandan boğulacak gibi hissediyordum kendimi, gırtlığım yanıyor, dilim kuruyor ve çırpınarak sevgilimi görmek istiyordum. Etrafımdaki buğulu kalabalık arasında onun çehresini ayırt etmeye uğraştım.

ilk duyduğum Selim'in sesi oldu.

"Tamam, tamam paniğe gerek yok. Hoca kendine geliyor... Yorgunluk. Düngece sabaha kadar uyumayıp çalışmış... Toparlanıyor işte... Bakın gözlerini de açtı. Hadi, açılın. Dağılın etrafından, adamcağız rahat bir nefes alsın."

Durun, kimse gitmesin. Sitem'i görmek istiyorum, demek için ağzımı açtım, belki gırtlığımdan birkaç kelime de çıktı, ama ne ben söylediyimi duydum ne de onlar. Belki de sadece bir iniltiydi..

Güçlkle kalabalığın dağılmaması için elimle işaretler yaptım, ama yanlış anlaşıldı galiba, insanlar sisli görüş alanımın içinden uzaklaştılar, oda bir an boşalır gibi oldu. Şimdi sadece iki gölge seçebiliyordum.

Selim hâlâ konuşuyordu.

"Murat? Nasılsın Murat? Açıldın mı?"

Başımı sallayabilmişim.

129

Doğum Günü: 15 Aralık — F.9

Güçlkle, "İyiyim," diyebilirdim. "Yok bir şeyim.."

Konuşmaları duymuş, Selim'in çıkışmalarını ve oyuncularını sakinleştirmek için kullandığı kelimeleri işitmiş-tim. Onun bahanesine sığındım.

"Yorgunluk ve uykusuzluktan oldu herhalde," dedim. "Düngece sabaha kadar uyumadım."

Selim homurdanıyordu.

Görüntüler artık netletmişti. Odada Selim'le Nefise Hanım vardı sadece. Gözlerim Sitem'i aradı. Göremiyor-dum. Yoktu...

Önce içimi bir sızı kapladı. Yoksa yeniden bir halüsi-nasyon mu görmüştüm? Yeni bir nöbete girmiş olabilir miydim? Bu illetin yakamı bu kadar çabuk bırakması söz konusu olabilir miydi? Hastalığım depresiyor muydu yoksa? Ve buna benzer bir yığın soru aynı anda beynime üşüşüverdi..

içimden hayır, diye mırıldandım. Nöbet hali değildi bu. Krize girsem ardından hemen bu kadar sağlıklı bir muhakeme yürütemezdim. Yerimden fırlayıp, artistlerin bulunduğu koridora çıkarak Sitem'in peşinden koşmak istedim. Vücudum külçe gibiydi, ama beni asıl yerime mihlayan şey sağlıklı muhakemem oldu.

Yanılmış olmalıydım, Ophelia rolü için karşıma çıkan kız Sitem olamazdı. O olsa, ya da başka bir ifade ile beni tamsa, hiç yanımdan ayrılır mıydı? Çılgınlık atar, sevinçten üzerime kapanırdı. Şayet beynim bana bir azizlik yapmıyorsa, o Sitem değildi...

Yeniden ürpermeye başladım.

Peki, kimdi bu kız? Bu kadar benzerlik mümkün müydü?

Vesile Çağan'ın sesini işittim. "Biraz daha iyi misiniz efendim?"

130

Soğukkanlılıkla başımı salladım. "Endişelenrrtfeyin, iyi-

yım.

"Bana bak Murat. Bu işi yürütemeyeceksen, daha işin başındayken noktalayalım. Durumun bana hiç de iyi görünmüyor. Nekahet döneminde olduğunu biliyorum, istersen ilerde başka bir projede çalışırız. Bana sorarsan,

t»

sen...

Selim'in lafını ağzına tıkladım.

"Sana iyiyim dedim. Bu hal bir daha tekrarlanmayacak, garanti veririm."

İnanamaz bakışlarla yüzüme baktı.

Bana güvenmediğini bakışlarından anlıyordum, ama onun da başka çaresi yoktu ve bu dönemde benden daha usta bir yönetmen bulamazdı.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Ama şunu kafana iyice sok. Bu tür bir hadise bir kere daha tekerrür ederse, sen yoksun."

"Anladım," diye mırıldandım. "Şimdi devam etmeye hazırım. Lütfen Ophelia rolündeki arkadaşşı buraya çağırın. Sizden de bir ricam var. Bundan sonra çalışacağım kişilerle yalnız konuşmak istiyorum. Odayı terk edin."

Sesimin tonu gerçek bir yönetmen gibi sert çıkmıştı.

Selim'in hayretle bana Baktığını görüyordum...

Kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Gömleğimin önü az önce beni ayıltmaya çalışırlarken yüzüme serptikleri sulardan ıslanmış, sabahleyin evden çıkarken itinaayla taktığım fularım kaymıştı. Hırkamı çekiştirdim, nefesimi yeniden ayarlamaya çalıştım.

Az sonra içeriye Sitem girecekti...

Ya da ona çok benzeyen biri. Bunu şimdiden anlamam imkânsızdı...

Yüreğim öylesine çarpıyordu ki, yeniden kendimi kaybetmekten çekiniyordum. Ama kesin emin olduğum bir şey vardı ki, o da az evvel yüzünü gördüğüm kızın beni hiç tanımadığıydı.

Bana asırlar gibi gelen birkaç saniye sonra kapı vuruldu. Sitem içeriye girmek için izin istiyordu. Sesim çıkmayacak sandım, ama ağzımdan boğuk bir inilti yükseldi.

"Giriniz."

Kapı aralandı ve Sitem sessiz, ürkek bir şekilde içeriye süzüldü. Başıyla selam verip bekledi. Nedense yüzüme bakmaktan çekinen bir hali vardı.

Yine elimde olmadan titremeye başladım.

Ölümünden tam iki sene sonra onunla karşı karşıyay-dım. Gerçeği bilen bir insan için dayanılması çok zor bir andı. Bakışlarımı üzerinden alamıyordum.

Aynı uzun sarı saçlar, o muhteşem gözler ve beni daima arzusunun doruklarına taşımış o emsalsiz vücut. Sesini duyamamıştım henüz, fakat daha o an hakikati kavradım, hiç şüphem kalmadı, bu o, sevgilim Sitem'di. Hiçbir güç bana bunun bir benzerlik olduğunu söyleyemezdi. İnsanların birbirine benzediklerini, ikiz kardeşlerden bilirdim, ama Sitem'in ikizi yoktu ve olsa bile ikizler arasında dahi ufak tefek ayrılıklar olurdu. Kaldı ki, bu istisnai bir karşılaşma idi, tabiatüstü varlıkların ayarladığı, Tan-rı'nın meleği Azrail tarafından anlaşma suretiyle düzenlenmiş bir buluşma.

O an kafama dank etti.

Bundan bir ay önce, yani on beş aralık günü, sevgilimin doğum ve ölüm senei devriyesinde Selim'le karşılaşmıştım. O karşılaşma bir tesadüf değildi, Azrail yeniden

Sitem'le buluşmam için Selim'i karşıma çıkarmış olmalıydı.

Selim bir vasıtaydı.

İlk kazanın olduğu yer, kaderimizin kesiştiği yerd. Fakat Selim de müşterek kaderimizin bir aracı oluyordu şimdi bize...

Böyle düşünüyordum, aklıma başka bir çözüm gelmiyordu. Hem bu yorumum, yaşayan insanlar için daha akli, daha mantıklı bir izahtı. Ne de olsa canlı bir insan olarak yaşayan bir ölü ile rabitamın devam etmesi olanaksızdı. Bu saçmalığı kabul edemez, kaldıramazdım...

"Lütfen, oturun," diyebildim.

Kendime de şaşıyordum. Bu heyecana tahammül edemeyeceğimi sanırdım, halbuki rahatlıkla

konusmaya başlamıştım bile.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi.

Aynı ses, aynı yumuşak tını, aynı tatlı ahenkti... Sitem'in ses tonu..

Ondan başkası olamazdır

"Ophelia'yı oynuyormuşsunuz, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Adınız nedir?"

Sorum anlamsızdı aslında. Metnin başındaki cast bölümünde tüm oyuncuların adları yazılıydı, oraya baksam ismini hemen bulurdum tabii. Kuşkusuz orada, Sitem adına rastlamamıştım, görsem mutlaka benim için adeta kutsal olan o isim dikkatimi çekerti. Ama içimden bir his, "Sitem," demesini bekliyordu.

"Nur. Nur Çimen..."

Demek adı Nur'du. Başımı metinden kaldırıp ağır ağır yüzüne baktım. Nur... Evet, uygun bir isimdi bu ve var oluş nedeniyle tam durumu yansıtıyordu. İlâhi ışık...

133

Tanrı'nın ışığı... Bundan daha uygunu olabilir miydi? İkinci hayatıma inen kutsal ışık! Çok münasipti. Ruhumu aydınlatacak, bundan sonraki yaşamımda bana yol gösterecekti...

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordum. Yine anlamsız bir soru yönelttiğimin farkındaydım. Kızcağızın beni tanımadığı kuşkusuzdu, yıllardır sanat dünyasından uzak kalmış biriydim, nereden tanıyabilirdi?

Hafifçe kızardığını fark ettim. Vereceği olumsuz cevaptan utanmıştı sanırım. Kısa bir an durakladı, sonra hafifçe mırıldandı.

"Doğrusunu isterseniz, düne kadar tanıımıyordum efendim. Dün öğleden sonra kuliste yönetmenimizin değiştiği dedikoduları yayıldı. Sizden bahsettiler, adınız etrafta dolaştı. Ben de o vesileyle öğrendim."

Aldığım cevaba hiç şaşmamam gerekirdi, ama belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğrar gibi oldum. Nedense beni tanıdığını duymak istiyordum.

Birden ümitsizliğe kapıldım. Ne yapacaktım şimdi ben? Karşımdaki kıza ne söyleyebilirdim? Geçmişimi anlatıp, ona büyük aşkım olduğunu itiraf edemezdim ya... Yüzüne çaresizlik içinde bakmaya devam ediyordum. Karşımda beni tanımayan, sıradan bir aktrist vardı. Yoksa her şeye yeni baştan mı başlayacaktım? Acaba o benim hakkımda ne düşünüyordu? Bana bir eğilimi var mıydı? Sitem gibi daha ilk gördüğü anda kanı kaynamış mıydı?

Mutluluktan havalarda uçuyor olmalıydım; Azrail sözünde durmuş ve sevgilimi başka bir

kimlikte de olsa karşıma çıkarmıştı işte. Ama yeteri kadar sevinemediği-mi o an anlamaya başladım. Mutluluğum için kızın da ba-

134

na âşık olması lazımdı, tek taraflı bir aşkı kaldıracak güce ve takata sahip değildim, bu savaşı veremezdim artık, gen tükenmiş biriydim.

Sevineceğime içimi bir hüznün kaplıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım kızın yüzünden.

"Siz iyi misiniz, efendim?" diye sordu.

Demek yüzüm ruh haletimi yansıtıyordu. Toparlanmaya çalıştım.

"Kaç yıllık oyuncusunuz?" diye sordum.

"iki senelik, efendim. İlk defa profesyonel olarak Mo-ran Sanat Tiyatrosu'nda geçen yıl Rüzgâr Güllü adlı oyunda ufak bir rol aldım. Macit Sağnak beni başarılı bulmuştu, daha sonra sahneye konan Yaz Yağmuru'nda da bana rol verdi. Yine ikinci dereceden bir roldü. Bu sezon başlangıcında Mahşerin Atlıları oyununda iyi bir yerim vardı, fakat Moran Sanat'tan ayrılmak zorunda kaldım. Boştaydım, o sırada da Selim Koyuncu Bey bana yeni sahneleyeceği Hamlet'te Ophe^a'yı teklif etti, ben de kabul ettim. Geçen yıl beni Yaz Yağmuru'nda seyretmiş ve çok beğenmiş."

"Yaa..." diye mırıldandım. "Neden Moran Sanat'tan ayrılmak zorunda kaldınız?','

Kızarır gibi oldu önce. Sonra kekeleydi.

"Bilirsiniz, işte... Tiyatro dünyası bu. Malum sebepler."

"Ekonomik nedenler mi?"

Yüzündeki kızarıklık yanaklarına biraz daha yayıldı.

"Hayır efendim. Özel bir şey."

Sertçe sordum kendimi tutamayarak.

"Nedir?"

"Bunu bilmeniz şart değil hocam. Dedim ya, şahsi bir mesele."

135

"Öğrenmek istiyorum. Kadromdaki oyuncuların yalnız sanat geçmişlerini değil, çalıştığımız sürece performansını etkileyecek her ayrıntıyı bilmek isterim."

Afallamıştı. Kekelemeye başladı.

"Fakat bu performansımı etkileyecek bir olay değildi. Sadece...

"Evet, sadece ne?"

"Ufak bir tatsızlık..."

Anlatmaya çekiniyordu, lacivert gözlerinin bir an daldığını sezinledim.

"...Bilmiyorum, belki de pek ufak bir tatsızlık değildi," diye devam etti.

Anlamıştım hemen; sanat çevrelerinde pek sık rastlanan olaylardan biriydi, muhtemelen Macit Sağnak ilişkiye girmek istemiş, kızcağız da bunu kabul etmemişti.

"Cinsel taciz mi?"

Biraz daha kızardı, sonra kısık bir sesle, "Evet," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatarak anladım, dedim. Onu daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordum. Biraz morallendirmek için devam ettim.

"Nur hanım, fiziğiniz Ophelia rolü için çok uygun. Henüz oyunculuk yeteneğiniz hakkında bir fikrim yok, ama arkadaşım Selim Bey sizden övgüyle bahsetti. Bunu da provalarda göreceğiz."

"Elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz," dedi.

"Size başka sorularım da olacak."

"Tabii, buyrun sorun."

Yine heyecanlanıyordum. Onun tüm geçmişini öğrenmek, doğduğu andan bugüne kadar ki yaşamını bilmek istiyordum.

"Kaç yaşındasınız?"

136

"Yirmi beş, efendim."

Aklımdan bir hesap yaptım. Sitem de yaşasaydı aynı yaşta olacaktı. Seneler tutuyordu, onunla tanıştığımda yirmi bir yaşındaydı, iki sene birlikte olmuştuk, iki sene de ölümünün üzerinden geçmişti. Tam tamına aynıydı.

"Doğum tarihiniz on beş aralık mı?"

Hayretle yüzüme baktı birden.

"Nereden biliyorsunuz?"

Gaf üstüne gaf yapıyordum. Bunu söylemem çok abesti, ama içimdeki merakı yenememiş ve yersiz soruyu yöneltmişim.

"Sadece bir tahmin," demek zorunda kaldım.

Fakat pek inandıramamıştım. Aynı şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Nasıl tahmin ettiniz, anlamadım," dedi.

"İçer doğuş. Bazı insanlarda bu yetenek çok gelişmiştir. Ben de onlardan biriyim."

"Daha evvel hiç işitmemiştim. Burcumu değil, tam doğum tarihim bildiniz." *

Konuyu değiştirmek zorundaydım. Şaşkınlığına ilgisiz gibi davranmayı becerdim.

"Nerede doğdunuz?"

"İstanbul'da."

"Eğitim düzeyiniz?"

"Lise mezunuyum."

"Üniversite?"

Utanmış gibi mırıldandı.

"Giriş sınavlarında pek başarılı olamadım."

"Yaa..." dedim. "Başarsaydınız hangi sahayı tercih ederdiniz?"

Kararsız kaldı, düşünür gibi yaptı.

"Sanırım..."

137

Ondan önce ben konuştum. "Ekonomi, mesela iş idaresi filan gibi mi?"

Gözleri bir kere daha irileşti. Yarı şaka, yarı ciddi sordu.

"Hocam siz beynimi mi okuyorsunuz kuzum? Bunu nasıl bildiniz? Yine içinize mi doğdu? Gerçekten de o bölümü istemiştim."

Gayri ihtiyari mırıldandım.

"İyi ki kazanmamışsınız."

"Neden?"

"Kim bilir, belki tarih tekerrür ederdi."

"Pardon?" dedi.

Ne kastettiğimi anlamamıştı tabii. Bozuntuya vermedim, durumu hemen başka bir anlama çekmeye kalkıştım. "Yani o zaman sanat dünyası sizin gibi bir yeteneği bulamayacaktı."

Hınzırca gülümsedi.

"Ama henüz bir yetenek olup olmadığını bilmiyorsunuz."

Ben de gülerek karşılık verdim. "İçime doğuyor yine."

Gülümsemesi de tıpkı Sitem gibiydi. Zaten nesi farklıydı ki? Son yıllarda koyun Dolly'den sonra bir kopyalama modası tutturulmuş gidiyordu, hani gaipden gelen bir ses kulağıma, bu da Sitem'in kopyasıdır dese, rahatlıkla inanabilirdim.

"Nerede oturuyorsunuz?" diye sordum.

içimden yükselen bir his, Sitem'in oturduğu semti söyleyecek gibi geldi, ama o rahat bir edayla, "Kadıköy'de" dedi. Yanılmışım...

"Oturduğum semt önemli mi?"

Değildi tabii. Ama merakıma gereken kılıfı çoktan hazırlamıştım.

138

"Bazı şartlarda önemli olabilir," diye mırıldandım. "Biliyorsunuz, temsilin başlamasına çok az zaman var ve benim yönetimimdeki provalara daha başlamadık. Saat tanımsızın yorucu çalışmalara gireceğiz. Sabahın çok erken saatlerinde başlayabiliriz, ya da çok geç saatlere prova koyabiliriz. Karşı yakada oturuyormuşsunuz, sizin için sorun olur mu?"

Bir an düşündü Sitem.

Ona Nur diyemiyor, beynimde yer eden adı söylemek istiyordum.

"Hayır, sorun olacağını sanmıyorum. Dert değil. Gerekirse bu yakada annemin babamın yanında da kalabilirim."

İrkildim birden.

"Ayrı bir eviniz mi var Kadıköy'de?"

Başını salladı. "Evet, bir arkadaşım ile beraber yaşıyoruz," dedi.

Birden başımdan aşağı^soğuk bir kova su dökülmüş gibi oldum. Ne aptallıktı benim yaptığım; hiç düşünmemiştim, tabii bu kadar güzel bir kızın hayatında mutlaka bir erkek olacaktı. Onu hiç boş bırakırlar mıydı? Yüreğime bir ateş düşmüştü, nedense daha şimdiden onu yeni hayatımdaki sevgili gibi göreceğimi sanıyordum.

Pervasızlığı elime aldım, kaşlarımı çatıp, soğuk bir edayla sordum.

"Bir erkek arkadaşla mı?"

Soruma yine şaşırmıştı tabii. Hafifçe kızdığını gözlerinin koyulaşmasından anladım; Sitem de kızdığı zaman aynen böyle olurdu.

"Bu sorunuzun nedeni sanırım çalışma prensiplerinize ilgili değildir," diye söylendi.

Evet, ilgili demem lazımdı, ama ben "Hayır," dedim.

139

Herhangi bir açıklama da yapmamıştım. Dik dik gözlerinin içine bakıyordum, elimde olmayan bir gerginlikle, sanki buna hakkım varmış gibi.

Karşımdaki kız da diklendi.

"Yani bu sorunuzun çalışma prensiplerinize ilgili olmadığını kabul ediyorsunuz, öyle mi? O halde ben de sizi şunu söyleyeyim özel hayatım kesinlikle sizi ilgilendirmez."

Sitem ya da Nur (hangisini kabul ederseniz) birden ayağa fırladı. Sorularımdan sıkıldığını ve münasebetsiz bulduğunu anlamıştım. Odayı terk edecekti.

Sert bir sesle homurdandım.

"Oturun yerinize. Size henüz çıkabileceğinizi söylemedim."

Afallayarak suratıma bakakaldı.

Sert tavrım onu şaşırtmıştı. Hem suçlu hem de güçlü addediyordu beni.

"Bu görüşmeden sıkıldım," dedi. "Sorularınız nezaket hudutlarını aşıyor. Sıfatınız ne olursa olsun, özel hayatıma karışamazsınız."

Sitem de çabuk sinirlenirdi, ama asla dik başlı ve küstah değildi. Nur'un bu özelliğine dikkat etmek zorundaydım. Akıllı bir taktikle gülümsedim.

Sesimi inceltip, kibar tavırla kalktığı karşımdaki koltuğu işaret ettim.

"Lütfen oturun Nur Hanım," dedim. "Niyetim kabalık etmek veya sizin özel hayatınıza karışmak değildi. Sizin de ifade ettiğiniz gibi özel yaşamınız zerrece beni ilgilendirmez. Bu yaptığım sadece özel bir testi."

Bir süre ayakta durup çatık kaslarıyla beni süzmeye devam etti.

"Test mi? Ne testi? Hayatımda böyle garip bir test

140

duymadım."

"Olabilir. Ama ben temsiller boyunca çalıştığım oyuncuların sinir vasatından da sorumluyum. Sinirleri gergin, kaprisli, çabuk alevlenen oyuncularla çalışmanın ne denli zor bir şey olduğunu bilemezsiniz. Özellikle provalar sırasında, yani işin henüz rayına oturmadığı dönemde bu büyük bir sorundur. Örneğin siz, belli ki çok gerginsiniz ve rahatsız edici bir soru karşısında hemen tepki verdiniz. Anlıyor musunuz?"

Kararsız kaldı sevgilim.

Yerine dönüp oturmak konusunda tereddüt etti.

Tekrar mırıldandım. "Lütfen, oturun."

Sonunda mahcup bir edayla koltuğa ilişti. Yüzüme bakmadan sordu.

"Testte başarısız mı oldum?"

Güldüm.

"O kadar da büyütmeyin bu ufak testimi. Daha yaşlı ve deneyimli bir oyuncu^olsanız ve de bana bu tepkiyi gösterseydiniz sizi kadroma almazdım. Yaşı ilerlemiş, tecrübeli kadın oyuncuların kaprislerine asla katlanamam. Ama siz daha çok gençsiniz, hayatın size öğreteceği çok şey var."

"Yani?"

"Gençlikteki gergin sinir hali çabuk yumuşatılır, körpe ruhlar bunalımlardan çabuk kurtulurlar. Bu da fazla bir sorun yaratmaz. Bunu size bir örnekle açıklayayım, mesela evdeki erkek arkadaşınızla yaptığınız bir tartışma osabah sizin provalardaki performansınızı etkiler, ama gençlikte bu etkiden sıyrılmak kolaydır. İki saatlik bir çalışmanın sonuna doğru yavaş yavaş normale dönersiniz."

Nur birden sevimli bir şekilde dudaklarını büktü.

"Bu örnek bana pek uygun değil," diye mırıldandı.

141

"Neden?"

"Çünkü evde birlikte yaşadığım arkadaşım erkek değil."

Yüzüne bakmamaya özen gösterdim. Aksi halde birden ne kadar rahatladığımı anlamaması olanaksızdı. Deminden beri sıraladığım bütün palavralardan şüphelenbilirdi. İçimi tatlı bir huzur kapladı. Az evvel özel hayatıyla ilgili soruma gösterdiği hiddete rağmen, şimdi bana ev arkadaşının bir erkek olmadığını kendisi söylüyordu.

Anlamakta her zaman zorluk çektiğim kadın ruhu işte... O her zaman böbürlenerek dolaşan,

ben kadını iyi tanırım diyen, zavallı hemcinslerime hep acıyarak bakarım. Benim yetersizliğim ya da tecrübesizliğim değil, meselenin özü yaradılıştadır. Kadın ruhu değme erkeğin anlayamayacağı kadar grift ve açmazlarla doludur. O ruhu çözümlemek her babayığidin harcı değildir. Sitem bir anlamda benim şansımdı; çabuk öfkelenen, fakat hiddeti aynı hızla geçen, özü sözü bir, entrikadan hoşlanmayan, inandığını içtenlikle savunan, biraz inatçı, fakat ileri sürülen doğruları muhakemesiyle çabuk kavrayan, nerede ödün vermesi gerektiğini bilen ve hakkını sonuna kadar savunmasını beceren müstesna bir kişilikti.

Ama bu kısa konuşmada bile Nur'un tabiatının Si-tem'den farklı olduğunu idrak ediyordum. Beni uğraştıracaktı. Arkama yaslanıp düşündüm.

Hiç şansım yoktu. Nur'u olduğu gibi kabul etmek zorundaydım. Bu, kaderin karşıma çıkardığı bir zaruretti. Ben istemiş, Azrail de yeniden hayata döndürmüştü onu. Bulduğumla yetinmek mecburiyetindeydim. Hem de kesin bir yargıya varmak için erken sayılırdı, fiziksel ayniyete rağmen onu yeterince tanıımıyordum.

142

Asla tahmin ve tasavvur edemeyeceğim bir teessür dalgası içimi kapladı. Bir yeis çöktü içime. Tabiat kanunlarına karşı çıkan bendim, Azrail'den gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şey istemiştim ve o da benim bu isteğimi yerine getirmişti. Ama şimdi buna pek hazır olmadığımı sezinliyordum.

Tıpatıp ona benzese de Nur, Sitem değildi.

Ne yapacaktım şimdi? Yeniden onu kendime âşık etmek için mi uğraşacaktım? Bu yorgun ruhumda gereken enerjiyi bulabilecek miydim acaba?

Nur hâlâ garip bir tedirginlikle yüzüme bakıyordu.

Düşüncelere daldığımın neden sonra farkına vardım.

"Başka sorunuz var mı hocam?" diye sordu. Ses tonu beni yeniden ürpertmeye yetmişti; bir an karşımda Si-tem'in konuştuğunu sandım yine. Hem de artık gerçeği bilmeme rağmen. Yapacağım en iyi şey, kızı daha fazla ürkütmeden konuşmanın şimdilik sona erdiğini söylemektir. Düşünmeye ve takip edeceğim yolu planlamaya ihtiyacım vardı.

"Bir iki sorum daha var," dedim.

"Teksle ilgili" ise meraklanmayın," dedi. "Rolümü ezberledim."

"Hayır, değil."

"Buyurun, sorun öyleyse."

"Babanız doktor mu?"

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı önce. Yine sorumu yadırga-mıştı tabii. Sonra inci gibi dişlerini göstererek güldü.

"içinize öyle mi doğuyor?"

"Evet," dedim.

"Bu sefer yanıldınız. Babam devlet memurudur. Tapu dairesinde."

Hayal kırıklığına uğramış gibi, "Yaa!" diyebildim.

143

Nur'un çehresinde tedirginliğini belli eden çizgiler oluşmuştu. Ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Neden böyle bir soru sorduğumu merak ettiğine emindim.

"Anneniz hayatta mı?"

Nüfus memuru gibi sorular soruyordum. Anlamsızlığının farkındaydım, ama benzerliğin derecesini bilememek neredeyse beni çıldırtacaktı. Yalnızca fiziksel ayniyet bana yetmiyor, Nur'un ölmüş sevgilimin tıpatıp eşi olması gibi saçma sapan bir isteğe kapılıyordum.

"Hayatta tabii," dedi.

İrademe hâkim olarak sustum. Gittikçe zırvalıyordum. Şimdi bana lazım olan şey zamandı. Sabırlı olmalı ve beklemeyi becermeliydim.

Ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim Nur Hanım," dedim. "Sizinle çalışmaktan zevk duyacağım."

"Sağolun efendim," diye o da iliştigi koltuktan fırladı.

Tokalaşmak için elimi uzattım. Elimi kavradı. Bu Nur'la ilk ten temasımdı. Karşımda Sitem'i görüyordum. Onun cildinin sıcaklığı, onun yakıcılığı ve onun her zaman ruhumda yarattığı uyarıları duyumsadım.

Beni tahminimden çok daha zor günlerin beklediğini anladım...

144

3

İNANILMAZ bir tempoyla çalışıyordum, tki senelik yıpratıcı bir çöküşün ardından kendimde bu enerjiyi, bu gücü nasıl bulduğumu ben de bilmiyordum. Sanki bütün hastalık belirtilerim kaybolmuş, dinç ve zinde bir bedene kavuşmuş, yerimde duramaz, her an her saniye yaşama dönüş azmimi etrafa saçmaktan keyif alır olmuştum.

Sebebi tahmin zor değildi tabii: Aşk...

Yeniden bana hayat veren günlere döndüğümü hissediyordum. Mutlu muydum? Buna kesin evet demem, biraz zordu.

Provalar ilerledikçe Nur ile Sitem arasındaki fark ba-rizleşiyordu. Nur kişilik olarak Sitem'den çok farklı biriydi. Adeta iki ayrı karakter, yapı olarak birbirinden ilgisiz, hatta birbirlerinin zıttı iki şahsiyet. İlki ne kadar sıcak, sevecen ve ilgili ise bu sığuk, mesafeli, ürkek ve ilgisizdi. Ona birkaç kere yaklaşmak teşebbüsünde bulunmuş, fakat her seferinde nadan, asık yüzlü ve ümit kırıcı bir dirençle karşılaşmıştım.

Ama elim mahkûmdu.* Onu seviyordum. İşin en dramatik yanı ise aslında Nur'u değil Sitem'i sevdiğimin farkındaydım, yani hâlâ bir hayaletin peşindeydim. Teşebbüslerim olumsuz yanıt verince bir süre ilgimi asgari düzeye indirmiş, yani normal yönetmen-oyuncu seviyesinde bırakmıştım. Ne yapacağımın kararsızlığı içindeydim.

Fakat diğer yandan hayat devam ediyordu. Sıhhatimden memnundum, nöbetlerden kurtulmuştum artık, bunalımlı ruh hallerini yaşamıyordum. İki yıldır elimi sürmediğim arabamı servise göndermiş, bakımdan sonra

145

Doğum Günü: 15 Aralık — F.10

yeniden kullanmaya başlamıştım. Evimden işe, işten eve arabayla gidip geliyordum. Selim Koyuncu da performansından memnundu. Oyuna yeni bir ruh ve yorum getirmiştım, Selim'in ağzı kulaklarındaydı. Artık eserin kesinlikle tutacağına emindi. Provalar bütün hızıyla devam ediyordu. Bazen çalışmalarımız günde sekiz-on saati buluyordu.

Birgece saat on ikiye kadar sürmüştü çalışmamız. O saatte oyuncularını fazla yorduğumu anlayarak, "Tamam," demiştım. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Sevindiler, ama memnuniyetlerini belli etmemeye çalıştılar. Zira kadrom üzerinde müthiş bir otorite sağlamıştım. Beni hem seviyorlar hem de çekmiyorlardı. Sahne boşaldı, ben de terimi kurulamak üzere soyunma odasına doğru gittim. Tam kabanımı sırtıma geçirip çıkmak üzereyken kapı açıldı ve Selim eşikte göründü.

"Murat yahu, senden bir ricada bulunacağız," dedi.

"Hayrola."

"Servis şoförü telefon etti, önemli bir mazereti çıkmış bugece gelemeyecekmiş."

"Eee?"

"Arkadaşlar yorgun ve perişan. Arabalı olanlar, olmayanları aramızda taksim edip evlerine kadar bırakacaklar. Sen de birkaç tanesini, senin güzergâhında olanları bırakabilir misin?"

"Tabii," dedim. "Neden olmasın."

Birlikte koridora çıktık. Oyuncular bekliyorlardı. Evimin Arnavutköy'de olduğunu, o tarafa yakın olanları götürebileceğimi söyledim. Benim payıma iki kişi düşmüştü. Horatio'yu oynayan Şahin ve Nur.

Nur'un bana yaklaştığını görünce irkildim.

Bildiğim kadarıyla o Kadıköy'de oturuyordu

146

Sesimi çıkarmadım, ama birden kalp atışlarım hızlanmıştı. Bugece olağanüstü bir durum yaşayacağımı hissetmeye başlamıştım.

Binadan çıktık. Kaldırım kenarında park eden arabama binerken Şahin arka kapıyı açıp içeri girdi, Nur ise yanıma, ön koltuğa oturmayı yeğlemişti.

"Sizleri nereye bırakacağım arkadaşlar?" dedim.

Şahin, "Ben yakınım Hocam," dedi. "Ortaklar Cadde-si'nin başında ineceğim."

Nur'a döndüm. "Ya sizi Nur Hanım?"

"Sakıncası yoksa Ortaköy'e, efendim," dedi.

"Sizin Kadıköy'de oturduğunuzu sanıyordum."

"Öyle hocam, ama çok geciktiğimiz geceler annemlerde kalmayı yeğliyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldanmıştım.

Harika bir fırsattı benim için. Şahin'i az ilerde bıraktıktan sonra Sitem'le arabada yalnız kalacaktım, iki uzun yıl sonra çocuk gibi heyecanlandığımı hissediyordum yine. Geçen yorucu güne rağmen, yorgunluğum sanki birden kaybolmuştu.

Şahin'i caddenin başında bıraktık, yarım ağız ısrarına rağmen evine kadar götürmemi istememişti. O inince keyfim daha da arttı.

"Hangi yoldan gitmemi istersiniz?" diye sordum Nur'a.

"Benim için fark etmez hocam. Siz hangisini uygun görürseniz. Yeter ki bir an evvel kendimi yatağa atayım, yorgunluktan ölüyorum."

Biraz bozulur gibi oldum. Şu anki tek isteği yatağa yatıp uyumaktı. Tabii ki arabadaki yalnızlığımız onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gerçi duygularımdan haberdar olmayan sevgilimin bu isteği çok doğaldı, ama ne-

147

dense bu mutluluğu onun da paylaşmasını, heyecan duymasını beklemiştim.

"Sizi çok mu yoruyorum?" diye sordum.

"Vallahi hocam ne yalan söyleyeyim, hepimizin pestili çıkıyor. Öteki arkadaşları bilmem, ama ben, sizin kadar titiz ve itinalı çalışan yönetmen görmedim. Ne de olsa benim fazla

tecrübem yok, değişik yönetmenlerle çalışmadım, ama diğer arkadaşların da benim gibi düşündüğünü söyleyebilirim."

"Demek öyle! Ama başarının sırrı çok çalışmakta yatar."

"Haklısınız."

"Ben de yoruluyorum. Hergece dönüşte bir işkembeciye girip çorba içiyorum."

"İşkembe çorbası mı?"

"Evet."

"Çok mu seversiniz?"

"Yok canım. Lakin işkembe çorbası hem yorgunluğu atar hem de gerilen sinirleri gevşetmeye birebirdir."

"Sahi mi söylüyorsunuz? Ben fazla alkol alındığı zaman mideye iyi geldiğini işitmiştim."

"O da doğrudur. Size de tavsiye ederim."

Nur inanmaz gibi yüzüne baktı.

"Şimdi mi?"

"Tabii, neden olmasın? Arzu ederseniz birlikte içer sonra sizi evinize bırakırım."

Nur'un yüzü ekşir gibi oldu. Bu tekliften hoşlanmadığını anlamıştım.

"İşkembe çorbasını hiç sevmem," dedi. Sonra damdan düşer gibi kanaatini söylemesinin en azından yönetmenine saygısızlık olduğunu kavramış gibi, "Yani..." diye mırıldandı.
"Sarımsaktan rahatsız olurum."

148

"O zaman sırf sirkeli içersiniz."

Onu kandırmaya çalıştığını biraz daha beraberliğimizin uzaması için yalan kıvırdığını, anlamış mıydı acaba?

İşkembe çorbasını ben de sevmezdim, ama gecenin bu vakti makul bir sebep bulup, daha fazla yalnız kalmanın başka çaresi aklıma gelmemişi.

Olur veya olmaz demedi.

Sessiz kaldı...

* * *

İşkembeci fazla kalabalık değildi. Siparişi vermiş servisin yapılmasını bekliyorduk. Onu ürkütmemek için fazla geveze davranmıyordum. Tiyatro binasının dışında, umumi bir yerde ilk defa onunla birlikte oluyorduk. Rahat ve tabiiydi. Genellikle oyuncular, hele genç ve yeterince tecrübeli değillerse, yönetmenden ürker, pısırik, çekingen davranırlardı. Nîr'da hiç böyle bir hal yoktu. Ne var ki, benden çok etrafla ilgileniyordu. Zaten çorba içme teklifimi de aslında istemediği halde, sırf beni kırmamak için kabul etmiş gibiydi.

Dikkatini çekmiyordum.

Hatta bir erkek olarak benden hoşlanmadığı intibai hasıl olmuştu kafamda, ister istemez biraz durgunlaştım.

Çorbalarımızı içerken, neşem iyiden iyiye kaçmaya başlamıştı ki birden hiç ummadığım bir soru çıkıverdi ağzından.

"Artık iyisiniz, değil mi? Umarım, tamamen o vartayı atlatmışsınızdır."

Hiç anlamamış gibi sordum.

"Hangi vartayı?"

"Şey..." diye fısıldadı, cümlenin sonunu getirmekten

149

sıkılır gibi oldu önce, ama sonra kısık bir sesle bildiğini ima eder gibi devam etti. "Arkadaşlar sizin esaslı bir bunalım atlattığınızdan söz ediyorlar da."

"Öyle mi?" dedim. "Ne söylüyorlar?"

"Beni meraklı sanmayın. Öğrenmek istediğim sadece sağlığını."

"Tabii. Ama hakkımda konuşulanları merak ettim doğrusu."

Hafifçe kızardı, yanakları al al oldu.

"Galiba sevdiğiniz bir kızı trafik kazasında kaybetmiş ve bundan çok etkilenmişsiniz."

"Doğru," dedim.

Anlamıyordu kuşkusuz, ama o an, ondan daha fazla ürken bendim.

"Şimdi nasılsınız? Ben sizi dinç ve sağlıklı görüyorum. Hepimizden fazla çalışıyorsunuz."

"Bu da doğru. Çok çalışmak, unutmak, zihni boşaltmak için en etkili yol."

Kısa bir tereddüt geçirdi, sanki sormak üstüne vazife değilmişçesine durakladı, fakat sonunda dayanamayarak dudaklarının ucuna gelen kelimeler ağzından döküldü.

"Unutmayı başarabildiniz mi?"

"Sizce başarmış gibi mi görünüyorum?"

Belli belirsiz tebessüm etti.

"Bunu ben bilemem ki. Ama çöküntüye uğramış bir haliniz hiç yok."

Ağzıma götürdüğüm kaşık bir an havada kaldı.

"Ciddi mi söylüyorsunuz?"

Morallendiğimi sanarak sevindi.

"Evet, hiç kuşkunuz olmasın," dedi.

"Yanıldınız Nur Hanım. Onu bir an bile aklımdan çıkaramıyorum. Hatta diyebilirim ki bu sevgi her geçen gün

OrifîAN KEMAL . İL HALK KÜTÜPHANESİ

biraz daha şiddetleniyor ve hayatımın sonuna kadar da sürecek."

Hayretle yüzüme baktı.

Söyleyecek bir şey bulamamıştı sanırım.

"O kadar çok mu seviyordunuz?" diye mırıldanmak zorunda kaldı.

Başımı salladım yeniden.

"Bu devirde böyle romantik sevgilere pek rastlanmıyor da. Tabii büyük bir talihsizlik, valla ne diyeceğimi şaşırdım, ne yazık ki ölümün çaresi yok."

Elimde olmadan, "Varmış," diye kekeledim.

Tekrar hayretle yüzüme baktı.

"Var mıymış?" diye sordu. Ne demek istediğimi anlamamıştı tabii.

Tehlikeli sulara girdiğimi sezinlemiştim. Ona açılmak için henüz çok erkendi. Bir fani olarak kader yüzüme gülmüş, kimseye tanınmayan bir imtiyaz, ilahi güçler tarafından bana verilmişti. Ne yar ki ona geçmişimizdeki beraberliği şimdilik açıklayamazdım, körpe ve gerçekleri kabul edemeyen dimağı, bunu pis bir oyun olarak algılar, inanmaz ve kendisini elde etmek için tarafımdan düzenlenmiş adi bir oyun olarak değerlendirdi. Onun yerinde ben de olsam aynı şekilde düşünürdüm. Sitem'in bir kopyası olduğuna ve onun yerine geçmek üzere gönderildiğine nasıl ikna edebilirdim? Her şeyden önce bu korkunç gerçeği kabullenebilmesi için beni sevmesi, hatta sırlıslıkla aşık olması gerekirdi.

Onu haklı bir şaşkınlığa düşüren sorusuna cevap vermek zorundaydım. Ağzıma götürdüğüm kaşığı kâsenin içine indirdim, içmeyi bırakıp bir süre düşünür gibi yaptım.

"Evet," diye mırıldandım. "Bazen ölüme de çare vardır."

151

"Bunu hiç duymamıştım. Nasıl bir şey bu?" i

"Bütün mesele ilahi düzenin işleyişinde."

Gözlerini kırpıştırarak, "Nasıl yani, anlayamadım?" dedi.

"Açıklaması biraz zor."

"Bir deneyin, belki ben de anlarım."

"Ölen bir kimsenin yeniden aynı bedenle dünyaya döneceğine inanır mısınız?"

"Yani reinkarnasyon gibi bir şey mi?"

"Hayır, pek öyle sayılmaz. Reinkarnasyonda ruh aynı, fakat beden farklıdır. Benim kastettiğimde ise ruh farklı, fakat beden aynı."

"Hiç böyle bir şey işitmedim," dedi.

"Ben de," dedim.

"O halde anlatmaya çalıştığınız nedir?"

Durum çatallaşmaya başlıyordu. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutmak zorunda kalıyordum.

"Şöyle diyelim, ben ölen sevgilimin yeniden bütün canlılığıyla hayata döneceğine inanıyorum, zaman söz konusu olmayabilir, bir sene, iki sene, belki on sene sonra. Ama mutlaka geri gelecek ve aşkımız kaldığı yerden devam edecektir."

Muhtemelen oynattığımı düşünüyordu. Normal bir insanın bu açıklamam karşısında başka türlü düşünmesi söz konusu olamazdı.

"Siz bu söyledığınıze gerçekten inanıyor musunuz hocam?" diye sordu.

"Hem de bütün kalbimle."

Sanırım söyleyeceği fazla bir şey kalmamıştı. Şahane lacivert gözlerinde hafif bir acımanın emarelerini gördüm. "Ölüler için yaşayamazsınız," dedi...

* * *

152

Ogece evde hep söylediği son cümleyi düşündüm, jüz haklıydı, son iki sene gerçekten de ölü

bir sevgili için yaşamıştım lakin buna daha fazla devam etmenin anlamı yoktu artık. Bundan sonra Nur için yaşayacaktım. Önünde sonunda onun da beni seveceğine aşık olacağına inanıyordum. Aksi halde, ilahi ayarlamamanın sebebi kalmazdı.

Uykuya dalıncaya kadar Azrail'le yaptığım sözleşme aklıma takıldı. Azrail üç şart ileri sürmüştü. Sitem'e kavuşabilmem için bu müthiş gerçeği herkesten saklayacak, ömrümden on yıl verecektim. Üçüncü şartı ise henüz bilmiyordum. O şart sırası gelince ileriye sürülecekti.

Anlaşma hükümlerini reddetmek gibi bir şansım olmadığı için her şartı kabul etmiştim, ama şimdi o üçüncü şart beynimi kurcalıyordu. Acaba Azrail nasıl bir istekte bulunacaktı benden? Yerine getirebileceğim bir şey miydi? Bu son şartı ferine getiremezsem ne olacaktı? Birden rüyadan uyanır gibi Nur'u da kaybedecek, eski bunalımlı günlerime mi dönecektim?

Eski sevgilimin benzerine kavuşmak, işime dönmek beni hayata bağlamaya yeterli olmuştu. Elimdekileri kaybetmek istemiyordum, diğer yandan beni tedirgin eden bir nokta da mevcuttu. Acaba Nur bana âşık olmazsa Azrail'le yaptığım sözleşme devam edecek miydi? İlk izlenimlerim olumlu değildi, hayatıma giren yeni sevgilim şimdilik beni sevmiyordu. Ogece hiç de rahat uyuyamadım, rüyamda yorumunu yapamadığım kâbuslar gördüm...

* * *

153

Ertesi gün provalarda Nur çok durgundu. Bir türlü alıştığım başarılı performansı sergileyemiyordu. Özellikle bir sahneyi sekiz defa tekrarlamak zorunda kaldık. Hamlet rolündeki Selim, kızın bu beklenmeyen başarısızlığına benim yerime sinirlenerek homurdanmaya başladı, bir tür star kaprisi yaptı. Böyle davranışlar tiyatrodan olağandır, hele yönetmen yeteri kadar otoriter değilse. Bu tür davranışlara asla izin vermezdim, benim setimde hiçbir star kapris yapamazdı, ama ben kasten sesimi çıkarmadım. Hiç kuşkusuz Nur'un ezilip, zor duruma düşmesi için değil, fakat benden yardım istemesi için seyirci kalıyordum. Nasıl olsa Selim'in sevgilimi inciten bu davranışını ilerde fitil fitil burnundan getirecektim. Öğleye doğru beklediğim oldu. Çalışmanın bir yerinde, ezberlemesi gereken metni unutan Nur önemli bir tiradı söyleyemedi, tşte o zaman çingar koptu. Selim'in biraz kaba ve ithamkâr konuşması üzerine Nur, ağlayarak provayı terk etti, soyunma odasına koştu.

Hiç sesimi çıkarmadım önce. Sonra yarım saat ara verdim provalara. Selim hâlâ homurdanıyordu. Doğru Nur'un bulunduğu soyunma odasına yürüdüm. Olaya tanık olan diğer oyuncuların bazıları, ağlayan kızın etrafına toplanmış, teselli etmeye çalışıyorlardı.

Ben içeri girince sus pus oldular. "Lütfen, herkes dışarı çıksın," dedim. "Nur Hanım'la yalnız konuşmak istiyorum."

Yüzüm bir karış asıktı.

Bu gibi durumlarda kimse yönetmene karşı koyamazdı. Oyuncular birer ikişer odayı terk ettiler. Nur aynanın karşısındaki pufa çökmüş hıçkırıklarını zapt etmeye çalışıyordu.

Yanına yaklaştım.

154

Herhalde benden sinirli bir ses tonuyla çıkışmamı bekliyordu. Genellikle her yönetmenin yaptığını, olağan sert tutumu. Daha ben ağzımı açmadan, "Çok üzgünüm hocam," diye inledi. "Hata bende. O tiradı çok iyi ezberlediğim halde tüm cümleleri unuttum, bir türlü hatırlayamadım, sanki tüm kelimeler beynimden uçup silindi. Lütfen, bana bir şans daha verin."

Elindeki kâğıt mendille gözlerinden boşanan yaşlan silmeye çalışıyordu. O zaman fark ettim; bütün beraberliğimiz sırasında Sitem'i hiç ağlarken görmemiştim. Herhalde ağlasa o da böyle ağlardı.

Bu garip gözlem beni bir tür heyecana sevk etti. Sanki ilk defa ağlayan birini görüyormuş gibi Nur'a bakıyordum.

Cebimden çıkardığım beyaz tiril tiril mendilimi Nur'a uzattım.

"Silin gözyaşlarınızı," dedim. "Ağlanacak bir şey yok. Her oyuncunun başına gelebilecek bir durum, herkes rolünü unutabilir. Dert etmeyin."

Uzattığım mendili alırken şaşırarak baktı bana.

Sanırım, kızarak ona bir şeyler söyleyeceğimi düşünmüştü. Bir dost, bir hami, bir ağabey gibi omuzlarından tuttum.

"Sahne hayatında olur böyle olaylar, alıacaksınız. Daha çok tecrübesizsiniz," dedim.

Şükranla yüzüme baktı.

"Ama Selim Bey..."

Sözünü kestim, konuşmasına izin vermedim.

"Biliyorum, kabalık etti. Aldırmayın."

"Kendisinden hiç beklemezdim. O deneyimli bir sanatçı. Böyle davranması..."

"Tamam, tamam... Gücendiniz mi ona?"

155

"Gücenmekten öte, galiba kızdım. Biraz daha anlayış. h olması gerekmez miydi?"

"Haklısınız."

"Ben de hatamı kabul ediyorum ama..."

Ellerim hâlâ omuzlarındaydı. Yuvarlacık omuzlarını biraz sıktım.

Gülerek, "O yaptığı kaba davranışı ona ödetelim mi?" diye sordum.

Lacivert gözleri birden çocuk gibi sevinçle parıldadı.

"Nasıl yani?"

"Biz de onu herkesin içinde zor duruma düşürelim mi?"

Ağlaması aniden kesilmişti. İnanmamış gibi gözlerimin içine baktı.

"Ciddi mi söylüyorsunuz?"

"Gayet tabii. Bazen insanlara hadlerini bildirmek gerekir."

Oturduğu puftan ayağa fırladı. İstemeyerek de olsa ellerimi omuzlarından çekmek zorunda kaldım.

"İnanamıyorum," dedi. "Ben sizi de kızdırdığımı düşünmüştüm. Oysa büyük bir anlayış ve hoşgörü ile yaklaştınız bana. Şimdi neden size büyük yönetmen dediklerini daha iyi anlıyorum, insan ruhundan çok iyi anlıyorsunuz. Beni sakinleştirmeyi hemencecik başardınız. Anlayışlı birkaç söz yetti bile. Selim Bey hakkındaki sözleriniz şaka bile olsa yine de teşekkür ederim."

"Şaka değildi. Böyle güzel bir kızı ağlatan erkeği cezalandırmak gerekir."

Nur hâlâ moralini düzeltmeye çalıştığını sanıyordu, oysa sevgilimi haksız yere ağlatan Selim'e esaslı bir ders verecektim. Yalnız sığağı sığağına olmazdı, diğer oyuncuların yanlış yorumlara kalkıp dedikodu yapmalarını istemiyordum...

156

* * *

Ertesigece provalar yine geç saatlere kadar sürmüştü. Çalışmaları tatil ettiğimizde soyunma odama gittim. Çantamı toparlayıp pardösümü giyerken kapım vuruldu.

"Giriniz."

Kapı aralandı ve eşikte Nur'u gördüm.

"Sizi rahatsız etmiyorum ya, hocam?"

Beklemediğim bir ziyarette bu. Yüreğim çarpmaya başladı birden.

"Estağfurullah," dedim. "Bir şey mi vardı?"

"Mendilinizi getirdim."

"Neyi?"

"Mendilinizi. Unuttunuz mu, dün ağlarken gözyaşları-mı silmek için verdiğiniz mendili. Yıkayıp, temizledim."

Yeminle unutmuştum, içimden keşke yıkamasaydı, diye geçirdim. Üzerinde gözyaşlarından kalma izleri taşıyan mendili sonsuza kadar Saklayabilirdim.

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Dünkü jestinizi meslek yaşamım boyunca unutmayacağım. Çok duygulandım. Büyük bir anlayış gösterdiniz.*"

"Büyütmeye gerek yok."

"Hayır, var. Belki dün o sıcak yaklaşımınız olmasaydı bu işi bırakabilirdim. Ağlarken mesleği yürütemeyeceği-mi düşünmüştüm bir an."

"Hiç olur mu? Siz yetenekli bir oyuncusunuz, böyle saçma sapan bir olaydan dolayı insan mesleğini bırakır mı?"

Nur odaya süzölmüştü. Söylemek istediği başka bir Şey olduğunu sezinledim. Çekingen ve ürkek bir şekilde

157

önüne bakıyordu. Cesaretlenip konuşmasını bekledim ama bir türlü konuya giremiyordu.

"Başka bir sorun daha mı var?" dedim.

"Hayır, hayır," diye hemen telaşla atıldı. "Buna sorun diyemem. Belki bir merak ya da söylediklerinizi iyi kav-rayamamak gibi bir sıkıntı. Aslına bakılırsa, konuyu açmamın ne kadar doğru olduğunu bile bilmiyorum, zira bu kesinlikle sizi ilgilendiren bir mesele."

Gülümsedim. "Beni mi?" diye sordum.

"Evet. Şu düngece anlattıklarınız. Çok düşündüm, hatta bütün birgece uykularım kaçtı. Ama söylediklerinizden bir anlam çıkaramadım."

Yüreğimin yine güm güm attığını duyumsadım.

Galiba beklediğim köprüler yavaş yavaş kuruluyordu aramızda. Nur bana ilgi duymaya başlıyordu. Tabii bunun bilinçsiz ve köklerinin çok daha eski tarihlere dayandığını hissetmeden. Tarih bir kere daha tekerrür ediyordu. O an anladım; bu kız bana âşık olacaktı. Etkilenme başlamıştı, ama henüz seveceğinin farkında bile değildi.

"Utaniyorum," diye fısıldadı. "Sizin mahrem olan özel hayatınız. Size ne kadar acı verdiğini de tahmin edebiliyorum, belki de bu konunun açılmasını hiç istemiyorsunuz-nuzdur."

"Benim için hiçbir sakıncası yok. Şayet dinlemek isterseniz memnuniyetle anlatabilirim."

Her zamanki gibi kızarıp, yanakları al al oldu.

"Çok sevinirim," dedi.

O an içimden taşan bir his onu kucaklamak, sımsıkı kollarımın arasına alarak öpücöklere boğmak, iki yıllık özlemin tüm acısını çıkarmak istiyordu. Son anda kendimi frenledim. "Uzun bir hikâye," diye fısıldadım. "Ne yazık ki şu an müsait değil. Fakat sana söz veriyorum, ilk

158

fırsatta ve müsait bir ortamda başıma gelenleri sana anlatacağım."

Çocuk gibi sevindi.

"Ne zaman?"

Düşünür gibi yaptım.

"Yarın ikinci perdenin provalarını bitireceğimizi sanırım. Bir gün arkadaşlara dinlenmek için ara vereceğim. O boş günümüzde olabilir."

"Heyecanla bekleyeceğim," dedi...

i

159

4

SIRTINDA kalın ve eski bir kaban, bacaklarında solgun bir blucin, ayaklarında da yıpranmış tenis ayakkabıları vardı Nur'un. Kadınların rahatlık kisvesi altında böyle çapaçul, sallapati giyinmelerinden hiç hoşlanmıyordum. Kadın her zaman, kadınlığını bilmeli, cinsine özgü zerafe-ti biraz da giyimiyle dışarıya yansıtmalıydı. Nedense şimdi genç kızlar, müthiş bir vurdumduymazlık içindeydiler. Yalnız giyimlerinde mi, hal ve davranışlarında da öyleydiler. Bu anlamsız moda salgını, hippilik denilen akımla başlayıp dal budak sarmış, fikir ve özgürlük cereyanı adeta dışavurmuş, çapaçulluk, zerafet ve estetikten yoksun giyim tarzı bir simge olarak yerleşmişti.

Sitem kendini bu manasız rahatlığa bırakanlardan değildi. Her zaman bakımlı ve özenli dolaşırdı. Nur'u yadırgıyordum, ama bu konuda herhangi bir telkinde veya imada bulunamazdım henüz. Ayrıca Sitem benim yanıma yerleşmeden önce de varlıklı bir ailenin kızıydı ve parasal sorunu yoktu, dilediği marka giysileri seçip alırdı, zevki ve kendisine yakışanı seçme niteliği de tartışılmazdı. Birlikte olduğumuz zamanlarda benim tercihlerime seve seve katlanarak itirazda bulunmamıştı.

Oyuncularına izin verdiğim gün Nur'la buluşmuş Ta-rabya'da bir lokantada yemeğe gitmiştik. Yanımda hâlâ çekingen ve ürkekti. Sanki birileri tarafından görölmekten çekinen havalardaydı. Durumu yadırgamıştım biraz.

Dayanamayıp sordum.

"Ürkek bir haliniz var," dedim. "Neden?"

Her zaman ki gibi kızardı yine.

160

"Bilmem," dedi. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle. Birlikte olmamız sizi rahatsız mı ediyor."

"Hayır... Tam tersi sizinle sohbetten zevk alıyorum ama..."

"Aması ne?"

"Bilmem ki... tanıdık birinin görmesinden endişe duyuyorum."

Hayretle yüzüne baktım. Onun yaşındaki bir kızın görülme korkusunu anlamamıştım.

"Nasıl yani?" dedim. "Aile fertlerinizden biri tarafından görülmekten mi korkuyorsunuz?"

"Hayır, hayır onlar tarafından değil. Ben artık yetişkin ve çalışan biriyim."

"Anladım," dedim. "Erkek arkadaşınız, ya da sevgilinizin bizi baş başa görmesinden huylanıyorsunuz."

Alınmış gibi bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Öyle biri yok."

"İşte buna inanmam. Sizin gibi güzel bir kızın nasıl bir sevgilisi olmaz?" 4.

"Olsa söyledim, niye saklayayım? Siz anlayışlı birisiniz, ayrıca saklamam için de bir neden yok."

"Şu halde? Kimden çekmiyorsunuz?"

"İş çevremizdeki insanlardan. Bizi böyle baş başa yemek yerken görürlerse ne düşünürler?"

Muzip bir şekilde sırtarak sordum.

"Siz söyleyin bakalım, ne düşünürler?"

"Anlayın işte... En azından bana torpil yaptığınızı düşünürler. Bizim ortamı bilirsiniz, yönetmenden desteğiniz olursa, sırtınız yere gelmez."

"Ama sizi ben seçmedim ki. Göreve geldiğimde siz zaten kadrodaydınız."

"Olsun akıllara başka şeyler de gelebilir."

Doğum Günü: 15 Aralık —F.İl

161

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum tabii, yine de üsteledim.

"Ne gelir mesela?"

"Beni utandırmak için mi böyle soruyorsunuz,? Ne demek istediğimi anladınız."

"Hayır, kesinlikle anlamadım."

Bakışlarını kaçırdı, içini çekti, birkaç saniye aklından geçenleri en uygun şekilde nasıl açıklayacağını düşündü, sonra titrek bir sesle, "Aramızda bir şeyler olduğunu sanırlar," diye fısıldadı.

"Haa, şimdi anladım," diye gülümsedim. "Amma yaptın Nur! Senden en az on yaş büyük bir adamım ben. Kimin aklına böyle bir şey gelir?"

Hayretle fısıldadı. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Ne şakası?"

"Yani kendinizi o kadar yaşlı mı buluyorsunuz?"

"Değil miyim yani?"

"Hiç de değilsiniz. Ayrıca eni konu yakışıklı birisiniz, bu halinizle bile pek çok genç kızın yüreğini hoplatacak cinsten hem de."

"Asıl alay eden sensin galiba."

Bu sefer o gülümsedi.

"Tiyatroda konuşulanlardan haberiniz yok öyleyse."

"Ne konuşuluyormuş ki?" diye sordum.

"Hani mübalağa etmeyeyim, ama tiyatrodaki bütün kızlar sizin hayranınız."

Sen de mi, diye sormamak için kendimi zor tuttum.

Aldırmaz bir eda ile karşılık verdim.

"Genellikle öyle olur. Ama bu benim yakışıklılığımdan değildir; hani nasıl öğrenciler hocalarına takdirle âşık olur, onun gibi bir şey. Daha ziyade üst mevkideki bir öğreticiye, hocaya, eğitime duyulan saygı ile karışık bir

Nur birkaç saniye düşündü. Açıklamamı kabul edeceğini sandım. Başını salladı.

"Hayır," dedi. "Neriman'ı, Celile'yi. Ayşegül'ü hatta Muazzez Hanım'ı kendi aralarında konuşurken duydum. Hepsi size âşık. Deli divane oluyorlar. Yoksa farkında değil misiniz?"

Gerçekten de hiçbir şeyin farkında değildim. Gözüm Nur'dan başkasını görmüyordu ki. Bir zamanlar gerçekten havalı ve hoş bir adamdım, ama o günler çoktan mazide kalmıştı. Geçirdiğim son iki seneden sonra acınacak bir halde hissediyordum kendimi.

"Bu mübalağa," diyebilirdim, "imkânsız..."

"Hiç de değil. Artık kendinize acımdan vazgeçin."

Ürpermekten kendimi alamadım. Neler söylüyordu bu kız? Yoksa evvelkigece tiyatrodaki odama gelişinin sebebi de bu muydu? Yerinede huzursuzca kıpırdandım.

"Hikâyenizi de biliyorum ayrıca," dedi yumuşacık bir sesle.

"Biliyor musun? Ne biliyorsun?" "Hayatınıza girip büyük bir aşk yaşadığınız kız da sizden oldukça küçükmüş."

Kaşlarım çatıldı birden. Hemen sordum. "Kimden duydun bunu?" Omuzlarını silkti.

"Bilmeyen yok ki. Tiyatro dünyasında dedikodular çabuk yayılır."

Bu doğrudu. Ama ben yine de şaşırmıştım.

Sitem'le beraber olduğumuz sıralarda sanat dünyasından kesinlikle uzak durmuş, toplum içine karışmamış-

163

tık, özellikle de tiyatrodaki dostlarımla hiç görüşmemiştim.

Sorumu yineledim. "Kimden duydunuz?" "Bilmiyorum, ama muhtemelen Selim Bey'dendir. O sizin eski bir arkadaşınızmış. Herhalde kuliste geçmişinizden bahsetmiş olmalı."

Bir an düşüncelere daldım. Selim'in Sitem'i gördüğünü hiç sanmıyordum, onunla görüşmeyeli çok zaman oluyordu. Tabii Sitem'in ölümünden sonra geçirdiğim hastalık, münzevi yaşamım, kendimi cemiyet hayatından soyutlamam, eşimin dostumun, arkadaşlarımla dikkatini çekmiş olmalıydı. Sitem'i tanımamış olsalar da, bunalımlı dönemim çarçabuk dillere destan olmuştu. Nitekim Selim'in de durumumdan haberi vardı.

Çaresiz kalarak başımı salladım.

"Doğru," dedim. "Haklısın. Sevdığım kız benden on yaş küçüktü."

"Bakın, siz de kabul ediyorsunuz gerçeği."

Saf saf sordum. "Hangi gerçeği?"

"Sizden hayli küçük bir kızın da size âşık olabileceği gerçeğini."

Şarap kadehimden bir yudum aldım. Nur sanki bir satranç oyununda yaptığı hamle ile rakibini sıkıştıran oyuncunun muzaffer edasıyla mırıldandı.

"Eh, artık şu hikâyeyi ağzınızdan dinleyebilirim," dedi...

Sanırım bu onun hakkıydı da. Kendi geçmişini ona anlatmak zorundaydım...

* * *

En başından başladım. Sitem'le ne zaman, ne şekilde ve nerede tanıştığımdan söz ederek. Tabii en önemli hu-

164

susa, yani ölen sevgilime ne denli benzediğine veya başka bir ifade ile aynı bedeni taşıdıklarına değinmeden...

Hikâyeye kendimi öylesine kaptırmıştım ki, anlattıkça coşuyor, geçmişi bütün şiddetiyle benliğimde adeta yeniden yaşıyordum. Her şey hafızamda idi, öyle ki, bir lcompütür gibi en ufak bir detayı unutmadığımı, dehşete Sapılarak fark ettim. Sitem'le ilgili her olayın, yeri, saati, tüm teferruatı beynime nakşolmuştu. Geçirdiğim bunalımlı ağır günler bile onları beynimden silmemişti. Bir şeyin daha farkına vardım; iki seneden beri tüm bu anlattıklarımı hiç kuşkusuz binlerce kere zihnimden geçirmiş, tekrar tekrar hayal ederek düşünmüştüm, ama ilk defa karşımdaki canlı bir insana naklediyordum. Ve o insan Sitem'in bir suretiydi.

Hikâyemin bir yerinde birden durakladım.

Aklım karışarak Nur'un yüzüne bakmaya başladım. Fizik ötesi bir olay yaşadığının farkındaydım elbette. Hâlâ karşımdaki kızın gerçek Sitem olup olmadığının dahi bilincinde değildim. Nur kırtlı? Bu kadar benzerlik olabilir miydi? Tanrı'nın kudretlerinden biri de her kulunu diğerinden farklı yaratmasıydı, ama hesaplarıma göre Sitem de, Nur da aynı tarihlerde doğmuşlardı, ikiz olarak aynı ananın rahminden çıkmadıklarına göre, bu ayniyeti nasıl açıklamak mümkündü? izahı yoktu bunun. Doğaüstü olaydı. Nur'la karşılaştığımdan beri düşünüyor, ama mantıklı bir sonuca varamıyordum. Bedenleri gibi ruhları da bir olsa gam yemeyecek, Sitem'in insanoğlunun kavrayamayacağı bir şekilde yeniden hayata döndüğünü kabul edecektim, fakat karşımdaki kız ilk sevgilimden, kişilik, davranış, yapı, sosyal kültür, zevk ve beğenileri açısından farklılık gösteriyordu. O, Sitem'in gerçek kişilik özelliklerine sahip değildi.

165

Acaba ben mi yanılıyorum, diye düşündüm. Ne de olsa Nur'u henüz yeterice tanıdığım söylenemezdi, ilişkimiz şimdilik çok yüzeysel ve yetersizdi.

"Neden durdunuz?" diyen sorusuyla irkilip düşüncelerimden sıyrılır gibi oldum.

Birkaç saniye daha bön bön yüzüne baktım.

"Yoruldunuz mu yoksa? Ya da geçmişe dönüş sizi rahatsız mı etti?"

"Her ikisi de değil," dedim.

"Ama birden sustunuz."

Tereddütler içindeydim. Henüz anlattıklarım geçmişimle ilgili her erkeğin yaşayacağı sıradan bir aşk hikâyesi gibiydi. Olayın en hayati yanı olan ölmüş sevgilimle, karşımdaki dipdiri, hayat dolu kızın, farklı ruhlarla aynı bedende bir araya gelmiş aynı yaratık olduğunu ima eden tek bir cümle ağzımdan çıkmamıştı. Sırası gelmiş miydi acaba? Ona üstü kapalı da olsa bu benzerliği çığlatan cümleleri sıralamalı mıydım?

Ya gerçeği kabullenemezse, o zaman ne olacaktı?

Beni kendisini açındırarak istifadeye kalkışan pis bir zampara olarak görmesi mümkündü. Bütün hayalleri yıkılıp benden uzaklaşması çok doğal olurdu o zaman. Bu riski göze alamazdım. Gerçekten de hikâyem normal insanın hemen ve rahatlıkla kabul edebileceği cinsten bir şey değildi. İnsan havsalasını zorluyordu. Hele henüz gelmediğim Azrail'le pazarlık faslına kim inanırdı?

Medet umar gibi etrafıma bakındım. Daha fazlasını anlatmak tehlikeliydi. Bin bir zorlukla yeniden bulduğum sevgilimi tedbirsiz bir yaklaşımla yeniden kaybetmeye tahammülüm yoktu.

imdadıma garsonlar yetişti. Anlattığım hikâyeye öylesine dalmıştım ki, öğle servisi zamanı çoktan geçmiş,

166

restorantta yalnız biz kalmıştık. Kendimi toparlayıp gülümsedim.

"Kalkalım mı artık?" dedim. "Masalarda bizden başka kimse kalmadı."

Nur, trajik hikâyeme öylesine dalmıştı ki, "Ama daha sonunu getirmediğiniz," dedi. Sabırsızlıkla acı serüvenimin sonunu duymak istiyordu.

"Bir başka zaman anlatırım, söz veriyorum," dedim.

"İmkânsız, bekleyemem," diye mırıldandı. "Kendimi öyle kaptırdım ki."

Uzanıp masanın üzerindeki elini kavradım, dostça, her türlü ihtiras ve cinsel tutkudan uzak olarak. "Merak etme, hikâyemin sonunu mutlaka dinleyeceksin. Zaten bunu anlatmaya mecburum," dedim.

İlk defa yüzüme biraz şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Mecbur musunuz?"

"Evet, mecburum. Başka şansım yok."

Son cümlemleri tartmaya çalıştığını hissediyordum. Herhalde kendi beyninde söylediğimin ne anlama geldiğini çıkarmaya gayret ediyordu. Daha fazla ısrar etmedi, ama garip bir şekilde rahatladığını, aramızdaki bu gizli buluşmanın bundan sonra da devam edeceğini anlamının memnuniyetini görebiliyordum gözbebeklerinde.

"Nasıl isterseniz hocam," dedi.

Kaşlarını çatıp, sitem eder gibi o şahane lacivert gözlerinin ta derinliklerine baktım.

"Ayrıca artık bana hocam diye hitaptan da vazgeç."

İrkildi birden.

"Ne dememi istersiniz?"

"Beni adımla çağırmanı, Murat demeni."

"Fakat... bu biraz saygısızlık olmaz mı? Siz benim..."

Susturdum onu.

167

"Ben öyle istiyorum."

Her zamanki gibi sıkılarak kızardı.

"Siz bilirsiniz. Şayet öyle istiyorsanız size adınızla hitap etmeye çalışırım. Tabii bunu ancak yalnızken, etrafımızda bizi tanıyan kimse yokken yapmam mümkün."

"Benim için fark etmez," dedim. "Tiyatroda da böyle hitap edebilirsin."

"Ama nasıl olur? Sonra arkadaşlar ne der?"

"Hiçbiri umurumda değil. İstediklerini düşünsünler."

Yanaklarındaki kızarıklık devam ediyordu, ama bu sefer bu belirtinin yalnız mahcubiyetten değil, henüz tam olarak adlandıramadığım bir sevinçten olduğunu hissediyordum..

Lokantadan çıktık. Dışarıda serin bir poyraz esiyordu. Nur üşürmüş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu, eski kabanına sarıldı. Arabayı biraz uzakta bırakmıştık.

"Üşüyor musun?" diye sordum.

"Biraz," dedi. "Belki heyecanımdandır. Dinlediklerimden çok etkilendim."

Gülümsedim içimden. Ona şimdiye kadar sıradan bir aşk hikâyesinin ilk bölümünü belki biraz teferruatıyla anlatmıştım, hepsi o kadardı. Bu denli heyecanlanması gerekmezdi, ama

onu ürpertiye sevk eden gerçek nedeni tahmin edebiliyordum. Mutlaka tarifsiz bir duygu Nur'u o an geçmişine götürüyor, kendini Sitem yerine koyuyordu. Belki de geçmişimdeki sevgili ile arasında bir bağ kuruluyordu, fakat bunu henüz ben bile bilemezdim, sadece bir varsayımıydı benimki.

"Koluma gir," dedim adeta bir emir gibi. "Vücudumun

168

sıcaklığını alırsın, üşümen de azalır." İtiraz edeceğini, yadırgayacağını, çekineceğini sanmışım. Ama hiç duraksamadan koluma girdi. Gerçekten de titrediğini hissediyordum. Oysa hava bu denli üşüyecek kadar soğuk değildi.

Keyfime diyecek yoktu. Boğaz'da, deniz kenarında iki yıl sonra sevgilimle yine kol kola yürüyorduk. Tanrı'nın hiçbir kuluna bahşetmediği bir ayrıcalığı yaşıyordum, ben mutlu olmayacaktım da kim olacaktı?

Arabaya giden yolun hiç bitmemesini istedim. Az sonra arabaya girince kolumdan çıkacak, bu sıcak temas sona erecekti. Tabii bunun henüz bir başlangıç olduğunu biliyordum, ilerleyen günlerde ilişkimiz daha yoğunlaşacak ve birbirimizin de olacaktık. Kaçınılmaz sondu bu, kaderimiz. Yaşama bıraktığımız yerden devam edecektik. Gerçi hayatımda unutulmaz izler bırakan sevgilim Si-tem'e kıyasen, Nur henüz farklı kişilik özellikleri sergiliyordu ve ben bu yeni kişiliğe alışmakta biraz zorlanacağımı hissediyordum. Sitem mükemmele yakın bir ruh yapısına, karaktere sahipti. Ona tutkunluğum biraz da bu erişilmez yapıdan geliyordu, ama sevgililerimin ruhlarının da aynı olmasını beklemek galiba biraz lüks olacaktı. Mevcutla yetinmeli, gerekiyorsa değişikliği ben sağlamalıyım. Ayrıca yeni bir hayata başlamak için kim bilir, belki de farklı bir kişiliği tanımak ve sevmek daha hayırlı olacaktı. Aksi halde Sitem'in manevi varlığı altında ezilmem de mümkündü.

Arabaya girdik.

Nur birden, "Peki ogece ne oldu?" diye sordu.

Düşüncelerimin yoğunluğundan ne sorduğunu topar-layamamışım.

"Hangi gece?" diye mırıldandım.

169

"Lokantada anlatırken yarım kalan, yani Sitem'le tartıştığınız gece."

Nerede hikâyeyi kestiğimi anımsamışım. Yüzüne bakıp gülümsedim.

"Hani bir başka zaman devam edecektik, unuttun mu?"

"Hiç unutmuyum? Ama öyle güzel anlatıyorsunuz ki hocam, o gecenin sonunu öğrenemezsem bu gece uyuyamam meraktan. Anlattıklarınız bir film gibi gözümün önünde canlanıyor. Nefis bir aşk filminin tam orta yerinde antrakt verilmiş gibi hissettim kendimi."

Safiyanne ifadesi karşında gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

"Pekâlâ," dedim. "Sana o geceyi anlatacağım şimdi. Ama iki uyarım olacak. Ancak bu uyarılarımı kabul edersen devam edeceğim."

"Her uyarınızı kayıtsız şartsız kabul edeceğim," dedi.

"Birincisi artık bana hocam veya efendim demekten vazgeç. Hayatımın en gizli sırlarını açıkladığım bir kızıdan böyle mesafeli kelimeler duymak istemiyorum. Siz lafını da kaldır, bana sen diye hitap et."

Başını salladı, "Peki," dedi.

"İkincisi, şayet o geceyi bütün teferruatıyla öğrenmek istiyorsan seni şimdiden uyarayım; utanacağın, keşke sormasaydım, diyeceğin sahneler var içinde. Yine de anlatmamı istiyor musun?"

Bir an çekinir gibi durakladı. Ama artık ok yaydan çıkmıştı bir kere... Geri döneceğini, vazgeçtim, anlatmayın diyeceğini hiç sanmıyordum. Bu ruh haletindeki hiçbir kız seyreder gibi dinlediği filmin erotik sahnesinde gözlerini yummazdı.

"Tamam, razıyım," diye fısıldadı.

170

Geçmişe döndüm yine. Gözlerimin önünde Sitem'le çok nadir yaptığımız o münakaşa canlandı. İncir çekirdeğini doldurmayacak bir nedenden tartışmıştık. Kesinlikle haksızdım, ama o hiddet anında hatalı olduğumu kabul edemiyordum. Cinlerim başıma üşüşmüş, durmadan kırıncı konuşuyordum. Sitem birden yanımdan uzaklaşarak yatak odasına koştu ve odaya kapandı. Hızımı alamamış, hiddetim yatışmamıştı, ama peşinden gitmedim. Salonda kalıp sakinleşmeyi bekledim. Huyum öyledir zaten; önce birden parlar köpürürüm, fakat o kızgınlık kısa sürelidir, hele hatalı olduğumu anlarsam. Ogece de öyle olmuştu, az sonra yaptıklarına çoktan pişman olmuş yatak odasının kapısına dayanmışım. Olanları Nur'a anlatmaya başladım.

Bir ara Nur sevimli bir eda ile kıkırdadı.

"Kapıyı kilitli buldunuz, değil mi?"

Gözlerimi yoldan ayırıp sevgilime baktım.

"Nasıl tahmin ettin?" ,

"Ben de olsam aynısını yapardım," dedi. "Sonra?"

"Sonra kapının ardından yalvarmaya başladım, içeriye girmeme izin vermesi için."

"Verdi mi?"

"Uzun süre vermedi. Yalvarıp yakarttı beni."

"Bravo doğrusu rahmetliye, hani siz de hak etmişsiniz yani."

Güldüm. "Tipik bir kadın ittifakı, ne olacak," diye mırıldandım şaka yollu.

"Doğal değil mi? Kadınlar erkeklere karşı birbirlerini tutmalı. Bari gönlünü aldınız mı kızcağızın?"

Elimde değildi, ne olursa olsun biraz daha açılmalı, durumu hakkında ona bazı ufak tefek açıklamalar yapmalıydım. Dayanamıyordum artık, iki uzun hasret yılın-

171

dan sonra Sitem veya Nur -artık adları önemli değildi benim için- yanı başımda otururken ondan uzak durmak sarılıp öpememek, sevişememek kahredici bir histi. İçimde isyanlar başlamıştı. Tehlikeli de olsa ufak bir deneme yapmaya karar verdim.

"Aldım tabii," dedim. "Kapıyı açar açmaz kucaklayıp yatağa götürdüm, bir yandan özür diliyor, bir yandan da onu soyuyordum. Sitem çok ateşli bir kızdı, az sonra öpücüklerime karşılık vermeye başladı. Çırlıçıplak kalınca sanki sevişmeye yeni başlıyormuş gibi önce ayak parmaklarını öperek işe giriştim. Pürüzsüz, dupduru bir teni vardı."

Yine kaçamak bir bakış attım yüzüne.

Bu defa kızarmamıştı. Cesaretlendim. Sonra tepkisini ölçeceğim kelimeleri çıkardım ağzımdan. "Sitem'in vücudunda, oldukça mahrem bir yerinde doğuştan bir leke vardı," dedim.

Kasten durakladım, derin bir nefes aldım. Hâlâ yüzüne bakıyordum.

Garip bir şekilde afallamıştı.

Kendini tutamayarak sordu.

"Neresinde?"

"Cidden bilmek istiyor musun?"

Kekeleyerek, "Evet," demişti.

"Cinsel organının beş santim kadar yukarısında."

Gayri ihtiyari şaşkınlıktan dudakları aralanmıştı.

"Cilt lekesi demiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bir çiçek motifi gibi mi?"

"Aynen öyle. Sanki taze açmış bir gül koncası gibi."

Tabii nereden bildiğini sormamıştım, işime gelmiyordu bu. Ama şaşkınlıktan iki eliyle sanki bir hayret nidası-

172

nı bastırmak istercesine dudaklarını kapatınca, aynı çiçek desenli lekenin onda da mevcut olduğunu hemen anlamıştım, işi pişkinliğe vurdum.

"Utandın, değil mi? Utanacağını sana daha önce söylemiştim; ne yapayım anlatmamı sen istedin," diye mırıldandım.

Nur aynı lekenin kendisinde de olduğunu açıklaya-mazdı tabii. Bir süre şaşkın bir vaziyette öylece daldı kaldı. Garip tesadüfü aklında yorumlamaya çalıştığını hissediyordum.

"Allah Allah!.. Çiçek lekesi, ha? Tıpkı gül gibi demiştiniz... Ne garip!"

Anlamaz gibi sordum.

"Garip olan nedir?"

"Hiç!" diye geçiştirdi. Ama aklı karışmıştı iyice.

Bilerek bir süre sustum. İnanılmaz hikâyemin ilk kuşku tohumlarının içine düşmesini bekliyordum. Gerçi bu biraz zordu; normal olarak her iki bedendeki çiçeğe benzer lekeyi ancak garip bir tesadüf olarak yorumlamak durumundaydı. Başka ne düşünebilirdi ki?

Sanki hikâyem onun indinde birden değerini kaybetmiş gibiydi. Nur dalgınlaşmış, koltuğa sırtını dayamış, kaşları çatılmıştı.

Arabayı biraz daha yavaş sürmeye başlamıştım.

Birden dalgınlığından sıyrılarak lacivert gözlerini yüzüme çevirdi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi kısık, fakat endişeli bir sesle.

"Gayet tabii, sor bakalım."

"Sol koltuk altında da bir beni var mıydı acaba?"

Sevincimi belli etmemek için kendimi yine zor tuttum. Nur yavaş yavaş çözülüyordu; az sonra tereddütleri kor-

173

kunç bir tespite dönüşecek, Sitem'le arasındaki bedensel ayniyeti anlayacaktı. O zaman nasıl bir tepki vereceğinden korktum bir an. Neticeye hazırlıklı olmalıydım. Arabayı sağa çekip durdum.

"Evet, vardı," dedim. "Nereden biliyorsun?"

Cevap veremedi. Ama yüzü sapsarı kesilmişti. Artık bu kadarının tesadüf olmadığını anlamıştı muhakkak, lakin hâlâ kendi beyininde bir açıklama yapamıyor, bu inanılmaz benzerliğe çözüm getiremiyordu.

Bir süre bekledim. Kaskatı kesilen sevgilime bakarak ben de şaşırmış gibi sordum.

"Bunu bilmen imkânsızdı, yoksa Sitem'i tanıyor muydun?"

Güçlkle kekeledi. "Hayır, nereden tanıyabilirim ki?"

Üsteledim. "Yaşasaydı seninle aynı yaşta olacaktı. Arkadaş filan olmadığınızda emin misin?"

"Hiç Sitem adında bir arkadaşım olmadı."

"Ama vücudundaki bu özellikleri bilmen imkânsız. Bunun bir açıklaması olmalı. Bana doğruyu söyle, onu tanıyor muydun?"

Yalvarır gibi yüzüme baktı.

"Vallahi tanımıyordum Murat," diye inledi, ilk defa bana ismimle hitap ediyordu.

"O halde bana bir açıklama yapmak zorundasın. Benden gizlediğin bir şey var."

Israrım karşısında şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Bir ara ağzını açtı, sanki müthiş bir itirafta bulunacak, bütün o söylediğin işaretler benim de bedenimde var, diyecek gibi durakladı, ama konuşmadı. Bir karara varamadığını anlamıştım.

Hiç sesi çıkmadan, heykel gibi oturmaya devam ediyordu.

174

Neden sonra, "Ben burada inmek istiyorum," diye homurdandı. Sesi hafiften sinirli ve kızgın gibi gelmişti bana.

"Burada mı?" diye kekeledim.

"Evet, burada. Hemen..."

"Ama ne oldu Nur, neden ineceksin? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Lütfen, hiçbir şey sormayın bana."

Daha ağzımı açmadan duran arabanın kapısını açıp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Onu durdurmak, arkasından gitmek için hamle yapmadım. Sadece beni bırakıp, caddede acele acele uzaklaşan sevgilimin arkasından ahenkli yürüyüşünü seyrettim.

Kısa bir süre sonra bana yeniden döneceğinden emindim. Zira bu yalnız benim kaderim değil, onun da geleceğiydi ve istikbalimizi çizen doğaüstü güçler nasıl olsa bizi birleştireceklerdi. Bizlerin iradesi bu kaderi değiştiremezdi.

için için gülüyordum... *-

175

5

ERTESİ gün Nur provalara gelmedi.

Şimdiye kadar provaları aksattığına hiç şahit olmamıştım. Anlamsız bir ürküntü aldı içimi. Hasta mıydı acaba? Yoksa dünkü hikâyem onu korkutmuş muydu? Si-tem'le arasında bir bağ kurmuş olması henüz olanaksız geliyordu bana. Vücudundaki leke ve beni sadece rastlantılara bağlayacaktı, normal bir insanın kendisiyle ölmüş bir sevgili arasında ayniyet bağını kurmasının mümkünü yoktu.

O halde neden gelmemişti?

Dün birden arabayı terk edip, adeta kaçarcasına gidişini hatırladım yeniden. Korkmuş, hatta paniğe kapılmış gibiydi. Belki de çoktan bir şeyler sezinlemeye başlamıştı da ben durumu idrak edememiştim. Geçmişimi zorlaması, yaşadığım unutulmaz aşkı merak etmesi ve hikâyemi öğrenmek için çaba sarf etmesi bunun işareti olamaz mıydı? Hayır, diye mırıldandım içimden. Bir tür vehimdi benimki. Gerçeği kavramış olamazdı Nur henüz.

O gün öğleye doğru provaları tatil ettim.

Nur'un gelmemesiyle içimde beliren merak sonra endişeye daha sonra da öfkeye dönüştü. Müthiş gergindim. Oyuncular sinirlenmemi tabii provaların aksamasına mal etmişlerdi. İdare amirine, Selim Koyuncu'ya söylenip durdum. Kendime de kızıyordum; meğer ne kadar ilgisiz davrandığımı daha sonra idrak ettim. Nur'un Kadıköy yakasında oturduğunu biliyordum, ama tam adresini sormak aklıma gelmemişti. Bu beklenmedik aksama karşısında bağırıp çağırmış, hemen kızı telefonla aramaları için emirler verip durmuştum.

176

İdare amiri Hüseyin süklüm püklüm tavırlarla karşıma geçip evinde telefon olmadığını, cep telefonunun da kapalı olduğunu söylüyordu. Ondan, Nur'un adresini sorup öğrendim. Kadıköy'ün Bahariye semtinde oturuyordu, goğaz'da doğup büyüdüğüm için Anadolu yakasını pek iyi bilmezdim, ama elimde adres olduktan sonra nasıl olsa bulurdum.

Çalışmaları yarına erteleyip arabama atlayarak Baha-riye'nin yolunu tutarken sinirli halim çoktan geçmiş, ilk endişelerim geri gelmişti. Belki Nur gerçekten rahatsızdı, dün sık sık üşüdüğünü söylemişti, ateşi çıkmış, yatağa düşmüş olabilirdi. Kadıköy yakasının yolunu tutmuştum ama onu orada, arkadaşıyla yaşadığı evde bulacağımdan da şüpheliydim, hasta ise muhtemelen anasının babasının evini de tercih etmiş olabilirdi. Zaten geç saatlere kadar uzayangece provaları nedeniyle bazen onların yanında kaldığımı biliyordum.

İşe gelmeme sebebi ne olursa olsun, bildiğim tek gerçek şuydu: Artık onsuz yapamazdım. Kaderin karşıma çıkardığı ikinci fırsatı geri çevirme gibi bir lüksüm yoktu, sevgilime kavuşmak için Azrail'le anlaşma yapmış, hayatımın on yılını seve seve ona kavuşmak için feda etmiştim. Oldukça ağır bir bedeldi bu ve ben hiç tereddüt etmeden kabul etmiştim.

Adresi buldum nihayet.

Eski bir apartmanın ikinci katıydı. Soluğum kesilecek gibiydi.

Her yanım titriyordu. Belki de asıl korkum, durumun kötüye gitmesi halinde eski hastalığımın nüksetmesi, yeni bir bunalıma, beklenmedik bir nöbete kapılmamdı.

Zili çaldım. Açılmadı. Bir daha ısrarla denedim, uzun uzun.

Doğum Günü: 15 Aralık — F.12

177

Nihayet içerden tanımadığım genç bir kızın sesi yükseldi: "Patlama, geliyoruz işte!"

Yaklaşan topuklu terlik sesleri duyuyordum.

Kapının kanadı aralandı, saç başı dağınık, sivilceli yüzlü, sırtında pazen bir sabahlık bulunan gençten bir kız görüldü. Karşısında beni görünce irkildi birden, içerden bağırdığını duymuş olacağım endişesiyle bir süre beni süzdü.

"Affedersiniz," dedi. "Sizi kapıcı sanmıştım da... Kimi arıyorsunuz?"

"Rahatsız ettiğim için başışlayın. Nur Hanım burada mı?"

Kızın yüzü aydınlanır gibi oldu, beni süzmeye başladı. Zararsız, hatta yakışıklı biri olduğuma hükmetmiş olmalıydı ki, kapıyı biraz daha araladı.

"Evet, burada. Niçin aramıştınız?"

Yüreğime su serpildi. Onu bulmuştum, nasıl olsa bundan sonrası kolaydı.

"Ben onun yönetmeniyim. Kendisiyle görüşebilir miyim?"

"Yaa..." dedi, biraz şaşkın bir halde. "Bekleyin haber vereyim."

Kızı durdurdum. "Hasta mı acaba? Bugün provalara gelmedi de... Merak ettik."

Dudaklarını büzdü kız. Bir gaf yapmaktan çekinir gibi mırıldandı.

"Hasta olduğunu sanmıyorum, ama bugün bir durgunluğu var, nedense işe gitmek istemedi. Biraz bekleyin lütfen, en iyisi nedenini ondan öğrenirsiniz."

"Şey..." diye mırıldandım. "Acaba kendisine bir sürpriz yapabilir miyim? Haber vermeden beni onun yanına götürebilir misiniz?"

178

Önce isteğimi biraz yadırgar gibi oldu, ama sanırım gözlerimdeki ifadeden Nur'a sırlıslıklam âşık olduğum neticesini çıkarmıştı.

"Pekâlâ," dedi biraz çekimser bir ifadeyle. "Koridorun sonundaki oda onunki."

Dar ve loş koridorda sessiz adımlarla yürüdüm. Kapı-

<*

yi vurmada usulca araladım. Nur camın önündeki ufak bir iskemleye oturmuş, dalgın ve kendinden geçmiş gibi boş gözlerle önündeki sokağa bakıyordu.

Odası dağınık ve bakımsızdı. Sol tarafta duvara bitişik yatak toplanmamıştı vakit ikindiye yaklaştığı halde. Etrafta yerlere saçılmış bir yığın kitap duruyordu. Havada tatlı bir koku vardı, burnumun hiç de yabancı olmadığı bir rayiha. Yıllarca teneffüs ettiğim Sitem'in ten kokusu. Elimde olmadan irkildim.

İçerisi çok sıcaktı.

Odanın kapısının açıldığını duymuştu. Başını çevirmeden sordu. "Kim geldi Ayşp? Bakkalın çırağı mı?"

Ses vermedim.

Eski halının üzerinde usulca yaklaştım. İki metre kaldığında Nur odaya bir yabancıнын girdiğini hissetmiş gibi birden döndü, "Murat!" .diye kekeleydi.

içimin paralandığını hissettim güzelliği karşısında.

Gür, kabarık sarı saçları, yarı saydam bembeyaz teni, iri lacivert gözleriyle sevgilim karşımdaydı. Üzerinde blucin ve tişört vardı. Meme başları tişörtün ince kumaşı altından belli oluyordu. Tıpkı Sitem gibi bu soğuk kış gününde çıplak ayak dolaşıyordu o da.

Tabureden ayağa fırladı. "Ne işin var burada?"

Sesi bitkin ve yorgun çıkmıştı.

"Seni merak ettim," dedim. "Bugün provalara neden gelmedin, hasta mısın?"

179

O güzel gözleri buğulandı, ağlamasına ramak kalmıştı

"Artık tiyatroya dönmeyeceğim. O iş bitti," diye fısıldadı.

İnanamayarak gözlerinin içine baktım. Hiç beklemediğim bir karardı bu.

"Neden? Ne oldu?"

"Bana bir şey sorma ve lütfen git."

"Kararının nedenini öğrenmeden bir adım atmam."

Gözlerini yumdu.

Heykel gibi sessiz kaldı.

"Hadi konuş, bana anlat. Neler oluyor? Neden böyle bir karar aldın."

Konuşmuyordu..

Israr ettim. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bu saatten sonra bizi yüzüstü bırakamazsın, senden daha iyi Ophelia'yı oynayacak birini bulamam. Lütfen, Nur..."

Kirpikleri aralandı, dehşetle yüzümü baktı. Başını iki yana sallayarak mırıldandı.

"Korkuyorum."

"Korkuyor musun? Kimden?"

"Senden tabii."

"Benden mi? Ama neden? Bir yönetmen olarak sana hırçın ve sert mi davrandım, istemeyerek seni kırdın mı, anlamıyorum..."

"Anlamazlığa gelme. Gerçek nedeni pekâlâ biliyorsun."

Korktuğum başıma geliyordu.

Nur meseleyi anlamıştı sanırım ve gerçeği kabul edemeyecek şekilde de sarsılmıştı. Yine de şansımı bir kere daha denemeliydim.

"Hangi gerçeği?" diye sordum.

"Bunu kelimelerle ifade edemem. Anlatması zor, ama hissediyorum."

180

"Neyi?"

Tekrar sinirli bir şekilde yüzüme baktı.

"Tiyatrodaki odanda beni ilk kabul ettiğin andaki bayılmanı hatırlıyorsun, değil mi?"

Çaresiz başımı salladım.

"Evet, hatırlıyorum tabii."

"Beni görür görmez gözlerin irileşmiş, yüzünü inanılmaz bir şaşkınlık ifadesi kaplamış ve tek kelime etmeden kendinden geçmiştin. O baygınlığın sebebi neydi Murat, bana açıklar mısın?"

"Bir bunalım dönemini yeni yeni atlatmaya başladığımı biliyorsun, sıhhatim hâlâ pek iyi değil. Ne var bunda?"

"Ama Sitem'deki o gül motifli lekenin ve koltuk altındaki benin, bende de olduğundan eminsin, değil mi?"

Durum gittikçe kötüye gidiyordu.

"Var mı sahiden?" dedim.

Başını salladı. "Evet var."

Fazla önemsemediğimi ifade etmek ister gibi omuzlarımı silktim.

"Önemli mi bu? Garip bir rastlantı. Başka açıklaması olamaz."

"Belki, ama beni ürkütüyor. Sitem'e de çok benziyorum, değil mi?"

Çaresiz kalmıştım, inkarın faydası olmazdı.

"Biraz," diye fısıldadım.

"Biraz değil, çok benzediğim muhakkak. Bu yüzden bana ilgi gösteriyorsun."

"Yanılıyorsun, gerektiği yerde tüm oyuncularına ilgi gösteririm. Provaları aksatınca senin de hasta olduğunu düşündüm ve ondan geldim buraya."

"Yalan söylüyorsun. Sen aslında bana âşıksın. Daha

181

doğrusu bende ölmüş büyük aşkının izlerini ve benzerli, ğini buldun. O yüzden peşimde dolanıp duruyorsun. Si-tem'e yeniden kavuşacağını sandın."

Yerimden kımıldayamadım. Artık bir seçim yapmak zorundaydım; ya her şeyi inkâr edip ilgimin sadece mesleki boyutta olduğuna onu inandırmalıydım ya da tüm doğruları ona açıklamalıydım. Her iki şık da benim için zordu.

İnkârın yararsızlığını kavradım.

Fakat gerçekleri anlatmaya kalkmam her şeyi bitirebilirdi. Hele Azrail'le yaptığım pazarlığı bu denli korkan bir kıza nasıl açıklayabilirdim.

Yutkundum. Olayı en hafif hasarla atlatacak çözüm arıyordum beynimde, lakin hazırlıklı olmadığım için açıklamam gecikiyordu. Nihayet başımı önüme eğip güçlkle fısıldadım. "Doğru, seni seviyorum."

"Hayır," dedi. "Sen beni değil, benim fiziğimde benzettiğin eski sevgilini arıyor, onu özlüyor, o nedenle de bana yaklaşmak istiyorsun. Unuttuğun bir nokta var; ben Sitem değilim ve sen beni hiç tanımıyorsun. Kişiliğimi, zevklerimi, alışkanlıklarımı, sevgimi, nefretimi, iyi ya da kötü yanlarımı kısacası, hiçbir şeyimi bilmiyorsun. Benzerliğimiz seni şaşkına çevirmiş olmalı. Beni korkutuyorsun Murat. Benim de anlamadığım bir yığın soru var beynimde ve hayatımdan çıkıp gitmeni istiyorum. Tek dileğim bu."

Titremeye başlamıştım.

"Ya sen? Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordum.

"Ürküntü," dedi. "Beni sadece korkutuyorsun. Sana son defa rica ediyorum, lütfen başka tek kelime etmeden çık ve git."

182

Böyle olmamalıydı. Bir yanlışlık vardı bu işte. Azrail'le jöyle anlaşmamıştım, onun tüm istediği şartları yerine getirmeme rağmen bana vaat ettiği sevgi ortamını sağlamamıştı; evet Sitem bir şekilde geri gelmişti, ama şimdi onun ağzından beni sevmediğini duyuyordum.

Titremelerimi baş dönmeleri takip etti.

Nur, odadaki eşyalar, duvarlar, pencereler etrafımda fır dönüyordu. Gözlerimi kaparsam sanki o korkunç baş dönmесinin geçeceğini sanmıştım, ama nafileydi..

Yere kapaklanacak haldeydim. O zaman fark ettim, nöbet geçiriyordum, hem de Sitem'in ölümünden beri kapıldığım en şiddetli krizi. Adelelerim kasılmaya başlamıştı, dengemi yitiriyordum. Ama şuurum tam kaybolmamıştı henüz, içimi dalga dalga bir öfkenin kapladığını duyumsuyordum, o an tek isteğim Azrail'i bulmaktı. Sanki kenetlenmek üzere olan hançeremden boğuk bir feryat yükseldi.

"Neredesin? Gözük bana... Senle konuşmalıyız... Neden verdiğin sözü tutmadın? Şu hale bir bak... Neden? Bana bir açıklama yapmak zorundasın... Cevap versene. Hangi cehennemdeysen çık artık ortaya..."

Odanın içinde Azrail'i arıyordum, fakat görmem mümkün olmuyordu. Daha da kötüsü başta Nur olmak üzere çevremdeki her obje yavaş yavaş kalın bir sis perdesinin arkasında görünmezliğe bürünüyordu. Ortamdan sıyrılmak ateşiyle yanıyordum, ama dizlerimin bağı gevşemiş, bacaklarım vücudumun ağırlığını çekemez olmuştu.

Son hatırladığım şey gümbürtü ile yere yığılmam oldu. Bayılmıştım...

* * *

Gözlerimi açtığımda bir yatağın içindeydim. Etrafımı ürkek bakışlarla inceledim. Her şey yabancıydı bana. Burayı tanıımıyordum ya da nerede olduğumu anımsamıyordum.

Odada kimse yoktu.

Kımıldayamayacak kadar dermansızdım. Seslenmek, birilerini yanıma çağırmak istedim, lakin kupkuru gırtlığımdan ses çıkmadı. Bitkinlik yalnız bedenimde değil, ruhumda da vardı. Müthiş bir karamsarlık kaplamış olmalıydı bedenimi. Adlandıramadığım bir acı çekiyordum.

Neden sonra gördüklerimi algılamaya başladım. Sanki bir travma sonucu yitirdiğim belleğim yerine geliyordu.

Burası Nur'un odasıydı.

içinde yattığım yatağı, etrafa saçılmış kitapları anımsadım. Ama şimdi oda daha derli topluydu. Yerdeki kitaplar kaldırılmış, duvara bitişik eski kütüphaneye muntazam bir şekilde istif edilmişti.

Az ilerdeki iskemlenin arkalığına asılmış ceketimi ve pantolonumu gördüm, sonra da geçirdiğim nöbet aklıma geldi. Bayılmıştım. Nöbetlerim sırasında baygınlık geçirmeye pek alışık değildim, içime kapanır, dış ortamla ilgimi keser, yemeden içmeden dolaşır, kimseyle konuşmazdım, ama bayılma gibi bir huyum yoktu. Tiyatroda Nur'u gördükten sonra ikinci kere oluyordu.

Müthiş halsizdim. Her yanımda sızlıyordu. Uyumak, dinlenmek istiyordum, fakat idrakim uyumamam gerektiğini söylüyordu. Tam hafifçe dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken oda kapısının usulca aralandığını gördüm. Nur başını aralıktan uzatmış uyanıp uyanmadığımı anlamak için bana bakıyordu. Her zaman hayran olduğum gözlerinde meraklı bir ifade vardı. Dilim birden çözöldü adeta, onu görür görmez inledim.

184

"Sevgilim... Ne oldu bana?"

Kapıyı itip içeri girdi. Yüzündeki o merak ve endişeli ifade kaybolmuş, kaşları çatılmış, suratı asılmıştı. Ama sesinde saklamaya çalışsa da, merhametin, üzüntünün, ince belirtileri vardı.

"Hatırlamıyor musunuz? Yine bayıldınız," dedi.

Senli benli konuşmayı kaldırmış, yeniden siz diye hitaba başlamıştı. Bu kadarını fark etmiştim. Utanarak yatağın içinde doğruldum.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Dokuzu on geçiyor."

Hayretle pencerelere baktım. Çoktangece olması, karanlığın çökmesi, ışıkların yanması gerekiyordu. Oysa odanın içi gün ışığıyla doluydu. Anımsadığım kadarıyla buraya ikinci vakti gelmiştim.

Kekeledim. "Ne zamandan beri burada yatıyorum?"

"Dünden beri. Şimdi uyandınız."

inanamadım önce.

Dehşete kapılarak, 'Dünden beri mi?' diye mırıldandım.

"Baygınlıklarınız hep bu kadar uzun mu sürer?"

"Hayır... Pek bayılmam ben. Yanılmıyorsam, bu ilk defa oluyor."

Inanmazmış gibi gözlerimin içine baktı.

"Beni ilk gördüğünüzde de baygınlık geçirmiştiniz."

"Doğru... Ama şaşkınlıktandı o. Kısa sürmüştü."

"Her neyse, şimdi iyi misiniz?"

Değildim tabii, hatta eskisinden bin beterdim. Aklım yavaş yavaş başıma geliyordu.

"Çok mahcubum," diye fısıldadım. "Sana yük oldum, başına işler açtım, sıkıntıya soktum. Kendimi affetmeyeceğim."

185 /

"Önemli değil," dedi. "Elinizde olmayan bir şey, hastalık bu."

"Ben hasta filan değilim, Nur. Anlamıyorsun, sadece âşığım."

"Her neyse... Kalkabilecek halde misiniz, kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Bir an önce gitmemi istiyordu herhalde. Gururumun zedelendiğini hissediyordum, tek yapabileceğim şey giyinip veda etmekti.

Başımın dönmesine rağmen ayaklarımı yorganın altından çıkarıp aşağı sallandırdım, kalkmaya davrandım, ama beceremedim. Halsizlikten kırılıyordum. Kalkamadığımı görünce müdahale etti.

"Sanırım hâlâ iyi değilsiniz. Bir doktor çağırayım mı?"

"Doktor mu? Onun bana ne yardımı dokunabilir ki? Tasalanmayın şimdi kalkar giderim, size daha fazla yük olmak niyetinde değilim."

Sesini çıkarmadı.

Çıplak ayaklarımı yere deşdirdim, bir daha doğrulmaya çalıştım, ama sendeledim ve tekrar yatağa oturmak zorunda kaldım.

"Durun, kalkmayın," dedi Nur. "Sizin gidecek haliniz yok."

"Artık merhametinize sığınmak istemiyorum. Gidebilirim. Bundan önce nasıl başımın çaresine baktıysam, bundan sonra da beceririm."

Sesini sertleştirerek homurdandı. "Burada kalmanızı ben de istemiyorum, ama sizi bu halde de bırakamam. Baksanıza, ayakta duracak dermanınız yok."

"Önemli değil, geçer."

"inatçılık etmeyin. Gururunuzu öne çıkarıp anlamsız

kapris yapmanın gereği yok, şu an hasta görünüyorsunuz, yatıp dinlenmek zorundasınız."

Söylediği doğrudu, cidden bitik haldeydim. Yüzüne dikkatle bakınca onun da ne kadar yorgun ve solgun olduğunu fark ettim. Kendimle uğraşmaktan Nur'u incelemeye vaktim olmamıştı. Saçı başı dağınık, gözü uykusuzluktan kanlanmıştı. O zaman irkildim, galiba baygınlığım sırasında, bütün birgece uyumamış, benim açılmamı beklemişti.

"Sen de yorgun ve uykusuz görünüyorsun, yoksa bütünce başımda mı bekledin?"

Önce cevap vermedi, hatta bakışlarını başka yana çevirdi. Fakat kan çanağına dönmüş gözlerinden uyumadığını, başucumda beklediğini anlamıştım, içimi yeniden bir ümit ve sevinç dalgası kaplar gibi oldu; belki benden çekiniyor, hatta Sitem'e olan büyük aşkımdan dolayı korkuyordu, ama yine de başımda uyumadan, sabaha kadar beklemişti. Hiç sevmese bu yakın ilgiyi gösterir miydi?

"Hayır," dedi. "Başınızda ,4ılan beklemedim. Niye bekleyeyim ki? Ama baygın bir adamı kapının önüne koyacak değildim, herhalde..."

"Fakat gözlerinden uykusuz kaldığın belli oluyor."

"Görmüyor musunuz? Size yatağımı vermek zorunda kaldım. Ben de sabaha kadar öteki odada koltuğun üzerinde uyukladım. Ne de olsa, insan koltuk üzerinde rahat uyuyamıyor..."

Yanılmıştım demek.

"Çok üzgünüm," dedim. "Huzurunu kaçırdım. Beni bağışla, inan, böyle olmasını istemezdim."

Yüzüme bakmadan, "Önemli değil," diye mırıldandı. "Aç olmanız lazım, şimdi size çay ve yiyecek bir şeyler getireceğim..."

"Hayır, hayır," diye itiraz ettim. "Teşekkür ederim, ama istemem. Hem sana daha fazla yük olmak istemiyorum, hem de bir şey yiyecek iştahım yok."

"Olmaz. Yemezseniz gücünüzü kazanamazsınız. Bir an önce toparlanıp gitmenizi istiyorum."

O kadar sert ve acımasız konuşuyordu ki, az evvel içimde filizlenen ümit ışığı yeniden kaybolmuştu. "Galiba benden nefret ediyorsun," dedim.

Başını çevirip ilgisizce yüzüme baktı.

"Nefret mi? Hayır, niye nefret edeyim ki? Sadece beni korkutuyorsunuz. Sizinle beraber olmak istemiyorum. Anlattıklarınız beni çok ürküttü. Siz tuhaf bir insansınız..."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum... Düngece çok düşündüm. Bir sonuca varamadım. Ölmüş sevgilinizle aramdaki benzerlikler inanılır gibi değil. Bunu aklım almıyor... Hiç böyle bir şey işitmedim, ikimizin de vücudunda aynı işaretlerin olması bana doğal gelmiyor. Bir anormallik sezinliyorum, tabiatüstü bir şey ve bu beni korkutuyor."

Haklıydı.

Ona bir açıklama da yapamazdım, işin aslına bakılırsa meseleyi ben de bilmiyordum. Nur sadece Sitem'in bir benzeri miydi, tıpatıp, aynı bedensel özellikleri taşıyan bir kopyası, yoksa bizatihi kendisi mi? insan olarak idrakım bu sorunun cevabını vermeye yeterli değildi. Ne söyleyebilirdim ki?

Sadece, "Korkacak bir şey yok," diyebilirdim. Ama ağzımdan çıkan kelimelere kendim dahi inanmamıştım. "Benden sana bir kötülük gelmez."

"Sanırım siz de beni anlamıyorsunuz. Korkum sizin kişiliğinizden değil. Sert görünüşünüz altında, yumuşak

188

kalpla sevecen ve müşfik bir yaratılışa sahip olduğunuzu biliyorum. Zaten hangi erkek bu devirde bir kadına böylesine sevgi duyar, tüm varlığını ölmüş bir sevgiliye adar ki? Siz modern bir Ferhat veya Mecnun'sunuz. Hikâyenizi dinlerken bunu çoktan anlamıştım. Ama...

Elimi kaldırıp susmasını istedim.

"Devam etme lütfen," diye fısıldadım. "Korkmana hak veriyorum. Daha bilmediğin başka şeyler de var. Bütün bunlar izah edilemediği için seni ürkütüyor. Fakat gerçek sevgi zaten anlaşılamayan bir duygudur. Çok az insana nasip olan, ilahi bir lütuf."

"Şiirsel, ama bana göre değil. Abartılı cümlelerinize hak veremiyorum, kafam yatmıyor. Ayrıca ben, bir Şirin ya da Leyla olmak istemiyorum. Bu yükü kaldıramam. Sıradan her kadının yaşayacağı bir aşk bana yeter. Fazlasını da beklemiyorum."

Yatağın kenarında mecalisiz nazarlarla onu süzdüm.

"Sana son bir soru sormak istiyorum," diye inledim adeta.

4

"Sorun bakalım," dedi.

"Sitem'e benzerliğin olmasaydı, bana ilgi duyar mıydın, beni sever miydin?"

Uzun uzun bana baktı. .

"Bilmiyorum," dedi. "İyi bir insan olduğunuz muhakkak, ama tipim değilsiniz. Sizi takdir ediyorum lakin asla âşık olamayacağımı bilmenizi isterim. Böyle konuştuğum için de beni bağışlıyın. Siz sordunuz, ben de cevap vermek zorunda kaldım."

Galiba benim için her şey sona ermişti.

Kaderimin bana bir kere daha oyun oynadığına inanıyordum artık...

189

ördüncü

1

Nur 'un yüzüme tokat gibi çarpan açıklamasından sonra yeniden bunalıma düşeceğimi, eski krizlerimin şiddetini artırarak nüksedeceğini düşünmüş olabilirsiniz. Oysa hiç de öyle olmadı. O gün öğleden sonra kendime gelerek Nur'un evinden çıkmıştım. Kahvaltımı getirmiş, bitirmemi yatağın kenarına çektiği bir iskemleye oturarak beklemişti. ^

O sırada hiç konuşmadığını çok iyi hatırlıyorum. Hatta yüzüme bile bakmamıştı.

İnanılmaz bir irade gücü sarf ederek, ben de yalvarıp yakarmaya kalkışmamıştım. Bugün bile o gücü nasıl bulduğuma şaşarım. Belki uğradığım büyük hayal kırıklığının bir sonucuydu, ya da ümitlerimin kırılması ve Azrail'e aşırı güvenmenin yarattığı hırstandı. Kendi kendimi yiyiyordum, ama gerçeği kabul etmek zorundaydım; aldatılmıştım. Azrail bana fena bir oyun oynamıştı.

Asıl şaşıtığım nokta ise sıhhatimin bozulmamasıydı. Sevgilimi ikinci kere kaybetmenin çok daha yıkıcı etkileri olacağını düşünmüştüm. Oysa hadiseyi takip eden günlerde bir daha nöbet geçirmedi, bayılmadım. Daha

191

da ilginç evimde uzun uzun düşündükten sonra tiyatrodaki çalışmaya devam kararı almamdı. Olayları unutmam için çalışmam, zihnimi meşgul etmem gerekiyordu. Bu bilinçle işime dört elle sarıldım.

Üç gün üst üste tiyatroya gitmemiştim. Tüm çalan telefonlara da cevap vermemiş, kapıya dayanıp beni arayanlara da kapıyı açmamıştım. Dördüncü günün sabahında tiyatroya gittiğimde Selim küplere binmiş bir şekilde karşılaşmıştı beni. Önce hiddetle bağırıp çağırmak istemiş, böyle sorumsuzca bir davranışa nasıl kalkıştığımı sormuştu. Hem prodüksiyonun kısmi yapımcısı hem de bana iş veren kimse sıfatıyla kendini bir halt sanıyor, hatta oyuncular üzerindeki otoritemi ve bana gösterdikleri sevgiyle karışık saygıyı biraz da kıskanıyordu. Akıllı bir taktikle gürlledim, "Kes söylenmeyi ve saçmalama. Üç gündür bir otele kapanıp çalıştım. Dördüncü perde iyi gitmiyor, görmüyor musun? Bir değişiklik yapmamız gerekiyordu."

Teklifini kabul ettiğimden beri hastalığının nüksetmesinden korkuyor, fakat bu korkusunu açıklayamıyordu. Hele Nur'u ilk gördüğüm andaki kısa baygınlığımdan sonra iyice huylanmış, sık sık bana sıhhatimi sorar olmuştu. Biraz da kararsızdı; zira diğer zamanlarda olağanüstü bir tempoyla çalıştığımı görüyor, hastalığının iyice geçtiğine inanıyordu. Sert tutumum ve üç günlük yokluğumun nedenini anlayınca hemen yelkenleri suya indirmiş, alttan almaya başlamıştı. Benim gibi bir Shakespeare yorumcusunu kolay kolay bulamayacağını o da iyi biliyordu. Sakinleşince ağır ağır söylendi.

"Sana bir kötü haberim daha var," dedi.

Tabii ne söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ophelia rolündeki Nur'un da üç gündür ortalarda olmadığını söyle-

192

yecekti. Sevgilimin temsilden ayrıldığını bildirip bildirmediğini de henüz bilmiyordum. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi çıktım.

"Artık kötü haber duymak istemiyorum."

"Ama çok önemli," dedi.

"Ne oldu?"

"Nur Hanım bizden ayrıldı."

ilk defa duyuyormuş gibi tepki gösterdim.

"Olamaz, inanamıyorum... Perdenin açılmasına bu kadar az zaman kala mı?"

"Üzgünüm Murat, ama öyle."

"Desene mahvolduk... Çok yetenekli bir oyuncuydu. Yoo, hayır... Bunu kabul edemem hemen onu git bul ve yeniden dönmesini temin et. Onsuz bu oyun yürümez."

"Fakat Murat..."

"Ne diyorsam onu yap. Onu temsilde görmek istiyorum."

"Kararından caydırmak için epey dil döktüm. Ama kafaya koymuş bir kere ollhaz diyor, kesinlikle oynamayacağını söyledi."

"Sebep?"

"Nedeni yok, açıklama yapmadı. Ama bu tecrübesiz oyuncular hep böyledir; biraz daha tatminkâr ücretli bir iş teklifi alırlarsa hemen sırt çevirirler."

"Onu bunu anlamam. Git ve getir onu bana."

"Murat! Zorla kolundan tutup getiremem ya. Hatta dün Jülide Görkey'le görüşüm ve rolü ona teklif ettim. Bu işin üstesinden o da gelebilir."

"Kesinlikle olmaz," diye bağırdım. "Tiyatro kökenli değil o. Cazibeli fiziğinden başka hiçbir hali yok. Sahnede nasıl duracağını bile bilmez, bu saatten sonra bir de onunla uğraşamam. Ben Nur'u istiyorum."

193

"Ya gelmezse?"

"O senin sorunun, karışmam. Ne yapıp edip kandır onu, gerekirse ayaklarına kapan." "Daha da neler, oynattın mı sen?" "Son sözüm budur. Ophelia'da onu istiyorum." Selim şaşkın şaşkın bana bakakaldı. Çok ciddi olduğumu anlamıştı. Yine de bu ısrarımın daha ziyade hastalığımın saplantılarından biri olduğunu düşündüğünden emindim. Korkunç gerçeği bilmesine imkân yoktu. Ayrıca beni kaybetme riskini göze alamaz, gerekirse Nur'u bulup ona yalvarırdı.

Ama o kabul eder miydi? işte, bundan çok şüpheliydim. Nur, Sitem'in mizacında bir kız değildi, katı, sert tutumlu ve acımasız... Pek umutlu değildim, ama yine de denemeye değirdi kuşkusuz..

Selim homurdana homurdana çıkıp Nur'u bulmaya gitmişti. Ben de isteksizce provalara devam etmeye başladım. Oyuncular dönüşümden hoşnuttular, şevkle çalışıyorlardı.

Kısa bir dinlenme anında ortadan sordum, bilmiyormuş gibi.

"Nur Hanım'ın neden ayrıldığını aranız da bilen var mı?"

Her kafadan bir ses çıktı, ama anladığım kadarıyla kimse bir şey bilmiyordu. Biraz ümitlenir gibi oldum, şayet kız - uzak bir ihtimal de olsa - geri dönerse, benimle ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı. Fakat verdiğim molanın bitmesine bir iki dakika kala kraliçeyi oynayan Nefise Çağan yanıma yaklaştı. Kadrodaki tek

194

star oydu. Tecrübesiyle her zaman ağırlığını sergilerdi.

"Murat Bey," diye sakın bir şekilde mırıldandı.

"Buyrun Nefise hanım. Bir isteğiniz mi var?"

Camianın en klas, oyuncusuydu; provaların ağırlığından hiç şikâyet etmez, verdiğim mizansenı hemen anlar ve başarıyla da uygulardı. Provalar sırasında onunla hiçbir pürüz yaşamamıştık.

"Estağfurullah," dedi. "Şu genç oyuncu Nur hakkında bir iki kelime söylemek istiyordum size."

ilgilenmişim hemen. "Tabii, buyrun. Sizi dinliyorum," dedim.

Nefise Hanım kısa bir duraklama geçirdi.

"Selim Bey'den işittiğime göre mutlaka onun dönmesini istiyormuşsunuz, doğru mu?"

"Evet. Bence çok yetenekli bir arkadaş. Ophelia rolü içinde biçilmiş kaftan."

"Yeteneğini inkâr etmeyeceğim. Ama...

Merakla kadını süzdüm. Acaba anlatmaya çalıştığı neydi?

*•

"Çekinmeyin, devam edin."

"Bilirsiniz, genç oyuncular bazen kaprisli olur, mevkilerini pek hazmedemezler. Aslında buraya onu çekiştirmeye, gıyabında kötülemeye gelmedim. Lakin...

Kadın ağzından baklayı bir türlü çıkaramıyordu. Gerçekten de ne diyeceğini merak ediyordum. Bir kere Nur kesinlikle kaprisli biri değildi, zaten belirgin bir şöhreti yoktu ki kapris yapsın. Şimdiye kadar doğru düzgün iki temsilde rol almıştı sadece.

"Evet?"

"Gençliğine rağmen fazla kulis yapan, sahne arkasında nifak tohumları saçan biri o."

Şaşırmıştım.

195

"Nasıl yani? Ne nifağı?"

Nefise Hanım mütereddit bir eda ile mırıldandı.

"Sanırım size pek intikal etmemiştir, ama o biraz... biraz..."

Nefise Çağan bir türlü cümlesinin sonunu getiremiyordu.

"Devam edin, lütfen," dedim.

"Nasıl söyleyeyim, yani arkadaşlar arasında hep olumsuz fikirler yayan, haline bakmadan tenkitlere kalkan, bozguncu bir kişiliği vardı. Bizlere zarar veriyor, bütünlüğümüzü bozuyordu."

Şaşırmıştım. Zira Nur'da hiç öyle bir yan görmemiştim şimdiye kadar. Sitem'den farklı bir karakter de olabilirdi, ama Nefise Hanım'ın sıraladığı niteliklere sahip olduğunu da hiç sanmıyordum. Farkına varmadan sevgilimi müdafaa etmek isteğine kapıldım. Lakin dikkatli olmalıydım, yapacağım rasgele bir savunma dikkat çekebilirdi.

Bakışlarımı dikkatle Nefise Çağan'ın gözlerine diktim, yüzünü inceledim. Hoş ve güzel bir kadındı muhakkak, mesleğinde de deneyimli. Fakat yaşı ilerliyordu, yüzündeki rol gereği aşırı makyaja rağmen gözlerinin kenarındaki kırışıklar yakından bakınca rahatlıkla seçiliyordu. O an hisseder gibi oldum. Nefise, sevgilimi kıskanıyordu. Nur'un hem yetenekli hem de harikulade güzel bir kadın olduğunu şimdiden anlamış ve ona cephe almıştı. Nur bu temsilde Ophelia rolüyle sivrilecek ve yetenekli bir oyuncu olduğunu da kanıtlayacaktı. Tipik mesleki bir hasetti bu.

Omuzlarımı silktim, aldırılmaz bir edayla. "Bir aktristin sahne dışındaki davranışları beni ilgilendirmez Nefise Hanım," dedim. "O şimdiye kadar gör-

düğüm en yetenekli oyuncularından biri. Ondan vazgeçer-jnem, mutlaka dönmesini istiyorum. Sahnedeki performansı benim için mükemmel."

Benden böyle bir karşılık beklemiyordu sanırım. Afalladı, ne diyeceğini bilemedi, zor duruma düşmüştü. Şikâyetini uzatmadı, "Siz bilirsiniz," diye kekeledi ve soğuk bir şekilde gülümseyerek geri döndü.

İşi fazla uzatmamıştı, ama anlamıştım; starlar genellikle kaprisli olurdu, eğer Selim, Nur'u ikna edip döndürmeyi basarsa bile, bundan sonra çalışmalarımız sırasında epey çalkalanmalar olacaktı. Bunlara hazırlıklı olmalıydım.

Tabii, şayet Nur dönerse..

İçimi şiddetli bir burukluk kapladı. Acaba Nur dönecek miydi? Hiç sanmıyordum, inatçı ve katı bir yaradılışı vardı kızın. Döneceğine ihtimal vermiyordum. Tek umudum yaşamımın bundan sonrasının ilahi bir düzen tarafından yönlendirildiği idi.

Şayet bu güç düşündüğüm gibi insan beyninin kabul edemeyeceği nitelikleri taşıyorsa sevgilimin dönmesi gerekirdi, çünkü düz ve basit mantığım hayatımın yeni bir evresine henüz girdiğimi söylüyordu.

Akşamüstüne doğru Selim döndü.

Suratı asık ve sinirliydi. Beni bir köşeye çekti. Kalbim duracak gibi konuşmasını ve aldığı cevabı açıklamasını bekliyordum. Haline bakınca Nur'un verdiği karşılığı tahmin etmem hiç de zor değildi. Selim'in sevgilimi ikna edemediği açıktı.

"Lanet kız!" diye homurdandı. "Düşünecekmiş."

"İkna edemedin mi?"

"Elimden geleni yaptım Murat. Yalvardım adeta. Dil döktüm, bu iş sensin olmaz, hepimiz senin dönmeni istiyoruz dedim, ama kesin bir cevap vermedi."

"Ne dedi peki?"

I

"Kararını bir kere daha gözden geçireceğini, fakat faz- | la iyimser olmamamızı söyledi."

I

Acaba ne anlama geliyordu bu?

Gerçekten düşünecek miydi, yoksa Selim'i atlatmak için ileri sürülmüş bir oyalama taktiği miydi bu?

Boşlukta kalmıştım.

Selim'i atlattığı fikri içimde yoğunluk kazanıyordu. Oağşam provaları yine erken kestim. Çalışacak gücü bulamıyordum kendimde...

***

Evime moralsiz döndüm. Bitkinlik hissediyordum. Nur kararlıydı ve dönmeyeceğini biliyordum. Olanları ve olayların gelişmesini kabullenemiyordum bir türlü; bir terslik vardı durumda. Azrail canını aldığı bir bedeni aynıyla geri getirmiş, tekrar karşıma çıkarmıştı, ama bu defa sevgilim bana ilgisizdi, hatta bundan da öte benden huylanıyor, korkuyordu.

Ne yapacağımı kestiremiyordum.

ilahi bir gücün desteğindeydim, Tanrı dualarımı kabul etmişti, fakat bundan sonra ne yapacaktım? Olayları tamamen tabii akışına mı bırakmalıydım acaba? Kader denen çizgiyi benim dışındaki bir irade çiziyorsa, buna benim müdahalem ne olabilirdi ki? En iyisi oturup beklemektir, şayet ilahi tecelli yeniden birleşmemiz yönünde çizilmişse daha aktif olmaya çalışmamın anlamı yoktu. Sitem ya da Nur önünde sonunda bana dönecek demektir. Daha sonra bu düşünce bana biraz yavan geldi. Benim de bir şeyler yapmam gerekirdi; sadece oturup beklemek, olayların gelişmesine seyirci kalmak anlamsızdı.

198

J

I

pes etmiş gibi Nur'dan uzaklaşmam yapılacak en anlamsız davranış olacağı benziyordu.

Kapının çalındığını da sanırım tam bunları aklımdan geçirirken duymuştum. Yerimden kıpırdamak istemedim, hiçbir ziyaretçi kabul edecek halde değildim, boş ver diye geçirdim içimden, gelen her kim ise çalar çalar giderdi. Sonra birden irkildim, acaba gelen Selim olabilir miydi? Nur'dan tamamıyla ümidini kesmişse, beni bir başka oyuncu için ikna etmeye gelmiş olabilirdi. Daha direnecektim tabii, ama bu ihtimali gözardı edemezdim, zira Selim'e henüz ihtiyacım vardı. Söylenerek yerimden kalktım.

Kapının zili ısrarla çalmaya devam ediyordu. Hem öyle ki parmak tuşa dayanmış ve hiç kalkmıyordu. Selim evde olduğumu herhalde yanan ışıklardan anlamış olmalıydı ki ısrarını sürdürüyordu.

"Tamam, tamam geldim," diye homurdanarak kapıya gittim.

Bu kafayla arkadaşşıma tahammül etmek çok zordu, ama şimdilik başka çarem de yoktu. Kapıyı araladım. Az kaldı küçük dilimi yutacaktım.

Karşımda Nur duruyordu...

Hiddetli bir şekilde homurdandı.

"Niye açmıyorsunuz kapıyı?"

Ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Senin... Senin olduğunu... hiç tahmin etmemiştim," diye fısıldadım.

Yüzünde hırçın bir ifade vardı. Hiç duraksamadan sordu.

"Selim Bey'i bana siz gönderdiniz, değil mi?"

Gerçeği ondan saklamanın bir yararı yoktu.

Başımı aşağı yukarı sallayarak, sorusunu onayladım.

199

"Evet."

"Oyuna dönmeyeceğimi bilmiyor muydunuz? Size kesin bir şekilde ifade etmiştim."

"Biliyordum Nur."

"O halde?"

"Her imkânı kullanmak zorundaydım. Başka çarem yoktu. Anlamıyor musun, seni seviyorum ve kaybetmek istemiyorum Nur."

Garip bir tedirginlikle yüzüme baktı sevgilim.

"Bunu tekrarlayıp durmayın, biliyorum. Ancak hâlâ çözümlenmesini istediğim birkaç nokta var kafamda. Karanlık kalmış birkaç husus. Aydınlanmazsa rahat edemeyeceğim."

"Sor hayatım," diye fısıldadım. "Ne istersen, sor."

Yaptığım sakıncalı bir yaklaşımdı. Kendimin bile doğru dürüst bilgili olmadığım bir konuyu ona nasıl açıklayabilirdim ki?

"Burada mı?" dedi. "Kapı aralığında mı? Beni içeri almayacak mısınız?"

Neden sonra yaptığım gafı anladım. Şaşkınlıktan kızcağıza içeriye geçmesini dahi teklif etmeyi akıl edememişim. Tam yol açarken birden hatırladım. Sitem'in pek çok resmini ortadan kaldırmama rağmen içerde, evin muhtelif yerlerinde hâlâ fotoğrafları mevcuttu. Eğer onları görürse, ikinci bir paniğe kapılması kaçınılmazdı. Nur henüz gerçekleri kabul etmeye hazır değildi şimdilik, bundan emindim.

Asıl paniğe kapılan şimdi bendim. Birden omuzlarından kavradım.

"Dur biraz!" dedim. "Dışarı çıkıp konuşalım. Burada olmaz."

Yine hayretle yüzüme baktı.

200

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

"Neden?"

"Dışarda konuşmamız daha uygun. Hem ben açım, bir lokantaya gider yemek yeriz."

Kaşları çatıldı sevgilimin.

"Ben aç değilim. Yemek yemek de istemiyorum. Burası konuşmak için en uygun yer."

Haklıydı.

"Pekâlâ," dedim. "Lütfen, biraz bekle."

O hâlâ hayretle yüzüme bakarken kapıyı suratına kapattım. Çok kaba bir davranıştı, ama yapacağım başka bir şey yoktu. Sitem'in resimlerini görmemeliydi. Çılgın gibi içeriye daldım. Gözüme çarpan tüm fotoğrafları inanılmaz bir hızla topluyordum. Deli gibi çırpıyordum; bir gün biri karşıma çıkıp böyle bir davranışta bulunacağımı söylese, herhalde kızgınlıktan ona küfreder, inanmazdım. Resimleri o hızlı tempo içinde toplarken içimde Sitem'e ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapılıyordum. Yanlış ve manasız bir duyguydu kuşkusuz, zira kapının önündeki zaten Sitem'en, adının Nur olması hiçbir şey ifade etmiyordu bana. Olsa olsa Sitem'den kendi resimlerini saklamak zorunda kalışımın müteessirdim.

Bir yandan da Nur'un kızıp ters yüzü gitmesinden korkuyordum. Yüzüne kapıyı kapamamı yanlış yorumlayabilirdi. Resimleri güç bela yatak odamda bir yere tıkip yıldırım hızıyla yeniden kapıya döndüm. İçimde hâlâ duvarlarda veya masa üstlerinde gözümünden kaçmış bir fotoğrafın kaldığı korkusu vardı.

Kapıyı ardına kadar açtım.

Nur bıraktığım yerde öylece duruyordu.

Gitmemişti, fakat yüzü daha da asıktı şimdi.

"Umarım sizi biçimsiz vaziyette rahatsız etmedim?" diye homurdandı.

201

Kekelemek zorunda kaldım. "Kesinlikle, Nur... Etraf biraz dağınıktı da. Anlarsın işte."

Anlamış mıydı, bilmiyorum, ama suratına kapıyı kapatıp bekletmiş olmama sinirlendiği açıkça belliydi. Son görüşmemizde ben onun yatak odasına dahi kapıyı vurmada girmenin hatasında bulunmuştum.

Sevgilimi salona aldım.

Bir yandan da hâlâ etrafta Sitem'le ilgili bir şeyin kalıp kalmadığını anlamak için çevreyi araştırıyordum. "Lütfen, otur," diye mırıldandım.

Nur kendisini kabul ettiğim salonu gözleriyle inceliyordu. Huzursuz olduğunu anlamıştım. Kendisini korkutan nedenlerin heyecanını taşıyordu hâlâ. Yüzündeki yersiz endişenin izlerinden çıkarıyordum bu sonucu. Sanki tanıdığı, gördüğü, daha önce yaşadığı bir ortamda bulacakmış gibi hissediyordu kendini.

içimi yeniden bir ümit kaplar gibi oldu. Bu iyiye delalet ederdi; belli ki içinde birtakım kuşkular taşıyor, bana sürdürdüğü sert ve katı tavırlarına rağmen, kendi geçmişi ya da benim hayatımda bıraktığı izlerin gerçekliği hususunda beyninin takıldığı sorunları henüz çözemiyordu. Beni ziyaret sebebi de bu olmalıydı.

Gösterdiğim koltuğa oturdu.

Salonumun tetkikini bitirmiş, bakışlarını bana çevirmişti şimdi. Biraz rahatladığını hissettim. Üzerindeki o ilk gerginliği atmış gibiydi. Aslında bu beklenmedik ziyarete hazırlıklı olmayan bendim. Kalbim duracak gibi atıyor, gümbürtüsü uzaktan bile duyulacak gibi geliyordu bana. Ölümünden iki yıl sonra Sitem'in evime ilk geliyordu bu. Elim ayağım kesilmiş gibiydi. Konuşmakta zorlanıyordum. Sanki soracak başka bir şey bulamamışçasına, "Nasılsın?" diye mırıldandım.

202

"Ben iyiyim. Ya siz?" dedi.

"Ben de iyiyim."

Azrail'e haksızlık yaptığımı düşünmeye başlamıştım yeniden, ilahi kader yeniden tecelli ediyordu işte, daha ne olabilirdi ki? Bundan sonrasını çözümlemek bana kalıyordu. Tüm ümitlerimin tükendiği anda onu yeniden karşımda, evimde bulmuştum, inanmaz nazarlarla süzüyordum Nur'u. Biraz değişik şekilde de olsa, tarih tekerrür ediyordu. Bunu kimsenin değiştirmeye gücü yetmeyecekti. Hatta Nur'un sürdürdüğü menfi tutumun bile. Şimdilik beni sevmese bile, önünde sonunda âşık olacak, çılgınlar gibi sevecekti beni; bu onun iradesine bağlı değildi, kaderimiz öyle yazılmıştı.

Gerçeği görüp beynimde meseleyi çözdükçe rahatlıyordum. Yapacağım tek şey sabırla beklemektir. Acele etmemeliydim. Her şey yoluna girecekti. Sabırlı olmam, sevgilime gereken müsamahayı göstermem gerekiyordu yalnızca.

Nur fazla beklemeden hemen saldırıya geçti.

"Neden peşimi bırakmıyorsunuz? Neden Selim Bey'i gönderdiniz evime? Size kararımı açıklamamış mıydım?"

"Dedim ya, başka çarem yoktu. Anlamaya çalış, lütfen."

"Asıl siz anlamaya çalışın Murat Bey. Sizi incitmek istemiyorum, ama şunu kesinlikle bilmenizi de istiyorum; size karşı en ufak bir ilgi duymuyorum."

Yalan söylüyordu.

Adım gibi emindim bundan. Bana ilgi duymasa şimdi burada ne işi vardı? Durumun garipliğini hissediyordu tabii ve onun peşinde sırf eski sevgilimi andırdığını sandığı için koşturğumu düşünüyordu. Oysa çok farklı bir durumla karşı karşıya olduğunu bilemezdi tabii.

203

!

"Önemli değil," dedim.

"Nasıl önemli değil? Sizi sevmediğimi bilmenize rağmen ısrar mı edeceksiniz?"

"Neden olmasın? Geleceğin ne göstereceği bilinir mi? Belki ilerde sen de beni sevebilirsin?"

Cevap vermeden önce dik dik yüzüme baktı.

Dudaklarının arasından sert ve kırıncı kelimelerin döküleceğini sandım, hatta bekledim de. Hazırlıklıydım. Karşılık vermeyecek, alttan alacaktım. Çözemediği muamma Nur'u saldırganlığa itiyordu. Ama o hiç beklemediğim bir şekilde yumuşacık bir sual yöneltti.

"Sizi çok mu seviyordun?"

Lacivert gözlerinin derinliklerine bakakaldım. Ne diyebilirdim ki?

"Evet," diye başımı salladım. "İnanamayacağın kadar."

"Belli oluyor. Bu aşk aklınızı başınızdan almış. Siz hastasınız."

"Haklı olabilirsin. Sana rastlayıncaya kadar gerçekten öyleydim. Ama artık değilim."

"Neden anlamak istemiyorsunuz? Ben Sitem değilim. Herhalde biraz ona benziyorum, hepsi o kadar. Vücudumuzda bazı benzerlikler olabilir, siz dahi bunu tesadüfle izah ettiniz. Ama anladığım kadarıyla siz bu benzerliği bir saplantı haline getirdiniz ve beni eski sevgiliniz olarak görmeye başladınız. Vazgeçin bundan, sağlıklı ve mantıklı bir tutum değil bu. Sonu da yok. Sizi büsbütün üzecek ve daha kötü sonuçlar verecek."

"Hayır, Nur," dedim.

"Ne demek, hayır?"

"Henüz olmasa bile ilerde sen de bana âşık olacaksın."

204

"Siz gerçekten çıldırmışsınız. Saçmalıyorsunuz. Sabit bir fikrin etkisindesiniz."

Yanına yaklaştım. O güzel gözlerinin ta derinliklerine içim titreyerek bakarken ince bir sesle fısıldadım, "Anlamıyorsun sevgilim, hiç anlamıyorsun. Artık bunu önlemek elimizde değil. Kader çok önceden çizilmiş yolunu takip ediyor. Sen ve ben her zaman birbirimizin olacağız."

Galiba bunu o kadar içtenlikle söylemişim ki inanmak istemez gibi titrediğini, sarsıldığını gördüm. Şimdi yüzüme biraz şaşkınlık, biraz ürkeklik, fakat daha ziyade takdirle bakmaya başlamıştı. Yumuşuyordu. Belki de bir türlü inanmadığı nokta, Sitem ile aralarındaki ayniyetten çok, bu devirde nasıl olur da bir erkeğin bu kadar romantik, bu denli coşkulu bir aşka, daha doğrusu kara sevdaya tutulabileceği idi. Açıklamamakla beraber bu duygudan gizli bir zevk aldığını ve kadınlık gururunun tatmin olduğunu görüyordum.

Yine de direndi.

"Ben kadere inanmam, insanlar kendi kaderlerini kendileri çizer. Siz ruhsal saplantılarınızı kadere bağlıyorsunuz. Yok öyle bir şey. Belki de Sitem dediğiniz kadına benzemiyorum bile; siz öyle görmek istiyorsunuz... Ya da, kim bilir, biraz benziyorumdur."

Yeni bir hamle yapmanın zamanı değildi.

Hafifçe gülümsemekle yetindim.

Sesinin tonu tekrar sertleşti. "Neden gülüyorsunuz?"

"Mutluluktan," dedim. "Tanrı sonunda çektiğim acılardan dolayı mükâfatlandırıyor beni. Seni karşıma çıkardı."

Bu kez itiraz etmedi. Yüzümü incelemeye devam ederken bacak bacak üstüne attı, kollarını göğsünde ka-

205

vuşturdu. Gerçekten inanması çok zordu, ama tüm davranışları, mimikleri, kızdığı zamanki hareketleri tıpkı Si-tem'di. Onun ölmüş olduğunu bilmesem, Sitem'le konuştuğuma rahatlıkla yemin edebilirdim. Bir süre daha kızgın, fakat alaycı bir edayla yüzüme bakmaya devam etti.

"Buraya niçin geldiğimi sormayacak mısınız?" dedi.

"Sormam önemli mi? Önemli olan gelmendi ve sen de geldin."

"Ama gideceğim."

"Olabilir, ama yine geleceksin. Mühim olan da bu. Beni asla terk edemeyeceksin."

"Çok komik. Nasıl bu kadar emin konuştuğunuza şaşıyorum."

"Çünkü geleceği görebiliyorum."

"Hiç kendinden bu kadar emin konuşan birine rastlamamıştım. Siz kâhin misiniz?"

"Değilim tabii. Ama Tanrı'nın imtiyazlı bir kuluyum."

Birden hiç beklemediğim bir şekilde içtenlikle gülmeye başladı Nur. Bu gülüş tarzını da

Sitem'den çok iyi bilirdim; sıkıcı bir münakaşanın veya uzunca bir küskünlüğün ardından gelen ilk pes ediş tebessümleri, ilk pas verişler, benden de yelkenleri indirmem için verilmiş ilk tavizler. Şimdi karşılık bekleyecekti.

İstedigini yaptım, ben de gülümsedim ona. Sıcak ve sevgi dolu..

Sanki hâlâ emin değilmiş gibi dudaklarını büzüp, şımarık ve çocuksu bir eda ile sordu.

"Hakikaten beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

"Ama..." deyip kısa bir an düşünür gibi yaptı. Sonra dudaklarını biraz daha büzüp devam etti. "Diyelim ki es-

206

ki sevgiline fizik yapı olarak çok benziyorum, kabul. Buna itirazım yok. Fakat aşk denen şey sadece bedene duyulan bir arzu değildir, insan öncelikle karşısındakinin ruhunu, kişiliğini, karakterini, davranış özelliklerini takdir eder, hayranlık duyar ve aşk denen kavram böyle gelişir. Oysa sen beni daha henüz tanımıyorsun. Bakalım, Sitem de bulduğun özellikleri bende de bulabilecek misin? Ya ben ondan çok farklıysam, çok daha değişik ruh ve mizaç özellikleri taşıyorsam, o zaman ne olacak?"

Nur bu soruyu sormakta haklıydı.

Gerçekten de onu yeterince tanımıyordum henüz. Aklımdan geçen en doğru yanıtı vermek zorundaydım.

"Mümkündür," dedim. "Ondan farklı bir yapıda olabilirsin. Ama ikiniz de dünyada gördüğüm en güzel kadınlarsınız. İnsan böyle şansa her zaman sahip olamaz. En azından elime geçen bu fırsatı sonuna kadar kullanmalı ve seni daha yakından tanımaya çalışmalıyım. Bana bu şans vermelisin." ;

Yeniden düşünmeye başladı bir süre. Sanki beni sınamak ister gibiydi.

"Ya aradıklarını bulamazsan bende, o zaman ne olacak?"

!

"O takdirde beni terk edersin."

Şaşırmış gibi yüzüme baktı yeniden.

"Bu kadar basit mi? Ya o süreç içinde ben sana âşık olursam?"

"Bunları düşünme şimdi," dedim.

"Ne demek düşünme?"

"Çok basit. Çünkü biz birbirimiz için yaratılmış insanlarız. Birbirimizi sevmememiz asla söz konusu olamaz."

"Hayret! Ne kadar emin konuşuyorsun."

"Biliyorum da ondan."

207

Gülümsemesine rağmen başını iki yana olumsuzca salladı.

"Hiç düşünmediğin önemli bir nokta var ama," diye söylendi.

"Nedir o?"

"Benim ölmüş bir kadının gölgesi altında yaşayamayacağım. Bunu nasıl kabullenebilirim? Bana her sarılışında, her öpüp koklayışında sanki beni değil de, hep eski sevgilini seviyormuş gibi bir hisse kapılacağımı hiç düşünmüyor musun?"

Cevap veremedim.

Başımı önüme eğmek zorunda kaldım. Çok doğrudu, benim için Nur değil sadece Sitem vardı. Şimdi bile karşımda oturan kadını Sitem olarak kabulleniyordum.

"Bak, cevap veremiyorsun," dedi.

Durum yeniden nazikleşiyordu.

Onu bir şekilde ikna etmeliydim. O an ihtiyacım olan tek şey sabır ve metanetti. Çok dikkatli olmalı mantığımı kullanmalıydim. Fakat aklımdan mantık kelimesi geçerken elimde olmadan yüzüm buruştu. Tüm başıma gelenlerin mantıklı bir açıklaması olabilir miydi? En başından beri havsalaya sığmayacak olaylar yumağının ta ortasın-daydım. Kelimeler ağzımdan hiç de ikna edici bir şekilde dökülmedi. Gayeme ulaşmak için yalan söylemek zorundaydım.

"Sevgilim," diye fısıldadım. "Önemli olan sevmem değil mi?"

"Hangimizi? Sitem'i mi, beni mi?"

"Anlamaya çalış hayatım. Sitem öldü..."

"Ama o hâlâ senin beyninde yaşıyor ve benzerliğimizden dolayı sen beni onun yerine koymaya çalışıyorsun. Bu, gün gibi aşikâr. Ne desen inandıramazsın beni aksine."

208

"Yanılıyorsun. Ben şu an karşımda oturan diri, capcanlı, güzel kadını seviyorum. Sitem yok artık. Bu gerçeği çoktan kabul ettim. Duygularımı sana kanıtlamam için bir fırsat ver. Her şey sana bağlı."

Onu ikna edemediğimi, inandıramadığımı görüyordum. Nefis lacivert gözleri hâlâ kuşku

doluydu.

"Buakşam niçin buraya geldiğimi hâlâ sormayacak mısın?" dedi.

Sormama gerek yoktu tabii; biliyordum. Müşterek kaderimiz onu itiyor, benden uzaklaşmasını engelliyordu. Zaten tek avantajım da buydu. Kader çizilmişti bir kere, tıpkı benim gibi o da kaderimize boyun eğmeye mahkûmdu. İstese de, istemese de geleceğimiz müşterek yazılmıştı. Bozuntuya vermedim.

"Söyle bakalım," dedim. "Neden geldin?"

Yerinden kalktı.

Sakin fakat kararsız adımlarla salonda ileri geri yürümeye başladı. Ona istediği soruyu sormuştum, ama rahatlayıp aklını kurcalayan şeyi açıklayamıyordu bir türlü.

Nihayet salonu arşınlamayı bırakıp önümde durdu.

"Evimde fenalaştığın günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Ya kendini kaybetmeden önce ağzından dökülen son cümleleri?"

irkildim. O sırada beklemediğim bir nöbete kapıldığımı biliyordum, ama neler söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, kesinlikle anımsamıyordum. Bir hezeyan, bunalım anıydı o, saçmalamış, olmayacak itici şeyler ağzımdan kaçmış olabilirdi.

"Korkarım hatırlamıyorum," dedim.

Doğum Günü: 15 Aralık — F.14

209

"Ama ben hiç unutmadım. Hepsi beynimde. Kelimesi kelimesine.."

Yeni ve tatsız bir çıkışa hazırlıklı olmalıydım.

"Ne dedim?"

Yüzüme baktı ürkererek. Beti benzi hafifçe sararmıştı.

"Aynen şöyle. Neredesin? Gözük bana. Seninle konuşmalıyız. Neden verdiğin sözü tutmadın? Bana bir açıkla-ma yapmak zorundasın. Hangi cehennemdeysen çık artık ortaya. Şimdi söyle bakalım, bu tarzler, bu yakınmalar Sitem'e miydi?"

Kızarıverdim birden.

Yutkunmak zorunda kaldım. Nöbete girmeden tam önce kızgınlığımdan Azrail'e çıkışmamı anımsamıştım. Yanılmıyorsam az sonra da kendimden geçmiş ve yere yığılmıştım.

O cümlelerin muhatabının kim olduğunu asla sevgilime söyleyemezdim, Nur, Azrail'le aramdaki anlaşmayı öğrenirse mutlaka bana tam bir kaçık gözüyle bakardı. Son derece tehlikeli olurdu bu. Durumu inkâr etmek zorundaydım.

"Tam olarak iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var. Sana daha önce de anlattığım gibi çok zor iki yıl geçirdim. Sinirlerim tam anlamıyla laçka oldu."

"Yani o an hitap ettiğin kişi eski sevgilindi, öyle mi? Bilmek istiyorum."

"Evet," dedim. "Bir buhran anı, bir kriz, kontrolsüz olduğum bir devre. Anlamaya çalış lütfen. Duygularıma yenik düştüğüm bir an. Hastalığının tezahürü."

Garip garip yüzüme baktı.

"Ama bu garip bir şikâyet," dedi.

"Neden?"

"Ağzından o sıra çıkan kelimeleri çok düşündüm. Bu-

210

|

nu hastalığına, geçirdiğin şoka, eski sevgiline çok benzeyen bir kıza rastlayınca uğradığın şaşkınlığa bağlamak istedim ama..."

"Evet, doğru. Aması ne?"

"Kullandığın kelimelerde hep bir şikâyet havası vardı. Eski sevgilini sözünü tutmamakla suçluyordun; Sitem sana nasıl bir söz vermişti, bana söyler misin? Ondan nasıl bir açıklama bekliyordun?"

Yine zor durumda kalmıştım.

Nur'un bu kadar ufak ayrıntıları, bir nöbet sırasında ağzımdan dökülen kelimeleri zihninde tutacağını düşünememiştim. Hemen bir şeyler bulamazsam durumun daha da kötüye gideceğini tahmin etmek zor değildi.

Yorgun beynim yine de kötü çalışmıyordu. Gülümsemeyi başardım.

"Bu bir oyundu, iki sevgilinin birbirlerine verdikleri bir söz, anlaşma, bir vaat."

"Ne anlaşması?"

"Hayat gibi ölümü *e birlikte ve aynı anda paylaşmak dileği."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Çok basit," dedim. "Sitem beni öyle severdi ki hep ölüme de birlikte gideceğimize inanırdı. Bir trafik kazasında karşılaşmıştık. Sana anlattım."

"Evet?"

"Gariptir, ama sonumuzun da hep öyle bir kaza ile noktalanacağına inanırdı."

Nedense bu yalana inanmış gibi başını salladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bir anlamda o verdiği sözü tutmuş."

"Ama o kazada ben yanında değildim ve hâlâ yaşıyorum."

211

Sustu bir süre hayallere daldı.

Rahatlamış, yaptığım açıklamaya inanmış bir hali vardı. Ona daha fazla yalan söylemek istemiyordum, ama şimdilik elimden daha fazlası gelmiyordu.

Sessizliği uzun sürdü.

Beklemekte, bu boşluğu sessizliği bozmamakta yarar vardı.

Zihnini toparlamasını, beyninde henüz açıklığa kavuşmayan hususları yeniden imbikten geçirmesinde fayda umuyordum. Önünde sonunda ikimiz için de en hayırlı yolu bulacağına inancım tamdı.

"O kazada, sevgilinin yanında bulunmadığına şimdi seviniyor musun?" diye sordu.

Bu defa ona yalan söylemek zorunda kalmadım.

"Evet," diye mırıldandım. "Yaşamak güzel şey. Sonuçları ne olursa olsun. İki sene hep ölmeyi, hatta intihar etmeyi bile düşündüm, ama bu cesareti gösterecek irade gücünü kendimde bulamadım."

"Ya şimdi?"

"Anlamıyor musun? Sen bana Tanrı'nın bir armağanısın. Benim için yeniden hayata dönüşün. Sitem'e az çok benzediğini kabul ediyorum, ama sen farklı bir kişilik, farklı bir kadınsın ve seni tanıdıkça daha çok seveceğime de inanıyorum."

"Bundan emin misin? Beni olduğum gibi, yani Sitem olarak değil de hayatına girmiş yepyeni bir sevgili olarak kabulleneceğine samimiyetle inanıyor musun?"

Bu soru galiba bütün meselemi çözmeye yetecekti.

"Sen benim yeni ışığım, yol göstericim, hayatımın nuru olacaksın sevgilim," diye fısıldadım mutluluk içinde.

Kollarımı açtım ve iki yıl sonra Sitem'i ilk defa kucaklamak için ilerledim.

212

I Benden kaçmadı, ama bana sarılmadı da. Sadece kucaklamama izin verdi.

Mutluluktan uçuyordum. Azrail'in de boşuna günahını almıştım; o sözünü tutmuş, beynimin bir insan olarak kavrayamayacağı tabiatüstü bir olayı gerçekleştirmiş ve sevgilimi yeniden bana armağan etmişti.

Sıcacıktı Nur'un bedeni.

Kollarımın arasında bana asırlar gibi uzak gelen eski nazlarımı yaşıtıyordu şimdi. Vücudunu kendime çekmiş, huzur ve mutluluk içinde şefkatle saçlarını okşuyordum. Dudaklarım iki senedir bu saçlara değmemişti.

Saçlarını öpüyordum.

Şehvetten uzak, saf ve duru bir sevginin ruhumdaki yeniden uyanışıydı bu.

Ta ki Nur'un kulağımdaki mırıltısını işitinceye kadar.

"Acele etme," dedi. "Henüz karar vermedim. Ama ilişkimizi yeniden düşüneceğim."

Önemi yoktu.

Bu yeni yaşamımdaki ikinci adımdı ve zafere adım adım yaklaşıyordum.

Sevgilim dilediği kadar düşünebilirdi. Ben sonuçtan emindim...

V

213

Gitme... Gitme, ne olur," diye yalvardım Nur'a...

Salonun çıkışında, kararsız, hüznü gözlerle yalvarışım karşısında ne şekilde davranacağını tayine çalışıyordu. Sesimdeki yakarışın, buruk hüznün, çaresizliğin tonunu tüm kalbiyle hissetmişti. Tiyatro provalarından tanıdığı o otoriter, sert ve haşin adam gitmiş, yerine duygusallığın bütün yükünü kalbinde taşıyan, biçare, umutsuzluğun ıstırapı altında ezilen hasta bir adam çıkıver-mişti ortaya.

Mütereddit bakışları hâlâ yüzümde dolaşıyordu.

Karar vermekte zorlandığını hissediyordum.

"Olmaz," dedi sonunda. "Gitmeliyim..."

"Neden?" diye inledim.

"Kararımı vermeden burada kalamam. Bu ikimiz için de en hayırlısı."

Ne demek istediğini, aklından ne geçirdiğini çok iyi anlamıştım.

"Söz veriyorum," dedim. "Kararını verinceye kadar sana yaklaşmayacağım. Rahat olabilirsin. Elimi bile sürmeyeceğim."

Yeniden düşünür gibi yaptı. İçinden kalmak istiyor, fakat mantığı, sağduyusu kesin karar verinceye kadar gitmesini söylüyordu, iki adımda yanına ulaştım, ellerini avuçlarımdan içine aldım.

"Yalvarıyorum sana. Benden bu lütfü esirgeme. Sana çok muhtacım."

Farkına varmadan dizlerim bükülmüş, önüne çökmüştüm. Teslimiyetimden etkilenmişti, sesini çıkarmadan

214

Öylece sessizce duruyordu. Nihayet usulca saçlarımı okşamaya başladı. Konuştuğunda sesi titriyordu.

"Korkuyorum," diye mırıldandı. "Yanlış bir iş yapmaktan, dönüşü olmayan bir hata işlemekten çekiniyorum. geni zorladığınızın farkında mısınız?"

"Biliyorum sevgilim," dedim. "Ama müsterih ol. Sana hiçbir kötülüğüm dokunamaz."

"Emin değilim. Bu, ateşle barutun bir arada olması gibi bir şey. Seni anlamaya çalışıyorum, hak da veriyorum, ama iki yıllık özlemini nasıl bastıracağını? Karşında beni gördüğün sürece duygularını frenleyemeyebilirsin. Ben buna henüz hazır değilim."

"Unutma, sana söz verdim, istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"Söz, değil mi?"

"Şeref sözü," dedim.

Ellerini avuçlarımdan kurtardı. "Pekâlâ," dedi.

Aslında çok zor bir söz verdiğimin farkındaydım tabii. Bütün bir geceyi birlikte, geçirecektik. Baş başa, yan yana. İlerleyen saatlerin ne getireceğini bilemezdim. Benim için cidden zor bir sınav olacaktı. İki uzun senedir umutsuz bir özlem içinde olduğum sevgilim şu an karşımda bütün haşmeti ve canlılığıyla duruyordu ve ben ona dokunmayacağıma dair şeref sözü vermiştim.

Yine de mutluluktan uçuyordum. Kesin emin olduğum husus yeni bir başlangıcın, yeni bir beraberliğin bugece başladığıydı. Onun da ruhunda fırtınalar estiğinden emindim. Son karşılaşmamızda söylediği seni sevmiyorum lafı palavraydı; sırf kendini benden uzak tutmak için sıkılmış bir yalan. O da beni seviyordu, tıpkı Sitem gibi. Kabullenemediği tek şey kendini eski bir sevgili olarak görmesiydi.

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Nur geri döndü, kalktığı kanepeye doğru ilerledi. Sırtından kabanını çıkarmadığını daha yeni fark ediyordum.

"Lütfen, soyun," dedim.

Birden gözleri irileşerek yüzüme baktı.

Kullandığım yanlış kelimeyi anlayarak kızardım.

"Yani kabanını çıkar demek istemiştin. Burası yeterince sıcak."

O da elinde olmayarak gülümsedi. Zarif bir hareketle kabanını çıkarıp kanepenin yanına bıraktı. Sakinleşmek, heyecanımı bastırmak için kabanı alıp girişteki portmantoya asmak için götürdüm. Döndüğümde Nur oturmuş bacak bacak üstüne atmıştı. Benden daha rahat ve sakin olduğu su götürmez bir gerçektir. Asıl titreyen, ne yapacağını bilemez halde olan bendim. Hiç ummadığım bir anda sevgilime kavuşmanın tesirini üzerimden atamıyordum. Büyük hüznler gibi beklenmeyen sevinçler de insanı şaşkına çeviriyordu.

Bir süre hayranlıkla seyre başladım onu.

Nutkum tutulmuş gibiydi. Rahat konuşan biri olmama rağmen konu bulmakta zorluk çekiyor, konuşmayı hangi mecrada sürüklemem gerektiğine dair karar veremiyordum. Bir sıkıntım da ister istemez mukayeseler yapmaya daha şimdiden başlamış olmamdı. Nur yalnızca Sitem'in mutlak fiziki özelliklerini taşımakla kalmıyor, oturuşu, davranışları, sesinin tonu da aynı benzerliği gösteriyordu. Konuşmak için konu bulmakta zorlandığımı görünce elimde olmadan sordum.

"Aç mısın? Herhalde yemek yememişsindir," dedim. "Yemedim, ama hiç aç değilim."
"İstersen çıkıp bir şeyler yiyebiliriz." "Dışarda mı?"

Bu sorusuna nedense hiç şaşırmamıştım. Sitem de öyleydi, dışarda yemek yemekten evde baş başa kalıp yemeyi her zaman tercih ederdi.

Gülümsedim yeniden.

"İstersen burada da karnını doyuracak bir şeyler hazırlayabilirim sana."

"Acıkırsam burada yemeyi tercih ederim. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Nasıl istersen."

O da dikkatle beni inceliyordu. Lacivert gözlerini yüzüme dikmiş, her jestimden her mimiğimden bir anlam çıkarmak gayreti içindeydi. Hiç beklemediğim bir soru yöneltti birden.

"En çok hangi yemeği severdi?"

Anlamamış gibi davranmayı yeğledim.

"Ben mi? "

"Hayır o... Sitem?"

Bilmek, öğrenmek, rakibesinin özelliklerini tanımak istiyordu.

"Karnabahar graten'ye domatesli pilav," dedim.

Yüzünü ekşitti.

"Ben ikisini de sevmem," dedi.

Hiç şaşırmamıştım. Çünkü ona yalan söylemiş, Sitem'in gerçekten çok sevdiği yemeklerin adını vermekten kaçınmıştım.

"Ya sen? En çok hangi yemeği seversin?"

"Yalnızca bir kez yediğim mayonezli levreğin tadı hâlâ damağımda. Ama en çok neyi sevdiğimi söylersem sakın gülmeyeceksiniz, tamam mı?"

"Gülmem tabii. Niye güleyim ki? Yemek zevki tartışılmaz."

"Yine de kırk yıl düşünseniz aklınıza gelmeyecek bir şey."

217

1

Neyi çok sevdiğini biliyordum tabii.

Bilmiyor da öğrenmek istiyormuş gibi gözlerinin içine baktım.

Börölce diyecekti muhtemelen. Sitem bayılırdı börölceye.

Nur kıkırdar gibi fısıldadı.

"Börölceye bayılırım. Her öğün verseler yemekten bıkmam."

Şaşırmış gibi, "Yok canım!" dedim. "Gerçekten de hiç aklıma gelmezdi."

Merakla beni inceledi.

"Sitem sever miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. İki sene süren beraberliğimiz sırasında hiç börölce yediğimizi

hatırlamıyorum, burada pişmezdi..."

Keyfi yerine gelmiş gibiydi. En azından eski sevgilimle arasında bir damak zevki farkını yakalamış olmanın rahatlığını yaşıyordu sanki. Oysa ne zaman bir balık restoranına gitsek Sitem'in ilk siparişi mayonezli levrek olurdu. Tabii bunu ona söylemeyecektim.

Bir iki saniye bakışları yine gözlerime odaklandı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Rahatlamam için onunla tüm benzerliklerimi ortaya çıkarmam lazım. Mesela nelerden hoşlanırdı, giyim tarzı neydi, özel zevkleri filan gibi."

Sevinçli olduğum muhakkaktı, inanılmaz düşüm gerçekleşiyordu; Nur yalnız cismani benzerliğiyle değil, ruh ve zevkleriyle de yavaş yavaş Sitem'e olan benzerliğini ortaya koymaya başlamıştı. Ne var ki ilk defa tuhaf bir ezikliğin içimi kapladığını sezinler gibi oldum. Nur'da henüz açıklayamadığım bir fark, sanki bir eksiklik, bir yavanlık var gibiydi.

218

ilk aklıma gelen sosyal kültür farkı oldu. Sitem varlıklı bir ailenin, iyi eğitim görmüş, yol yordam bilen, kendini yetiştirmiş, belli prensipleri olan ve ne istediğini bilen bir kızydı. Nur ona kıyasen çok farklı bir ortamda gelişmiş, daha basit, daha sıradan, daha az tahsilli biriydi, ilk gözlemlediğim fark bu olmuştu. Hiç şüphesiz duyduğum aşırı heyecandan bazı ayrılıkları ilk izlenimde de tespitim olanaksızdı. Emindim ki beraberliğimiz sürdüğü müddetçe daha başka farklılıklar da bulucaktım. Ama hiç önemli değildi benim için. Nasıl olsa kendi potamda, gözüme batan yanlarını zaman içinde değiştirir ve ona istediğim kalıbı verebilirdim. Ben o güçte bir erkektim. Sitem'in bile bazı sıvriliklerini tespit etmiş ve onu istediğim şekilde yönlendirmiştim. Benim için aslolan vücut ve ruh ayniyetini taşımalarıydı.

Onu kırmadan konuyu geçiştirmek istedim.

"Seni anlıyorum Nur," diye mırıldandım. "Ama bu hiç önemli değil. Sizi aynı insan olarak görmüyorum. Sadece aranızda bir benzerlik, nepsi o kadar. Huyunuzun suyu-nuzun da benzemesi zaten mümkün değil. Tabiat kanunlarına aykırı bu."

Yine inanmaz gibi yüzüme baktı.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki söylemiyorum."

Oysa söylüyordum, ama çaresizdim. Ona tüm gerçekleri anlatmamın yararı yoktu.

Yalan söylediğimi hissetmiş gibi yerinde kıpırdandı.

"Boğaz'daki yemekte anlattıklarından hatırladığım kadarıyla zengin bir ailenin kızydı değil mi? Babasının ünlü bir doktor olduğunu söylemiştin."

"Doğru."

"Şımarık mıydı?"

"Pek sayılmaz."

"Ama tek evlat olduğunu söylemiştin."

"O da doğru," dedim.

Burnunu küçümser gibi bükerek benimle aynı kanıda olmadığını belirten bir işaret yaptı.
"Genellikle zengin ailenin tek evlatları şımarık olurlar."

"Senin başka kardeşin var mı?"

"Benim de yok."

"Ama sen hiç de şımarık biri değilsin."

Bu defa omuzlarını silkti.

"Ben zengin bir ailenin kızı değilim ki," dedi. Sanki şımarıklığın tek şartı zenginlikmiş gibi. Halbuki Nur bu konuda da haklıydı. Sitem'in babası hele karısının vakitsiz ölümünden sonra kızının üstüne büsbütün düşmüş ve onu oldukça şımartmıştı.

"Nelerden hoşlanırdı?"

"Yapma Nur!" diye itiraz edecek oldum. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki, neden hep ölmüş bir sevgiliden bahsedip duruyorsun? Benim için sen ve senin özelliklerin önemli. Artık Sitem konusunu kapatalım." Bir an düşündü, sonra "Hayır," dedi. "Neden?"

"Çünkü senin yeni sevgilin olacaksam onun hakkındaki her şeyi bilmeliyim."

Muhalefetime rağmen öyle kararlı görünüyordu ki, susmak zorunda kaldım. Hır çıkarmaya gelmezdi. Onu yeniden gücendirmemek, beni terk etmesini önlemek zorundaydım. Güç bela elde ettiğim sevgilimin yapacağım kaprislerle tekrar elimden kaçmasına izin veremezdim. Üstelik her ikisinin de ne kadar inatçı olduğunu çok iyi biliyordum.

Sessiz kalışımı bir tür kabullenme olarak algıladı. Bu

arada artık bana siz diye hitap etmekten de vazgeçmişti. Aramızdaki duvarları yıkıyor, gittikçe yaklaşıyordu. Yüzüme hafif mütebessim ve alaycı bir şekilde baktığını fark ettim.

"Söyle bakalım," dedi. "Şeyde de iyi miydi?"

"Neyde?" diye sordum.

Neyi kastettiğini anlamıştım, ama anlamaz görünmeyi tercih etmiştim.

"Anlaşana canım... Yatakta yani?"

"Evet, uyumlu bir çifttik."

"Hepsi o kadar mı?"

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

Kısa bir an durakladı. Bu defa hafifçe utanarak sordu.

"Ateşli miydi?"

"Fazlasıyla..."

"Yaa!"

"Onun en fazla gözlerini ve dudaklarını mı beğenirdin?"

Başımı sallayarak sorasını onayladım.

"Başka?"

"Ayaklarını."

"Ayaklarını mı?"

"Evet. Ayakları çok güzel ve her dem bakımlıydı. Ayaklarından çok tahrik olurdum."

"Yoksa ayak fetişisti misin?"

"Fetişist denecek kadar şiddetli bir tutku mu bilmem, ama güzel ve bakımlı ayaklar beni her zaman tahrik etmiştir."

Yüzü hafifçe gölgelenir gibi oldu. Sonra sanki bir düş kırıklığına uğramış gibi hafifçe mırıldandı.

"Benim ayaklarım pek bakımlı değildir. Ayrıca biraz büyüktür de."

221

"Ama boyun da uzun."

"Otuz dokuz hatta bazı pabuçlarda kırk numara giye. rim."

Omuzlarımı silktim.

"Bu kadının boyuyla ilgili bir sorun," dedim. "Benim ayaklarımı da merak ediyor musun? Görmek ister misin?"

Bu defa cevabım hazırды, hiç duraksamadan karşılık verdim. "Hayır."

Biraz şaşırarak beni süzdü.

"Neden? Merak etmiyor musun? Madem fetişizme varan bir tutkun var, yeni sevgilinin ayaklarını görmek istemez misin?"

isterdim tabii. Ama karşıma çıkacak ayakların en azından Sitem'inkiler kadar güzel olacağından hiç kuşum yoktu. Tanrı bana onun bir kopyasını göndermişti; yüzü, gözü, vücudundaki alametleri nasıl aynıysa, herhalde ayakları da aynı olacaktı. Ben savunmamı başka bir açıdan yaptım.

"Şimdi görmek istemiyorum," dedim. "Neden ama?"

"Anla lütfen... Bugece sana dokunmayacağıma dair söz verdim. Bu sözümü yerine getirmek isterim, iki senedir bir kadın eline bile dokunmadım. Ayakların beni tahrik edebilir."

Uzun uzun yüzüme baktı.

"Haklı olabilirsin," dedi sonra. "Görmemen daha iyi. Zaten pek bakımlı da değiller." Kısa bir sessizlik oldu aramızda. Sitem konusunu kapatacağını sandım artık. Lakin o yine hücumu geçti.

222

"Beni de Sitem kadar arzuluyor musun?"

"Daha da fazla," dedim.

Şuh bir kahkaha attı.

"Sana inanmıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum... içimde öyle bir his var işte..."

"Tamam, o zaman şu Sitem konusunu kapatalım artık. Konuşacak bir yığın şey var."

"Pekâlâ, ama şimdilik," dedi. "ilerde yine bu konuya sık sık dönmek zorundayız."

"Anlaştık," dedim.

Ne de olsa Nur da her kadın gibi mütecessis ve güzelliğinin etkisini kendisini seven erkek üzerinde tartmak, ölçüp biçmek isteyen bir dişiydi. Az önceki konuyu unutmamış gibi aniden ayağından pabuçlarını çıkarıp bacaklarını toplayarak kanepenin üzerine aldı. Ten rengi bir çorap giymişti ve ayakları rahatlıkla seçiliyordu.

"Oh, çok yorulmuşum. Böyle rahat bir şekilde oturmamda mahzur yok, deijil mi?"

Numara yapıyordu, taktikti bu oturuş. Asıl niyeti, çorabın içinde de olsa ayaklarını bana

göstermekti. Nitekim elimde olmadan bakışlarım ayaklarına kaydı. Gerçekten de Sitem'in her zaman ayak tırnaklarında görmeye alıştığım kırmızı ojeler yoktu. Hatta tırnaklarına oje bile sürmemişti. Ama ayakları tabii Sitem'inkiler kadar güzeldi. Daha doğrusu aynı ayaklardı. Bir sürprizle karşılaşmayacağımı biliyordum.

Gözlerimi ayaklarından alamadığımı görünce içtenlikle mırıldandı.

"Sen de bakma ayaklarıma... Gözlerini yüzüme çevir."

Fettandı... Evet Nur, Sitem'e karşı daha fattan, daha

oynak, daha cüretkâr, daha atak ve daha aktifti, ister is-

223

temez Sitem'le ilk yaklaşımlarımızı, ilk sevişmelerimizi anımsadım. O çok daha durgun ve pasifti. Elimde şekillenmiş, seviştikçe cesareti artmış, ama hiçbir zaman tahrik edici davranışlarda bulunmamıştı. Bu bir yaradılış sorunu olmalıydı, ama esaslı bir gözlemdi vardığım netice. Sanki Tanrı dualarımı kabul etmiş gibi bu defa aynı tornadan çıkardığı kadını daha gelişmiş ve bir erkeğin ruhunu daha rahat fethedecek özelliklerle donatmıştı.

Mutlu bir şekilde gülümsemekten kendimi alamadım.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Nur.

"Çok zekisin, bunu anlamam lazım," dedim.

O da etli dudaklarını çocuk gibi büzerek mırıldandı.

"Fazla cüretkâr mı davrandım?"

"Sanırım öyle. Yoksa beni sınava mı tabi tutuyorsun?"

"Yok canım, sadece rahat etmek için böyle oturdum. Rahatsız oluyorsan ayakkabılarımı giyebilirim."

Yerinde doğruldu, kanepenin üzerindeki bacaklarını ağır ağır yere indirdi, sanki halının üzerindeki pabuçlarını bakmadan ayağına geçirecekmiş gibi dolaştırdı ve yavaş yavaş ayağına geçirdi.

"Tamam. Rahat et şimdi.."

Hiç sesimi çıkarmamış, giymemesini de söylememiştim.

Üzerimde yarattığı etkiden memnundu. Gözleri ışıldıyordu.

"Oldu mu?" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ter basmıştı bütün bedenimi. Garip bir tedirginlik hissediyor, bunalır gibi oluyordum; bu değişikliğin kesinlikle yeni bir nöbet işareti olmadığından emindim. Mutlu, neşeli, sevinçli olmalıydım; sevgilime kavuşmuş, üstelik yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladığını, hatta biraz s-

224

telesem yarım kalmış hayatımıza daha bu geceden devam edeceğimizi anlamıştım.

Nur tüm itirazlarına, karar vermek için süre istemesine rağmen yeniden vuslata bile hazırdı. Sitem'i biraz tanıyorsam, böyle düşünmekte de haklıydım.

Ama şimdi içimi anlamadığım bir huzursuzluk kaplamıştı.

Ya da adlandıramadığım bir korku...

Ama ne huzursuz olmam ne de korkmam için bir sebep göremiyordum. Her şey rayında gidiyor gibi görünüyordu bana.

Canım bir kadeh içki içmek istedi. Belki gerilen sinirlerime iyi gelirdi. Yerimden kalktım, "içki ister misin?" diye sordum.

Sitem'in alkolle başı pek hoş değildi. Nadiren yemeklerde, bir kadeh içki içerdi. Nur'un da teklifimi reddedeceğini sanmıştım. Hiç beklemediğim bir şekilde, "Ne içeceksin?" diye sordu.

"Viski," dedim. ,İ

Sitem viskiden nefret ederdi. Fazla sert ve erkek ikisi olarak kabul ederdi.

"Olabilir," dedi Nur. "Yalnız suyu bol olsun."

şaşırdım, ama belli etmemeye çalıştım. Belki de sırf bana eşlik etmek için zoraki kabullenmiş olabilirdi. Zaman zaman böyle davranışlara Sitem'de de rastlardım.

içkileri hazırlayıp salona döndüğümde Nur'u duvardaki yağlıboya tablolarımı incelerken buldum. Zarif en-damıyla, sırtındaki eski ve biraz pırtıl giysilerine rağmen bir biblo gibi salonumu süslüyordu.

"Resme meraklı mısın?" diye sordu.

"Eh, biraz," dedim.

"Sen de yapar mısın?"

Doğum Günü: 15 Aralık — F.15

225

"Yok canım, nerde... Onlar sadece beğenip aldığım birkaç resim."

"Ama Sitem yapardı, değil mi?"

"Hayır. Onu da nereden çıkardın?"

Bir süre cevap vermeden resimleri tetkike devam etti.

"Onun da meraklı olduğunu düşünmüştüm. Bir zamanlar ben yapardım da."

Bu farkı yadırgamıştım. İki senelik beraberliğimiz sırasında Sitem'in duvarlarda asılı tabloları doğru dürüst incelediğini dahi hatırlamıyordum. Resme ilgisizdi.

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"Ne o? Şaşırmış görünüyorsun."

"Niye şaşırayım? Yetenekli isen çok güzel bir uğraş."

"Doğru," dedi. "iki yıl kadar da ressam Tahir Manyas-lı'dan ders aldım."

"Yaa... Halen devam ediyor musun resim yapmaya?"

"Hayır. Bıraktım."

"Neden?"

"Bilmiyorum... Soğudum galiba. Ayrıca pek yetenekli de sayılmazdım."

"Ama iki yıl ders almışsın. Az zaman sayılmaz. Hoca herhalde sende bir yetenek gördü ki onca zaman derslerini sürdürmüş."

Nur bana bakmadan homurdandı.

"Zaten resimden de onun yüzünden soğudum ya," dedi.

"Anlamadım? Niye?"

"Niye olacak, adam bir zaman sonra bana askıntı olmaya başladı. Yaşlı haline bakmadan. Utanmazın tekiydi. Neredeyse dedem olacak yaşıydı."

Yalan söylediğini anlamıştım. Aklınca beni yine teste tabi tutuyordu. Reaksiyonumu ölçmek, kıskanıp kıskan-

226

mayacağımı anlamak istiyordu. Ona kendi silahıyla saldırdım.

"Hiç şaşmadım," dedim. "O kadar güzelsin ki sana âşık olması çok doğaldır."

"Şaka mı yapıyorsun? Adam benden otuz yaş büyüktü," diye söylendi.

"Hiç fark etmez. Ben de Sitem'e âşık olduğum da ondan on yaş büyüttüm."

Dudaklarını küçümser gibi büzdü.

"On yaşın su kaldırır bir yanı var, ama otuz yaşın hiç yok."

"Aşk bu... Gönül ferman dinlemez, yaşa da bakmaz. Belki de adamcağıza ahir ömründe isabet etmiş bir piyangoydun."

"Boş versene, ondan tiksindiririm hep."

"Her neyse," dedim. "Tablolarım sana onu hatırlattı-sa üzgünüm."

Birden başını benden yana çevirip gülümsedi.

"Bana onu tablolar hatırlatmadı," dedi.

"Ya ne hatırlattı?"

"Kadın ayağına olan düşkünlüğün, şu fetişizmin."

"Yaa.." diye mırıldandım.

Uyduruyordu tabii. «Eminim ki ne Nur'un resme yeteneği vardı ne de ortada onun ayaklarına hayran bir resim hocası...

"En büyük zevki ayaklarımın resimlerini yapmaktı. Saatlerce dersi bırakıp ona modellik ederdim. O da benden ders ücreti almazdı. Yarım saat bir şeyler öğretir, sonra hadi bana modellik et derdi. Kara kalem, suluboya, yağlıboya ayaklarımın resimlerini yapıp dururdu. Sonra daha da ileri gitmeye başladı."

istifimi bozmadım.

227

Konuşması, hayali kurgular yaratması, işlek bir zekâ ile kıskanmam için senaryolar hazırlaması hoşuma gidiyordu. Onu dinlemekten zevk alıyordum.

"Ne kadar ileri?" diye sordum.

İlgilenir görünmem daha da hoşuna gidiyor, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Sanki anlatmaya sıkılıyor-muş gibi isteksizce başını salladı.

"Boş ver," dedi. "Anlatılacak şeyler değil. Birtakım rezillikler, hezeyanlar. Şimdi hatırlamak bile istemiyorum."

"Olsun, sen yine de anlat."

"Canım, nesini anlatayım... Ayaklarımı avuçlar, öper okşar, hatta yalardı. Bu arada sanki bedii bir zevk alıyormuş gibi divan edebiyatından şiirler, kasideler okur, ayaklarımın

güzelliğini anlata anlata bitiremezdi."

"Desene zevk sahibi, ehli keyif bir adammış. Şimdi daha da gözüme girdi," dedim.

Alay edip etmediğimi anlamak için yüzüme baktı.

Sinirlenip kıskanmadığımı görünce konuyu kapatarak elinde tuttuğu viski kadehine uzandı. Mevzuyu bıçak gibi kesmişti birden.

İçimden gülmek geldi, ama hiç belli etmedim.

Ucuz ve basit bir taktikti; Sitem'in asla tevessül etmeyeceği bir deneme. Eski sevgilim asla böyle bir şey yapmaya kalkışmaz, suni birtakım oyunlarla beni kıskandırmanın yollarını aramazdı. Ama kabul etmeliyim ki Nur'un da işlek bir zekâsı ve yaşamı devamlı hareketlendiren, insanı şaşırtan bir hayal gücü, hiç tükenmeyen buluş yeteneği vardı. Artık karşımda saf, uysal ve dengeli bir Sitem olmadığını anlamıştım. Az sonra bana yeni bir hayal ürünü tezgâhlayıp ortaya sunarsa şaşmayacaktım. Hatta şimdiden beklemeye başlamıştım.

Viskisinden bir yudum aldı.

228

Meraklı gözleri üzerimdeydi yine.

"Biliyor musun, benim için oldukça zor bir durum," dedi.

Bakalım arkasından ne çıkacaktı? Çünkü yine ilginç bir cümle ile lafa girmişti, yeni bir salvoya kendimi hazırlamalıyım.

İhtiyatla sordum. "Ne bakımdan?"

İçki kadehini iki eli arasında tutup bakışlarını gözlerime odaklamıştı.

"Kolay değil... Yeterince tanımadığım bir adamı sevmemi bekliyorsun benden."

Belli ki yeni bir saldırı planı hazırlıyordu beyninde.

"Evet, haklısın. Ama beni yeterince tanıman için fırsatın olacak. Kararını vermek için seni sıkboğaz etmeyeceğim. Düşünüp taşınacaksın. Sonuç lehime olursa mesele yok, eğer beni sevemeyeceğin hükmüne varırsan terk edersin. Her zaman bu şansa sahipsin."

Manidar bir şekilde gülümsedi.

"Sevdiğin, hatta hastalık derecesinde tutulduğun kadını ikinci defa kaybetmeyi göze alabilecek misin?"

Yine aldırılmaz görünmeye çalıştım.

"Ne yapabilirim, kader bu. Sonuçta yine ayrılık varsa, katlanmak zorundayım."

"Doğru," diye tasdik etti. "Yapabileceğin bir şey yok. Kim bilir, belki ilerde seni sevebilirim, iyi bir insana ben-ziyorsun."

İçimden yine gülmek geldi. Nur'un herhalde oyunculuk damarları kabarmıştı. Ne de olsa aktristti o ve şu anda karşımda mükemmel rol yapıyordu. Daha bugece evimin kapısına ilk dayandığı anda çoktan kararını verdiğini, sevdiği için bana döndüğünü biliyordum, ama bunu ona belli etmemem, gururunu incitmemem lazımdı. Ka-

229

dm denen yaratığı iyi tanıdığımı sanmama rağmen her zaman hata yapabileceğimi de hesaba katmak şarttı.

"Tiyatroya dönmemi hâlâ istiyor musun?"

"Benimle yaşamayı kabul ediyorsan bu şart değil," dedim.

Yüzü gölgelendi yeniden.

"Nasıl yani? Ophelia'yı oynamamı istemiyor musun? O rol için benden vazgeçecek misin? Yerime kimseyi kabul edemeyeceğini söylemişsin Selim Bey'e."

Nur'a dürüst davranmayı yeğledim.

"Rolünün hakkını veriyorsun, bunu inkâr etmeyeceğim, ama benim için önemli olan sana kavuşmak, seni her zaman yanımda görmektir. Biliyorsun seni seviyorum, Ophelia rolü hiç dert değil, önemli olan sensin. Hayatımda olduğun sürece o role başkası da çıkabilir, hiç umurumda değil."

"Demek Selim'e yalan söyledin."

"Başka çarem yoktu. Beni geri çevirmiştin, son çare olarak onu sana yolladım."

Hafifçe kaşları çatıldı.

"Niyetin nedir? Beni bu eve tıkmak mı? Metresin olmamı mı istiyorsun?"

"Nur o ne biçim laf?" diyebildim. "Sadece benden ayrılmanı istemiyorum."

"Anlıyorum," diye söylendi. "Senin için benim yeteneklerim, oyunculuk kabiliyetim, hatta duygularım, isteklerim hiç önemli değil demek. Tek istediğin vücudum, bedenim. Beni sadece dilediğin an erişmeyi arzuladığın bir meta gibi görmek istiyorsun. Şehvet duygularını üzerimde söndüreceğin bir kadın."

"Lütfen, haksızlık etme. Ben seni sevdiğimi söylüyorum. Beni kırdığının farkında mısın? Pek tabiidir ki, diler-

230

sen o role devam edebilirsin. Bu senin tercihine kalmış bir husus."

"Ama her gün sahnede boy göstereceğime beni bu evde kadının olarak görmeyi tercih edersin, değil mi?"

"Bu konuda ağzımdan tek kelime çıkmadı, günahımı alıyorsun."

"Hiç de değil. Sitem'i de bu evde iki yıl tuttun, onunla metres hayatı yaşadın. Kızcağız üniversite mezunu olduğu halde çalışmasına izin vermedin, onu sömürdün, yalan mı?"

"Neler söylüyorsun Nur? Olaylar hiç de öyle gelişmemişti. Paraya ihtiyacımız yoktu, Sitem çalışmak zorunda değildi."

Beyninden geçenleri yönelttiği soru ile anladım.

"O halde neden onlan evlenmedin?"

Mesele gün ışığına çıkmış sayılırdı. Galiba Nur kendisiyle evlenmek isteyip istemeyeceğimi merak ediyordu. Rahatladım biraz. Geçmişteki hatamı bir daha tekrarlamaya hiç niyetim yoAu. Evlenmeye her zaman biraz ürkerek bakmama karşın bu defa hiç düşünmeden kabule hazırdım. Nur'u sakinleştirmek, endişelerini dağıtmak için ufak bir yalan kıvrılabıldım.

"O istemedi," dedim.

Biraz şaşırarak yüzüme baktı.

"Sahi mi? Neden? Seven her genç kız evlenmeyi hayal eder; o neden istemedi?"

Bu defa ben de bakışlarımı kaçırmadan gözlerinin içine baktım.

"Sanırım özgürlüğüne çok düşküncü, ayrıca kâğıt üzerinde kalacak bir imzanın sihirli beraberliğimizi daha yeknesak, daha monoton ve heyecansız kılmasından korkuyordu."

231

Yorum yapmadı. Birkaç saniye gözleri dalarak düşünmekle yetindi.

"Bir karara vardın mı?" dedim. "Yarın tiyatroya dönecek misin?"

Yine hemen cevap vermedi.

Bakışlarını kaçırarak, ince uzun parmaklarıyla bluzunun düğmeleriyle oynamaya başladı. Düşünüyör sanmışım, oysa salonun sıcaklığından sıkılmış gibi üst düğmesini oflayarak çözdü. Beni duymamış gibi, "Burası ne kadar sıcak!" diye mırıldandı. Bu arada kollarını göğsünün altında birleştirmiş daha tahrik edici bir pozisyon almıştı. Şimdi açılan düğmenin meydana çıkardığı yeterince dolgun memelerinin ayrığını görebiliyordum.

"Eyvah!" dedim içimden.

Bu en tehlikeli saldırılardan biri olacağa benziyordu. Önce ayaklarını şimdi de göğüslerini teşhire kalkıyordu. Sanırım yeni bir imtihana sürüklenecektim. Anlamıştım, Nur'un koket,

aşüfte bir ruh yapısı vardı, ama bunu bayağılığa kaçmadan, karşısındaki sevdiği adamı mest edecek, onu heyecanlandıracak şekilde davranmaktan hoşlanıyordu. Bundan hiçbir şikâyetim olamazdı, aksine mutlu hissettim kendimi, inanıyordum ki, aramızda duvarlar tamamıyla ortadan kalktığında bu tür davranışları daha da yoğunlaşacaktı.

"Acele etmeme gerek yok," dedi. "Sabaha kadar düşünme fırsatım var. Kararımı yarın sana açıklarım. Ama çok merak ediyorsan şu kadarını şimdilik söyleyeyim, dönmekten yanayım. Tabii kararımı değiştirecek önemli bir şey olmazsa."

"Nasıl önemli bir şey?" diye sordum.

Tahrikkâr bir şekilde bana baktı.

"Kararımı değiştirecek bir şey yapmazsan," dedi.

232

"Ne yapabilirim ki?"

"Verdiğin sözlere güvenmem lazım. Mesela deminden beri göğüslerime nasıl iştah ve arzuyla baktığını fark etmediğimi sanma. Bana söz verdin, dokunmayacaksın..."

Çıldırtabilirdi beni...

İki uzun yıl süren açlığımdan sonra hem beni tahrike kalkışıyor hem de benden uzak dur diyordu. Tam bir ko-ketri örneğiymiş sergilediği tutum.

İçimden, ya sabır çektim.

Bunun da altından kalkabilirdim. Sevgilimi bulmaktan öylesine mutluydum ki, bunca yıl bekleyen adam birgece daha bekleyebilirdi, zor da olsa. Umarım o iradeyi kendimde bulurdum. Tek çare bu tür tahriklere göğüs germemdi.

Nur oyun oynamak istiyordu. Varsın, oynaşındı...

i

233

3

SİTEM'in yeni yaşamında (ya da ilahi ihsan Nur'un bu hayatta, çünkü hâlâ aynı varlık olup olmadıkları hususunda kuşkularım vardı) evimde geçireceği bu ilk gecenin ilerleyen saatlerinde birtakım sürprizlerin olacağını bilemezdim.

Benim için her şey hoş ve yolunda gidiyordu henüz. Sevgilimin taktik taarruzlarıyla oyalanıyordum. Onun durgunlaştığı bir sırada artık yaşamımızdan söz etmeyi ustaca bir manevra ile kesmiş, konuşmayı daha yüzeysel, günlük, sıradan şeylere dökmeyi becermiştim.

Hazırlandığımız temsilden, oyuncu arkadaşlardan ve bu arada sırası gelmişken kraliçeyi

oynayan Nefise Ça-ğan'dan dem vurmuş, onun hakkında ne düşündüğünü sormuştum. Diğer oyuncuların söz ederken gayet ateşli bir şekilde konuşan, fikirlerini açıkça ifade eden Nur, nedense sıra Nefise Hanım'a gelince, birden durgunlaşmış, burun kıvrımış, iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmekle beraber, biraz mağrur ve kendini beğenmiş biri olduğunu söyleyerek, tüm kadroya tepeden baktığını, kendilerini küçümsediğini ifade etmişti, ikisinin de birbirlerini sevmediğini anlamıştım, ama henüz nedenini çıkaramamıştım, üzerinde de durmadım, aldırıyordum.

Saatler geçmiş, gece ilerlemişti. Sevmediğini bildiğim bir kadeh viski Nur'u biraz daha rahatlatmış, kinayeli saldırılarını tamamen bırakmış, iki sevdalıdan ziyade, birbirini özlemiş iki arkadaş gibi sohbet dalmıştık. Bu arada acıkan karnımızı doyurmayı mutfakta birlikte hazırladığımız sandviçlerle idare etmiştik.

234

Nur daha önce açtığı bluzunun düğmesini çaktırmadan kapatmış, o güzel ayaklarını da bir daha göstermek teşebbüsünde bulunmamıştı. İtiraf edeyim ki, sohbetimiz sırasında zaman zaman kendimi frenlemekte çok zorluk çekmiştim, iki yıllık cinsel özlem bazen bütün şiddetiyle benliğimi kaplıyordu. Yerimden fırlayıp, her şeye boş vererek ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Hele yorgunluğunu ve uykusunun geldiğini belli eden bir esnemesi vardı ki damarlarımdaki kanın beynime sıçradığını kalbimin güm güm attığını hissettim. Tıpkı Sitem gibiydi; o da elinin tersiyle ağzını kapatır, uzun uzun esnerdi. El ayasının yumuşacık gergin teni, elektrik ışığında parlıyordu. O an yerimden fırlayıp ellerinin içini doyasıya öpmek arzusuyla kıvrıldım. Ama kendimi frenleyip sordum.

"Uygun geldi. Yatmak ister misin artık?" "İyi olur," dedi. "Gergin bir gün geçirdim."
"Umarım hepsi bitti, seni gelecek bir şey kalmadı," diye fısıldadım.

Uzun bir süreden sonra yine hınzırca gülümsedi. "Bilmiyorum, henüz karar vermiş değilim." Başımı salladım. "Sabahı bekleyeceğim." "Bana yatacağım yeri gösterir misin? Şu kanepenin üzerinde de kıvrılabilirim."

"Ne münasebet," dedim. "Sen benim yatağında yatacaksın."

"Hayır, olmaz. Benim için rahatsız olmanı istemem." "Lütfen çocuk gibi davranma. Yalnız bana birkaç dakika izin ver, çarşafı ve yastık yüzlerini değiştireyim."

O da yerinden kalktı. Yine beni şaşırtan bir şey yaptı. Yanıma yaklaşıp kollarını boynuma doladı, gözlerimin içine baktı.

235

Bakışları sevgi ve dostluk yüklüydü. Aralık dudakları arasından çıkan sıcak nefesini yüzümde duyuyordum. Özellikle de genzime çarpan ten kokusu nefisti. Saatlerdir nefsimle mücadeleden yorulmuş, yorgun düşmüştüm. İnsan ölümünü kabullenip, yokluğunun ıstırabını çeken bir sevgiliyi, yeniden kollarını boynuna dolamış, bedeninin tüm çekiciliğini ortaya koyup yaklaşmış iken sarılıp kucaklamaktan kaçınabilir mi?

Ben de onun ince beline sarıldım. Kendime çektim.

Direnmedi, karşı koymadı. Dudaklarımı ağzına götürüp doyasıya öpmek, mas etmek, varlığını ruhumun içine almak arzusuyla tutuşmaya başladım. Kahredici hasretin biteceğini sanmıştım artık.

Fakat heyecanımı anladı. Kibarca boynuma doladığı ellerinden birini hızla ağzıma indirerek az evvel öpmek için can attığım ayasını dudaklarıma yapıştırdı.

"Şimdilik yalnız elimi öp," diye fısıldadı. "Sabırlı ol. Karar verirsem bütünüyle bana sahip olacaksın, her isteğine karşılık vereceğim. Sana tam ve mutlak bir sevgili olacağım, ama biraz daha beklemesini bil. Küçük sevgilinin hislerine saygı göster, senden sadece bugece için sabır ve anlayış bekliyorum."

Kasılıp kaldım.

içimdeki arzu seli dayanılacak gibi değildi. Her türlü bendi yarıp aşacaktı sanki.

Güçlkle kendimi tuttum. Dudaklarımı kapattığı elini kavradım. Mahzun, boynu bükük, oynacağı elinden alınmış bir çocuğun tevekkülü ile o ince ve narin eli öpmeye başladım. Gösterdiğim anlayış ve tahammül gücümünden memnun kalmış, lacivert gözlerinde takdir ve minnet hisleriyle yüzüme bakıyordu.

"Çarşafıları da değiştirme," dedi.

236

"Ama..."

"Hayır, istemiyorum. O çarşafılara sinen senin ten kokunla uyuyacağım."

Mest olmuştum. Sevinçten uçacaktım adeta. Şimdilik bu kadar mutluluk bana yeter de artardı bile. Daha ne isteyebilirdim ki?

Elinden tutup yatak odasına götürdüm. Yatağın örtüsünü açtım.

"Allah rahatlık versin, sevgilim," dedim. "Bir isteğin olursa bana seslen. Salondaki kanepenin üzerinde uyuyacağım."

Gözkapaklarını kırptı sadece, anladım dercesine...

Kapıyı kapattım...

Yalnızlığı ve boşluğu o zaman hissettim. Oturduğumuz salon bütün canlılığını, renkliliğini, sıcaklığını kaybetmişti bir anda. Gözlerim çaresiz bir şekilde Nur'u ya da Sitem'i arıyordu. Yaşantıma olan katkısını o an bir kere daha kafama dank edercesine anlamıştım.

Oysa hemen şuracıKta, az ilerdeki yatak odamdaydı.

Bir iki adımlık mesafede... Ama gözlerim, ruhum, içim arıyordu onu. Daha şimdiden özlemeye başlamıştım bile. Kendine gel diye, söylendim. Bugün çok mesafe kat etmiş, büyük ölçüde neticeye varmış sayılırdım. Nur'un yarma kadar karar vermek için düşünme isteği

sadece kadınsı bir kapristen ibaretti. Beni sevdiğini, onun da beni istediğini biliyordum artık, kendi de bunu itiraf etmiş sayılırdı. Sadece sabahı, günün ışımasını bekleyecektim ve yarın güneşin doğması, yeni bir güne girmemiz hayatımda yeni bir sayfa açacaktı.

Ne var ki fazla iyimser olduğumu az sonra anlayacaktım...

Hiç uykum yoktu. Zaten bu heyecanla uyuyabileceği-

237

mi sanmıyordum. Kendime bir bardak daha viski koydum. Dünyalar benim olmuştu artık. Yatak odamda sevgilimin uyuduğunu bilmek içime büyük bir coşku katıyordu.

Viskimi yudumlarken hayaller âlemine dalmıştım. Ne zaman uykunun bastıran rehavetiyle sızıp kaldığımı hiç hatırlamıyordum, içki bardağı hâlâ elimdeydi.

Daldığım uykudan beni odadaki hava cereyanı uyandırdı.

Sanki serin bir rüzgâr anafolar yaratarak dolaşıyordu salonun içinde. Gözkapaklarım aralandı. Üşüdüğümü hissettim...

ilk farkına vardığım şey ışıkların sönmüş olmasıydı...

Oysa yerimden hiç kalkmamıştım. Acaba Nur mu dışarıya çıkıp elektrikleri kapatmıştı? Ama olamazdı, Nur uyuduğunu görse, hiç olmazsa elimden viski kadehini alır, yatmam için beni ikaz eder veya üstüme bir şeyler örtmeye çalışırdı. Herhalde beni bu halde bırakıp odasına dönmezdi...

Ayrıca salonu dolduran bu serinlik de neyin nesiydi?

Başımı çevirip pencerelerden birinin açık olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Tüm pencereler kapalıydı görebildiğim kadarıyla, işte tam o sırada kısık ve yaşlı bir erkek sesi kulaklarımda çınladı.

"Uyandın mı?"

Dehşetle irkildim.

Odada benimle konuşan biri vardı. Yerimden doğrulmaya çalışırken az ilerdeki koltukta oturan şahsın karanlıktaki silüetini fark ettim. Sarı rüzgârlığından kim olduğunu hemen anlamıştım..

Azrail yeniden beni ziyarete gelmişti...

238

* * *

Salondaki serinliğin sebebi de ortaya çıkmıştı şimdi. Beni daldığım uykudan uyandıran

anaforumsu rüzgâr Azrail'in varlığıyla ilgili olmalıydı, iliklerime kadar titredim.

Onu gecenin bir vakti evimde bulacağımı hiç düşünmemiştim. Elimde olmadan ürpermişim. Bildiğim kadarıyla Azrail ölümün temsilcisi, Allah'ın meleklerinden biriydi, ama insanoğlunun canını almakla görevli olduğundan korkuya kapılmışım. Yoksa şimdi tam yeniden mutluluğa kavuştuğumu sandığım anda benim canımı mı almaya gelmişti? Buna kesin hazırlıklı değildim. Olamazdı, bir yanlışlık vardı mutlaka, ilahi bir hata..

Önce kımıldayamadım, korkudan her tarafım buz tutmuş, dilim damağım kurumuştı sanki. Odanın karanlığında yaşlı balıkçı kılığındaki varlığı seçmeye çalıştım. Acaba rüya mı görüyordum? Üst üste içtiğim iki kadeh viskiden sonra hayal görecektim kadar sarhoş muydum yoksa? Ama hayal değildi bu; sesini duymuştum...

Sesini çıkarmadan öylece oturuyordu karşımda. Yavaş yavaş toparlanırken karanlıkta kedi gözleri gibi ışıldayan, yeşilimsi haff bir ışık saçan, gözbebeklerine takıldı bakışlarım.

Nihayet kendimi tutamamış, bağırarak sormuştum.

"Ne arıyorsun burada? Ne işin var evimde?"

Sesim salonda yankılanmıştı.

"Bağırma," dedi. "Sevgilini uyandıracaksın."

Gayet sakın görünüyordu. Yüzünün ifadesini seçemi-yordum karanlıkta, ama hatırlamaya çalıştığım o ilgisiz, soğuk, insanları küçümser ifadeli yüz hatları beynimde şekilleniyordu.

239

Bağırmamam için uyarmıştı beni. Haklıydı da, Sitem veya Nur, adı her neyse, yani yatak odamda uyuyan sevgilim, birden uyanır ve bağırmamı duyarak salona gelirse, durumu nasıl açıklayabilirdim? Bu yaşlı balıkçıyı ona ne diye tanıyacaktım? Kendisini yeniden bana gönderen, hayat veren, beni yaşama çeviren ölüm meleği diye mi?

Nur mutlaka çıldırdığımı sanırdı.

Tüm beklentilerim bir anda söner, yaşantım yeniden kâbusa dönüşürdü. Durumu sevgilime açıklama şansım kesinlikle yoktu.

Sesimi kısıtım, ürkerek sorumu tekrarladım.

"Ne arıyorsun evimde? Niçin geldin?"

Azrail kıs kıs güldü.

"Yoksa beni gördüğüne memnun değil misin? Ne çabuk unuttun, ben senin isteklerini kabul eden Tanrı'nın elçisiyim. En azından bana biraz daha nazik davranmalı-sın.

Korkudan mı, yoksa gerçekleri kavramamdan mı bilinmez, hemen sinmişim...

Doğruydı... Bugece duyduğum mutluluğu ona borçluydum. Sevgilime onun gayreti, onun himmetiyle kavuşmuştum.

Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Kusura bakma!" diye kekeledim. "Ben sıradan bir in-sanoğluyum. Anlarsın ya, bu sıradışı bir durum. Normal hayatımızda Azrail'le yüzleşme gibi bir hali yaşamayız. Şaşırdım. Seni karşımda görmeyi beklemiyordum... Bir aksilik mi var?"

Yüreğim ağzıma gelmişti ve korkuyordum. Azrail'in bu ani ziyareti birden onunla yaptığım anlaşmayı ve ileri sürdüğü şartları anımsatmıştı bana. Tüm o şartlara riayet etmeyi kabul etmiştim. Korkudan bunalan dimağım

240

karman çormandı, kendimi zorlamama rağmen anımsa-yamıyordum, yoksa farkına varmadan şartlardan birini ihlal mi etmiştim? Üç şart ileri sürmüştü Azrail; birincisi bu anlaşma, kimse tarafından bilinmeyecek ve bu konuda kimseye bir şey söylemeyecektim, ilk şarta uymuştum. Kimseye ağzımdan bir laf kaçırmadığıma emindim. Zaten nasıl söyleyebilirdim ki, duyan olsa benim çıldırdığımı sanırdı. Kim Azrail'le pazarlık yapıp, böyle bir anlaşmanın tarafı olabilirdi? Bu tabiata da, insan doğasına da aykırıydı. İkinci şart ise kavuşacağım mutluluğun bedeli olarak kaderde yazılı ömrümden on yılı feda etmemdi. Birden dehşete kapılır gibi oldum. Mutluydum, Sitem geri dönmüştü, yoksa anlaşma hükmü yerine geldiği için Azrail canımı almaya mı gelmişti şimdi? Hem de mutluluğumun zirvesine yaklaştığım, ama vuslata nail olmadan önce. İşte bunu kabul edemezdim. Mutlu olduğumu kabul ediyordum, ama eksik, tamamlanmamış bir mutluluktan bu. Ben sıradan bir insanoğluydum, kavuşmanın manevi huzuruyla yetilemezdim, ilahi güç bunu anlamalı, bana hak vermeliydi. Ömrümden on yıl vermeyi kabul etmiştim lakin kastım bu değildi, olamazdı.

Korkudan titreyerek sordum.

"Canımı almaya mı geldin?"

Azrail yine kıs kıs güldü. "Hayır."

Demek yaşayacaktım daha. Bu güzel haberdi. Ölüm tehlikesi yoktu henüz...

Üçüncü ve son şartı hatırladım. Hani anlaşma sırasında Azrail'in bana açıklamadığı ve bilmeden kabule zorladığı şu son şartı...

Belki şimdi bana onu iletcekti.

İçimde acı bir eziklik hissettim. Yeni ve olumsuz bir durumun doğacağı havasını sezinler gibi olmuşum.

241

Doğum Günü: 15 Aralık — F.16

"Bana bilmediğim son şartı mı açıklayacaksın?" diye fısıldadım ürkerek.

Azrail başını olumsuzca iki yana salladı.

"Hayır, henüz onun zamanı gelmedi."

Öyleyse niye gelmişti acaba? Gecenin bu vaktinde beni ziyaretinin sebebi ne olabilirdi? Aklıma yatan bir gerekçe aradım, ama bulamadım. Yeni bir kabalık yapıp, Azrail'i sinirlendirmemek için soramıyordum da. Herhalde kendisi açıklardı, eğer biraz sabırlı olabilirim.

Lakin korkuyordum; kimse Azrail'le, velev ki bir anlaşma yapmış olsa bile, kolay kolay karşılaşmayı istemezdi. Yutkundum, genzimi temizlemeye çalışıp uygun bir dille sormaya çalıştım.

"Öyleyse bu ziyaretini neye borçluyum? Benden bir isteğin mi var?"

Gülümsedi.

"Hayır," dedi. "Sana yardımcı olmaya, uyarmaya geldim."

Yeniden irkilmiştim.

Acaba Azrail ne demek istiyordu? Bana nasıl yardımcı olabilirdi?

"Ne yardımı, ne uyarması?" diyebildim.

"İnsanlar geleceği göremez, zaten görebilseler hayatlarının gidişatını değiştirecek hataları da yapmazlar. Ama sen bir hata yaptın. Ve bu hata geleceğini karartabilir, seni eski kâbus dolu günlerine götürebilir. Sana mutluluğu müessir kıldık, ama yaşam boyu bir daha hata yapmamak kaydıyla. Sakın unutma, ben her hatanı düzeltmeye yetkili değilim. Kendi kaderini belirli bir çerçeve içinde kendin çizeceksin."

Ne demek istediğini hiç anlamıyordum.

"Ne hatası?" diyebildim.

242

"Farkında değil misin, görmüyor musun?"

"Neyi?"

"Sevgilinin sana inanmakta zorluk çektiğini, senden korktuğunu."

Hemen itiraz ettim.

"Hayır, o artık benden korkmuyor. Olduğum gibi kabul etti, beni seviyor."

"Emin misin?"

Tereddüt etmeden karşılık verdim.

"Evet, kendisi itiraf etti."

"Ama kararını yarın sabaha kadar da erteledi, değil mi? Nedenini hiç düşündün mü?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Kadın gururu, kadın kaprisi... insan doğasını belki bizim kadar anlayamazsın. Ne de olsa sen farklı bir..."

Cümlemin sonunu getiremedim. Karşımdakine uygun bir sıfat bulamamıştım.

Oralı olmadı. /

Kedininkini anımsatan parlak gözleri üzerimdeydi. Konuşmamız ilerledikçe onu doğaüstü bir varlıktan ziyade Akıntıburnu'nda elinde oltasıyla balık avlamaya çalışan yaşlı balıkçı gibi görmeye başlamıştım. Hatta izin verse kadın ruhunun özellikleri hakkında nutuk da atabilirdim. Neden sonra yaptığım gafı anlayarak sesimi kestim.

"Yanılıyorsun," dedi. "Seni sevdiği doğru, çünkü onu öyle teşhiz ettik. Ama sağduyusu ona bu ilişkide bir anormallik olduğunu söylüyor. Duygularıyla mantığı çelişki halinde. Sonunda hisleri ve sevgisi galip gelecektir. Ama yaptığın hatalarla onun beynindeki kuşkuları çoğaltma. Sitem'den ona bahsetme."

"Yani yaptığım hata bu mu?"

243

"Hayır, değil. O kendisinin eski sevgiline benzediğini biliyor, ama ne kadar benzediği hakkında tam ve mutlak bilgisi yok. Oysa Yüce Tanrı onu aynen Sitem gibi yarattı. Ortada mutlak ayniyet var."

"Fakat kişilikleri farklı," diye mırıldandım itiraz edercesine.

"Doğru. Bu da sana Tanrı'nın bir lütfü. Onu sana gönderirken daha hoşlanacağını, daha beğeneceğini, seni daha mutluluğa gark edecek bir ruh ve kişilik yapısıyla donattı. Ama kesinlikle Sitem'le olan ayniyetini bilmemesi lazım. Yoksa kız çökecektir."

"Peki, ama ben nerede bir hata yaptım ki, anlamıyorum?"

"İyi düşün bakalım... Nur kapına birden dayandığında, Sitem'in fotoğraflarını nereye sakladın, yatak odana değil mi? Nur şimdi orada uyuyor. Ama acele etmezsen yarın sabah uyandığında o resimleri etrafı karıştırırken bulacak ve ilişkinizin sonu gelecek. Kız bu şoku kaldıramayacaktır."

Yine itiraza kalkıştım.

"Ama o Sitem'e olan benzerliğini zaten biliyor."

"Ne kafasız insanoğlusun sen," diye homurdandı Azrail. "Söylediklerimi anlamıyor musun? Bu, ilişkinizin sonu olacak."

Hatamı birden kavradım.

Azrail geleceği de biliyordu. Beni uyarmaya gelmesi bundandı. İnanılmaz bir güven duydum birden, harika bir şeydi bu. Arkamda ilahi bir destek vardı.

"Sorun değil," diye mırıldandım hemen. "Bütün mesele bu ise, şimdi sessizce odaya girer ve sakladığım resimleri ona göstermeden kaçırırım."

"İyi edersin," diye homurdandı yaşlı balıkçı kılığında-

244

ki Azrail. "Ama unutma sana her zaman yardım edemem. Bu tek hakkındı ve onu da kullandın, ikide bir Nur'a eski sevgilinden de bahsetmekten vazgeç artık."

Düşündüm bir an. Hiç de kolay olmayacaktı bu. Nur geçmişimdeki eski sevgilimle arasındaki benzerliği bulmak için durmadan sorular soruyordu. Onu oyalamam, Sitem'i tamamen unutmuş gibi davranmam çok zordu.

"Fakat..." diye mırıldandım. "Onunla ilgili bana çok şey soruyor."

"O senin sorunun. Ben seni uyardım. Çaresini sen bulacaksın."

Aptallaşmış bir şekilde ayağa kalktım. Nur'un merakını engellemek hiç de kolay olmayacaktı. Azrail'in dediği gibi bir yolunu bulmak zorundaydım. Saat kaçtı acaba? Kanepenin üzerinde ne kadar süreyle uyukladığımı bilmiyordum. O meseleyi sonra düşünüp bir çözüm bulabilirdim herhalde, ama şimdi öncelikle yatak odama gidip Sitem'in sakladığım fotoğraflarını ortadan kaldırmalıyım. *

Fosforlu saatime bir göz attım. Sabahın dördüydü. Şu an Nur derin bir uykuda olmalıydı ve henüz vaktim var sayılırdı.

"Önce şu fotoğrafları..." diye söze başladım ve Azrail'e döndüm. Ama kelimelerim boğazıma takıldı, karanlığın içinde aptal aptal oturduğu koltuğa baktım.

Koltuk boştu şimdi.

Azrail geldiği gibi sessizce gitmişti. Tek fark ettiğim şey soğuyan odanın ısısının eski hale döndüğü ve o ana-forumsu esintinin kalmadığıydı...

245

Yine bir düş mü görmüştüm acaba?

Yoksa yeni bir nöbetin tam ortasında mıydım? Ne de olsa sağlıklı bir adam sayılmazdım. Muhakeme yürütebiliyordum, ama kendime güvenim yoktu? Aklım karışmıştı? Belki Nur bile evimde değildi, hiç gelmemişti. Yatak odamda uyuyan biri de yoktu. Bütün bunlar hasta

beynimin ürettiği fanteziler olabilirdi...

Paniğe kapılır gibi oldum.

Artık neyin gerçek, neyin hayal olduğunu kestiremi-yordum. İşin en başından beri tam bir saçmalık içindeydim. Tanımadığım, rasgele karşılaştığım ihtiyar bir balıkçıyı Azrail olarak kabul etmiş ve onunla birlikte içinden çıkılmaz bir maceraya sürüklenmişim. Tüm bunların beynimin uydurduğu asılsız fanteziler olabileceği endişesi beni büsbütün korkuttu.

Yanı basımdaki sehpanın üzerinde duran abajurun düğmesine bastım. Sarı ve sıcak bir ışık salonumu aydınlattı. Azrail'le bile ışıkları yakmadan konuştuğumu hatırladım. Gözlerim Nur'un burada olduğunun kanıtlarını aradı.

Yüreğim deli gibi atıyordu.

Salondaki Sitem'in resimlerini aradım. Hiçbiri yoktu. Demek onları kaldırmıştım; bu da Nur'un evime gerçekten geldiğinin göstergesiydi. Sonra ortadaki uzun sehpanın üzerinde yine sevgilimin içtiği viski kadehini gördüm. Kadehi henüz kaldıracak zamanım olmamıştı.

Rahatladım biraz.

Bunlar Nur'un evimde olduğunun delilleriydi...

Nur vakası bir fantezi, beynimin yarattığı bir düş değildi. Çocuk gibi sevinmeye başladım. O buradaydı. Az ilerde, yatak odamda uyuyordu.

Öyleyse Azrail'le konuşmalarım da gerçektir. Bunu ka-

246

bullenmek zorundaydım. Şimdi tek yapacağım şey, yatak odama girip Azrail'in uyarısına uygun olarak Sitem'in fotoğraflarını sessizce sakladığım yerden almak olmalıydı. Aksi halde mutlu yaşantım tehlikeye girecekti...

Usulca kapıyı araladım.

Yatak odam koyu bir karanlığa gömülmüş haldeydi. Nur yatarken tüm perdeleri sıkıca kapattığından oda zifiri karanlıktı. Kapıyı araladığım zaman koridorun ışığı aksetmesin diye ben de tüm elektrik lambalarını söndürmüştüm.

Ses çıkmasın diye yatak odasının kapısını kapatmaya cesaret edememişim. Birkaç saniye hiç kımıldamadan öylece durup bekledim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Nur'un uyanıp beni görmemesi gerekiyordu...

Aslında zamanlamam çok kötüydü. Gün ışıksa, sabah olsa belki odaya girmek için uygun bir bahane bulabilirdim. Giyinmek, kıyafetimi değiştirmek, kapıcıya bir şey sipariş etmek için yatak odamdan para almak veya bunun gibi bir sürü sebe'p...

Ama daha saat gecenin dördüydü ve bu bahanelerden hiçbirini kullanamazdım. Nur yutmaz

ve odaya arzularımı tatmin için dayanamayıp girdiğimi düşünürdü. Bu da ona verdiğim söze ters düşerdi. Tam işleri rayına oturttuğum şu sırada bu riski göze almak istemiyordum. Belki o kadar da büyütülecek mesele değildi, nasıl olsa er veya geç birbirimizin olacaktık, fakat Azrail'in tembihleri hiç aklımdan çıkmıyordu. En önemlisi ise kızın Sitem'in fotoğraflarını görmemesiydi.

247

Bu hatayı nasıl yaptığımı hâlâ anlamıyordum. Lakin Nur'un geceyi evimde geçirmeyi kabul edeceğini nereden bilebilirdim? Bu olasılık aklımın köşesinden bile geç. memişti.

Gözlerimin iyice karanlığa alışmasını bekledim.

Sevgilimin muntazam nefes alışlarını duyabiliyordum. Horlamıyordu, ama hafif aralık dudaklarının arasından çıkan solukları gecenin sessizliğinde gayet rahat işitiyordum.

Bekledim..

Acele etmeme gerek yoktu, vaktim vardı ve Nur derin bir uykudaydı.

Tek sorun fotoğrafları tıktığım gardırobumun kapısıydı. O lanet kapının açılırken gıcırta çıkardığını bilirdim. Hem de uyuyan bir insanı uykusundan uyandıracak kadar fazla bir ses. Tek çarem kapıyı iki elimle kavrayarak biraz yükseltmek ve attaki sürtünmeyi sıfıra indirmektir. Acaba becerebilecek miydim?

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Ama gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışmıştı. Ayaklarımın ucuna basarak bir iki ufak adım attım. Nur'un ritmik solukları devam ediyordu.

Uyanmamıştı.

Gardırobun önüne geldiğimde ter içindeydim. Parmaklarım gardırobun kapısı üzerinde şöyle bir dolaştı; şanslıydım zira resimleri aceleyle içine tıkarken kapıyı tam kapatmayı ihmal etmiştim. En azından aralık duran kapıdan parmaklarımı içeri sokarak kapağı kavrayıp yukarı kaldırmam için bir fırsat doğmuştu.

İçimden iyi ki gardırobun içine göz atmamış, diye geçirdim. Biraz meraklı olsa ya da gözüne takılsa içerdeki fotoğrafları görebilirdi.

Kapıyı hafifçe kanırttım.

248

Tüm gayretime rağmen odayı tiz bir ses kapladı..

Çıkan sesi duymaması imkânsızdı.

Ürkerek başımı çevirip yatağa baktım. Aynı anda da başucumdaki ufakgece lambası yandı. Nur mahmur gözlerle yüzüme bakıyordu..

* * *

"Sabah mı oldu? Saat kaç?" diye sordu. Bir yandan da uyku sersemi haliyle kolundan çıkarıp komodinin üzerine bıraktığı saatine uzanmıştı.

işi berbat etmiştim.

Aceleyle, "Sen uyumana devam et," diye mırıldandım. "Daha çok erken."

Mahmur gözlerini yüzüme çevirmişti, ama henüz kendini toparlamadığını anlamıştım. Etrafına bakmıyordu. Yabancı bir odada uyuduğunu neden sonra hatırlamış gibi önce yorganı üstüne çekti. Henüz etrafın karanlık olduğunu daha saate bakmadan anlamıştı.

"Dördü çeyrek geçiyor, çok erken değil mi?" dedi.

"Evet, daha erken. Işığı söndür ve uyumana bak."

Fakat soyunmadığımı ve dün geceki giysilerimle dolaştığımı fark etmişti.

Şaşırmış gibi sordu. "Sen yatmadın mı?"

"Gözüme uyku girmedi. Sevincimden herhalde," demek zorunda kaldım.

Yavaş yavaş uyku mahmurluğundan sıyrılıyordu. Korktuğum başıma geldi.

"Ne yapıyorsun bu odada?" diye sordu. "Hani girmeyecektin?"

"Düşündüğün gibi değil sevgilim. Para almak için geldim. Cüzdanım ceketimin cebinde kalmış da..."

249

Hayretle homurdandı. "Para almak için mi? Gecenin bu saatinde parayı ne yapacaksın? Saat dört henüz."

Argo deyişiyle çuvallamıştım. Kendi evimde hareketlerime geçerli sebepler bulmak zorunda kalıyordum. Doğrusu biraz da bunalmıştım bu durumdan. Yalanıma devam zorundaydım.

"Kapıcıyı..." diye kekeledim. "Bizim kapıcıyı bir yere göndermek zorundaydım da..."

Resimleri kaçırma teşebbüsüm tamamıyla yatmıştı artık. Uydurduğum sebebi Nur'un yutmadığı açıkça belli oluyordu. Verdiğim söze rağmen gizlice odaya girmeme sinirlenip kızacağını sanmıştım, oysa uyku mahmuru o şahane gözlerinde tatlı ve bağışlayıcı parıltılar yanıp sönmeye başlamıştı. Eliyle yatağın kenarını işaret edip, "Otur buraya," dedi.

Yapacağım bir şey yoktu.

Çaresiz süt dökmüş kedi gibi teslimiyetle gösterdiği yere iliştim. Lanet dolap kapısı şimdi iyice aralık kalmıştı. Yatağın başucundaki ufakgece lambasının aydınlığı etrafa yeterince ışık saçmıyordu, resimleri bulunduğu yerden belki göremezdi, ama şimdi beni daha fazla korkutan

bir olasılık beynime takılmıştı. Nur'u ilk gelişinde evin kapısında görünce tam bir telaş ve endişe içinde fazla bekletmemek için tüm fotoğrafları alelacele toplamış ve rasgele gardıroba tıkmıştım. Şimdi dolap kapısı aralanınca resimlerin kayıp dışarıya dökülme olasılığı da mevcuttu.

Gülümseyerek, "Yalan söylemesini hiç beceremiyor-sun," dedi.

Şaşırmış gibi davrandım. "Ne yalanı?" "Dayanamadın, değil mi? Bu saate kadar iradenle mücadele etmiş olmalısın, ama sonunda arzularına yenik

ORHAN KEMAL

İt HALK KÜTÜPHANESİ

düştün. İki yıldır hasretiyle yanıp tutuştuğun sevgilinin benzeri yanı başında uyurken, ondan uzak durmak sana dayanılmaz bir işkence gibi geldi."

Yalan değildi. Ama odaya irademe yenik düştüğümünden değil, sırf geleceğimi kurtarmak için girmiştim. Azrail'in uyarısı kulaklarımda çınlıyordu.

Nur o fotoğrafları görmemeliydi.

Aksi halde sonumuzun geleceği ilahi bir güç tarafından bana tebliğ edilmişti.

Yutkundum. Tam bir açmaz içindeydim. Sözümü tutamamıştım, fakat sevgilimin yüzüne baktığımda beni bağışlayacağını sezinledim. Emsalsiz gözlerinden merhamet ve sevgi seli boşalıyordu. Pişmanlık, nedamet, zaten boşa geçmiş iki uzun yıldan sonra bu geceyi de nasıl vus-latsız harcamanın anlamsızlığını okuyordum.

Elimi tuttu.

"Ben de sana haksızlık ettim. Ya bugece burada kalmayı reddedecektim ya da kollarına atılacaktım. Bu yaptığımız en saçma şey 4ldu," diye mırıldandı.

Yine de kararsızdım.

Benim bir geçmişim vardı; onunla yaşamış, hayatın bahsettiği pek çok zevki müştereken tatmıştık. Ama o kadın Sitem'di, Nur değiltli. Acaba sevgimin samimiyetine, dürüstlüğüme inandığı için mi böyle konuşuyordu, yoksa hâlâ beni denemek için mi açık vermeme bekliyordu? Dikkatli olmalıydım. Azrail'in uyarması olmasa, hemen, şu an onu kollarımın arasına alır ve çılgınca sevişmeye başlardım. Bundan daha iyi bir davet olabilir miydi? Nur yaptığımızın saçmalık olduğunu itiraf ediyordu.

Tedbiri elden bırakmadım.

"Geleceğimiz için bir karara vardın mı?" diye sordum.

Cevap vermedi, ama manidar bir şekilde gülümsedi.

Herhalde bu evet anlamına geliyordu. Beni kendine doğru çekti. Birbirimize sarıldık, dudaklarımız buluştu.

Nefesini, ılık ve tatlı kokusunu içime çekiyordum şimdi. Geçmişini yaşıyormuşum gibi geldi bana. Kollarımın arasında tuttuğum, öpüştüğüm, okşadığım bu kadın Si-tem'di; hayatımın tek ve unutulmaz kadını. Tanrı onu bana geri yollamıştı.

Gün ağarınca kadar doyumsuz bir şekilde seviştik...

252

f

SaNKI dünyalar benim olmuştu. Mutluluktan kanat takıp uçacaktım, ikimiz de yorgun ve bitkin bir şekilde sarmaş dolaş uyuyup kalmıştık. Gözlerimi açtığımda Nur'un boynuma yasladığı başının altın sarısı saçları yüzüme gözüme dolaşmıştı. Bir elini çıplak göğsüme dayamış doyumuna ulaşmanın huzuru içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Mutluydum, ama beynimin bir noktasında hâlâ gardırobumda duran fotoğraflar konusu vardı. Azrail beni korkutmayı başarmıştı doğrusu, iki yıl sonra eriştiğim sevincin şahikasında dahi içimdeki korkuyu silemiyor-dum. O resimleri bir şekilde ortadan kaldırmalıydım. Azrail'in uyarılarını dikkate almak zorundaydım, çünkü o geleceğimi biliyordu.

Uykum olmasına rağmen bir daha dalamadım.

Belki Nur hiçbir zaman giysilerimin bulunduğu dolabı açıp bakmayacak, içini'Karıştırmayacaktı; böyle yapması için de bir neden yoktu zaten. En iyisi bu odada onu hiç yalnız bırakmamaktı. Sabahleyin uyanıp banyoya gittiğinde tüm resimleri daha güvenli bir yere kaldırabilirdim. Aklıma gelen bu çözümle rahatlamıştım...

Usul usul, onu uyandırmamaya gayret ederek, yüzüme gözüme dolanan uzun saçlarını tel tel parmaklarımın ucuyla tutarak kaldırdım. Güzelliğini doyumsuz bir hazla seyrediyordum. Kirpiklerinin ne kadar uzun, sık ve kıvrık olduğunu o zaman fark ettim. Galiba Sitem'inkilerden de daha gürdü.

Hafifçe yan döndüm. Omuz başlarının yuvarlaklığını, boynundan başlayıp göğüslerine kadar uzanan aralıklı

253

çillerini inceledim. Bu güzelliğe meftundum. Acaba her erkek benim gibi mi severdi? Neden aşkın, kadına duyu, lan sevginin objektif bir kriteri yoktu? Ya da ben neden kendimi, seven her erkekten farklı, daha güçlü ve vazgeçilmez duygularla dolu hissediyordum? Dünyanın var oluşundan bu yana aşk denen illet de mevcuttu, ama ben kendimi hepsinden ayrıcalıklı kabul ediyordum. Hatta öyle ki Tanrı bile sevgimi takdir etmiş ölen sevgilimi yeniden bana göndererek ilahi bir imtiyaz tanımıştı.

Dayanamadım Nur'un teninden yayılan kokuyu içime çekerken alnının pürüzsüz cildine dudaklarımı temas ettirerek usulca öptüm.

Uyanacağını sanmıyordum.

Nitekim uyanmadı da. Ama alnına değen dudaklarımı duyumsamış gibi, gözlerini açmadan hafifçe yerinde kıınıldadı. Başını boynumdan alıp göğsüme yasladı, ince uzun parmakları kısa bir an yüzümde dolaştı, sonra uyku sersemliğiyle eli kayarken dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı yükseldi.

Gerçek bir fısıltıydı bu. Zor duyulan bir mırıltı... Ama kanımı beynime sıçratmaya yetmişti. İnanamadım önce; yanlış mı duymuştum acaba? İmkânım olsa dürtüp uyandıracaktım o an...

Nur, "Sevgilim, Orhancığım harikaydın," demişti.. Buz kestim birden.

Yanlış duymuş olamazdım. Sevgilimin ağzından bir Orhan lafı çıkmıştı. Orhan da kimdi? Yoksa Nur'un hayatında başka bir erkek mi vardı?

Onun bana aidiyetine öyle inanmıştım ki, böyle bir olasılığı kabul edemezdim. Bir yanlışlık olmalıydı...

Dehşete kapılmış bir şekilde uyuyan sevgilime bakakaldım.

254

O bana aitti. Benim geçmişimdi. Hayatında başka bir erkek olamazdı...

Yanlış duymuş olmalıydım...

Yine hasta ve yorgun beynim bana oyun oynuyordu. Sitem ya da Nur'un hayatına başka bir erkek giremezdi. Özellikle de Nur'un. O bana ilahi bir armağandı. Tanrı katından başkasını seven bir kadın, bana gönderilemezdi...

Ama Orhan ismini çok net duymuştum, yanılmama olanak yoktu. Bir an çıldıracak gibi oldum. Yataktan fırlayıp kaçmak istedim. Havsalam almıyordu, az önce benimle büyük bir içtenlikle sevişen kadın başka birine mi âşıkıy? Uykusunda gerçek sevgilisinin adını mı fısıldayıp ağzından kaçırmıştı?

Öyleyse niye benimle sevişmişti?

Hem beni yatağa çeken, sevişmeye teşvik eden de oydu. Odasına gayet masumane duygularla girmiş, geleceğimizi kurtarmaya çalışmışım. Şayet hayatında başka bir erkek varsa ve dalgın bir anında adını ağzından kaçırarak kadar seviyorsa benimle aşk yapmaya kalkışmasının ne anlamı olabilirdi?

Yoksa hasta bir adama acımış mıydı?

Neden olmasındı? Kadın denen mahlukun ne denli anlaşılması zor ve grift bir fuh yapısına sahip olduğunu bilirdim, belki de içindeki romantizm çektiğim acılar karşısında açık vermiş ve beni son bir defa mutlu etmeye kalkışmıştı. Bir nevi ihsan, bir lütuf, çektiğim ıstırabın bedeli gibi bir şey.

Olabilirdi. Zaten yarın sabaha kadar düşünmek için mehil istemesi, kararını açıklamak konusundaki tereddütleri hep bu yüzdendi. Yüzüme karşı açık açık, ben bir başkasını seviyorum diyememişti. Ne de olsa ben olağandışı bir sevgiliydim. Artık zamanımızda pek örneği

255

kalmamış âşık numunesi, iki yıl önce ölmüş büyük aşkım unutamayan, hayattan kopan, beklentilerini yitiren, elini bir daha başka kadının eline sürmeyen, marazi bir tip. Her kadın böyle bir erkekten etkilenebilirdi. Hem onun evinde nöbet geçirip bayıldığım gün yüzüme karşı söylememiş miydi, sizi sevmiyorum diye. Bundan açık itiraf mı olurdu? Belki gün ağarınca gerçeği bana açıklayacak, üzgünüm, ama benim hayatımda başka bir erkek var, sizinle bu beraberliği devam ettiremeyeceğim, diyecekti.

Alçakça bir oyun.

Ben ondan lütuf veya bana acımasını istemiyordum. Yeniden hayata dönmemi sağlaması için böyle rezilane oyunlara başvurmasını da.

İçimi bir öfke kapladı.

Sonra da karamsarlık. Her şeyi yitirdiğimi o zaman anladım, ilahi güçler bile demek mutlu olmamı, yaşama dönmemi sağlayamamıştı.

Sitem efsanesi bir kere daha noktalanmış oluyordu. Her şey bitmişti benim için...

işin garibi ona kızamıyor, nefret duyamıyordum. Kararan ruh dünyama karşı düşünmeye çalıştım; bu durumda nasıl bir yol izlemeliydim? Mücadeleme devam edip Nur'u yeniden kazanmaya, kendime âşık etmeye mi çalışmalıyım, yoksa gerçeği kabullenip onu hayatımdan uzaklaştırmalı mıydım?

Hemen karar veremedim.

Galiba asıl şafaktan önce karar vermesi gereken kişi bendim. Böyle bir sonucu hiç beklemiyordum. Sevgilimi saran kollarımı çözdüm, biraz uzaklaştım ondan. Nefret, tiksinti veya buna benzer duygular içinde miydim? Hayır, sadece bir düş kırıklığı ve şaşkınlık yaşıyordum. Hiç beklemediğim bir durumla yüz yüze gelmişim. Bir de ta-

256

lihimin bana oynadığı bu acı oyunun hiddetini yaşıyordum, havsalam almıyordu bir türlü.

Bedenimin sıcaklığının kendisinden uzaklaştığını hisseden sevgilim bir kedi yumuşaklığı ile gözlerini açmadan yine bana yaklaştı. Arandı, beni buldu. Bir şey mırıldanır gibi ağzından sesler çıkardı, ama bu sefer ne söylediğini duymadım.

Kaçmadım, ama ona sarılamadım da.

Ruhumda bir şeyler kopmuştu artık...

* * *

Soğuk davrandığımı, ilgisizliğimi sabahleyin kahvaltıda çaylarımızı içerken fark etti sanırım. Onu Sitem'den bile zeki sanmıştım oysa. Bu saate kadar mesafeli ve aşırı ölçülü davrandığımı çoktan anlaması gerekirdi. Nihayet ikinci bardak çayını içerken durumu yeni fark etmiş gibi sordu.

"Bir şeyin mi var Mürşit? Durgun görünüyorsun."

"Yok bir şey."

"Saklama benden. Hasta gibisin. Suratın sararmış, betin benzin uçmuş."

"İyiyim dedim ya..."

Durdu. Dikkatle yüzüme bakmaya başladı.

"Uykusuzluktan mı yoksa? Düngece sabaha kadar uyumadığını söylemiştin."

Bozuntuya vermedim. Elimde olmadan homurdandım.

"Herhalde ondandır."

Yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Hayır," dedi. "Sen sinirli görünüyorsun. Bir şeye kızmış gibi."

257

Doğum Günü: 15 Aralık — F. 17

-

"Ne münasebet. Sana öyle geliyor. Yanılıyorsun, neye kızacağım ki?"

"Ne bileyim? Seni henüz yeterince tanımıyorum, ama yine de sanki dün geceki o harika âşık sevgiliyle bu sabahki arasında belirli bir fark var. Hangi kadın olsa bunu anlar."

Aldırmaz davrandım.

"Yanılıyorsun, davranışlarımda da bir fark olduğunu sanmıyorum."

"Yoksa..." diye kekeledi. "Bende umduğunu bulamadın mı?"

Bu defa hışımla ben onu süzdüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... yani yatakta Sitem kadar başarılı değil miydim? Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Kapatalım bu konuyu. Ben hayatıma giren bir kadının cinsel performansını başkalarıyla mukayese edecek cinsten bir adam değilim. Bu kadar basitlik yapamam." Üzülmüş gibi başını önüne eğdi.

"Bazı şeyleri kelimelerle ifadeye gerek yoktur. Beni aptal mı sandın? En mutlu olman gereken zamandaki şu haline bir bak. Yıkılmış, çökmüş, üzgün ve mutsuz görünüyorsun. Böyle mi olman lazımdı? Belli ki beni yetersiz buldun. Eski sevgilinle mukayese ettin."

"Yeter Nur!" diye çıktım. "Bu konuyu kapatalım." O da sinirlenir gibi oldu. "Nasıl istersen," diye mırıldandı. Ama asıl sinirli olan bendim. Her tarafım titriyordu. Bu garip tecelliyi kabul edemiyor, içime sindiremiyor-dum bir türlü. Daha temkinli olmam, enine boyuna düşünüp ondan sonra harekete geçmem gerekirken, dayanamayıp beynimi kemiren soruyu birden patlatıverdim.

258

"Hayatında başka bir erkek var mı?"

Sorum karşısında sararıverdi birden.

Kekeledi önce, hemen cevap veremedi.

"Neden soruyorsun?"

"Neden mi? Herhalde bilmek hakkım, değil mi?"

"Henüz değil. Sana verilmiş hiçbir sözüm yok. Alacağım kararı bile açıklamış değilim henüz. Bana sormak gereğini bile duymadın."

"Sabaha karşı sevişmemizden sonra buna gerek kalmadığını sanmıştım."

"Yanılmışsın, ama. Bana aldığım kararı sorman lazımdı."

"Ben sana şimdi hayatında başka bir erkek olup olmadığını soruyorum, yetmez mi?"

Lacivert gözleri yüzüme dikildi. Sonra patlar gibi bağırdı.

"Hayır, yok."

"Yalan söylüyorsun."

"Sen de bana yalan söyledin."

"Söylemedim. Şimdi soruma cevap ver. Başka biri var mı, yok mu?"

"Yok dedim ya?"

"Öyleyse Orhan da kim? Sakın inkâra kalkışma benle sevişirken ağzından kaçırdın bu ismi, duydum..."

Önce kızardı, sonra mosmor kesildi, ama daha sonra burun delikleri hafifçe oynamaya, kaşları çatılmaya başladı. Gerildiğini, her an patlamaya hazır bir bomba haline dönüştüğünü görüyordum. Yine de itidalli bir tonla konuştu.

"Eski sevgilim," dedi. "Merak ediyorsan şu kadarını söyleyebilirim, ayrıldık. Tam altı ay önce. Ve onunla artık görüşmüyorum."

259

"Görünüşe bakılırsa onu unutmamışa benziyorsun."

"Yalan bu... Onu kafamdan da defterimden de sildim. Benim için yok artık."

Gururu kırılmış bir âşığın sitemiyle sırttım.

"Yok ha? Buna nasıl inanayım ki, benimle sevişirken bile onun ismini sayıklıyorsun hâlâ."

"Haksızlık ediyorsun. Bana laf söylemeye hakkın yok. Onu seni tanımadan önce sevmiştim. Ne yapabilirim? Kaderi değıştiremem. Hem şunu da unutma, sen de bana eski sevgiline biraz benzediğim için yaklaştın, yalan mı?"

Susmak zorunda kaldım.

Kahvaltı masasında bir süre konuşmadan oturduk. Duruma bir çare bulmalı ve acele bir karara varmalıydım. Ya bu hadiseyi yaşanmamış farz edecek ve alttan alacaktım ya da kıza haksızlık edecek, yollarımızı ayıracaktım. Ayrıca Nur haklıydı da, yaşamına benden önce girmiş bir insanın hesabını ondan nasıl sorabilirdim? Bu insaf ölçüleriyle bağdaşmazdı. Tek endişem onu hâlâ seviyor olmasıydı. Unutamadığı açıktı, içimden lanetler okuyordum. Nerede kalmıştı Nur'un ilahi yanı? Nasıl olur da Azrail, karşıma eski sevgilim Sitem'in başkasına âşık bir kopyasını çıkarırdı?

Kendimi aldatmaya kalkışmamalıydım. Tüm hiddetim anlamsızdı, önünde sonunda pes edecek, Nur'dan ayrılamayacaktım. Başka şansım yoktu. Elime geçen bu fırsatı tepemezdim, Nur normal yaşama dönüşümün tek vesile-siydi.

Birden yerinden fırladı.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandı.

"Nereye?" dedim.

"Seni ilgilendirmez nereye gittiğim."

"Nur..."

260

"Sakın ısrara ve benden özür dilemeye kalkma. Bana haksızlık ve terbiyesizlik ettin. Buna katlanmaya mecbur değılim. Kararımı sana açıklayacağımı söylemiştim, işte şimdi açıklayabilirim... Seninle birlikte olamayacağıız. Bunu kesinlikle anladım, imkânsız."

"Fakat Nur... Acele karar verme. Biraz daha düşün. Yanlış davranmış ve sana haksızlık etmiş olabilirim. Ama..."

"Aması filan yok. Sen benim durumumu hiç düşündün mü?"

"Ne var ki durumunda?"

inanmaz gibi gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne mi var? Pes doğrusu! Sen aslında beni değil, ölmüş sevgilini seviyorsun. Peşimde koşman, ayılıp bayılman hep bu benzerlik uğruna. Acaba hiç aklına geldi mi, karşıdaki kızın bu benzerlikten ne kadar etkileneceği, hep bir kompleks içinde yaşayacağı, seni sevse bile tüm hayatı boyunca ölmüş bir kadının gölgesi altında kalacağı? Cevap ver bana, kaç^kadın bu kahredici şartları kabul edebilir?"

"Fakat ben seni seviyorum."

"Yalan söyleme. En başından, beni gördüğün andan beri hep Sitem'le karşılaştığına inanıyorsun. Karşında beni değil onu görüyorsun. Ona benzemediğimi söyleyebilir misin?"

"Şey..." diye kekeledim. "Biraz benzediğin doğru... Bunu inkâr etmeyeceğim."

"Biraz mı?"

"Evet... Saç renginiz, gözleriniz, boyunuz..."

"Hepsi o kadar mı?"

Önüme baktım. "Bir de vücutlarındaki o işaretler," diye kekeledim.

261

"Daha başka? Birbirimizin kopyası olabilir miyiz?"

Konuşmanın gidişatı çoktan beni ürkütmeye başlamıştı.

"Daha da neler?" dedim. "İnsanlar hiçbir zaman birbirlerinin kopyası olmazlar, tabiat kanunlarına aykırıdır bu. Aynı yumurta ikizleri bile birbirine benzer, ama kopyası değildirler. O benzeşimler romanların hayal ürünüdür, gerçek değil."

Ayakta son bir kere daha baktı.

"Kararım kesin Murat," dedi. "Senden ayrılıyorum."

içimdeki çaresizlik yerini yeniden öfkeye bırakmıştı.

"Demek öyle," diye homurdandım. "Peki söyler misin bana, öyleyse niye sabaha karşı yatak odasına girdiğimde benle sevişmeye kalkıştın?"

Gözleri bir an buğulanır gibi oldu.

"Gerçekten bunun nedenini öğrenmek istiyor musun?" diye sordu.

"istiyorum, tabii."

"Sebebi çok basit... Sana acıdım. Yaptığım bir merhamet gösterisiydi. Son bir kere Sitem'de bulduğun mutluluğu sana vermeye kalkıştım. Ama şimdi anlıyorum ki hata etmişim."

Sanki beynimden vurulmuştum.

Ben kimseden merhamet dilenmiyordum. Ne Nur'dan, hatta ne de Sitem'den. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Kalktığım iskemleye tekrar çöktüm, tek kelime etmeden...

262

5

YİNE DE bunları hayra yorumlamalıyım. Sıhhatim iyi sayılırdı. Sitem'i ikinci kez kaybetmişim, hem de bu sefer ölüm nedeniyle değil, insanoğlunun en büyük zaaflarından biri olan kıskançlıkla, ama ne nöbete girmiş ne de bayılmışım. Turp gibi sağlam hissediyordum kendimi. Üzgündüm tabii, ama asıl beni ayakta tutan bir türlü sindirip hazmedemediğim içimdeki kızgınlık olmuştu. Nur evi terk ettikten sonra küplere binmişim. Uzun süre kızgınlığımı yenemedim. Ona kızdığım kadar kendime de söyleniyordum. Aptalca bir tutum sergilemişim, kız esasta haklıydı; ona geçmişi hakkında hesap soramazdım, beni tanımadığı bir dönemde başından geçen bir aşk macerasından onu nasıl sorumlu tutabilirdim ki? Yalan konusuna gelince, onda da haklıydı, ben de ona yalan söylüyor, pek çok konuda gerçekleri tüm çıplaklığıyla ona anlatamıyordum. "".

Ne yapacağım şimdi diye, düşünmeye başladım.

Aşkım hayatımın ekseniydi. Size garip gelse de yaşamım aşk üzerine odaklanmıştı, onun etrafında dönüyor, aşkım için yaşıyordum. Eskiden yalnızca ölmüş bir sevgilinin anıları vardı, onlarla yetiniyor, ruhen dengesiz ve hasta bir adamın yaşamını sürdürüyordum, ama şimdi yaşayan bir Nur mevcuttu ve adı gibi karanlığıma ışık saçıyordu.

Meselenin burada noktalanmadığını biliyordum. Onu arayacak, peşinden gidecektim. Artık onu hayatımdan silmem mümkün değildi. Yeniden düşünmeli, kalbini kırdığım sevgilimin gönlünü alacak, yeniden bana dönmesi-

263

ni sağlayacak formüller bulmalıyım.

Fakat nasıl?

Tiyatroya dönmeyeceği kesindi. Bu sabahki tartışmadan sonra bir daha beni görmemek için tiyatro çalışmalarına katılmazdı. Neyse ki oturduğu evi biliyordum. Birkaç gün bekler, sinirlerinin yatışması için ona süre tanırırdım. Herhalde buradan çıkınca doğru evine gitmişti, gururum el verse, ben de peşinden giderdim, ama yapamı-yordum. Hatalı davrandığımı bilmeme rağmen incinmişim. Aramızdaki münakaşadan sonra bu kadar sıcaklığı sıcaklığına arkasından gidemezdim, beklemeliydim.

Sakin ol, tedbirli davran, iyi düşün, yaptığın hatalara bir daha düşme diye, kendi kendime telkinlerde bulunmaya başladım. Normal hayatımı sürdürmeye devam etmeliydim, başka çarem yoktu. En iyisi zor da olsa yeni başladığım iş hayatına devam etmektir. Giyinip tiyatroya gitmeye karar verdim.

Tıraş oldum, rahatlamak için ılık bir duş aldım, sonra giyinmek için yatak odama döndüm, ilk yapacağım iş gardroptaki Sitem'in fotoğraflarını daha emin bir yere kaldırmaktı. Hepsini plastik bir torbaya yerleştirirken vicdanımda hafif bir sızlanma hissettim.

Doğru muydu bu yaptığım?

Sanki Sitem'e ihanet ediyormuş gibi bir duyguya kapılmıştım. O resimler iki senedir oyalandığım, avunduğum tek teselli kaynağımdı. Oysa şimdi Nur'a kavuşmak için onları ortadan kaldırıyordum. Çirkin, adi bir davranış...

Sonra içimden hayır, diye mırıldandım.

Onları saklayışım yalnızca Sitem'e kavuşmak için bir tedbir, Sitem'e ihanet değildi.

Uzun süre acaba plastik torbayı nereye saklayabilirim

264

diye düşündüm, evde uygun bir yer bulamadım. Nereye koysam, sakıncalı geliyordu bana. Belki şaşacaksınız, ama sonunda gardıroptaki bırakmaya karar verdim.

Ne var ki, şimdi fotoğraflar büyük bir poşetin içinde muntazam ve etrafa dağılmayacak bir şekilde gizlenmişti. Hem artık saklamanın pek fazla bir esprisi de kalmamıştı sanırım, Nur'un bir daha evime dönüp dönmeyeceği meçhulümdü...

Tiyatro binasına girdiğimde beni cidden şaşırtacak bir haberle karşılaşacaktım. Samimi söyleyeyim ki, böyle bir sürprizi beklemiyordum. Selim geldiğini görünce pür sevinç yanıma koşmuş, apar topar odama dalarak, keyifle haberi iletmişti.

"Gözümüz aydın," dedi. "Senin vazgeçemediğin Ophe-"ia nihayet arzı endam ettiler. Busabah işe devam edece-ini söyledi. Süklüm püKmm döndü nihayet."

Bu haberi hiç beklemiyordum.

Kalbim çılgın gibi atmaya başladı. Fakat heyecan ve sevincimi Selim'e belli etmemeliydim. Haberi çok tabii karşıladım. Hatta onun gönlünü aldım.

"Senin gibi ikna kabiliyeti yüksek, kurt bir idarecinin elinden kaçır mıydı zaten. Kim bilir niye bozulmuştur? Böyle acemi çaylak, tecrübesiz oyunculara pek güvenilmez."

Nur'un dönüşündeki gerçek sebebin onunla konuşması olduğunu sanan Selim iyice kasıldı. "Haklısın," diye söylendi. "İki günde kendilerini bir halt sanıyor, vazgeçilmez oyuncu gibi görüyorlar. Haspa kendini bir bok zannediyor."

265

Ters ters yüzüne baktım eski arkadaşımın. "O kadar da değil," dedim. "Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmeli. O dönmeseydi, bu oyun yatarı." "Amma yaptın! Biraz büyütüyor musun?" "Sana düşüncemi söylemişim. Bu kız büyük bir yetenek. Provalarda dikkat etmiyor musun, rolünün hakkını tam vererek oynuyor. Ondan müthiş memnunum." Selim sesini çıkarmadı.

Bu kanaatimde samimi idim. Gerçekten de Nur'un yeteneği, oyunculuk gücü tartışılmazdı. Oyun sahneye konulunca seyirci ve eleştirilenler tarafından tam puan alacağına inanıyordum. İlgisiz görünmeye çalışarak sordum.

"Niçin bizden ayrılmaya kalkışmış? Sebep ileri sürdü mü?"

"Sen ne dersin de. Gözü pek havalarda. Uyumsuz da. Söz de Nefise Çağan'ın kaprislerine bozulmuş. Onun gibi bir stara çamur atmaya kalkıştı." Bilmiyormuş gibi üsteledim. "Nasıl yani?"

"Nasıl olacak yahu? Düpedüz Nefise'yi kıskanmış işte. Bilirsin, oyuncular arasında hep olur bu. Sözde Nefise onu çekemediği için her fırsatta yükleniyor, ezmeye çalışıyormuş."

"Gerçek olabilir mi?"

"İnanma be Murat, hiç olur mu? Nefise bunca yılın tecrübesine sahip bir oyuncu, şayet ortada kapris yapan biri varsa o da mutlaka Nur'dur."

"Belli olmaz," diye homurdandım. "Kadın milleti bu, anlamak zordur. Ne de olsa Nefise Hanım yaşlanıyor, Nur ise çok körpe ve güzel. Belki de kıskanmış, kaprisi re kalkışmış olabilir."

266

Selim bir iki saniye düşündü.

"Belki de," diye mırıldandı sonra. "Söylediğin de gerçek olabilir. Kız gerçekten çok güzel ve de yetenekli. Kim bilir?"

Yeniden kaçamak bir nazar fırlattım Selim'e. Bir zamanlar son derece çapkın bir adam olduğu rivayeti dolaşırdı etrafta. Gerçi onu uzun zamandır görmüyordum ama hakkındaki dedidokuların gerçek olması ihtimali vardı.

Benden bir iki yaş daha büyük olması lazımdı. Fakat hâlâ fiziği yerinde ve tığ gibiydi. Üstelik ağzı laf yapan, iyi konuşan, etkili ses tonuyla ve artistliğinden gelme yeteneğiyle pek çok kadının yüreğini hoplatacak bir tipti. İlk defa Nur'un güzelliğinden dem vurması galiba canımı sıkmişti. Aklımdan geçenleri tabii bilmediğinden hafifçe sinirlendiğimi de anlamamıştı.

"Her neyse," dedi. "işler rayına bir otursun ondan bu densizliğin hesabını sormasını bilirim ben."

Kimi kastettiğini anlalamıştım.

"Kimden?" diye sordum.

"Kimden olacak, Nur'dan tabii."

Şakaklarımdaki damarlar atmaya başlamıştı. Kendime hâkim olarak yine sordu'm.

"Nasıl?"

Selim pişmiş kelle gibi sırttı. Yüzünden bayağılık ve basitlik akıyordu.

"Hayret!" diye güldü. "Galiba bu âlemdeki haklı şöhretimi bilmeyen tek insan sensin."

"Ne şöhreti?"

"Zamparalığım yahu! Tiyatroya dönmesi için beni bu kadar yalvartan çaylağa bir ceza kesmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

267

"Ne yapacaksın peki?"

"Garsoniyerime atıp hesap soracağım. O çaylağı yatakta inleteceğim."

Rahatlıkla Selim'in o pişmiş kelle gibi sırttan suratına esaslı bir yumruk savurabilirdim. Oysa kendimin bile inanmadığım büyük bir soğukkanlılıkla, "Hadi, bırak şimdi bu zirzopluğu da, arkadaşlara sahnede toplanmaları için haber ver. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz," demeyi başladım.

Selim odamdan çıkarken hırsımdan titriyordum ama...

Sahneye çıkan basamakları tırmandım. Oyuncular kostümsüz yapacakları prova için beni bekliyorlardı. Her zamanki, mesafeli, ciddi ve kuru ses tonumla, "Günaydın arkadaşlar," dedim. "Hazır mıyız? Bugün ikinci perdeyi yeniden prova etmek istiyorum."

Sanki Nur'un dönüşünden haberim yokmuş gibi davranıyor ve oyunculara pek bakmıyordum. O perdede rolü olanlar sahnede kalırken diğerleri yavaş yavaş aşağıdaki koltuklara doğru ilerlemeye başladılar. Tam o sırada Nur aralarından sıyrılarak yanıma yaklaştı. Yeni fark etmiş gibi mırıldandım.

"Ooo Nur Hanım, demek döndünüz. Artık sizden ümidi kesmiştim."

Ancak duyabileceğim bir ses tonuyla fısıldadı.

"Numara yapma. Selim denen iblis, sen gelir gelmez döndüğüm haberini sana ulaştırdı. Memnun musun şimdi?"

Etrafıma bakındım. Verdiği cevabın duyulmasını iste-

268

miyordum. Allah'tan o sırada etraf hareketliydi ve sahnedeki ayak sesleri fısıltısını boğmuştu. Bu defa yüksek sesle konuştu. "Dayanamadım. Selim Bey dönmem için çok ısrar etti. Galiba yerimi dolduramıyormuşsunuz, Nur olmadan bu oyun yürümez demişsiniz. Siz iyi ve saydığım bir yönetmensiniz. Hatırınızı kırmak istemedim."

"Teşekkür ederim. Ama şunu da kesinlikle bilmenizi isterim; bu hadise bir daha tekrerrür ederse anlayışlı davranmam söz konusu olamaz."

"Sakın seni affettiğimi sanma. Hakaretini asla unutmayacağım."

Yine fısıldar gibi konuşmuştu.

Garip bir ruh haleti içindeydim. Aynı çatı altında olmak, onun varlığını yanımda hissetmek, her zaman görme şansına sahip bulunmak bana yeniden enerji vermiş, normal halime döndürmüştü. Nur'un geri geleceğini, temsile devam edeceğini doğrusu beklemiyordum.

Bu yeni bir ümit demekti.

Benim tanıdığımı Scindiğ im Nur geri dönmezdi, eğer döndüyse sabahki tartışmamızın ve verdiği kararın pek önemi yoktu, sırf kadınsı bir kaprisle beni üzmeye çalışıyordu. Eh kısmen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım, inatçılık, kaprislerle karşısındaki erkeği üzme onun yaradılışının bir tezahürü idi, anladığım kadarıyla beraberliğimiz sürecekti, ama çetin mücadelelerimiz de olacaktı. Belki Orhan'ı da buna benzer nedenlerle bıktırıp usandırmış ve sonunda kaçırmıştı.

Rahatlamıştım şimdi, hatta için için seviniyordum. Bana dönecekti. Atıp tutmasına, iğneli ve kırıcı sözler sarf etmesine aldırımıyordum. Onu böyle kabul etmek zorundaydım.

Azrail haklı çıkmıştı.

269

Nur, nevi şahsına münhasır bir karakterdi. Sitem'den farklı yaratılmıştı. Belki bana ilahi bir ihsan olarak gönderilmesinin ayrıcalığı da buydu zaten. Sıradan bir insan olmaktan uzak, uğraştırıcı, beni oyalayıcı, ömrümün bundan sonrasında yaşamıma her daim hareket ve canlılık getirici, yaşamın canlılığını bana öğretici biri olma-sındaydı özelliği.

Daha ne isteyebilirdim ki?

Hayatım şimdiden tempo kazanmıştı..

Oakşam saat yirmi ikiye doğru provaları kestim. Oyuncular cidden yorulmuşlardı. O günkü provalarda Nur sadece iki defa sahneye çıkmıştı. Yaşadığı bunca olaya rağmen performansı yine harikaydı. Rolünü hiç aksamadan, başarıyla oynamıştı.

Soyunma odasına giderken genç arkadaşlardan Hakan yanıma yaklaştı. Biraz çekingen ve mahcup bir edayla konuştu.

"Hocam, sizden bir ricamız var," dedi.

Gülümseyerek, "Söyle bakalım Hakan, nedir o?" dedim.

"Bazı arkadaşlar en az haftanın bir gecesı provaların sonunda bir yere gidip bir kadeh içki içerek yorgunluğumuzu atıyor, hem oyunun genel gidişatı hakkında yorumlar yapıyor hem de eğlenceli, dinlendirici birkaç saat geçiriyoruz. Sizin de aramıza katılmanızı çok isterdik, ama size bu teklifi getirmeye çekindik. Bizim çocuklar size teklifi iletmem için beni seçtiler. Bizi kırmazsanız çok seviniriz."

Birkaç saniye düşündüm.

270

Neden olmasındı? Fakat sorun Nur'un ne olacağıydı? Acaba bugece de evime gelir miydi? Genç oyunculara ta-kılırsam ve Nur evime gelirse beni bulamazdı. Gerçi aramızdaki tartışmadan sonra bugece geleceğine hiç ihtimal vermiyordum, ama hiç belli de olmazdı. Ayrıca muhtemelen bir bara takılacak gençler arasında Nur'un da olup olmayacağını henüz bilmiyordum. Hakan'ın ağzını arayabilirdim.

"Selim Bey de geliyor mu?" diye sordum.

Hakan hafifçe utanmış gibi başını önüne eğdi.

"Ona daha önce de birkaç defa teklif etmiştik, ama her seferinde bizi reddetti."

"Ya Nefise Hanım?"

"Herhalde anlamışsınızdır Hocam; Nefise Hanım biz gençlere pek yüz vermez. Ona söylemeye cesaret bile edemedik."

"O zaman ben aranızda biraz yaşlı kalmaz mıyım?"

"Ne yaşlısı Hocam? Siz kendinizi yaşlı mı buluyorsunuz yani? Hepimizden drrı ve hareketlisiniz."

Henüz duymak istediğimi öğrenememiştim.

"Kimler gidiyor peki?" dedim.

"Ahmet, Volkan, Ayşe, Teoman, Nur, Serkan..."

Hakan gideceklerin adlarını sıralamaya devam ediyordu, ama daha fazlasını dinlemeye gerek yoktu. Ben öğreneceğimi öğrenmiştim.

"Pekâlâ," diye gülümseyerek mırıldandım. "Şayet hocanızı da bu defa aranızda görmek istiyorsanız mesele yok, gelirim."

Hiç kuşkusuz, asıl amacım onlarla oturup içki içmek, onların gevezeliklerine iştirak etmek değildi. Fakat Nur'un bulunduğu bir ortamda biraz daha olmak, onu çalışma ciddiyetinin dışında görmek benim için zevk ola-

çaktı. Aslında fazla konuşkan, meclislere renk katan, aranan bir tip olmadığımı bilirdim. Mesafeli durmam, gençlerin keyiflerini kaçırmam da mümkündü. Sonra birden aklıma geldi. Sevinen Hakan'ın koluna yapışarak sordum.

"Kuzum, bu fikir kimden çıktı? Beni kim istedi aranıza?"

Hakan saf saf cevap verdi.

"Hepimiz istedik Hocam. Ama özellikle Volkan'la Nur."

"Yaa..." diyebildim.

Şimdi daha iyi anlıyordum meseleyi. Bu sevgilimin taktiği idi. Mutlaka diğer gençleri de o ayartmıştı, beni de aralarına almaları için. Belki de sinsî düşünceleri vardı. Beni ayartmak ya da üzme için yeni vesileler peşinde koşuyordu.

Hodri meydan, dedim içimden. Ben hazırdım. Zaten bundan sonra aramızda kıyasıya bir mücadelenin geçeceğini tahmin ediyordum. Galiba hayatımın tadı tuzu da bu olacaktı...

* * *

Beş kişi benim arabaya doldu. Diğerleri de taksilere dağıldılar. Tabii hiç söylemeye gerek yok, Nur benim arabama binmedi. Hatta onu sadece kısa bir an tiyatronun önündeki gençlerin arasında görebildim, hepsi o kadar. Akıncı ilgisiz görünerek asıl davet fikrinin kendisinden çıktığını gizlemeye çalışacaktı; oysa ben çoktan Hakan'dan istediğimi öğrenmiştim.

Etiler'de yeni açılmış bir bara gittik. Renkli neonlarla aydınlatılmış adı Mogambo ya da Moronno gibi bir şeydi, pek dikkat etmedim, aklımda da kalmadı. İçerde gü-

rültülü bir müzik ve inanılmaz bir kalabalık vardı. Oldum olası böyle yerleri pek sevmezdim, Sitem'le de gitmezdik, ama şimdi Nur'un uğruna bu berbat yerin şartlarına katlanmak zorundaydım.

Belki iki yıllık hastalığımın da etkisi vardı. Uyum sağlamakta zorlanıyordum, hele o inanılmaz yüksek volüm-lü müzik kulaklarımı sağır ediyordu. Oturacak yer bulamamız da cabasıydı. Sözde buraya dinlenmeye, sohbet etmeye gelmiştik. Sohbet bir yana içeriye girdikten sonra grubumuz dağılmış, ellerine içki bardaklarını alan gençler dört bir yana saçılmıştı. Yanımda kala kala bir tek Hakan vardı. Gürültüden konuşmak da mümkün değildi zaten. Katlanmalıydım. Sessizliğe bürünmüş, o hınca hınç kalabalık arasında gözlerim Nur'u arıyordu.

Bir ara yanı basımdaki Hakan'ın sesini duyurabilmek için avaz avaz bağırarak bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim. Duyabilmek için kulağımı ağzına yaklaştırdım.

"Hocam galiba böyle yerlere pek alışık değilsiniz," dediğini işittim. "Aksi gibri bu gece cuma,

malum yarın tatil, biraz da ondan kalabalık. Sıkılmıyorsunuz ya?"

Bozuntuya vermedim.

"Hayır," dedim. "Değişik bir mekân, ilginç."

"Öyledir."

Ben de bağırarak zorunda kalıyordum.

"Fakat korkarım burası için fazla yaşıyım, baksana yaş vasatı on sekiz ile yirmi arası. Pek bana göre değil."

"Yapmayın Hocam! Siz yaşlı mısınız yani?"

Aklınca gönlümü almaya çalışıyordu yine. "Doğru yaşlı sayılmam elbette, ama beni getirdiğiniz yer de çoluk çocuğun devam ettiği bir yermiş, baksana."

Aklım fikrim Nur'daydı. Nereye gitmişti bu kız? Gençlerin danstan ziyade birbirlerine çarparak tepiştiği ufak

273

Doğum Günü: 15 Aralık — F. 18

piste baktım, göremedim. Etrafta ayakta duran insanların arasında da rastlayamıyordum. Tam o sırada Ayşe birden önümüzde belirdi.

"Hocam," dedi. "Benimle dans eder misiniz?" "Yoo Ayşe... Kusura bakma, ama ben bu çılgınlığı ya_ pamam, bana göre değil. En iyisi sen Hakan'la dans et," dedim.

Genç oyuncum, Hakan'ı elinden tuttuğu gibi piste çekti. Arkalarından baktım, işime de gelmişti. Bu hengâmede yalnız kalmak çok daha iyi idi, en azından Hakan'la anlamsız konuşmaktan da kurtulmuştum. Yavaş yavaş buraya geldiğime de pişman olmaya başlamıştım; ben daha ziyade bir masa etrafında oturup sohbet edeceğimizi ve bu vesile ile Nur ile de konuşma fırsatım olacağını düşünmüştüm hep.

"Nasıl, eğleniyor musun?" diye kulağımın dibinde çınlayan sesle irkildim. Nur yanı basımdaydı.

Hırçın bir şekilde homurdandım. "Nerelerdeydin?" Gözlerini süzerek bana baktı.

"Niye soruyorsun? Seni ilgilendirir mi nerede olduğum?"

"Tabii ilgilendirir. Buraya sadece senin için geldiğimi bal gibi biliyorsun?"

"Öyle mi? Hiç tahmin edememiştim doğrusu. Daha busabah bana hakaretler yağdıran birinin şimdi fıldır fıldır beni arayacağını hiç düşünememiştim."

"Numara yapma. Bu tezgâhı sen düzenledin. Teklif gelince peşine takılıp geleceğimi

hesapladın. Böyle yerlerden hoşlanmadığımı bilmen gerekirdi." Omuzlarını silkti lakayt bir eda ile. "Nasıl bileyim? Seni yeterince tanımıyorum ki? Sitem

274

olsa belki bilirdi, ama ben Nur'um, eski sevgilin değil. Burası çok eğlenceli, fıkır fıkır bir yer. Orhan böyle hareketli yerlere bayılırdı."

Anlaşılan daha bir süre damarıma basmaya devam edecekti.

iki alternatifim vardı. Ya ben de onun üstüne gidecek, kızdırmaya devam edecektim, ya da teslim olacak ve hırsını iyice çıkarmasını bekleyecektim. Karar veremedim. Nasıl bir tutum takınmanın daha hayırlı olacağını kestire-miyordum.

Cevap veremeyip sustuğumu görünce daha da keyiflendi. Tam bir pervasızlık örneği göstererek koluma girdi. Ürktüm. Ne de olsa buraya grup halinde gelmiştik, durup dururken koluma girdiğini görürlerse ne düşünürlerdi hakkımızda? Kolunu çekmesini söyleyemedim, ama "Ne yapıyorsun, biraz dikkatli olsana," diye homurdandım.

"Ne o? Yoksa hakkımızda dedikodu çıkarırlar diye korkuyor musun?"

Yiğitliğe toz kondurmadım.

"Kendim için değil, ama sana laf gelmesini istemem."

"Yok canım! Öyle olsa busabah yatak odasına girip beni baştan çıkarmazdın."

"Nur, lütfen... Lütfen, biraz daha dikkatli konuş. Kırıcı oluyorsun. Ayrıca söylediklerin de gerçek değil. Onu sen istedin."

"Ama bütün birgece karşıma geçip, yalvaran yakaran, aşkımdan yanıp tutuştuğunu söyleyen de sendin, inkâr mı edeceksin?"

Önemli bir şeyi daha tespit etmiştim. Nur'da biraz daha adilik, yavanlık, Sitem'le asla mukayese edilemeyecek bir basitlik vardı. Sitem asla böyle konuşmazdı benimle,

275

bu bir eğitim, terbiye, kültür sorunuuydu. Farkı kabul etmeliydim. Yüzünün, bedeninin tıpa tıp benzemesi galiba bütün sorunlarımı halletmeyecekti. Hafif bir burukluk hissettim içimde, belki onu bu haliyle de kabule hazırdım; belki değil mutlak hazırdım, ama istediğim kıvam ve olgunluğa kavuşturmak için sanırım çok uğraşacaktım. Sonuçtan da emin olamazdım; malum ağaç yaşken eğilir derlerdi, bundan sonra çalışsam bile ne sonuç alacağımı bilemezdim.

İster istemez suratım asılmıştı.

Yeni sevgilimin kişiliği, huyu suyu ne olursa olsun zeki biri olduğunu da yadsıyamazdım. Nitekim elini kolumdan çekmediği gibi, parmakları biraz daha uzandı ve elimin üzerine esaslı bir çimdik attı. Az daha bağıracaktım, canım yanıyordu.

Ağzını kulağıma yaklaştırıp, "Bozuldun mu cicim?" dedi. Tam bir mahalle kızı edasıyla. Ya sabır diye, tevekkülle başımı salladım. O kalabalığın içinde ne yapabilirdim ki, her an tiyatrocü arkadaşlardan birinin dikkatini çekebilirdik.

"Konuşmamız lazım," dedim.

İlgisizce homurdandı. "Konuş... Seni dinliyorum."

"Burada olmaz. Görmüyor musun şu kalabalığı?"

"Nerede olacakmış peki?"

"Daha تنها, birbirimizi duyup anlayabileceğimiz bir yerde?"

"Yoksa senin evinde mi yine?"

Alay ediyordu, ama anlamazlığa vurdum.

"Tabii, neden olmasın?"

"Yağma yok! Busabah yeterli dersi aldım."

"Lütfen beni çıldırtma. Bu yaptığına düpedüz işkence denir."

276

"Sen zaten çılgının tekisin. Hayal âleminde ölü bir kadının anılarıyla yaşıyorsun, istesem de seni çıldırtamam bir daha."

"Yapma Nur! Beni incitiyorsun..."

Hafifçe, fakat sinsi bir eda ile gülümsedi.

"Bu daha bir şey değil. Bana yaptığını seni pişman edeceğim."

"Hatalıysam, özür dilemeye razıyım zaten."

"Yaa! O kadar basit demek... Bir iki kelimeyle özür dileyeceksin ve ben de seni hemen affedeğim, öyle mi?"

Beni bağışlayacağını çoktan anlamıştım. O da beni seviyordu, ama neden olayı bu kadar uzatıp büyüttüğünü anlamıyordum henüz. Herhalde kızgınlığı geçmemiştii ve incinen gururunu tatmin için kaprislerine devam edecekti.

"Nasıl istiyorsan o şekilde özür dileyim. Gerekiyorsa ayaklarına da kapanabilirim."

"Hadi oradan... Onu özür için değil, zevk için yaparsın. Ayaklarıma deli divane olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Elini kolumdan çekti.

Karşılık vermedi. Susmayı yeğledi. Ne düşünüyordu acaba? Hiç beklemediğim bir istekle karşılaşabilirdim.

Sessiz kalmasından, birden kolumdan çıkmasından huylanmıştım da. Ne yapacağı kesinlikle belli olmazdı.

Eğilip yüzüne baktım, ifadesinden belki bir şey anlarım, diye. Buz gibi bir çehreyle pistte dans edenleri seyrediyordu. Sanki söylediklerimi duymamış gibi.

"Evet?" dedim.

"Acele etme. Görmüyor musun, düşünüyorum."

277

"Neyi?"

"Yaptıklarını sana nasıl ödeteceğimi."

Tamam, onu seviyordum, hatta sırlıslıkla âşıktım da. Yeniden onu bulmam benim için Tanrı'nın ihsanıydı; hepsini kabul ediyordum, ama bir erkek olarak da bunca kaprise tahammülümün bir sınırı vardı, daha ne kadar katlanabilirdim? Ayrıca mutlak haksız olduğum da söylenemezdi, kısa zaman önce ilişkisinin bittiği iddiasına ve inkârına rağmen Orhan denen adamı sevdiğini ağzından duymuştum. Sinirlenip, düş kırıklığına uğramam kadar doğal ne olabilirdi?

"Nasıl istersen," diye homurdandım. "Sana daha fazla yalvarmayacağım."

Sesim biraz hiddetli ve bir o kadar da umursamaz çıkmıştı.

Şaşırmış gibi yüzüme baktı önce, sonra salma salına yanımdan uzaklaşırken mırıldandı. "Öyle bir yalvaracaksın ki, feleğini şaşıracaksın hem de. Göreceğiz bakalım."

Ne arkasından gittim ne de onu durdurmaya çalıştım..

Eve asık bir yüzle döndüğümde saat ikiye geliyordu. Barda yanımdan uzaklaştıktan sonra bir daha semtime uğramamıştı Nur. Bir ara Hakan, Ayşe ve Volkan yanıma gelmişler ve ilerleyen saatte beni bir masaya dahi oturtmuşlardı. Masada iki kadeh daha viski içtim.

işin ilginç yanı hâlâ mutlu oluşumdu.

Gergindim, ama sadece onunla tatminkâr bir görüşme yapamamamdan kaynaklanıyordu gerginliğim; çatışmamız devam edecek, ilerde belki daha sert ve kırıcı konuşmalar cereyan edecekti aramızda. Lakin şuna emin ol-

278

muştum. Tüm bu marazayı beni sevdiği için çıkarıyordu Nur. Bana sert ve haşin davranması, gururunu tamire intikam yoluyla kalkışması sırf sevgidendi. Sevmese, umurunda bile olmaz, tüm ilgisini keser, benimle didişmeye kalkışmazdı. Orhan denen adamı çoktan unuttuğuna emindim. Onun da hayatında şimdi sadece ben vardım. Vardığım sonuç mutlu olmama yetiyordu.

Tartışılmayacak husus hayatımın yeniden renk kazan-masıydı. Kabul etmek zorundaydım ki, bu hayat, dengeli, düzenli ve hatta monoton diyebileceğim Sitem döneminden çok daha fazla hareketlenmişti. Nur bana fırtınalı, esintili, bir gün sonrasında emin olamadığım, fakat hayatı dolu dolu geçireceğim yeni bir dönemin açılmasını sağlamıştı. Şikâyetçi olamazdım; gerçekte bu düzen ruh ve kişiliğime daha uygun düşüyordu. Benim de mücadelecı, hırslı, yılmak bilmeyen bir yapım vardı; ne var ki kimliğimin bu yanı bundan önceki aşk yaşamında hep tekdüze kalmış, dalgalanmamıştı.

Şimdi tek sıkıntım Önümüzdeki cumartesi, pazardı. Hafta sonu olması itibarıyla çalışmalara ara verdiğimizden iki gün sevgilimi göremeyecektim. Soyunup yatağa girdiğimde kararsızdım. Acaba yarın ben onun evine bir ziyaret yapmalı mıydım?

Görmek istiyordum. Pazartesiye kadar dayanamazdım.

Nasıl karşılardı acaba bu ziyaretimi?

Belki memnun olur, hatasını anladı, yalvarmak, benden özür dilemek için evime kadar geldi, diye düşünebilirdi. Hatta böyle bir ziyareti bekliyor da olabilirdi. Çünkü onun kırılan gururunu tamir etmek için bir jest yapmalıydım.

Evet, fena fikir değildi.

279

Yarın öğleye doğru büyük bir çiçek buketi yaptırarak gitmeye karar verdim. Bir gece evvelinden uykusuz kaldığı için nasıl olsa sabah ondan evvel yataktan çıkmazdı.

Keyiflendim yeniden.

En munasip yaklaşım bu olacaktı.

Sitem sarı kasımpatlarını çok severdi, ama Nur'a çok daha farklı bir şey götürmeliydim, mesela kırmızı güller veya cam içinde bir orkide. Zevklerindeki değişiklik mutlaka çiçekte de bir şekilde kendisini gösterecekti. Çiçek daima hassas ve ince kadın ruhunun dışa açılan pence-resiydi; o pencereden içeri zevkli bir çiçekle girmenin her zaman mümkün olacağına inanıyordum.

Yorganı başıma çektim.

Uyuyabilirdim artık...

280

6

ARABAYI çiçekçi dükkânının önüne çektim. Bir an ne seçeceğime karar vermek için duraladım. Dükkânın vitrini bir ressamın paleti kadar karışık renk cümbüşü içindeydi. Kararımı çoktan vermiştim, eflatun veya mor bir orkide seçecektim sevgilime. Şevkle daldım içeriye. Ak saçlı, gözlüklü efendiden bir adam, "Buyurun beyefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Orkide istiyorum. Tercihim eflatun," dedim. "Üzgünüm efendim, ama dükkânda orkide yok." "Yok mu? Ama nasıl olur?"

"Maalesef burada orkideyi pek satamıyoruz. Fazla alıcısı çıkmıyor. Lakin size onun kadar güzel başka çiçekler de verebilirim."

Keyfim kaçmıştı. Homurdandım içimden. Yine de orkide şart değildi, zaten Nur'un orkideye düşkün olduğunu da pek sanmıyordum, belki de orkidenin varlığından bile haberdar değildi. Önemli olan bir çiçekle gitmekti. Aslına bakılırsa orkide tercihim sadece kendi kendimi tatminin bir yoluydu. ,

"Pekâlâ," dedim. "Seçimi size bırakıyorum." "Ne kadarlık bir şey istiyorsunuz?" "Fiyat önemli değil."

"Anlıyorum beyefendi," diyen adam yağlı bir müşteri bulmanın sevinci içinde bana şık bir buket hazırlamaya başladı.

Yerimde heyecandan duramıyordum. Az sonra Nur'la tekrar karşılaşacaktım. Ona bir an önce kavuşmanın sabırsızlığı yüreğimi titretiyordu. Acaba

281

beni nasıl karşılayacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi karşıma çıkmasını beklemiyordum tabii. Önce yine atıp tutacak, damarıma basıp, beni kızdırmaya çalışacaktı. Ama bu sefer kararlıydım; onu alt etmenin tek yolu hiç itiraz etmemek, her dediğine evet, sen haklısın demekti. Söyle-nir söylenir sonunda teskin olup yelkenleri suya indirirdi, çünkü o da beni seviyordu.

Adam çiçekleri elime tutuşturunca ok gibi dükkândan fırladım. Arabaya atlayıp iri çiçek buketini itinayla yan koltuğa yerleştirdim. Evine yakın sayılırdım, arabayı çalıştırdım. Üç dakika sonra Nur'un evinin önüne gelmiştim.

Yüreğim güm güm atıyordu.

Her şeye rağmen çekiniyordum da. Beni içeriye almama tehlikesi zayıf da olsa mevcuttu. Nur'un sağı solu belli olmazdı. Yolda ilk karşılaşma anı için beynimde çeşitli mizansenler üretmiştim, mesela zili çaldıktan sonra kendimi gizlemek ve önce çiçeği uzatarak sulh teşebbüsümü göstermek filan gibi şeyler. Kızgınlığının bir anda geçeceğini, gülerek kendini kucağıma atmasını filan umuyordum.

Dış kapı kapalıydı. Aşağıdan zili çaldım. Otomatiğin vızıltısı duyulunca içeri dalıp bir koşu merdivenleri tırmandım.

İlk sürpriz beni bekliyordu.

Kapı aralığında kimin geldiğini anlamaya çalışan Nur'un ev arkadaşının asık ve abus çehresiyle karşılaşmışım.

"Affedersiniz," dedim. "Nur Hanım evdeler mi?"

Soğuk bakışlı kadın beni tanıdı tabii. Bir bana bir de elimdeki muhteşem çiçek demetine şöyle bir baktı.

Tek bir kelimeyle ummadığım bir cevap verdi.

282

"Yok!"

Nedense böyle bir ihtimalle karşılaşacağımı hiç hese-ba katmamışım. Şaşırmış olmalıydım herhalde ki, "Yok mu?" diye kekeledim.

"Yok!" dedi kız yine aynı soğuk ifadeyle.

Taş gibi hareketsiz kalmışım.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Nereye gitti acaba?" diye mırıldandım.

"Bilmiyorum."

"Çabuk döner mi acaba?"

"Sanmam. Bir arkadaşıyla çıktı."

Birkaç saniye düşündüm.

"Tiyatrodan bir arkadaşıyla mı?"

"Hayır, Orhan'la..."

Damarlarımdaki kan çekilir gibi oldu bir an. Artık bu kadarı fazlaydı; ufak tefek kaprislere, nazlanmalara, kendini ağırdan satmalara rıza gösterebilirdim, ama yalana asla tahammül edemezdim. Nur'un yaptığı iğrenç bir şeydi; bir yandan benden önceki sevgilisini idare ediyor, diğer yandan da bana merhamet duyuyormuş havalarında koynuma giriyordu.

işte, buna tahammül edemezdim.

Sanki asıl suçlu kapıyı açan asık yüzlü o kızmış gibi hışımla yüzüne baktım.

"Pespaye... Şıfıntı... Adi mahluk," diye yüksek sesle homurdandım.

Kız şaşırmıştı tabii...

Elimdeki çiçekleri yere fırlattığım gibi koşarak merdivenleri indim. Eve kadar nasıl araba sürdüğüme hâlâ şaşarım..

283

O gün tam bir felaket oldu benim için. Evin içinde ne yapacağımı bilemeden deliler gibi dolaşıp duruyordum. O rezil bir daha nasıl yüzüme bakacaktı acaba? Buna cesaret edebilecek miydi? O an elime geçse, üstüne yürür, tabiatıma ters düşse bile onu dövebilir-dim. Bunca yıl hiçbir kadına tek bir fiske bile vurmadığım halde saçlarından kavrayıp yerlerde süründürmek ihtiyacıyla kıvranıyordum.

Büyük ve ilahi gördüğüm aşkımla noktalanmıştı şimdi, içkiden medet umdum önce, sonra içmemem gerektiğine karar verdim. Kendimi oyalamanın başka çarelerini bulmalıyım. Çok sinirliydim, ama Tanrı'ya hamdetmek gerekiyordu, böyle bir şoktan sonra henüz bir nöbete girmemiştim. Herhalde bundan sonra da girmezdim. Benim için çok önemliydi bu. Sitem'i ya da Nur'u kaybetmiş olmama rağmen kendimi hastalığımı yenmiş addediyordum. Şöyle veya böyle hastalığımı yendiğimin bir belirtisiydi bu direncim. Artık normal bir insan sayılırdım. Titreyerek koltuklardan birine çöktüm. Bu badireyi de atlattım. Dünyada sevecek, âşık olacak başka kadın yok değildi ya...

Henüz genç bir adam sayılırdım ve önümde daha uzun bir ömür vardı. Mutlaka karşıma başkaları çıkacak ve yeni bir hayat kuracaktım kendime, işin en zor yanı şu birkaç günü atlatmak, olayı beynimden silip atmaktı. Ama nasıl?

Umduğum kadar kolay olmayacaktı bu. Dışarı çıkmayı, sokaklarda tek başıma dolaşmayı düşündüm. Evde kalmak, tek başıma sinirlerimin yatışmasını beklemek daha kötüydü, sokakta oyalanabilirdim.

Saatime baktım, on yediye geliyordu. Neredeyse akşam olmuştu, iyi bir lokantaya gidip karnımı doyurur, iç-

284

lii içebilirdim. Aslında konuşacak, içimi dökecek birine ihtiyacım vardı, ne var ki Sitem'in ölümünden sonra tüm dostlarım ve arkadaşlarımla ilişkiyi kesmiştim, o an kimse aklıma gelmiyordu.

Ben de yalnız çıkarım, diye homurdandım içimden. Kalkıp sırtıma ceketimi geçirdim, işte kapının zili de o an çalındı.

Kim olabilirdi acaba?

Kapıyı açtım. Eşikte Nur duruyordu...

* * *

Boynu bükük, mahzun, suçlu gibi suratıma bakıyordu.

inanılmaz kadar sakin, yumuşacık bir sesle sordum. "Ne işin var burada? Neden geldin? Ne

istiyorsun hâlâ?"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok aptalca davrandım. Gerçek neden sonra kafama dank etti. Hâlâ nekahet devresinde olduğunu birden unutuverdim. Galiba çok ileri gittim, nasılsın iyi mi^n?"

Yoksa alay mı ediyordu benimle?

Şimdi de karşıma geçmiş akıttığı zehrin etkisini mi ölçecekti. Yoo, bu sefer ona bu zevki yaşatmayacaktım. Muhtemelen sinirlenip, bağırıp çağıracağımı umut ediyordu, oysa gayet rahattım. Gülümsedim hatta...

"Çok iyiyim," dedim. "Umarım buraya sıhhatimi sormaya gelmedin."

"Haklısın, yaptığım haksızlık için özür dilemeye, pişman olduğumu bildirmeye geldim. Ne söylesen yeridir. Çok düşüncesizce davrandım. Beni bağışlayacak mısın?"

"Bağışlayacak bir şey yok. Asıl hata bendeydi. Sitem'e olan benzerliğin ruhumda fırtınalar yaratmış, gözümü kör etmişti. Seni onun kişiliğinde, onurlu, haysiyet sahi-

285

bi, dürüst ve güvenilir biri sanmıştım. Yalnız fiziksel benzerliğin yetmeyeceğini, önemli olan karakter yapısının farklılığını hiç hesaba katmadım. Seni suçlayamam. Ama şu kadarını söyleyebilirim, bu ilişki artık bitti Nur. Başlamadan bitti. Sanırım beni anlıyorsundur."

Suçlu edasıyla bana bakmaya devam ediyordu.

"tçeri girebilir miyim?"

"Hayır," dedim tok ve vakur bir edayla. "Konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Yanılıyorsun sevgilim," diye inledi.

"Lütfen bir daha bana sevgilim deme. Çok komik kaçıyor. Ağzına da hiç yakışmıyor bu kelime."

"Biliyorum, bana ateş püskürüyorsun, ama onların hepsi bir oyundu. Kızgınlığımdan dolayı baş vurduğum çocukça bir oyun. Ne yapayım elimde değildi, sana gü-cenmişim. Fakat daha sonra yaptıklarımı derinine düşününce ne denli yanlış ve çirkin olduğunu anladım ve hemen senden özür dilemek için buraya koştum."

Bir kere daha hüznle ışıldayan o nefis lacivert gözlerinin içine baktım.

Samimi miydi acaba? Yoksa yeni ve iblisçe bir planın peşinde mi koşuyordu.

Direndim.

"Sana inanmıyorum," dedim. "Sen bir yalancısın."

Birden kafası atar gibi oldu Nur'un.

"Dur bakalım biraz," diye homurdandı. "Sen de süten çıkmış kaşık kadar temiz değilsin. Buraya gelip özür dilediğim için beni pişman etme."

İrkildim. Yeniden hiddetlenmesine bir anlam verememiştim.

Neyi kastediyordu acaba?

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım.

286

"Yol ver, hele bir içeriye geçeyim de rahat rahat konuşalım."

itirazıma devam edecektim, ama Nur beni göğsümden ittiği gibi içeriye daldı, salona doğru yürüdü. Yine şaşırın bendim. Çaresiz, süt dökmüş kedi gibi peşinden yürüdüm.

Sırtından kabanını çıkarmış iskemlelerden birinin üstüne fırlatmıştı. Alışkanlığı ile papuçlarını da ayağından çıkarıp kanepenin üzerinde bağdaş kurdu, bacaklarını altına alarak.

Ben daha ağzımı açmadan da homurdandı.

"Sakın ayakkabılarımı giymemi ihtar filan da kalkışma. Ben böyle rahat ediyorum, işine gelmiyorsa ayaklarıma bakma, anladın mı?"

Bu da yeni bir taktikti anlaşılan. Yavuz hırsızın ev sahibini bastırması misali. Aklınca cinselliğinden uzak durmamı ihtar eder gibi yine beni cazibesine çekmek istiyordu.

Bozuntuya verrrredim. Kendimi zorlayarak gerçekten de bakmamaya çalıştım. Zira yenik düşeceğimi, her an pes edeceğimi biliyordum.

"Ayakların artık ilgimi çekmiyor," diyebildim.

"Boş versene o palavralara sen... Aklın gidiyor. Ama şimdi oturup beni dinlemek zorundasın, anlaşıldı mı?"

Zoraki kabul etmiş gibi başımı salladım. Daha şimdiden gösterdiğim zaafa lanetler okuyordum, ne kadar iradesiz, ne kadar dirençsizdim. Az evvel saçlarından tutup yerlerde süründürmeye, dayak atmaya niyetli olan ben, şimdi karşısında pısırik, kararsız kalmış, çoktan anlatacaklarını dinlemeye hazır hale gelmişim. Gururumun son kırıntılarını da kullandım.

"Seni dinlemek zorunda değilim."

287

"Zorundasın. Evet, kabul ediyorum, sana bir oyun oynadım. Ama bunu hak ettin." "Ne oyunu?" Yüzüme dik dik baktı.

"Orhan diye biri yok. Zaten hiç de olmadı." Demek inkârı planlamıştı. Aklındaki yeni kurgu

bu olmalıydı. Ama bu yalana inanmayacaktım bu defa.

"Boşuna inkâra kalkışma, yararı yok. Uyku sersemi sevgilinin adını ağzından kaçırdın, gayet iyi duydum."

Bekledim. Asıl bombamı yani arkadaşından işittiğim birlikte çıktıklarını sona saklayacaktım.

"Öyle biri yok diyorum. Bana yalan söylediğin için çok kızmıştım sana."

Şaşırarak sordum. "Ne yalanı? Ben sana hiç yalan söylemedim."

"Emin misin?"

Bir an kendimden kuşkuya düştüm. Gerçi ondan sakladığım bazı gerçekler vardı, ama onları hiçbir zaman açıklayamazdım ki. Şayet o gerçekler hakkında bir şeyler biliyorsa, haklı sayılabilirdi. "Ne demek istiyorsun?" "Bir düşün bakalım," dedi. "Neyi düşüneyim?" "Mesela Sitem'e olan benzerliğimi." Hâlâ meseleyi tam olarak kavrayamamıştım. "Bunu saklamadım ki. Her vesile ile birbirinize benzediğinizi söyledim."

"Benzemek başka, tıpatıp aynı olmak başka." "Onu da nereden çıkarıyorsun şimdi?" "Anlamazlığa gelme. İşin başından beri bundan çok korktuğumu biliyorsun."

288

"Kısa kes," diye homurdandım. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"istersen yardımcı olayım. Evine ilk geldiğimde beni kapının önünde bekletmiş, bir koşu içeri koşarak önceleri ne olduğunu anlamadığım bir şeyler yapmıştın. Hiçbir anlam verememiştım önce. Hatta içerde benden gizlemek istediğin bir kadının olabileceği bile gelmişti aklıma."

Birden buz kestim.

Meseleyi o an kavradım. Sanırım Nur, Sitem'in resimlerini görmüştü. Öyle ise bu bir felaketti. Azrail'in ikazı kulaklarımda çınladı.

"Meğer sakladığın insan değil eski sevgilinin resimle-riymiş. O gece onları yatak odanın gardırobunda buldum. Şaşırdım ve korktum. Bu benzerlik değil ayniyet-miş. Neden bana yalan söyledin, neden benden sakladın bunu?"

Savunma ihtiyacını duydum.

"Senden saklamadın!," diye yineledim. "Her zaman Sitem'e benzediğini anlattım."

"insaf yahu! Ne benzerliği? Resimleri görünce adeta nutkum tutuldu; o fotoğrafları benim sandım. Sadece kıyafetlerimiz değişti. Gözlerime inanamadım. Bana yalan söylediğin için de müthiş bir öfkeye kapıldım. Zaten şüphem vardı, ama fotoğrafları görünce gerçeği bir kere daha kavradım, sen beni değil, tesadüflerin karşına çıkardığı o eski sevgiliyi sevmeye devam ediyordun. Ben sadece bir araç, bir kalıptım. Benimle sevişirken bile hep onu hayal edecektin. Senin için bir kurtuluş, bir çare olabilirdi, ama ben buna dayanamazdım, işte o an bana oynadığın bu oyun için senden nefret ettim ve intikam almaya karar verdim."

Doğum Günü: 15 Aralık — F. 19

"Haksızlık ediyorsun Nur."

"Hiç de değil. Seviştikten sonra benim uykuya daldığımı sandın, ama uyumamıştım, niyetim sana unutamayacağın bir ders vermektir. Bekledim. Zevkten doruklara eriştiğin sırada da sana Orhan diye fısıldadım. Beyninden vurulmuşa döndün tabii. İçimden hep oh olsun, diyordum. Çünkü ne yazık ki ben de seni sevmeye başlamıştım."

"Ama..." diye inledim. "Ne gerek vardı buna? Benimle bir kere daha yüzleşebilirdin."

"Gerçekleri benden saklayan biriyle mi? Bir yalancıyla mı? iyi bak yüzüme. Şimdi bile inkâr edebilir misin, şu an kimi görüyorsun karşında, Sitem'i mi yoksa haince aldattığın saf Nur'u mu?"

"Biraz abartmıyor musun? Bu yaptığın haksızlık."

"Asıl senin yaptığın haksızlık. Gerçekleri saklayarak duygularıyla oynadın. Sitem'e benzeyebilirdim, insan insana benzeyebilir, vücudumuzda aynı alametler de olabilir, ama biz birbirimizin kopyasıymışız. Buna tahammül edemem, kaldıramam bu ağır yükü."

Omuzlarım çöktü.

Esasta haklıydı. Durum benzerlikten çok öteydi. Ve en kötüsü kendisinin bana ilahi bir lütuf olduğunu henüz bilmemesiydi. Onu yerlerde sürüklemeye hazır olan ben şimdi iliklerime kadar titriyordum. Azrail'i ifadesine göre bu maceranın sonu gelmişti.

"Ne yazık ki rahatlamamıştım daha," diye devam etti. "Hele o sabah beni aşağılayıcı, tahkir eder konuşunca sana olan hırsım iyice arttı. Bu yaptığın kötülüğü fitil fitil burnundan getirmeye karar verdim. Daha evinden çıkarken tiyatroya dönmeye karar vermiştim. Karşına geçecek, seni kendime âşık edecek, sonra en ummadığın an-

da seni terk edecektim. Selim'in yalvarıp yakarmalarına hiç aldırmadım, nazlandım rol yaptım. Zaten dönmeye kararlıyım, asıl senin yalvarmanı bekliyordum. O gece bara giderken çocuklara senin de gelmeni teklif etmek fikri benden çıkmıştı. Her şeye rağmen benim bulunduğum yere koşa koşa geleceğinden emindim. Çünkü senin son çaren yine bendim. Elin mahkûmdu. O gece damarına bastım. Hep farkındaydım, benimle yalnız kalmak, içini dökmek, özür dilemek için can atıyordun. Nitekim baş başa kalıp konuşmak için yalvardın da..."

Nur derin bir soluk aldı.

Endişeyle onu dinliyordum.

"Mutlaka beni arayacaktın. Benden ses çıkmayınca evime geleceğini de düşündüm.

Tetikteydim. Hiç dışarı çıkmadan pencerenin önünde senin yolunu gözledim. Sabahleyin bir ara evine telefon ettim. Açsaydın, hemen sesimi çıkarmadan kapatacaktım. Telefon açılmayınca yolda olduğunu tahmin ettim. Evimi paylaştığım arkadaşına sıkı sıkıya tembihlettim, beni sorarsa hayali sevgilim Orhan'la çıktığımı söyleyeceksin, dedim. Önce itiraz etti, senin rahatsız bir adam olduğunu, geçen sefer düşüp bayıldığını, bunu asla yapmamamı söyledi. Ama dinlemedim onu, hâlâ içintikam ateşiyle doluydu. Çocuksu bir hırsla zorladım kızcağızı. Sonunda istemeye istemeye söylediğini yaptı. Oysa o esnada kapının arkasında senin hiddetle homurdanmanı dinliyordum. Çok rahatlamıştım, Orhan adını duymak seni çileden çıkarmıştı. Neredeyse zil takıp oynayacaktım. Fakat..."

"Fakat ne?" diye homurdandım.

Nur yeniden suçlu bir çocuk gibi önüne bakmaya başladı.

"Sonra beni bir düşünce aldı. Yaptıklarımı yeniden

291

tartmaya başladım. Hırsım yatışmış, intikamımı almış ve seni çileden çıkarmıştım, ama lanet olsun bir gerçek de kafama dank etmişti. Seni seviyordum. Bu gerçeği deş-tiremiyordum bir türlü, zaten bütün davranışlarımın, tutarsızlığımın kökünde seni sevmeye başlamamın nedeni vardı. Bir de arkadaşımın söylediklerini hatırladıkça endişem yerini korkuya bıraktı. Ya yeni bir nöbete girdiyse, ya yeniden bayıldıysa diye içim bulgur savurmaya başladı. Sonrasını biliyorsun, çıkıp geldim işte..." tçten, samimi bir itiraftı bu...

Basit kelimelerle, ama büyük bir dürüstlikle yapılmış itiraf. Beni sevdiğini kabul ediyordu. Benim için önemli olan da buydu. Orhan, diye biri de yoktu, sırf beni üzme için yaratılmış, hayali bir kahraman olduğunu da öğrenmiştim. Sevinmem gerekirdi.

Ama ne yazık ki sevinemiyordum. Azrail'in söyledikleri kulağımdan çıkmıyordu, beni uyarmıştı bir kere. Çok ince bir noktaydı bu. Azrail Nur'un Sitem'le arasındaki ayniyeti anladığı anda şoka gireceğini ve bunu kaldıramayacağını söylemişti; bu uyarı aklımdan hiç çıkmıyordu, ister istemez durakladım.

Meraklı nazarlarla sevgilime baktım. Kızıp sinirlendiğini biliyordum, ama hiç de şoka girmiş bir hâli yoktu, acaba Azrail neyi kastetmişti? Şu anda gözlemleyebildiğim kadarıyla Nur'da sadece kadınsı bir kıskançlık, kendisini eski sevgilimin yerine koymamın yıkıntısından başka bir şey yoktu. Ve bu kesinlikle atlatılamayacak bir badire değildi. Biraz ikna, biraz özel bir acındırmayla bu işin üstesinden gelebilirdim. Tek şart dikkatli olmam, yeni bir açık vermememdi.

Sessiz ve kararsız kaldığımı görünce fısıldadı.

292

"Beni affedecek misin?"

Neler hissettiğimi, neler düşündüğümü bilemiyordu tabii.

Kısık bir sesle, "Ortada affedilecek bir şey yok, ikimiz de hatalıyız," dedim. Hemen atıldı.

"Doğru, benim kadar sen de kabahatlisin. Bütün gerçeği hiçbir şey saklamadan bana söylemen gerekirdi."

Oysa yine yalana başvurmak zorundaydım. Aramızda düzelmeye yüz tutan ilişkiyi tekrar yalan üzerine oturtmak çok sakıncalıydı, ama başka çarem yoktu.

"Korktum, hep böyle düşünmenden korktum. Gerçeği kabullenmek zorundayız Nur; gerçi sen Sitem'in kopyası-sın, fakat ben seni seviyorum, bunu iyice anlamam gerekiyor."

Gözlerinde hafif bir tereddüt bulutu oluştu. Sesini çıkarmadan yüzüme baktı. Hâlâ yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine. En ikna edici sesim-e devam ettim. 5-

"İnsanlara değer verdiğimiz öz, bedende değil ruhta aklıdır. Vücutlarınız aynı, ama ruhlarınız, karakterleri-iz, sizi ayrı yapan özünüzdeki cevher çok farklı. Ben se-in kimliğini seviyorum' sana âşık oluyorum. Acı da olsa item bitti artık. Bir kalemde onu hafızamın derinliklerin-en silkip atamam, biraz zamana ihtiyacım olabilir, elim-e olmadan zaman zaman seni onunla mukayeseye kalabilirim, ama eminim ki senin özelliklerin ona ağır basa-ak ve sen beni yeniden hayata döndüreceksin. Zaten unu yapmaya başladın bile." Söylediklerim mutlak yalan sayılmazdı, itiraf etmeliydim ki, ikisi arasında müthiş farklılık vardı. Sanırım ben Sitem'in her güzelliğini sevmiştim, oysa

293

Nur değişken, renkli, coşkulu ruh yapısıyla bana hayatın bilmediğim, bugüne kadar tatmadığım zevklerini yaşıtıyordu. Aşkla nefreti, acıyla sevinci, hırsla sükûneti aynı anda yaşıyordum.

"Sana inanayım mı?" diye sordu.

"Bütün kalbinle," dedim.

Birden ok gibi yerinden fırladı, bir hamle ile kucağıma sıçradı. Kollarını boynuma dolayıp beni öpmeye başladı. Yüzümde öpmedik yer bırakmamıştı, sonra uzun uzun, nefes kesecek şekilde dudaklarıma yapıştı.

Böyle sevgi tezahürlerine Sitem'den alışık değildim. O an ona yalan söylemediğimi hissediyordum. Bir ara dudaklarını ağızımdan çekip çapkınca kulağıma fısıldadı.

"Hadi, kucakla götür beni yatak odasına. Hemen sahip ol. O geceki sevişmeden bir şey anlamadım. Öyle sinirliydim ki, doğru dürüst kendimi sana veremedim sevgilim."

Şu hayat, seven insan için ne tuhaftı.

Daha yarım saat evvel kendimi avutmak için neler düşünürken, şimdi mutluluktan uçuyordum. Nur'u kucakladığım gibi ayağa kalktım. Onu yatak odasına taşıdım. Arzudan yanıp tutuşuyordum. Çılgınlar gibi soyunduk ve birbirimizin olduk.

Nur haklıydı.

Şimdiye kadar cinselliği ben de hiç böyle doya doya tatmamıştım...

294

eşinci r£ölüm

1

Dik ve dolgun memelerini öperken, "Artık seni bırakmayacağım, bir an bile yanımdan ayrılmama izin vermeyeceğim," dedim.

Sevişme sonrasının mahmurluğu içindeki Nur uzun parmaklarıyla dağılmış saçlarımı okşarken, "Harika," diye fısıldadı. Yorgunluğuna rağmen gözleri mutluluktan ısıldı.

4

"En yakın tarihte de evleniriz."

"Yani bana evlenme teklif ediyorsun, yanlış mı anladım?"

"Dediğim çok açık değil mi? Anlaşılmayacak bir yanı var mı sevgilim?"

Lacivert gözlerindeki o ışıltının birden gölgelendiğini hissettim. Yanlış bir şey mi söylemiştim acaba? Yoksa benden bu kadar çabuk evlenme teklifi beklemiyor muydu?

"Benimle evlenmek istemez misin?" diye sordum gülümseyerek.

Hemen cevap vermedi, bakışlarını yüzümden kaçırıp tavana dikti.

295

Sessiz, hiç kımıldamadan öylece duruyordu.

"Yoksa istemiyor musun?"

"Bu kadar aceleye ne gerek var?" diye mırıldandı nihayet. "Bir süre birlikte yaşayamaz mıyız evlenmeden?"

"Niye ama? Evlenip birlikteliğimizi meşru hale getirmemiz daha doğru değil mi?"

Yine kısa bir sessizliği müteakip mırıldandı.

"Bence bir süre böyle yaşamamız daha uygun. Henüz yeterince birbirimizi tanımıyoruz. İkimiz de düşünmeliyiz."

Somurttum.

"Anlıyorum. Hâlâ hislerimden şüphe ediyorsun. Seni Sitem'in yerine koyduğumu düşünüyorsun. Ne zaman vazgeçeceksin bu fikirden?"

"Emin olmak zorundayım Murat. Lütfen, anla beni."

Sırtüstü kendimi yatağa bıraktım. Kollarımı başımın altında kenetledim.

"Demek bana inanmıyorsun."

"İnanmayı çok istiyorum. Seni seviyorum da..."

"O halde?"

Kekeledi.

"Evlilik zor karar. Bir hata yapmak istemiyorum. Kabul et ki aramızda başka bir kadının hayali var. Sen ne kadar aksini iddia etsen de bunu gözlerinden okuyorum. Bana her bakışında Sitem'i görüyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum. Bunu anlamam çok zor. Lütfen bana biraz daha zaman tanı. Zorlama..."

"Ne kadar bir zaman?"

"Bilmiyorum... Kesin emin oluncaya kadar." Bakışlarını tavandan alıp yüzüme çevirdi. Elini göğsüme koydu, uzun parmakları göğsümün kıllarıyla oynarken yumaşa-cık sesiyle devam etti. "Hemencecik suratını asma, anla-

296

yışlı ol biraz. Bazen beni hayrete düşürüyorsun, şaşırıyorum."

"Ne hayreti?"

"Yanımda yaramaz, huysuz, aceleci bir çocuk gibi davranıyorsun, oysa tiyatrodaki otoriter, kararlı, ne istediğini bilen, olgun, anlayışlı tam ve mükemmel bir insansın. Bütün arkadaşlar hatta Selim Bey bile senden hem çekiniyorlar, hem de müthiş saygı duyuyorlar."

"Evlenmek istememle ne ilgisi var şimdi bunun?"

"Ben senden yine tiyatrodaki gibi akıllı, yerinde ve isabetli bir karar vermeni istiyorum. Aynı olgunlukta, dikkatli bir adım atmanı. Nasıl sahnede her hatamızı, yanlışımızı görüyorsan, burada da, kendi yaşantımızda en iyi yorumu yapmalısın. Unutma, ben de seni seviyorum, sana kendimi teslim ettim, ben de evlenmek istiyorum seninle, ama biraz daha düşünmemiz, en uygununu yapmamız lazım değil mi. Hem bu kadar acele etmenin ne gereği var? Biraz sabrederim."

Haklı olabilirdi. Sesimi .çıkarmadım.

Göğsümün kıllarıyla oynamaya devam ediyordu.

"Anlaştık mı?" dedi.

"Bilmiyorum." Suratım hâlâ asıktı.

"Bilmediğin bir şey daha var."

Yine içimde hafif bir ürpertiyle yüzüne baktım. "Nedir o?"

"Çok acıktım. Hadi beni yemeğe götür. Karnım zil çalıyor. Aldığımız kararı da kutlarız. Şöyle şık ve güzel bir yerde."

Şaşırmış gibi gözlerinin içine baktım yine.

"Kutlayacak bir karar almadık ki," dedim.

"Daha ne alacağız? En azından birlikte yaşamaya karar vermedik mi? Kadıköy'deki evden ayrılıp buraya yer-

297

leşeceğim, karı koca gibi olacağız. Şimdilik yeterli değil mi sana?"

Şimdilik daha fazla ısrarım yersiz kaçacaktı.

"Pekâlâ," dedim. "Öyle olsun."

Uysal davranmama çocuk gibi sevindi, dirseklerinin üzerinde doğrulup dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu.

"Bu geceyi bu kadarla geçiştireceğimi sanma ha..." dedi. "Devamı dönüşte."

Çapkın bir edayla gülümsüyordu. Ben de o arzulu haline sırtarak karşılık verdim.

"Şimdi gidip sıcak suyun altında bir yıkanayım."

Yorganı atıp fırladı yataktan. Ben kalkmadım, tembel tembel yatmaya devam ediyordum. Bakışlarım harikulade bedenine takıldı. Onu seyir bile doyurucuydu. Sanki az evvel tatmine ulaşan ben değilmişim gibi ihtirasla onu süzüyordum. Gözlerimdeki ifadeyi hemen anlamıştı. Ağırdan aldı, banyoya koşmadı. Odanın içinde bana göz ziyafeti sunar gibi parmaklarının üzerinde sekerek dolaşıyordu.

"Çok mu istiyorsun beni?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Şimdi mi? Bir daha mı?"

Aslında gözlerimin önümde kıpırdayan dik göğüslerini, ince belini, tam kıvamındaki kalçalarını gördükçe heyecanlanmamam olanaksızdı. Yatağa yaklaştı.

"Ben varım, istersen bir daha deneriz."

Güçlkle kendimi frenledim.

"Dönüşte," dedim. "Karnımızı doyurduktan sonra."

Bakışlarım elimde olmadan sapsarı kılların yer aldığı nahiyenin biraz üzerindeki lale ile gül goncası biçimindeki alametinin üzerine odaklanmıştı. Gayri ihtiyari irkil-

298

mistim. Herhalde o da fark etmişti yüzümdeki değişikliği. Hiç sesini çıkarmadan birden arkasını döndü ve seri adımlarla banyoya koştu.

Hata yapmıştım.

Allah vergisi o ize hiç bakmamam gerekirdi. En azından o noktaya gözlerim takılmamalıydı, ama elimde olmadan bakıvermişim. Sitem'i hatırladığımı, bir an için bile olsa onu düşündüğümü sezinlemişti. Bu hissi yene-miyordum, kız haklıydı. Bu gidişle ne yaparsam yapayım hep Sitem'i düşleyecektim. Aralarındaki ruhsal farka rağmen onları iki ayrı insan olarak kabullenemiyordum.

Kendi kendime kızıp homurdandım.

Aslında haklıydım da, zira ilk karşılaşmamızdan itibaren onu devamlı Sitem olarak görüyordum, onun yerine koymuştum. Biraz da böyle şartlanmışım, hatta Azrail'le anlaşmayı dahi bu esas üzerine yapmıştım. Kendimi aldatmanın anlamı yoktu, Nur'u Sitem olarak seviyordum.

Kafam karmakarışık.

Nur aklımdan geçenleri okumuştı. Bu yeni bir tatsızlık, yeni münakaşalar, yeni tartışmalar getirecekti. Yataktan kalkamadım. Ya ben Nur'u yeni bir sevgili olarak kabul edecektim ya da bu iş bitecekti. Azrail'in ikazını hatırladım bir kere daha. Öna inanmak zorundaydım ve o bana tehlikeyi işaret etmişti. Her şeyin berbat olmasına izin veremezdim.

Hızla yataktan fırladım ve banyoya koştum.

Yaptığım gaftan dolayı ondan özür dilemeyecektim. Özür dilemek hatayı kabul etmek olacaktı. En iyisi o ize bakışımı bir hatırlama olarak algılamasını engellemekti, bir şekilde onu ikna etmem gerekiyordu.

Banyoya daldım.

Duşun altındaydı Nur. Su seslerine rağmen kapının

299

açıldığını duymuştu.

"Sen misin sevgilim?" diye seslendi.

Başka kim olabilirdi ki? Ama beni asıl rahatlatan şey, sesindeki akıcı ve neşeli ses tonuydu. Bu ses üzgün ve kırık çıkmamıştı. Artık onu tanıdığımı sanıyordum. Derin bir soluk aldım. Galiba meseleyi beynimde fazla büyüttüm. Rahatladım birden...

Ama daha sonra nasıl yanıldığımı anlayacaktım.

Carlton-Ritz Oteli'ne gittik. Ben de ilk defa gidiyordum, otelin açılışı hemen hemen Sitem'i kaybettiğim sıralara rastgeldiği için bunalımlı dönemimde öyle yerlerin semtine bile uğrayamamıştım. Şahane manzaralı bir masaya oturduk. Ambiyans nefisti. Seçkin insanlar, otel müşterisi yabancılar, harikulade bir atmosfer.

Keyfim yerindeydi. Nur da ilk defa geldiği bu yerden memnundu. Tek sıkıntım sevgilimin kılık kıyafeti oldu. Bunu daha evvelden düşünmeliydim, ne de olsa, tiyatrodan aldığı yetersiz ücretle geçinen, giyimine fazla para ayıramayan bir kızdı. Böyle lüks bir yerde giyimiyle biraz sırtıtmıştı. Neyse ki güzelliği, etrafa saçtığı hava ile bu açığı kapatabiliyordu. Ama ilk fırsatta onunla alışverişe çıkacak, tepeden turnağa ona yeni ve abiye kıyafetler alacaktım. Artık bundan sonra çok daha farklı bir yaşamın içinde olacaktı. Sitem'e yaptığım gibi onu eve bağlamayacak, hayatın tüm lezzetlerinden istifade etmesini sağlayacaktım. Oyunun temsilleri bittikten sonra da italya veya Fransa'ya gitmeyi tasarlıyordum, ama fikrimi henüz ona açıklamamıştım. Galiba şimdi tam sırasıydı.

"Hiç yabancı ülkelere gittin mi?" diye sordum.

300 0B.4AN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

"Hayır," dedi. "Öyle bir imkânım olmadı. Sen herhalde gitmişsindir. Tiyatro eğitimini İngiltere'de aldığını duymuştum."

"Doğru," dedim, "italya'ya veya Fransa'ya gitmek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Niye şaka olsun? İster misin, sen onu söyle."

"İsterim tabii. İlerde evlenince balayına mı?"

"Yok canım, temsiller bitince hemen."

"Sahi mi? Bayılırım."

"Oldu öyleyse. Sana Venedik'i, Roma'yı, Paris'i gezdiririm. Bol bol da alışveriş yaparız. En güzide butiklere uğrar, eğlence yerlerine gideriz. Paris bir cennettir. Belki Londra'ya geçer, sana talebelik yaptığım yerleri gösteririm."

Garip bir şekilde yüzüme baktı.

"Sen varlıklı mısın?" diye sordu.

Güldüm. "Çok zengin biri değilim, ama bu söylediklerimi rahatlıkla gerçekleştirecek gücüm var elbette."

"Ben sadece bir yönetmen olduğumu sanıyordum."

"Orası öyle. Hayatımda başka iş yapmadım. Ama babamın bıraktığı bir iş düzeni var. O bana yeterli irat sağlıyor."

"Ticaret gibi mi?"

"Öyle sayılır."

"Ticaretle uğraşacak vaktin oluyor mu?"

"Çok güvendiğim bir adamım var. Her işe o bakar. Babamın zamanından kalma. Zaten ben anlamam, istesem de beceremem. Kafam ticarete hiç yatmaz."

"Ne işidir bu?"

"Boş ver şimdi. Gecemizi böyle şeyleri konuşarak geçirmeyelim, ilk iş olarak yarın öğle paydosunda seninle

301

alışverişe çıkalım. Sana güzel ve işine yarayacak bir şeyler alalım."

Nur yadırgamış gibi mırıldandı.

"Ne gereği var ki?"

"Seni daha frapan, daha göze hoş gelen giysiler içinde görmek istiyorum."

"Hayır," dedi Nur kesin ve kararlı bir ses tonuyla.

"Hayır da ne demek? Ben öyle giyinmeni istiyorum. Bu kadar güzel bir kızın eski püskü elbiselerle dolaşmasına gönlüm razı olamaz. Çok daha güzel, pahalı, marka şeyler almalıyım sana."

Nur gururu incinmiş gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Yoksa kılık kıyafetimden utanıyor musun?"

"Utanmıyorum, ama imkânım varken neden almayayım?"

"istemiyorum."

"O zaman makul bir gerekçe göster bana."

Yüzünde belli belirsiz hiddet mimikleri oluştu yine.

"Sitem'e de alırdın, değil mi?" diye sordu.

Yine konu dönüp dolaşıp ona gelmişti.

"Allah Allah," diye başımı salladım. "Ne ilgisi var şimdi bunun Sitem'le?"

"Soruma cevap ver. Alır mıydın?"

inkâr mantıksızdı.

"Alırdım tabii, doğal değil mi? iki yıl onunla kan koca gibi yaşadık," dedim.

"Ben buna izin veremem."

"Ne demek izin veremem? Sana bir şeyler almamın Sitem'le ne bağıntısı var."

"Varma üstüme... istemiyorum.."

Şaşırp kalmıştım. Oysa bu jestimden her kadın gibi memnun kalacağını sanmıştım. Sitem giyim kuşama çok

302

meraklıydı ve ona her aldığım şeye sevinirdi, halbuki Nur anlamadığım bir nedenle lafı ağzıma tıkamıştı.

İsrar etmemem gerektiğini sezinlemiştim.

"Pekâlâ," dedim. "Nasıl istersen? İstemiyorsan almayız."

Sesini çıkarmadı, ama suratı bir karış asılmıştı. Nur'la iyi bir yerde bu ilk kez baş başa yemek yiyişimizdi, ama anladım ki gece berbat ve tatsız geçecekti. Kendi kendime verdiğim sözlere, onun kaprislerine anlayış ve sevecenlikle karşılamam gerektiği inancına rağmen ben de sinirlenmeye başlamıştım. Bu tutarsız davranışlarının hayatıma renk ve hareket getireceği inancı galiba safsatadan ibaretti. Suratını asıp, iğneleyici laflar etmeye başlar başlamaz ben de sinirlerime hâkim olamıyordum.

Başımı önüme eğip konuşmadan yemeğe devam ettim.

Birbirine küsmüş iki sevgili gibiydik. Biliyordum ki kim ağzını açarsa, diğeri anında parlayacaktı. Doğrusu yeniden münakaşa etmek istemiyordum.

Bir ara Nur'un iskemlesini yana çektiğini gördüm, iskemlenin masamıza açısı garip bir hale dönüşmüştü. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Ne oluyor?" diye sordum çatık kaşla.

Alay eder bir ifade ile söylendi.

"İşte," diye homurdandı. "Gör bakalım, giyimimden utandığın ve beni lüks bir yer diye getirdiğin yerin pespayeliğini."

Hiçbir şey anlamamıştım. "Ne var ki?" diye sertçe sordum ben de.

"Baksana, şu arkadaki herif hiç durmadan kaç göz işareti yapıp duruyor."

Hışımla dönüp arkama baktım.

303

Arkamızdaki masalar fazla dolu değildi. Bir Japon turist grubu gördüm, bir de orta yaşlı bir adam yanında bir kadınla yemek yiyiyordu. Ama bizim masaya bakan kimseyi fark edemedim.

"Kim? Japonlardan biri mi?"

"Yok be... şu kadının karşısındaki herif. Babam yaşındaki adam."

Bir daha baktım. Adamda hiç öyle bir hal yoktu. Munis, efendiden birine benziyordu ve muhtemelen karşısındaki de karısıydı.

Meseleyi kavrar gibi oldum. Nur ya rezalet çıkarmak istiyordu ya da buradan kalkıp gitmek, ikisi de mümkündü. Kafası atınca yapmayacağı yoktu. Aldırmaz gibi davrandım.

"Emin misin?" dedim.

Ters ters yüzüme baktı.

"Kör müyüm ben? Yoksa aptal mı sandın beni? Durmadan gözlerimin içine bakıp dışarıya çıkar mısın derce-sine başıyla işaretler yapıyor. Aklınca beni tavlamaaya kalkışıyor. Dışarıya çağırıp randevu verecek. Niyeti besbelli..."

Yalan söylüyordu.

Bir an dehşete kapıldım. Ya soğukkanlı olmasam, ya ona inansam kim bilir ne çingar çıkardı şimdi bu salonda... Buna nasıl cüret edebiliyordu, şaşırp kalmıştım. Bir erkeğe oynanabilecek en tehlikeli oyundu bu yaptığı.

Çattık, diye düşündüm.

Bu kız her erkeğin başım belaya sokardı. Anlaşılan ondan daha çok çekecektim. Hiç istifimi bozmadığımı görünce büsbütün sinirlendi.

"Ne yani?" diye homurdandı. "Bu herifin işaretlerine göz mü yumacaksın?"

304

"Hadi Nur hadi. Kendine gel, adamın bir şey yaptığı

yok."

"Yani bana inanmıyorsun öyle mi? Adam yanındaki kızı baştan çıkarmaya çalışıyor ve sen sadece seyirci kalıyorsun?"

Bu defa başka taktik denedim.

"Bunda fazla yadırganacak bir şey yok. Sen çok güzel bir kadınsın, seninle karşılaşan her erkek eline geçen fırsatı değerlendirmeye kalkışır. Sana işaret etmişse ne olacak, görmezliğe gelirsın, biter gider."

"Pes doğrusu! Bu kadar hazımlı olmana şaşıtm."

"Ne yapmamı istiyorsun? Gidip adama bir yumruk atmamı mı?"

"Artık orasını bilmem, ama herhalde bir şeyler yapman gerekir, değil mi?"

İlgisizce omuzlarımı silktim.

"İşi daha ileriye götürürse o zaman düşünürüm."

Galiba numarasını yutmadığımı anlamıştı. Suratını asıp sustu. Yemek yemeği de kesmişti. Lakin henüz rahatlamadığımı hissediyordum. Nitekim bu defa başka bir saldırıya geçti.

"Şu erkeklere şaşıyorum doğrusu," diye mırıldandı.

Merak ettim, bakalım bu sefer bu şaşkınlığının altından ne çıkacaktı.

Aldırmaz gibi yapıp sordum.

"Neden?"

"Hepiniz aynısınız. Mesela, şu Selim... Biliyor musun, tiyatroya dönmem için evime yalvarmaya geldiğinde bana neler dediğini?"

Şimdiki saldırı noktası Selim'di galiba. Bakalım, onun hakkında ne uyduracak, nasıl şıpın işi bir senaryo yaratacaktı?

Doğum Günü: 15 Aralık — F.20

305

"Bilmiyorum tabii, ne demiş?"

Nur aldırmaz gibi başını salladı.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Söylesem ne fark eder ki? Onunla arkadaşlığına mı son vereceksin, en iyisi hiç açmamak."

içini dökmeden rahatlamayacaktı nasıl olsa. "Söyle, söyle," dedim.

"Yahu herif arlanmadan, utanmadan birlikte yaşamayı teklif etti bana."

Bu defa cidden irkildim. Selim'in gerçek bir çapkın olduğunu, kötü bir şöhreti bulunduğunu,

bizim tiyatro dünyasında bilmeyen yoktu. Birden onunla yaptığım son konuşmayı hatırladım. Beynimin içi karıncalanır gibi oldu. Selim söyledikleri kulaklarımda çınladı adeta. Tiyatrodaki odamda arkadaşşıma bir yumruk atmamak için kendimi zor tutmuştum. Selim bu densizliği yapar mı yapardı hani. O anı bir daha yaşar gibi olmuştum.

Birden şuursuzca, "Doğru mu söylüyorsun?" deyiverdim.

Nur'un gözleri zaferle ışıldamıştı sanki. Beni küçümseyerek istihza ile baktı ve cevap vermedi. Yoksa bütün söyledikleri doğru muydu?

Kendimi tutamayarak dönüp arkadaki masada oturan adama bir daha baktım. Emin olamadım ama adamın nazarları sanki ben kafamı çevirince hızla başka yöne çevrilmişti.

Nur yalan bile söylüyor olsa, muradına erişmişti.

Gecemin tadının tuzunun kaçtığını bir kere daha du-yumsadım. Bu yemeğe devam etmenin anlamı kalmamıştı artık. Hesabı getirmesi için garsona işaret ettim. Yanımıza gelen şef garson neden erken kalktığımızı, herhangi bir şikâyetimiz olup olmadığını gayet nazik bir şekilde

306

sormaya başlamıştı. Adama ne söyleyebilirdim ki? Yanımdaki sevgilimin geceyi mahvettiğini mi?

* * *

Arabada ikimiz de ağzımızı açıp tek laf etmedik, ikimiz de sinir küpü gibiydik. Eve varıncaya kadar da konuşmadık. Gerginliğim gittikçe artıyordu, işin kötüsü Nur'a yavaş yavaş inanmaya başlamamdı.

Nur dosdoğru yatak odasına gitti. Işığı bile yakmadı. Koridorun ışığı yarı aralık kapıdan içeriye süzülüyordu. Yiğitliği bozmamış, peşinden yatak odasına gitmemiştim, ama sanki mutfağa, banyoya gidiyormuş gibi koridorda dolaşüyor yarı karanlık odada ne yaptığını görmeye çalışıyordum. Belki salona döner konuşmaya başlar, en azından münakaşaya devam eder, diye düşünüyordum.

Ama kapı aralığından gördüğüm kadarıyla, alelacele soyunmuş, hatta sırtından çıkardığı giysileri hırsıyla yere atarak yatağa girmişti. Ne yapacağımı şaşırılmış, tam bir açmaz içinde kalmıştım. Ardından yatak odasına gidemedim.

Söyledikleri doğruysa, hata etmiştim. Giyim kuşamına karışmak, ona yeni elbiseler almak hususundaki muhalefeti çok anlamsızdı, bir türlü beyninden çıkaramadığı Sitem konusunda mukayeselerine de hak veremiyordum. Aynı şekilde oteldeki adamın yaptığı işaretlere de inanmak hâlâ içimden gelmiyordu, fakat Selim konusunda söylediklerinde haklı olabilirdi. Buna müsamaha gösteremezdim, düşündükçe içimdeki hiddet kabarıyordu, o deyyusa ilk karşılaşmamızda esaslı bir ders vermeliydim.

307

İçimde bir eziklik vardı şimdi.

Hırslıydım, ama herkese... Sitem'e, Nur'a, oteldeki adama, üzüntülerini beyan eden şef garsona, Selim'e ve tabii kendime...

Yaşamımda bir düzensizlik, bir terslik vardı ve ben sebebini bulamıyordum. Tüm sorunu ölü ve yaşayan sevgililerime yükleyemezdim. Azrail'e inanan ve bütün bu sonuçların doğabileceğini düşünmeden eski sevgilime kavuşmak isteyen bendim; şu halde neticelere de katlanmak zorunda kalan yine ben olacaktım. Ama bu muhakeme tatmine yetmiyordu beni. Bir şeyler yapmalı ve düzeni değiştirmeliydim. Her şeyden önce yaşıtımda aksayan ne ise onu bulup çıkarmalıydım.

Geniş kanepenin üzerine attım kendimi.

Yoksa bu gece de burada mı sabahlamak zorunda kalacaktım? Yatak odasında sevgilim tek başına uyurken, ben ikinci defa bu kanepenin üzerinde sabahlayamaz-dım. Galiba meselenin özü de buradaydı; ona duyduğum arzular. İki sene Sitem'in yaşamadığını, hayatımdan sonsuza kadar uzaklaştığını, zor da olsa, kabullenmişim. Ama şimdi durum farklıydı; az ilerde, yatak odamda o yatıyordu ve ben onu eskiye kıyasen çok daha fazla istiyordum. Şehvet denen illetin etkisindeydim artık. Belki mukayese etmek sakıncalı hatta çirkin olabilirdi, fakat ortada kabul etmek zorunda olduğum bir gerçek vardı. Nur'la topu topu iki kere sevişmişim, ama bu kadarı bile, onun Sitem'den ne kadar farklı olduğunu bana öğretmeye yetmişti. Nur bambaşkaydı; gerçek bir dişi, yatakta da tam bir afetti.

Kanepeden fırladım.

Yerimde duramıyordum. Bu gece yaşadıklarımıza rağmen onu istiyordum yine...

308

Muhakkak yanına gittiğimde bana yüz vermeyecek, kendisine dokunmama, onu okşayıp, kulağına hoş sözler söyleyerek yaklaşmama izin vermeyecekti. Artık tanımaya başlıyordum Nur'u. Çetin cevizdi. Kolay teslim olmayan, ancak ruhen hazır olduğu zaman erkeğe yaklaşan, içinde bulunduğu gergin ruh haletinden kurtulmadıkça ne olursa olsun sevgilisine yüz vermeyen bir tip.

Ama kadın milleti bu, hiç belli olur muydu?

Kim bilir, belki bu gecemi rezil etmekle sinirleri yatışmış, sakinleşmiş, yatağa dönmemi bekliyor da olabilirdi.

Kararımı vermişim bir kere, yatağıma dönecektim. Yatak odasına yürüdüm. İçeriye girip uyuyup uyumadığına aldırmadan elektriği yaktım. Aldırmaz, yaptığı jesti iplemez pozlardaydım. Ama o an, onu ne denli arzuladığımı bir Tanrı bilirdi bir de ben. Yatağa bir göz attım, ışığı yakınca, karanlığa alışmış gözlerini hemen yummuştu, sanki uyuyor gibi.

Uyuyor pozlarına bürünmüştü.

Yorgana sıkı sıkı sarıffp boynuna kadar çekmiş ve yan dönmüştü. Yanına gelip yatacağımı anlamıştı. Soyundum, hem de çıırılçılak. Sonra yatağa girdim. Sanki kendisine hiç dokunmayacakmışım gibi soğuk ve sert bir sesle, "Allah rahatlık versin," dedim.

Karşılık vermedi.

Konuşmayacağını, hâlâ kızgınlığını atamadığını anlamıştım, iki olasılık vardı; ya ben de arzularımı bastırarak sırtımı dönüp uyuyacaktım, ya da o kızgınlığına aldırmadan yorganı üstünden çekip hemen sevişmeye başlayacaktım. Bazı kadınların hoyratlıktan hoşlandığını, hatta sevişirken bunu yaşamak için bahaneler yarattığını işit-miştim. Hoyratlık benim mizaç ve yapıma ters düşerdi, ama Nur'un böyle karakterde biri olduğunu düşünmeye

309

başlamıştım artık. Sanırım ona biraz hoyrat davranmam gerekecekti.

Nitekim küstah ve insanı çileden çıkaran bir ses tonuyla, üstelik emredercesine homurdandı. "Işığı söndür."

"Hayır," dedim.

"Öyleyse git salonda zıbar... Ben aydınlıkta uyuyamam."

Yorganı başına çekti, istifini bozmadı.

"Neden ışığı söndürmediğini merak etmiyor musun?" dedim.

"Konuşup özür dilemeye kalkışacaksan yaya kaldın Tatar Ağası. Artık seninle konuşacak bir şeyim kalmadı."

"Konuşmak isteyen de kim? Ben sevişmek istiyorum."

Yorganı başından çekmeden homurdandı.

"Bu gece bana parmağının ucunu bile süremezsın."

Kanımı beynime sıçratıyordu. Şayet bu bir taktikse başarılı da oluyordu doğrusu. O an tabiatıma hiç de uygun olmayan her türlü zorbalığa başvuracak hale gelmişim. Yorganı kavradığım gibi bir hamle ile üzerinden çekip aldım.

O da benim gibi çırlçıplak girmişti yatağa. Ne denirdi bu duruma? istekli ve sevişmeye hazır olduğunu düşünmekten başka akla ne gelirdi? Hiç sevgilisine böyle bozulan bir kadın yatağa çırlçıplak girer miydi? Açık bir davetten başka ne olabilirdi bu?

Zevklenerek çıplak bedenine sarılmak istedim.

Birden top gibi sıçrayıp oturdu.

"Sağır mısın sen? Seninle sevişmek istemiyorum. Dokunmayacaksın bana."

Hiç orali olmadım. Zahir bu da oyununun bir parçasıydı. Bana eziyet etmek, zora sokmak, belki de şiddet

kullanmamı istiyordu. Pek emin değildim. Fakat farklı, alışık olmadığım bir gece geçireceğim muhakkaktı.

Sarılp öpmeye kalkıştım.

Beni itti göğsümden.

"Dokunursan bağıır, yedi düveli uyandırırım. Bilmiş ol."

Sırtmaya devam ediyordum.

"Ne diye?"

"Ne diye olacak, bana zorla tecavüz ediyor diye."

"Yalan değil, benim de istediğim bu zaten."

"Şaka yapmıyorum ha! Vallahi avaz avaz bağıırırım."

Gözlerinin içine baktım bir kere daha. Çok ciddi görünüyordu. Yapar mı, yapardı. Ne zirzop biri olduğunu öğrenmişim artık. Serde bağıırmalarına koşuşabilecek diğer daire sahibi komşularımın indinde rezil olmak da vardı.

Durdum, kollarımı çektim. Heyecanım bir anda sönmüştü. Ne yapmaya çalışıyordu? Aklınca bana ders vermeye mi? Sitem'i hatırladım yine; ne olgun, ne uyumlu bir kadındı o? Asla böyle kaprisleri, hırçınlıkları, basitlikleri yoktu, onu her zaman özlemeye, aramaya mahkûm olduğumu bir kere daha hissettim. Bununla olmayacaktı, yapamayacaktım.

Azrail'e yalvarmış, Tanrı da bana bir ihsanda bulunmuştu, ama şimdi bunun bir ihsan, ilahi bir lütuf olduğundan ciddi şüphelerim vardı. Münakaşayı kesip, sırtüstü kendimi yatağa attım. Lanet olsun, diye söylendim içimden. Kadere küsmekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

Bu kadınla hayatımı paylaşamayacağım kesindi, büyük bir hatanın başında olduğumu idrak ediyordum artık. Yürümezdi bu beraberlik.

Nur kımıldamadan yattığımı görünce dırdırı kesmiş, hâlâ hırsıyla yüzüme bakıyordu.

"Şu ışığı söndürecek misin?" diye sordu.

Hiç sesimi çıkarmadım. Tek kelime etmek istemiyordum.

Yataktan kalktı, homurdanarak kapının yanındaki ko-mandötöre doğru yürüdü. Elimde olmadan arkadan çıplak vücuduna baktım. Uzun boyunu, incecik belini, adım atarken ritmik bir şekilde inip kalkan kalçalarını seyrettim. Bir kere daha yüreğimin ağzına geldiğini itiraf etmek zorundayım, irademe yenik düşmekten korktum. Allah'tan üşümüş gibi hemen elektriği kapatmış ve hızla geri dönmüştü.

Hayret, diye geçirdim içimden. Bu ne pervasızlıktı? Bunca tahkir ve tehdite rağmen, bırakın evi terk edip gitmeyi, bu defa salondaki kanepede yatmayı bile denememiş, aynı yatağı paylaşmayı göze almıştı. Pes doğrusu, dedim.

Yoksa bu gecelik hır gür daha bitmemiş miydi?

Bana uygulamak istediği başka işkenceler de var mıydı acaba? Ama bir daha maraza çıkarmaya kalkışırca, bu sefer ben yatağı bırakıp çıkacaktım. Tahammül edemezdim, yaptıkları sakın ve uysal mizacımın kaldırabileceği şeyler değildi, alışık değildim bunlara.

Yatağın öbür yanına büzülüp sırtını bana döndü.

Şimdilik sesi çıkmıyordu.

Ama uyumam imkânsızdı. Sinirlerim öyle gerilmişti ki gözümü uyku tutmayacağından emindim. Üstelik yatmak için de henüz çok erken sayılırdı. Normal bir gece geçirmiş olsaydık daha otelin restoranından bile çıkmamış olacaktık herhalde, belki kahvelerimizi içiyorduk şu an. Oysa arabayla son sürat eve dönmüş ve o doğru yatağa

312

atmıştı kendini, ben de uysal bir kedi gibi dişisinin peşinden gitmiş ve başıma gelmeyenler kalmamıştı.

Aradan on dakika geçti geçmedi, muntazam soluklarını duymaya başladım.

İnanılır gibi değildi, fakat uyumuştı. Gerçekten inanmıyordum; acaba rol mü yapıyordu, yoksa gerçekten uyumuş muydu? Bu kadar sinir küpüne dönen bir insanın on dakikada uykuya dalması mümkün müydü? İhtimal vermiyordum...

inanmadım, rol yaptığını sandım ve bekledim. Belki bir taktik uygulamasıydı, yatışmamı, gevşememi bekliyordu. Tam uykuya dalacağım sırada yeni bir taarruza geçmesi mümkündü.

Beklemeye devam ettim. Beş dakika, on dakika daha... Düzgün nefes alışları devam ediyordu. Az kaldı, sahiden uyuduğunu sanacaktım. Ama tam o sırada, sanki tamamen uykuya dalmış bir insanın en tabii haliyle önce yatakta kımıldadı, sonra rahat bir şekilde benim tarafıma döndü, bir dizini hafifçe karnına doğru çekerken aşağıda kalan ayağı da bacağıma değdi. Başka bir zaman olsa bunu tamamen masumane, uykuda yapılmış bir temas, bir değdirme olarak düşünürdüm. Aklıma bir kurt düştü ama...

Acaba uyuduğunu sanıp yeniden okşamaya başlamamı mı bekliyordu? Belki de fesatlık bendeydi... Bekledim, hiç hareket etmedim..

Sanırım o da bekliyordu, dayanamayıp, harekete geçmemi...

Bu kez temkinliydim. Bacağıma değen ayağı hiç fark etmemiş gibi davrandım. Hatta onun oyununu bozmak için, mukabelede bulundum, sırtımı döndüm. Bu arada bacağıma değen ayağı uzaklaşmıştı.

Bir iki dakika da öyle geçti.

Önce alnının hafifçe sırtıma değdiğini hissettim. Sanki başı yastıkta kaymış, vücudu biraz daha bana yaklaşmış gibiydi. Ağzından çıkan nefesi çıplak sırtımı yalıyordu. Düzgün ve belli aralıklı soluklar... Tenimin ihtiras al eviyle yeniden tutuştuğunu sandım.

Benimki ne zayıf iradeydi Allahım...

Niye bu zaafı gösteriyordum? Daha az evvel kızıp homurdanan, evimden gitmesini, bir daha dönmemesini isteyen ben değil miydim? Ona ders vermeye kalkan, bir daha elimi bile bu şirret kıza dokunmayacağına karar veren kimdi? Ne oluyordu şimdi? Neden bu arzu girdabının içine çekiliyor ve yanıp tutuşmaya başlıyordum?

Oynuyordu benimle. Kedinin biçare fareyle oynaması gibi. Hadi, dedim kendi kendime, kalk ve salondaki kanepeye git. Bitsin artık bu anlamsız oyun, son ver... Ama yaptığım şey tekrar yüzümü ona dönmek oldu.

Gerçekten uyuyordu galiba. Yanılmışım..

En usta oyuncular bile bu kadar rahat rol yapamazdı. Sorun benim zayıf irademde değil, kaderdeydi. Tanrı böyle istemişti ve benim elim mahkûmdu, bunu değiştirmek elimde değildi. Gerçeği kabullenmem gerekiyordu, o var olduğu sürece terk edemezdim, bunu düşünmem bile hataydı.

Elimi uzatıp hafifçe uzun altın sarısı saçlarını okşamaya başladım. Yenilgiyi kabullenmek gergin sinirlerimi rahatlatmıştı, hem öyle bir rahatlama ki, gözlerimde biriken bir iki damla yaşın yanaklarıma süzülmesine engel olmadım. Aslında bunlar mutluluğum, Tann'ya olan şükür ve hamdımın nişanesiydi. Titremişim, hissedemedim.

Birden Nur'un parmaklarının yüzüme uzandığını gördüm.

"Ağlıyorsun sevgilim, değil mi?" diye sordu. Kızgınlık, huysuzluk, edepsizlik taşımayan o yumuşacık sesiyle.

Neye uğradığımı şaşırđım.

Kendimi savunmak, zaafımı belli etmek istemezcesi-ne, "Yoo," deyivermişim.

"Yine yalan söyleme. Baksana, parmaklarımdın ucuyla gözyaşlarını siliyorum."

"Sen... sen uyumuyor muydun?"

"Hiç uyumamışım ki zaten. Ne zaman pes edeceğini bekliyordum."

"Ama... ama bütün bunları neden yapıyorsun bana?"

"Onu yarın sabah anlatırım. Hadi artık gel üstüme, bu kadarlık üzülmene yeter. Şimdi sabrının meyvesini almalısın. Ben de seni istiyorum. Gel, gel de biricik sevgiline sahip ol. Ben de seni istiyorum hayatım. Sarıp sarmala beni güçlü kollarınla..."

İ.

315

2

SABAH gözümü açtığımda yanı başımda, yatağımın içinde, kollarımın arasında sevgilimi bulmak, nihayet dır-dırsız, kavgasız, münakaşasız yeni bir güne başlamak mutlulukların en güzeliydi. Ruhum huzur doldu. Yaşadığımı, var olduğumu hissettim bir kere daha. Hayat gerçekten de sevip sevilince çok güzel oluyordu. İçimi sevinç ve coşku kaplamıştı. İlk defa yataktan zıplayıp hop-layarak kalkmak, mutluluğumu dünyaya ilan etmek istiyordum sanki.

Nur hâlâ derin bir uykudaydı. Kollarımı onun tatlı bedeninden uyandırmamaya çalışarak sıyırıp yataktan kalktım. Doğru banyoya gidip, tıraş oldum, duşumu aldım, bornozuma sarılıp mutfığa geçtim. O gün pazardı ve ilk defa bütün bir günü yeni-eski sevgilimle paylaşacaktım. Önce mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamaya karar verdim. Ama daha demliği ocağa koyarken, dün gece kulağıma söylediklerini anımsadım birden. Dün gece yaptığı huysuzlukların nedenini anlatacağını söylemişti. Acaba bu tatil gününün sabahında da yeni bir çatışma çıkar mıydı aramızda?

İstemiyordum, niza, ihtilaf, münakaşa istemiyordum artık. Usanç gelmişti şimdiden. Genelde sakın, uysal, yumuşak huylu bir insandım. Biteviye, yeknesak, inişsiz çı-kışsız yaşamayı tercih ederdim hep. Ama Nur'la böyle bir hayat mümkün olamayacağına benziyordu.

Kahvaltıda konu açılırsa mutlaka arkasından da yeni bir tatsızlık patlak verecekti. Ne yapabilirim diye, düşünmeye başladım çay suyu kaynarken. En iyisi her şeyi alt-

316

tan almak, ne derse eyvallah demek, galiba en iyi çıkar yoldu. Bu kez sinirlerime ve irademe hâkim olacak, söylediklerine aldırmayacaktım; nasıl olsa bir müddet geçince yumuşayıp gevşiyor, o sinirli ve saldırgan hali kayboluyor, ev kedisi gibi sokulgan ve munis oluyordu. Bütün mesele şirretliğinin arttığı devrede, hiç sesimi çıkarmadan dayanmaktı. Sanırım böyle davranmak zorundaydım, zira kim ne derse desin, onu şiddetle seviyordum.

Rahatlayarak sofrayı düzünlemeye devam ettim.

Az sonra yatak odasından gelen seslerden uyandığını anlamıştım. Doğru yanına gittim.

Yatağın içinde mütebessim bir çehreyle gerinip duruyordu. Beni görünce, "Günaydın sevgilim," diye mırıldandı. Aşka ve sevişmeye doymuş bir kadının mutlu ifadesi vardı yüzünde. Ben de, "Günaydın Nur," diye karşılık verdim.

Gülümseyerek beni seyrediyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Bayağı yakışıklı herifin tekisin sen. Sana daha evvel bjlnu itiraf etmedim, değil mi?"

Sırtımdaki bornozu işaret ederek, "Bu halimle mi?" dedim. "Gönlümü almaya çalışıyorsun, değil mi?"

Yatağın içinde doğrulup oturdu. Yorgan beline kadar indiğinden çıplaklığı ortaya çıkmıştı. Yuvarlak omuzları, dik ve dolgun göğüsleri meydandaydı.

"Ciddi söylüyorum, çok havalı bir adamsın. Erkek güzeli olmadığın muhakkak, ama ben zaten film yıldızı gibi güzel, bebek yüzlü, hafif kadınimsi erkeklerden hiç hazzetmem. Erkek dediğin, erkek gibi olmalıdır. Vahşi, hoyrat bir caziben var, zaten seni havalı yapan da bu yanın."

"Yok yahu! Hiç bilmiyordum..."

"Numara yapma, bal gibi biliyorsun."

317

"İnan daha önce hiçbir kadından duymadım."

"Hadi oradan palavracı. Tiyatrodaki bütün kadın oyuncuların da sana kesildiğinden haberin yok mu yani?"

"Atma!" dedim.

"Vallahi! "

"Kimmiş bu kesilen oyuncular?"

"Hepsi... Ama en başında da o Nefise denen şıfıntı."

Gülümsedim. "Günahlarını alma, ayıp oluyor."

"Aramızda geçen konuşmaları benden iyi mi bileceksin?"

"Ayıp ayıp, Nefise Hanım tam bir hanımefendidir. Üstelik kadıncağız evli barklı."

"Ne değiştirir bu? Sana öylesine kesik ki, istesen tek bir davetle onu yatağa atabilirsin."

Sesimi yükseltip, "Nur!" diye çıkıştım. "Cidden ayıp oluyor ama... Nefise Hanım mazbut ve saygıdeğer bir insandır."

"Pişik," diye yaramaz bir çocuk edasıyla gözünü kırptı. "Kaçın kurrası, aşiftenin tekidir o. Sen bilmiyorsun."

"Yahu nesini gördün kadıncağızın da böyle konuşuyorsun?"

"Nesini mi? Ayol senin için çıldırıyor, farkında değil misin?"

"Hadi oradan. Atıyorsun, uydurma."

"Senin gözün benden başkasını görmüyor da ondan. İşinden başka hiçbir şeyle ilgili değilsin, tabii ben hariç. Beni kıskandığını, elinden gelse bir kaşık suda boğacağını da fark etmedin mi?"

Birden irkildim. İhtimal vermek istememiştim, ama Nefise Çağan'ın Nur tiyatroyu terk ettiği sırada yanıma gelip yaptığı konuşmayı anımsamıştım. Nur'un söyledik-

318

leri doğru olabilir miydi acaba? Doğrusu ben hiçbir şey hissetmemiştim, ama şimdi o konuşmayı hatırlayınca şaşırmaktan, tereddüte düşmekten de kendimi alamadım. Bildiğim kadarıyla kendisi gibi ünlü bir oyuncu olan kocasıyla mutlu bir evlilikleri olduğunu sanıyordum.

"Hayır," demek zorunda kaldım. O konuşmayı Nur'a anlatsam, haline bakmadan, tiyatroyu rahatlıkla birbirine katardı. Hemen sordum. "Sana olan ilgimi biliyor mu?" Yatağın içinde muzip bir şekilde sırttı. "Ayol bilmeyen mi var? Cümle âlem farkında." "Ama nasıl olur? Ben kimseye tek kelime söylemedim."

"Bazen insanı şaşırtıyorsun Murat, tam bir çocuk gibisin, insanları kör mü sanıyorsun?"

"Ya Selim?" dedim. "O da biliyor mu?" Yüzüme ters ters baktı.

"Bırak o rezili," diye homurdandı. "Biliyor tabii. Eşşe-oğlu eşşeğin umurumda mı? Ona rağmen bana askıntı oldu. Hele söylediklerini bir bilsen, kudurursun. Olay çıkmasın diye, ben sana söylemedim." Huylu huyundan vazgeçmezdi.

Birden meseleyi kavrar gibi oldum. Bütün anlattıkları yalandı. Ne Nefise Çağan'ın iddia ettiği gibi bana duyduğu alaka ne de Selim'in kendisine sarkıntılığı gerçek olamazdı. Aksi halde Selim yüzüme karşı o ifadeyi kesinlikle kullanamazdı.

Meseleyi çakmıştım. Bugün de beni bu konularla sinirlendirip çıldırtmaya çalışacaktı. Ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. Şimdilik onu bu huyundan vazgeçirmek imkânsızdı, en iyisi anlamamış gibi davranıp, üstüne gitmemekti. Ama o zaman da hırsını alamadığı için

319

büsbütün üstüme gelecekti, tıpkı dün gece yaptığı gibi. Sevgilim, insanın sinirlerini törpülemek için sanki ilaçtı. Aldırmaz göründüm. "Hadi kalk," dedim. "Önce kahvaltımızı edelim. Bu konuyu sonra konuşuruz." Gülümsedi. "Haklısın sevgilim. Kurt gibi açım." Yorganı üstünden atıp ayaklarını aşağıya salladı. Yatağın kenarına oturmuş çıplaklığını tüm ihtişamıyla sergiliyordu. Gözümü alamıyordum.

"Bak bakalım gündüz gözü sevgilinin çıplak vücuduna. Nasıl buluyorsun?"

"Muhteşem," diye fısıldadım...

"Şey... Sırtıma geçirecek bir şey verebilir misin? Üşüyorum. Şöyle gömlek veya pijama üstü filan olabilir." "Senin giysilerin nerede?"

Omuzlarını silktilti. "Baksana, dün gece kızgınlıktan sırtımdan çıkarıp yere fırlatmışım, bumburuşuk. Onları giyip karşına oturmamak istemem. Bu sabah sana güzel ve çarpıcı görünmek istiyorum." "Benim gömleğimle mi?" dedim.

"Neden olmasın? Filmlerde görmüyor musun? Ben de öyle yapmak istedim. Sevişme sonunda kız oyuncu sevgilisinin gömleğini giyer, öyle çıkar ortaya. Hem bacakları filan da meydandadır, yani daha seksi görünür. Anlıyor musun?"

Gülmeye devam ettim.

"Hayal gücün çok çalışıyor. Biz burada film çevirmiyoruz."

Dudaklarını büzdü.

"Hiç de romantik değilsin. Havamıza uygun bir mizansen yaratmak istemiştin. Üstelik yönetmen olan sensin, beni anlayacağını sanmıştım. Sitem karşına hiç öyle çıkmaz mıydı?"

320

Kaşlarımın çatıldığını görünce devam etti.

"Tamam, tamam. Bu sabah yeni bir olay çıkarmak istemiyorum. Sitem'den söz etmeyeceğim, rahat olabilirsin."

"Pekâlâ," dedim. "Gardıroptan istediğin bir gömleğimi seç al. Benim için fark etmez."

"Öyleyse boş ver," dedi. "Havamın içine ettin, ben kendi buruşuk kazağımı da giyebilirim."

Böyle argo konuşmalara alışık olmadığım için şaşırmışım biraz. Sitem her zaman ölçülü ve kibar davranırdı. Yine elimde olmadan onu eski sevgilimle mukayeseye gidiyordum. Yaptığım haksızlıktı; asıl gerçeği kabul etmesi gereken biri varsa o da ben olmalıydım. Her ne kadar bedensel olarak birbirlerinin kopyası iseler de, ruh ve davranış olarak çok farklıydılar ve bu vakıayı kabullenmek zorundaydım. Başıma gelen ilahi bir fanteziydi, bunu da idrak etmek zorundaydım; üstelik Azrail mutluluğum için bana daha farklı karakterdeki bir kadının uygun görüldüğünü ifade etmişti. Bunu değiştirmek imkânına sahip değildim artık.

"Dur!" diye atıldım birden.

Yerdeki kazağına eğilen Nur elini çekerek tekrar yüzüme baktı.

"Ne var?"

"Haklısın sevgilim. Hem de çok haklısın," diye mırıldandım. "Seni karşımda o kılıkta görmek çok heyecan verici olmalı. Bunu düşünememişim. Bekle, sana hemen bir gömleğimi vereceğim."

Bendeki bu ani değişikliğin nedenini anlayamadan manidar bir şekilde süzdü, ama sesini de

çıkarmadı. Hızla dolabın kapağını açtım. Askıdaki oksford tipi frenk gömleklerimden birini çıkararak uzattım.

321

Doğum Günü: 15 Aralık — F.21

Nur çırlıçıplak ayağa kalkmıştı. Uzattığım gömleği almadan önce yere eğilip daracık slipini bacaklarına geçirdi, sonra verdiğim gömleği alıp giydi.

"Hadi şimdi mutfağa git ve beni bekle. Banyodan çıkar çıkmaz yanına geleceğim. Ha, sakın unutma, ekmeklerim az kızarmış olsun. Alışkanlıklarımı bilmiyorsun daha ama yakında öğrenirsin sevgilim."

Sevimli bir tebessümle göz kırpıp banyoya doğru gitti.

Arkasından bakakaldım...

* * *

Fazla bekletmedi beni. Ekmeklerini istediği gibi az kızartmış, çayları fincanlara boşaltıyordum ki mutfağın kapısında göründü. Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Aslında değişen bir şey yoktu, az önce yanımdan ayrıldığı gibi dönmüştü. Tek fark, elini yüzünü yıkamış banyodaki fırçamla saçlarını tarayıp ufak bir lastik bandla tutuşturarak at kuyruğu şekline sokmuştu. Sırtındaki gömleğimin üst üç düğmesini iliklemediği için göğüs aralıklarını ve yürürken yerlerinden oynayan memelerini kısmen görebiliyordum. Boyu uzun olduğu için gömleğimin etekleri kalçalarını bile yeterince kapatamamıştı. Ayakları yine çıplaktı.

Kapının eşiğinde durup meraklı gözlerle bana baktı.

"Nasılım? Nasıl buldun sevgilini? Hoş mu? Göz zevkine hitap edebiliyor muyum?"

"Şahanesin," diye fısıldadım.

Gerçekten de öyleydi. Nur kendini bir oyunda imiş gibi farz ediyor, kadınlığı ve çekiciliğini sanki bana kanıtlamaya çalışıyordu. İşin tuhafı, hiç gereği yokken bunu te-atral bir havada sunma gayreti içindeydi. Kim bilir belki

322

de ruhundaki oyunculuk yeteneğinden kaynaklanıyordu. Oysa bilmediği, böyle mizansenlere baş vurması gereğinin hiç olmamasıydı. O zaten bir içim suydı ve normal davranışlarıyla da yüreğimi hoplatıyordu.

"Gel, otur. Kahvaltın hazır," dedim.

"Tüm söyleyeceğin bu kadar mı? Tek bir kelime mi?"

"Şahanesin dedim ya... Başka ne diyeyim?"

Şımarık bir çocuk gibi yüzünü astı.

"Ne bileyim ben? İnsan birkaç kelime daha eder, nasıl etkilendiğini filan söyler. Senden daha güzel laflar beklerdim doğrusu..

Yanına yaklaştım, yanağına bir öpücük kondurdum. Gönlünü almak için ne denli güzel ve çekici olduğunu anlatan birkaç kelime daha fısıldadım. Neden sonra masaya yaklaştı.

Kahvaltıya başlayınca eski neşesi ve tabiiliği yerine gelmişti. Önce havadan sudan, aklımıza gelen her konudan söz açtık. Yüzeysel konularda da olsa onunla diyebilirdim ki ilk defa hırsız gürsüz bir konuşma yapıyorduk. Seçtiği kelimelerden, idrak yeteneğinden, onun tahminimin de üstünde zeki olduğunu şimdi daha iyi anlamıştım. Nur kesinlikle hafife alınacak biri değildi. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalıydım.

Biten çayını doldururken bana birden bir soru yöneltti.

"Sana garip gelmiyor mu bu durum?" dedi.

Boş bulunmuştum.

"Hangi durum?" diye sordum.

ince kaşları hafifçe çatıldı.

"Anlamazlığa gelme."

içimi kısa da olsa bir endişe dalgası sardı. Korkarım cevaplamakta zorluk çekeceğim bir konuya girmek üzereydik.

323

"Bugün bu konuya temas etmek istemiyordum, ama dayanamadım. Kafam rahatlamazsa ben de normale dönemeyeceğim."

"Ne konusu?"

"Şu aklımın bir türlü almadığı benzerlik konusu. Sen ne diyorsun?"

Tehlikeli sulara yeniden giriyorduk.

"Ne diyebilirim ki? Bir tesadüf, ilahi bir tecelli."

"Boş versene sen. Hiç böyle şey olur mu?"

Bakışlarımı gözlerinden kaçırarak mırıldandım.

"Demek ki oluyormuş, ispatı ortada."

"Benim aklım yatmıyor," diye homurdandı Nur. "Böyle şey olamaz."

"Ne demek olamaz? Bal gibi oldu işte."

Çayından bir yudum içti.

"Ortada garip ve alışılmamış bir durum olduğunu ben de kabul ediyorum. Sitem'in fotoğraflarını görmeseydim yine de kabul edemezdim, ama o resimler beni allak bullak etti, kendi fotoğraflarıma bakıyormuşum gibi hissettim kendimi. Sonra yalnız benzerlik de değil, ya vücudumuzda ki alametler, onlara ne demeli? O husus nasıl açıklanabilir?"

"Boş ver," dedim. "Hani bu konuya dönmeyecektik."

"İnan bana dönmek istemiyorum, ama önce olayın sırrını çözmeliyim."

"Sır mı? Bunun sırrı olur mu hiç? Sadece bir benzerlik."

"Saçmalama Murat. Böyle benzerlik olmaz. Bu durum beni ister istemez korkutuyor, bu gizemi çözmedikçe ra-hatlayamayacağım."

işi hafifletmek için mizaha döktüm. Gülerek, "Herhalde ilahi bir üretim hatası olmalı," diye fısıldadım ve onun

324

da gülmesini bekledim.

Ama o hiç gülümsemedi.

"Ben de bundan çekiniyorum ya," dedi kısık bir sesle.

işi şakaya boğduğuma pişman olmuşum.

Anlamamış gibi sordum hemen.

"Neden çekmiyorsun?"

"Sakın..." diye fısıldadı, fakat sonra cümlesinin sonunu getirmedi. "Boş ver, olmaz öyle şey... inanırsam, aklımı yitirdiğimi sanırım."

Konuyu çabucak değiştirmem lazımdı, ama onu şüphelendirmeden.

"Bu sadece fiziki bir benzerlik. Bedenleriniz birbirinin eşi de olsa aranızda mizaç ve yapı farkı var. Kişilik olarak çok ayrısınız. Hem ben bu konunun konuşulmasını istemiyorum. Bugün istirahat günümüz, gel seninle bir program yapalım ve..."

Sözümü keserek, "Dur biraz," dedi. "Aklıma bir şey takıldı."

Yüzüne baktım. Endişeleri yoğunlaşmış gibiydi.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

"Sitem'in doktor bir babası var demiştin, değil mi?"

"Evet?"

"Hâlâ hayatta mı?"

"Bilmiyorum."

"Sitem yaşarken onunla görüşmez miydiniz?"

"Hayır."

"Neden?"

Dudaklarımı büküp olumsuz bir ifade verdim yüzüme.

"Benimle ilişkisini onaylamadı. Baba kız münakaşa ettiler, sonra Sitem eşyalarını toplayıp yanıma geldi, bir daha da görüşmediler ölene kadar."

"Ya sen? Doktoru bir daha görmedin mi?"

325

"Sadece Sitem'in cenazesinde. Ama mesafeli durduk. Tek kelime etmedik. Kuzum niye bu abuk sabuk soruları soruyorsun şimdi," diye homurdandım. "Hepsi geçmişte kaldı, artık o konulara dönmek istemiyorum."

"Haklısın," dedi Nur. "Geçmişî deşmenin bir yararı

yok."

"Hadi şimdi bir program yapalım ve bugünü nasıl değerlendireceğimizi düşünelim."

"Senin bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Yine de sana son bir soru sormak istiyorum."

"Pekâlâ sor bakalım," dedim.

"Herhalde Sitem'le terki dünya eyleyip cümle âlemden uzak yaşamadınız."

"Nasıl yani?"

"Canım anla işte, ilişkide bulunduğunuz arkadaşlarınız, eşiniz, dostunuz vardı, değil mi? Dünyadan elinizi ayağınızı çekip tek başınıza yaşayacak haliniz yoktu ya."

"Yanılıyorsun," dedim. "Fazla insan içine karışmazdık."

"Ama yine de birlikteliğinizi gören, bilen, şahit olanlar vardı."

"Ehh... Vardı tabii."

"Benimle gerçekten yaşamayı istiyor musun?"

Garipseyerek yüzüne baktım. "Şüphen mi var?"

"Öyleyse o insanlara beni nasıl tanıtacaksın? Durumu nasıl açıklayacaksın? Herkes beni ölmüş sevgilin diye düşünmeyecek mi?"

Aslında hiç de anlamsız bir soru değildi; gerçekten de Sitem'i tanıyan çevrelere bu olağandışı benzerliği nasıl açıklayacağımı hiç düşünmemiştim.

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemeden Nur'u süzdüm. Ondan sonra aklıma gelen ilk şeyi mırıldandım.

326

"Şanslı olduğumu tabii. Başka ne diyebilirim? Tanrı herkese böyle bir fırsat yaratmaz."

Sevgilim pek tatmin olmamış gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Yani," dedi. "Sen bu durumu sadece şansınla mı izah ediyorsun?"

Sorun gittikçe nazikleşiyordu. Ne yazık ki başka bir açıklama yapamaz, gerçeği ona asla anlatamazdım. Hele Azrail'le olan konuşmamı zinhar. Nur'un havsalası bunu almaz, mantığı kabul etmez ve o zaman problem çok daha ciddi boyutlara ulaşırdı.

Yine gülümsemeye çalıştım.

"Başka izahı olabilir mi?" diye fısıldadım.

Nur cevap vermedi. Gözleri daldı. "Bilmiyorum," dedi.

Rahatlaması ve benzerliği sadece bir tesadüf olarak kabullenmesini sağlamak için biraz daha üsteledim.

"Senin aklına başka bir olasılık geliyor mu?" diye sordum.

içini çekti. ,İ.

"Beni de rahatsız eden bu ya. Benzerliğin makul bir açıklamasının olmaması," dedi...

Konuyu orada kesmiştik. Ama Nur'un tatmin olmadığını ve bu mevzuyu daha defalarca açacağını sezinlemiş-tim. Aslına bakılırsa benim açımdan durumun irdelenmesi hiç önemli değildi, çünkü ne yaparsa yapsın Azrail'le aramdaki özel anlaşmayı öğrenmesi mümkün olmayacaktı. Bu sırrı kimseye açıklayamazdım, bana karşı ileri sürülen mukavele şartlarından

biriydi bu. Sevgilimle hayatımın devamı, şartın gizli kalmasına bağılıydı. Gerçeğı

327

bilen tek canlı bendim ve sustuğum sürece de hiçbir şeyden haberi olamazdı. Ama durumun sandığım kadar kolay olmadığını az sonra anlayacaktım...

O pazar soğuk, fakat güneşli bir hava vardı dışarda. Öğleye kadar yine havadan sudan konuşup geleceğe ait planlar yaparak oyalandık, koklaştık, yan yana, el ele oturup öpüştük.

Mutlu ve huzurluydum.

Nur çok uysallaşmıştı.

Her lafımı anlayışla karşılıyor, itiraz etmiyor, sıcak ve sevecen nazarlarla gözlerimin içine bakıyordu. Yaptığımız planların içinde öncelikle eşyalarını Kadıköy'den alıp benim evime taşınması ve temelli yerleşmesi vardı; lakin yanındaki kız arkadaşının tek başına kalması ve kiraladıkları evin tüm giderlerinin ona yüklenmesini bir türlü kabul edemiyordu Nur. Bir süre çareler aradık, hatta ben Nur'a ait giderleri her ay kıza ödemeyi de teklif ettim, ama sevgilim bunu kabul etmedi, zaten kiraladıkları evin sözleşmesinin iki ay sonra sona ereceğini ancak ondan sonra mukaveleyi yenilememesinin daha doğru olacağını söyledi. Değişen pek bir şey olmayacaktı, Nur yine yanımda kalacak, haftada bir iki gün de oraya uğrayacaktı.

Öğleden sonra yaya olarak gezmeye çıktık. Deniz kenarında el ele tutuşup Anadolu Hisarı'na kadar yürüdük. Hava güneşli olduğundan yollar çok kalabalıktı. Birbirine uygun güzel bir çift oluşturmuştuk. Tıpkı eski günlerim-deki gibi hissediyordum kendimi. Sanki Sitem'le dolaşıyordum. Yanımızdan geçenlerin nazarları beğeni ile üzerimizde toplanıyordu. Kızgın ve sinirli olmadığı zamanlar bir melek kadar uysaldı Nur da. Onu Sitem olarak değil de Nur olarak sevdiğimi kanıtlarsam, ya da buna ikna

328

edersem eski mutluluğuma kesinkes kavuşacağıma inanmaya başlamıştım artık.

Fakat aklımı kurcalayan tek bir konu vardı. O da Azrail'in uyarışıydı. Bana Sitem'in fotoğraflarını Nur'un görmemesi gerektiği konusunda ikazda bulunmuştu. Ne yazık ki bunu engelleyememiştım, ama hâlâ belirgin bir tehlike doğmamıştı ya da doğmuştu da ben fark edemiyordum. Bu konuyu hatırladıkça keyfim kaçıyordu.

Hisar'daki set üstü kahvelerinden birine oturup çay içtik. Aslında manzaranın bütün güzelliğine rağmen ben buradan hoşlanmazdım, asıl seven Sitem'di. Nur'u oraya neden götürdüğümü bilmiyordum, belki onun da beğeneceğini, seveceğini sanmıştım.

Çaylarımızın sonuna doğru Nur birden sordu.

"Buraya neden geldik?" dedi.

Anlamamış gibi davrandım.

"Çay içmeye tabii. Manzarayı güzel bulmuyor musun?"

"Ya sen?" •*-,

"Çok beğenirim."

"Yalan söylüyorsun."

"Onu da nereden çıkardın şimdi?"

"Seni yeterince tanıyorum. Sosyetiksin demeyeceğim, ama halkın fazla rağbet ettiği yerlere pek cazip bakmadığını biliyorum. Bu çayı bir otel lobisinde içmeyi tercih ederdin."

"Günahımı alıyorsun," dedim.

"Yoksa bu bir deneme miydi?"

"Ne denemesi?"

"Oturduğumuzdan beri dikkat ediyorum. Bir kere bile başını çevirip denize bakmadın, bütün dikkatin benim üzerimde. Sanki tepkilerimi ölçer gibisin."

329

Suçüstü yakalanmış bir insanın mahcubiyeti gibi kızarmış olmalıydım, ama bozuntuya vermedim.

"Senin güzelliğin manzaradan daha ağır basıyor da ondan," dedim.

Hafif tebessüm ederek omuzlarını silkti. "Çevir kazı yanmasın!" "Ne demek o? Hiç işitmemiştin." "Sitem burayı severdi, değil mi?" Yaptığım hatayı idrak etmiştim. Hatamı örtmek için yavuz hırsız misali öfkelenir gibi davrandım. "Hani Si-tem'den hiç bahsetmeyecektik, ne oldu?" Sert bir şekilde yüzüme baktı.

"Sen çanak tuttun, sen kaşındın. Aptal mı sandın beni?"

Birden masadan kalktı caddeye doğru yürümeye başladı. Çaylarımızı dahi bitirememiştik. Masanın üzerine para bırakıp peşinden koştum. Hızlı hızlı ilerliyordu. Arkasından zor yetişmişim.

"Haksızlık ediyorsun," dedim. "Öyle bir niyetim yoktu." İnanmayacağını biliyordum. Tepesi atmıştı bir kere, hem bu sefer haklıydı da. Ama beklemediğim bir davranış sergiledi. Yavaşladı, bakışlarını gözlerimin içine çevirip sordu.

"Doğru mu söylüyorsun?" "Yemin ederim."

İnşallah çarpılmazdım. Hele ilahi güçlerle bu kadar sıkı f ikiyken..

"Peki öyleyse," dedi. "Sinirliliğimi bağışla. Böyle güzel bir günde yine münakaşa çıkarmak istemezdim, ama nedense birden benim de Sitem gibi aynı şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığımı anlamaya kalkışıyormuşsun gibi bir vehime kapıldım sevgilim."

Şaşırmıştım doğrusu.

Vartayı bu kadar çabuk atlatacağımı sanmıyordum. Oysa o hiçbir şey olmamış gibi yeniden elimi tutmuş, iki genç âşık gibi yürümeye başlamıştık. Yavaş yavaş huylanmaya başladım, Nur gerildi mi bu kadar çabuk sakin-leşmez, yeni bir çingar çıkarmadan rahatlamazdı.

Gözucuyla yüzüne baktım, rol mü yapıyor diye. Anlayamadım. Elimi bırakmış bu defa koluma girmiş, hatta başını da omzuma yaslamıştı. Kalçası kalçama değiyor-du. Galiba ben boşuna telaşlanmıştım bu defa.

Yanılmadığımı Bebek'teyken anladım. Yine birden başını omzumdan çekip homurdandı. "Biliyor musun?" dedi. "Şu karı hasetinden çatlayacak."

Avam bir ağızla, karı diye kimi kasdettiğini çıkaramamıştım önce.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Kimden olacak, Nefise karısından..."

"Allah Allah, nereden geldi şimdi Nefise Hanım aklına?"

'*

"Hiç çıkmıyor ki... Onun ağzının payını vermeden rahatlamayacağım."

Tamam, dedim içimden. Yeni fırtına patlamak üzereydi. Bakalım bu defa neler yaratacak? Bekleyip görecektim. Kendisine neden diye sormadığımı görünce, o devam etti.

"Yarın tiyatrodaki olacakları tahmin edebiliyor musun?"

içimden ya sabır, diye mırıldandım. Atıyordu yine, fakat fazla ilgisiz davranmam da hiddetini tetikleyebilirdi.

"Yoo," demek zorunda kaldım.

"O kart orospu kıskançlığından çatlayacak."

"Nur! Lütfen böyle konuşma, ifadelerin senin gibi cici bir kıza hiç yakışmıyor."

"Ayol ne var ifademde? Yalan mı, orospunun teki değil mi o kokona?"

Damarıma basmak için sesinin tonunu da biraz arttırmıştı. Etrafımızdan geçenler dahi söylediklerini duyabilirdi. İrkilerek kalabalık caddedeki yürüyen insanlara baktım.

"Senin için aklı gidiyor. Sen farkında değilsin. İşveli, yapmacık edalarını, şuh kahkahalarını görmüyorsun, hep senin dikkatini çekmek için o aşifte davranışları. Kendini gerçek bir kraliçe sanıyor, ama yarın Hanya'yı Konya'yı anlayacak."

Dayanamadım. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Gülümseyerek yüzüme baktı.

"Herkes artık birlikte olduğumuzu ilan edeceğim. Hem de tam o kart karının karşısına geçerek söyleyeceğim gerçeği. Mutlaka kuduracak, hasetinden çatlayacaktır."

irkildim bir an. Söylediğini yapabilirdi hani. Palavra sıktığına emin olamazdım.

"Sakın," dedim. "Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma."

Şaşırmış gibi yüzüme baktı.

"Neden? Birlikte yaşamayacağız mı? Söylememin ne sakıncası var?"

"Olmaz, ikimizin kariyeri içinde mahzurlu bu."

"Ne mahzuru? Ayol bu devirde utanılacak şey mi bu? Ayrıca sanat dünyasında hiç de şaşılabilecek bir durum değil."

"Ben böyle durumlara düşmek istemem. Özel hayatı-

332

mın iş dünyasında dedikodulara karıştırılmasına izin veremem."

"Saçma," diye homurdandı. "İstesen de, istemesen de o dedikodular yaratılacaktır. Zaten yeterince yapılmıyor mu? Yoksa kulağına gelmedi mi?"

"Ne gelmedi mi?"

"Hadi neyse, boş ver. Benden duymuş olma..."

Meraklanmıştım. Sıkıştırdım.

"Neden bahsediyorsun sen? Hangi dedikodudan?"

"Sevgilim sinirlenme. Aldırma o söylentilere. Milletin ağzı torba değil ki büzesin. Hep öyledir zaten, başarıyı çekemezler, çamur atmaya kalkarlar. Yetenekleri bir şekilde sindirmeye kalkışırlar."

"Anlat. Neymiş bu dedikodu?"

"Dedim ya, boş ver. Keşke hiç açmasaydım..."

Sesim dikleşti. "Söyle."

"Canım, zırvalıyorlar işte... Senin hasta biri olduğunu, kafadan kontak, sevdalanıp, ölen âşğını hiç unutamadığını söylüyorlar. Aksi? içine kapanık, kırıcı, hayata küskünlüğünü

insanlara eziyet ederek çıkardığın yalanını yayıyorlar. Ben bile inanmıştım önceleri, ama seni tanıdıktan sonra tüm bunların uydurma dedikodular olduğunu anladım tabii."

Nur peş peşe yalan kıvırıyordu yine.

Ama bu yalanında hakikat payı da olabilir miydi acaba? Ruhsal bir bunalım geçirdiğim bir gerçektir. Onunla karşılaşınca kadar sokaklarda deli gibi dolaşan, bambaşka bir dünyada, insanlardan kopuk, avare ve serseriler gibi gezen biriydim. Sık sık krizlere giren ve o dönemlerde ne yaptığını bilmeyen gerçekten hasta bir adamdım. Nur gerçeği sihirli bir değnek gibi beni değiştirmişti. Bütün bunları yadsıyabilir miydim? Gerçi o dönemde

333

sanat dünyasından öylesine kopmuştum ki, durumumu pek bilen olduğunu sanmıyordum, ama böyle şeyler çabuk duyulurdu. Mesela uzun süredir görmediğim Selim bile işitmişti olayı.

Başım önüme düştü.

"Yalan da değil," diye mırıldandım.

"Ama şimdi sapasağlamsın. Millete ne senin geçmişinden? Onları ilgilendirir mi?"

Sesimi çıkarmadım.

Nur devam etti.

"İpleme onların ne dediklerini? Hem hasta biri olsan o kart karı bu kadar asılır mıydı hiç sana?"

Kendimi tutamayıp, "Yeter artık!" diye bağırdım. "Kes bu konuyu. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Eve dönelim."

* * *

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık.

Nur konuyu saptırdığı için pişman olmuş gibiydi. Eve dönünceye kadar kolumdan hiç çıkmadı. Bedeninin sıcaklığını hep bana taşıdı. Elimi tuttu, pişman olmuş gibi yürürken gözlerimin içine bakmaya çalıştı. Sessizliğinde bile şefkat ve merhamet vardı. Ama zehrini yine bana akıtmayı becermişti.

İlk defa başka bir gerçeği düşünmeye başlamıştım.

Onunla hayatımı birleştirmeyi, evlenmeyi düşünüyordum. Fizik olarak onu arzuladığım bir gerçektir. Ama evliliğe hazır bir erkek miydim ben? Şu an kendimi sıhhatli ve normal biri gibi hissediyordum lakin doğru muydu acaba? Gerçekten ruhumda ve beynimde izler bırakan o ruh halinden tamamen sıyrıldığım söylenebilir miydi? Bu

334

sorunun samimi cevabını kendime bile vermekten acızdım şimdilik. Hadiseye bir de bu açıdan bakmak hiç aklıma gelmemişti.

Eve girince Nur, "Neden hiç konuşmuyorsun?" diye sordu. "Yoksa çıkan dedikoduları anlatmam seni incitti mi?"

Yüzüne üzümlere baktım.

içimin cız ettiğini duyumsadım. Allahım, ne güzel bir kadındı. Her şeyden önce bu güzelliğin sonsuza kadar mutlu yaşaması gerektiğine inandım o an. Onun saadeti için elimden geleni yapmak zorundaydım; gerçekten onu seviyorsam bu fedakârlık bana düşüyordu.

Elinden kavrayıp salondaki koltuklardan birine doğru çektim Nur'u. Kucağıma oturtup beline sarıldım. "Öp beni," dedim.

Uzun uzun öpüştük.

Soluklandığı bir anda fısıldadı.

"Söyle bakalım şimdi. Neden birden durgunlaştın, anlattıklarına mı üzüldün?"

"Asıl sen cevap ver. Beni gerçekten seviyor musun?"

"Şüpheli mi var?"

"Bilmek istiyorum."

"Hâlâ anlayamadın mı?"

Durakladım.

"Ya hakkımda çıkarılan dedikodular haklıysa? Ya ben gerçekten hastaysam, o zaman da sevmeye devam edecek misin?"

"Sen o mendeburların çıkardığı dedikodulara mı inanıyorsun?"

"Bilemiyorum," dedim. "Ruh hastaları genellikle kendilerinin hasta olduklarını idrak edemezlermiş."

Nur uzun uzun gözlerimin içine baktı.

335

"Boş ver bu söylentileri," dedi. "Hadi beni kucaklayıp yatağa götür. Akşam yemeğinden evvel bir kere daha sevişmeye ne dersin? Çok istiyorum."

Nur'un gözlerinde seven ve arzulayan bir kadının ihtiraslı parıltılarını görüyordum.

Her şeyi unutup onu yatağa taşıdım...

O GECEYİ huzur ve mutluluk içinde geçirdim. Tabii ki beynimin içinde beni rahatsız eden bir yığın soru vardı, ama Nur'la didişmediğimiz zamanlar ondan başka hiçbir şeyi düşünmeye vaktim ve şansım olmuyordu. Canlılığı ve hareketliliği öylesine güçlüydü ki, bir saniye bile kendimi ondan alamıyordum. Nur dengeli olduğu zamanlar bana tam bir ilaç, en iyi terapi vasıtasıydı.

Güzelliğinden ve zekâsından emin kadınlar hep böyle olurdu zaten. Kesinlikle kibirli ve güzelliğiyle mağrur değildi. Hatta yeteneklerini ve kadın olarak ne kadar beğendiğimi anlattığım zamanlar, abarttığımı, söylediğim kadar da olmadığını tevazu içinde bana itiraf edecek kadar da alçakgönüllüydü.

Birlikte neşe içinde kahvaltı edip çıktık. Beraberliğimizi daha bir süre tiyatrodaki arkadaşlardan saklamaya karar vermiştik. Bu konuda onu ikna etmek biraz zor olmuştu, umursamaz bir şekilde, nasıl olsa öğrenecekler, belki tahmin etmişlerdir bile deyip söylenmişti, ama sonunda ricamı kabul etmişti. Aklımca muhtemel bir skandali da önlediğimi sanıyordum; zira sağı solu belli olmazdı, özellikle Nefise Çağan'dan hiç hoşlanmadığını biliyordum, bakarsın bir kırgınlık anında patlar, her şeyi berbat edebilirdi. İlişkimizin ortaya çıkmasını değil, oyuncular üzerindeki saygınlığımı yitirmekten çekiniyordum. Böyle bir ilişki çalışma prensiplerime ters düşüyordu.

Oysa hiç ummadığım bir şey oldu o gün.

Aklımın köşesinden bile geçmeyen bir olay...

Ben arabayı tiyatronun hemen yakınındaki kapalı ga-

Doğum Günü: 15 Aralık — F.22

raja park ederken Nur daha önce inmiş, beraber geldiğimiz görünmesin diye, beni beklemeden tiyatroya yürümüştü. Odama girdim, prova saatinin gelmesini bekledim. Koridorda koşuşmalar, hazırlıklar sürüyor, oyuncular giyiniyorlardı. O gün kostümlü prova yapacaktık. Provanın başlamasına tam bir iki dakika kala odamdan çıktım ve sahneye gittim.

Kuliste bir telaş vardı.

Önce ne olduğunu anlamadım. Selim orta yerde durmuş bağırıp çağırıyordu.

"Ne oldu, ne var?" diye sordum.

"Ne olacak? Bu kız beni çileden çıkarıyor. Yine ortalarda yok," dedi.

"Hangi kız?" dedim.

"Nur tabii... Provaya başlamak üzereyiz, fakat gelmedi. Bütün arkadaşlar bir saat öncesinden burada oldular, hanımefendi hâlâ arzı endam eylemedi, tnan senin hatırın ve ısrarın olmasa çoktan kovardım."

Bir yanlışlık olmalıydı. Geldiğine ben şahittim. Bilmezliğe gelerek söylendim.

"Soyunma odasına baktın mı?"

"Tabii Murat. Evine de telefon ettim. Bir kadın çıktı, iki gündür evine de uğramamış."

ister istemez meraka kapılmıştım. Arabadan indikten sonra nereye gidebilirdi ki?

"Cep telefonundan aradın mı?"

"Aradım. Telefonu da kapalı. Kim bilir hangi cehennemdedir?"

Cehennem lafı beni büsbütün ürkütmüştü. Birden telaşa kapıldım.

"Yahu bir kaza filan olmasın?"

"Ne kazası yahu? Olsa kokusu çıkar, haberi gelirdi."

338

Susmak zorunda kaldım.

Arabayı bıraktığım garajla tiyatro binası arası yirmi metrelik bir yerdi. Gerçekten de bir kaza olsa hemen duyulurdu. Paniğe kapılmanın gereği yok diye, düşündüm. Belki şu an aklıma gelmeyen bir şey almak için bir yere uğramış, ya da birine rastlayıp ayaküstü konuşmaya dalmıştı.

Durumu en iyi bilen bendim. Az sonra nefes nefese kulise dalacağını düşündüm. Meraklanacak bir şey olmaması gerekirdi. Nur kimseyi takmazdı, olsa olsa sadece benden kısa bir özür diler, "Kusura bakmayın hocam, şu veya bu nedenle geciktim," derdi.

Bekleyecektik çaresiz.

Çünkü bugünkü provalarda onun da rolü vardı.

Ama Nur bütün gün boyunca ortalarda görünmedi...

* * *

Ne hale düştüğüm» tahmin edersiniz herhalde... Merakımı ben de kırgınlık maskesi altında gizlemeye çalıştım, provalardaki en ufak hatalarda oyunculara çıkışıp durdum. Onun rol aldığı sahneler tabii yapılamamış, provalar aksamıştı.

İçim içimi yiyordu.

Tüm benliğimi inanılmaz bir huzursuzluk kaplamıştı. Korkumun ana nedeni Azrail'in

ikazıydı yine. Bana olacakları daha önceden uyarmıştı, Nur'un o fotoğrafları görmemesi lazımdı. Hâlâ görmesinin neden olacağı mahzurları anlayamıyordum, gerçi Nur önce sinirlenmiş, kızmış, maraza çıkarmıştı, ama sonunda kabullenmişti de benzerliği. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra beni terk etmesinin nedeni fotoğraflar olamazdı.

339

Azrail de yanılabilir miydi acaba?

Kestiremiyordum bir türlü.

Tiyatrodan basıp uzaklaşmak için bahaneler arıyordum. Sonunda söylenerek provaları yarına tatil ettim. Nur'u arayacaktım. Nasıl olsa bir yerlerde bulurdum onu.

Ama nerede? Hiçbir fikrim yoktu. Kadıköy'deki eve gitmiş olabilir miydi? ihtimal vermiyordum, öyle olsa bana çıtlattır, kulağımı bükerti, en azından izin alırdı tiyatrodan. Böyle birden yüzüstü bırakması söz konusu olamazdı. Yine de başına bir kaza gelmiş olabileceğine ihtimal vermiyordum.

Garaja arabamı almaya gittiğimde başım çatlarcasına ağrımaya başlamıştı, içime doğar gibi çok yakında esaslı bir tatsızlığın patlak vereceğini sanıyordum. Bana kalırsa Nur bir dolap peşindeydi ve beklemediğim bir oyun oynayacaktı bana. Dünkü sakın, uysal, her sözüme peki diyen havasını ancak böyle açıklayabilirdim. Allahım, nasıl bir kadındı bu? Ne istiyordu benden? Onu Tanrı lütfü olarak kabullenmiştim, ama gerçekte galiba ilahi bir cezaydı bana.

Hayır, onu aramayacaktım.

Nasıl olsa çıkacaktı saklandığı delikten. Gözümde fazla büyütmüş, hak etmediği değeri vermiştim. Tamam, hâlâ onu sevdiğimi, istediğimi, arzuladığımı kabul ediyordum, ama hayat bana onsuz da yaşayabileceğimi yavaş yavaş öğretmeye başlamıştı.

Hışımınla gaza bastım ve arabayı Arnavutköy'e doğru sürdüm. Evde onu karşımda bulursam hiç şaşırmayacaktım; nasıl sudan bir bahane ileri süreceğini bilemezdim fakat her türlü densizliği yapabilirdi. Böyle diyordum, ama eve döndüğümde onu karşımda görürsem yine de

340

sevineceğimi, boynuma sarılıp bir kere öperse, her şeyi unutup affedeceğimi de biliyordum.

Eve gelip anahtarı kilitte çevirdim.

Hâlâ içimde bir ümit vardı.

"Nur!" diye seslendim. Cevap veren yoktu. Kendini affettirmek için oyunlar da yapabilirdi, ya da sürpriz karşılamalar..

Önce salona baktım. Yavaş yavaş akşam olmaya başladığı için salon yarı loştu. Orada olmadığını görünce doğru yatak odasına ilerledim. Yatağın içinde yorganı başına çekmiş uyuyor da olabilirdi. Ama orada da yoktu..

Anlaşılan eve hiç gelmemişti.

O zaman hafifçe ürperdim. Galiba Nur beni terk etmişti. Ama neden? Aklıma makul hiçbir sebep gelmiyordu. Onunla sık sık çekişiyor, münakaşa ediyor, hırlaşıyorduk ama hiçbiri beni terk etmesi için yeterli neden değildi. Aklıma tek bir neden geliyordu, o da Sitem'e olan benzerliğiydi. Nur bu gerçeği«*bilemediği için bir türlü kabullenemiyor, isyan ediyor, daha önce hayatımda yer alan kadının kopyası olmayı istemiyordu...

Salona dönüp koltuklardan birine çöktüm.

Başımın ağrısı daha da artmıştı. Ne yapacaktım şimdi? Atıp tutmama rağmen onsuz bir hayata katlanamazdım artık. Kısa da olsa Nur'la geçirdiğim beraberlik kaderin ağzıma çaldığı bir parmak baldı. Hayatım birden aydınlanır gibi olmuştu, ama şimdi beni terk ettiyse cehennemin dipsiz karanlık kuyularından birine düşmüş gibi hissedecektim kendimi.

Düşüncelere dalmıştım ki, salondaki telefonun acı acı çalmasıyla hayallerimden sıyrıldım birden. Arayan mutlaka oydu. Beni bu saatte evimden kim arayabilirdi ki?

341

Normal yaşama dönmeme rağmen hâlâ eski dostlarımla ilişki kurmamıştım. Ok gibi yerimden fırladım. Önümdeki iskemleye çarparak telefona yetismeye çalışırken arayanın o olması için içimden dualar ediyordum.

Reseptörü kaldırdım. Arayanın başka biri olabileceği ihtimaline hiç aldırmadan, "Nur!" diye bağırdım.

"Benim, sevgilim," diyen sesini işitince dünyalar benim oldu. Her şeyi unutuvermişim birden. Çok şükür sesi mülayim ve sıcaktı.

Kısacık muhakeme anında bana kızgın ve kırgın olmadığını sezinlemiştim. Bugün ortadan kaybolma sebebi ne olursa olsun önemsemeyecektim, ama yine de meraktan sesim biraz sert çıktı.

"Allahını seversen, neredeydin bütün bir gün. Meraktan çıldırıyorum."

"Merak etme, ben iyiyim. Eve dönmeni bekliyordum. Kaç kere telefon ettim, ama sana ulaşamadım."

"Niye cebimden aramadın?"

"Sonra anlatırım. Evden ayrılma ve bizi bekle."

Birden irkilmiştim.

"Sizi mi?" diye sordum.

"Evet. Az sonra orada olacağız."

Şaşkınlığım daha da artmıştı.

"Kim var yanında?" diye kekeledim.

"Geline görürsün."

"Nur..."

Beni dinlemedi ve telefonu kapadı. Hiçbir tahminde bulunamadım. Müşterek tanıdığımız yoktu. Nur evime kimi getirebilirdi ki?..

* * * 342

Yaklaşık yarım saat sonra kapım çalındı.

Telaş ve merakla kapıya koştum. Nur'un yanındaki adamı görünce birden damarlarımdaki bütün kanın çekildiğini hissettim.

Sevgilimin yanında, Sitem'in babası Doktor Semih Er-bil duruyordu..

Doktor, o an görmeyi düşünebileceğim en son kişiydi. Adeta donup kalmıştım. Nur'un onu nasıl ve nereden bulup getirdiğini anlayamıyordum Adam da inanılmaz bir şaşkınlıkla bir bana bir de Nur'a bakıyordu. Yine de ilk toparlanan doktor oldu.

"Demek doğruymuş," diye kekeleydi.

Adamın dediklerini duymuştum, ama ne demek istediğini hâlâ anlayamamıştım. Tek kelime çıkmıyordu ağzımdan. Semih Erbil'in yüz hatları gittikçe değişmeye başlamıştı, sararmış benzi şimdi öfkeden kırmızıya dönüşüyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı nihayet. "Bu mu sevgi? Bu mu büyük aşk diye uydurduğün palavra? Kızımın yalvarıp yakarması olmasa asla buraya adımımı atmazdım. Ama çektiği acıya dayanamadım. Senin gibi pis, adi bir yalancıyla hesaplaşmak zamanının geldiğine inandım artık. Bunun hesabını yalnız bana değil, adalete de vereceksin.."

Doktorun ağzından dökülen kelimeler balyoz gibi kafama iniyordu. Şaşkınlığım geçmemiştii henüz; adamın dediklerini yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştım. Yanılmıyorsam Nur kendini Sitem, yani öz be öz kızı olarak tanıtmıştı adama. Nasıl olurdu bilmiyorum, ama yaşlı adam da bu iddiaya kanmış olmalıydı. Zaten hangi baba olsa inanırdı, zira bu denli bir benzerliğin ilmen de izahı olamazdı.

343

Konuşmak, kendimi savunmak istiyordum, ama ağzımdan kelimeler bir türlü çıkmıyordu. Dehşetle Nur'a dönüp baktım. Garip bir zafer ifadesi okunuyordu yüzünde, sanki babasıyla sevgilisini birbirine düşürmekten zevk alan, anlamsız, fakat o nispette de mutlu eden bir görüntü.

Doktor birden yaşından umulmayacak bir hareketle yakama yapıştı. Beni itekleyerek içeriye sürükledi. Karşı koyamıyordum, geri geri yürüdüm.

"Alçak!" diye gürledi Semih Erbil. "Bana bu oyunu niye oynadın? Neden kızımı dünyaya öldü diye ilan ettin?"

Sanırım patlamam, kendimi toparlamam için bu an yeterli olmuştu.

Birden yaşlı adamın gömleğimin yakasını kavrayan bileklerine yapıştım.

"Yanılıyorsunuz," dedim. "Bu kadın Sitem değil... Sadece onun bir benzeri..."

"Namussuz!" diye gürledi doktor. "Hâlâ yalanlarına devam mı ediyorsun? Kendi kızımı tanımayacak kadar aptal mı sandın beni?"

Doktorun bileklerini yakamdan sökmüş, fakat bırakmamıştım. Adamın yaşadığı dehşeti takdir edebiliyordum. Henüz Nur'un adamcağıza ne söylediğini bilmemekle beraber onu kandırdığının farkındaydım. Zaten fazla bir şey söylemesine gerek de yoktu, sadece Sitem adıyla ortaya çıkması yetmiş olmalıydı.

"İnanın bana," dedim. "Bu hanım sizin kızınız Sitem değil. Onun adı Nur."

Tabii doktorun inanması mümkün değildi. Başını kızı sandığı Nur'a çevirerek, "Kızım konuşsana, bana neden geldiğini bu şerefsiz adama anlatsana," diye bağırdı.

İkimiz de Nur'a bakıyorduk. Doktor ve ben bu beklen-

344

medik karşılaşmadan ne denli etkilenmişsek Nur'un da öyle olduğunu şimdi daha iyi görebiliyordum. Az önce yüzünde hasıl olan muzaffer ifade kaybolmuş, yerine bilinmez bir endişenin kuşku dolu gölgeleri yer almaya başlamıştı.

Doktor, kızına dönüp yeniden söylendi. "Hadi Sitem, ne duruyorsun? Çektiklerinin yettiğini, pişman ve mutsuz olduğunu, bu herifin tuzağına düştüğünü yüzüne anlatsana. Korkma, ben yanıdayım. Artık hiçbir şey yapamaz sana. Bu oyun bitti, anlaşıyor." Nur hâlâ kıpırdamadan bizi inceliyordu. Bir an buz kestim. Hastalığımı, geçirdiğim nöbetleri hatırladım. Sonra da Sitem ile iki yıl sonra karşıma aniden çıkan Nur inanılmaz ayniyetini... Korkmaya başladım.

Yoksa Nur gerçekten iki yıl evvel ölen Sitem miydi? Ben mi bunu idraktan yoksundum? Aslında hastalığımın bana oynadığı bir oyun muydu bütün bunlar?

Kafamı zorlamaya, ikîşene önce olanları bir kere daha anımsamaya çalıştım.

Yoksa Sitem habersiz beni bırakıp hayatımdan çekilmiş miydi? Kavga mı etmiştik? Hastalanmama sebep olan şey beni terk etmes'i miydi?

Artık ne düşüneceğimi bilemez haldeydim. Önce doktorun bileklerini bıraktım.

Kendimden kuşkuya düştüm...

İki insan arasında böylesine bir benzerlik asla olamazdı. Yaradılışa aykırıydı... Azrail'i anımsadım; onunla konuştuğumu, anlaşma yaptığımı... Bu da tabiat kanunlarına ters düşen bir

şeydi, insanoğlu inançlarımıza göre Azrail ile görüşemez, Tanrı'nın melekleriyle ilişki kuramazdı.

345

Öyleyse... öyleyse bütün bunlar benim muhayyelemin uydurduğu fantastik bir öyküydü. Hepsi yalan, hepsi yakıştırma..

Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Sitem ölmemiş, sadece hayatımdan çıkmıştı. Nedenini çıkaramıyor, geçmişte olanları anımsayamıyordum, ama galiba olayların başka izahı yoktu.

Çökmeye başladım.

İdrak ettiğim tek şey hastalığımın daha da ilerlemiş olduğuydu. Korkarım tam bir hayal âleminde yaşıyordum. Tabii buna yaşamak denirse. Yine de bir an içimi tarifsiz bir mutluluk aldı; Sitem yaşıyordu. Şimdi hakikati kavramaya başlamıştım. Hayatta en sevdiğim varlık ölmemiş-

ti...

Sevgilime döndüm. Yalvarır gibi mırıldandım. "Söyle bana hayatım," dedim. "Sana ne yaptım? Ne yaptım da beni terk ettin? Ne yazık ki olanları hiç hatırlamıyorum. Kusurumu, kabahatimi de bilmiyorum. Hasta beynimde yer eden tek şey o uğursuz trafik kazası. O günü beynimden silip atamıyorum. Hep seni kaybettiğimi, o kazada öldüğünü düşündüm ve o günden sonra yaşam benim için durdu."

Sevgilimin gözleri dolmuştu. Neredeyse ağlayacak gibi bir ifade vardı yüzünde. Birden bana koştu ve boynuma sarıldı. "Affet beni Murat," diye hıçkırdı. "Asıl sen beni affet Sitem," dedim. "Çünkü neden seni üzdüğümü, neden hayatımdan bir yalanla çekip gittiğini anlamış değilim."

Doktor yeniden bağırdı.

"Sitem! Uzak dur o serseriden. Seni yeniden kandırmaya çalışıyor, görmüyor musun?"

346

Sevgilim bu uyarıdan etkilenmiş gibi kollarımı boynumdan çözüp doktora yaklaştı.

Onu kolundan tutup salondaki koltuklardan birine doğru sürükledi.

"Lütfen ikiniz de oturun artık," diye mırıldandı, "ikinize de söyleyeceklerim var."

Sakinleşmemizi, kendimize gelmemizi bekler gibi bir hali vardı. Doktor da, ben de ilk bulduğumuz yere çöktük. Sevgilimi dinlemeye hazırдық artık. Sanırım en azından ben, hayatımdan acı ile giden iki uzun yılın gerçek sebebini öğrenecektim şimdi. Kafam karmakarışık ve hiçbir şeyi yerine oturtamıyordum. Çünkü neyin gerçek neyin hayal ürünü

olduğunu anlayacak bir muhakeme düzeninden yoksundum. Ama sevgilim ağzını açar açmaz bir kere daha damarlarımdaki kanın donduğunu du-yumsadım.

"Semih Bey," diye söze başladı. "Size çok basit ve çirkin bir oyun oynadığım için çok üzgünüm, ama çaresizliğim karşısında başvurduğum bu davranış için umarım beni bağışlarsınız."

Doktor kızına dönüp mırıldandı. "Ben senin babanım, babalar daima bağışlayıcıdır, yeter ki hatanı idrak edip bir daha bunu yapma. Sen benim tek kızımsın."

"Yanıyorsunuz beyefendi," dedi sevgilim. "Ben sizin kızınız Sitem değilim. O iki yıl evvel bir trafik kazasında öldü. Murat haklı, benim adım Nur. Bir tiyatro oyuncusuyum."

Doktor da, ben de yerlerimizden fırladık.

Semih Erbil yeniden bağırmaya başladı.

"Yeter artık Sitem... İsteğini kabul ettim ve yüzünü bile görmek istemediğim bu herifin evine sırf senin isteğin için geldim. Kes artık bu şaklabanlığı. Eğer yanıma dön-

347

mek istiyorsan, gerçeği bu adamın yüzüne çarp ve çekip gidelim."

Yine donup kalmıştım.

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı...

Sevgilim doktora bakarak devam etti. "Çok üzgünüm efendim, ama sizin kızınız iki yıl önce vefat etti. Bir kere daha söyleyeyim, ben Sitem değilim."

"Kes artık bu komediyi. Bu babana yaptığın büyük bir saygısızlık. Bir babanın kendi öz kızını tanımayacağını mı ima etmeye çalışıyorsun bana? Hem bu ne gaddarca bir oyun. Artık yaşlandığımı görmüyor musun? Seni bir kere affettim, ama yaptığın bu densizliği bir daha bağışlamam. Şimdi başka bir kimlikle karşıma çıktığını mı anlatmaya çalışıyorsun?"

"Benim de öğrenmek istediğim bunun gibi bir şeydi efendim. Siz bir ilim adamısınız, üstelik bir doktorsunuz. Şimdi bana açıklayın lütfen, hem de burada, sevgilimin tam önünde, tıbben bu mümkün müdür? İki insan birbirinin bu kadar benzeri olabilir mi?"

"Saçmalama Sitem. Yürü gidelim. Bu son şansın. Ya birlikte buradan çekip gideriz ya da sonsuza kadar bir daha yüzümü göremezsin."

"Yani siz hâlâ kızınız Sitem olduğuma inanıyorsunuz,

değil mi?"

Oynanan oyunu anlamıştım artık. Oyuncu Nur'un neden bütün bir gün tiyatroya gelmediğini de. Dizlerimin titremesine daha fazla dayanamayarak koltuğa düşer gibi çöktüm. Bu heyecanı daha fazla kaldıramayacaktım, bütün vücudum sarsılıyor, başım dönüyor, bayılacak gibi

oluyordum. Gözlerimin önündeki son görüntü Dr. Semih Erbil'in Nur'a nefret dolu bakışlarıydı. Sonra kendimden geçmişim...

348

Gözkapaklarım güçlkle aralandı, ilk fark ettiğim basımdaki kunt ağrıydı, sonra yatağa yatırıldığımı anladım. Sırtıma pijamalarım geçirilmişti. Ellerimde bir serinlik hissettim, Nur yere, yatağın yanına, dizlerinin üzerine eğilmiş yaşlı gözlerle ellerimi ve bileklerimi kolonya ile oğuşturup duruyordu. Alnımda soğuk, buzlu suya batırılmış küçük bir kompres havlusunun nemi vardı. "Ne oldu bana?" diye fısıldadım. "Bayıldın yine sevgilim. Hem de benim yüzümden. Aptalca davranışından.." Hıçkırıyordu Nur.

"Kendimi affetmeyeceğim. Bu karşılaşmayı kaldıramayacağımı düşünemedim."

Olanları yeni yeni hatırlamaya başlamıştım. "Nerede o?" dedim. "Gitti mi?" "Gitti tabii... Sepetledim."

Öylesine şaşkın ve güçsüzdüm ki ne soru soracak ne de Nur'a kızacak halim vardı, yeniden uykuya dalmak, dinlenmek ihtiyacımdaydım. Gözlerim tekrar kapandı. Ne kadar süre kendimden geçmiş olarak yattığımı hatırlamıyorum.

İkinci kere gözlerim açıldığında başucumdaki komodinin ışığı yanıyordu. Nur yatağın kenarına bir iskemle çekmiş ve üzüntülü bakışlarla beni seyretmeye devam ediyordu.

Hafifçe doğruldum yatağın içinde. Önce alnımdaki ıslak havluyu çekip yere attım.

Odayı kesif bir kolonya kokusu kaplamıştı. Tamamen kendime geldiğimi içimi kaplayan hiddetten anlıyordum.

349

"Niye yaptın bunu?" diye kükredim. Nur bakışlarını yüzümden kaçırdı, suçlu bir çocuk gibi önüne bakmaya başladı. Cevap vermedi önce. Tekrar gürledim.

"Sana bir soru sordum." Neden sonra yüzüme baktı.

Güç işitilen bir ses tonuyla, "Korkudan," diyebildi. Gerçi çok kızgındım, ama aldığım cevap beni de korkutmuştu. O tek kelimenin altında ne tür bir endişenin yuvalandığını gayet iyi anlıyordum. Yutkunmak zorunda kaldım. İkinci bir soruyu hemen yöneltmek gücünü kendimde bulamadım. Zor bir dönemece geldiğimizi hissediyordum yine. Neyse ki, o devam etti.

"Kendi kimliğimi, gerçekte kim olduğumu anlamak zorundaydım. Bunca yıl sıradan bir insan olarak yaşadım. Ama günün birinde karşıma çıktın ve hayatımı altüst ettin. Yerimde kim olsa, anlattığın hikâyeye inanmazdı. Eski sevgiline benzerliğimi kabul edebilirdim, şayet bu kabul edilebilir bir benzerlik olsaydı. Ama gardırobundaki o resimleri gördükten sonra aklım iyice karıştı. Ben Si-tem'in benzeri değil onun kopyasıydım. Aklıma neler gelmeye başladı, bunu asla anlayamazsın. Hatta bir ara onun canlanıp benim bedenimde yeniden geriye döndüğünü bile düşündüm. Az daha çıldırıyordum. Ama bunun mümkünü yoktu, olamazdı, zira seni tanımadan önce de benim bir hayatım vardı."

Nur bir an sustu. Islak mendiliyle gözlerini kuruladı. "Aslında daha seni tiyatrodaki ilk gördüğüm gün hoşlanmaya başlamıştım. O günü asla unutamam. Odana ilk girdiğim sırada elektriğe kapılmış gibi yerinden sıçramış, gözlerin irileşmiş ve daha sonra tek kelime konuşmadan kendinden geçmiştin. Haklı olarak yorum yapamamış,

^HHAH KEMAL * HALK KÜTÜPHANESİ

aptal gibi güzelliğimden etkilendiğini düşünmüştüm. Ne yalan söyleyeyim, bu durum hoşuma da gitmiş, gururumu okşamıştı. Çalışmalara başladığımız da hep kaçamak bakışlarla bana baktığını, özel bir ilgi gösterdiğini anlıyordum. Tâ ki hikâyeni senin ağzından duyuncaya kadar, ilk korku tohumlarını da o zaman kaptım. Hele vücudumda ki işaretlerin eski sevgilinin alametlerine uyması beni müthiş şaşkına çevirmişti. Senin hangimizi sevdiğine kanaat getiremiyordum. İşin en kötü yanı korkum çoğalmakla beraber sana olan sevgimin de her geçen gün biraz daha artmasıydı. Huyumun suyumun, kişiliğimin Si-tem'den çok farklı olduğunu iddia ediyordun, ama sana inanmak istemiyordum. Aklım iyice karışmıştı. Böyle bir ayniyet olanaksızdı. Bu işin içinde bir giz vardı, benim bilmediğim ya da anlayamadığım bir gerçek. Senin bunu bilmene rağmen bana açıklamadığını düşündüm." ister istemez, "Nur!" diye inledim. Artık dönüşü olmayan bir mecraya sürüklenmiştik. Belki sevgilim esrar pejtdesini asla aralayamayacaktı, ama bu kuşkular içinde benimle yaşayamayacağını da hissediyordum.

"Sözümü kesme," dedi. "Ok yaydan çıktı. Belki bazı hatalar yaptım, seni üzdüm, yeniden hastalanmana yol açtım, ama ne olursa olsun hakikati öğrenmek zorundaydım. Dün bana Sitem'in babasının doktor olduğunu söylemiştin. Eski sevgilinin soyadını senden işitmiştim, Semih Bey'i bulmam hiç de zor olmadı." Adeta nefesim kesilmişti.

"Onu bulup da ne yapacaktın ki?" diye sordum. Nur yüzüme anlamlı bir şekilde baktı. "Onun kızı olup olmadığını soracaktım. Herhalde bu konuda bana cevap verecek en ehil kişi oydu."

351

Beynim yeniden karıncalanır gibi olmuştu. Ne yazık ki kimsenin Nur'u aydınlatamayacağını henüz bilmiyordu. Bu yaptığı çılgınlıktı, bir an adamın karşısında Nur'u görünce düştüğü hali yaşar gibi oldum.

"O... o ilk karşılaşma anı," diyebildim. "Adam seni karşısında görünce ne oldu?"

"Küçük dilini yutuyordu az daha. Elleri titredi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Ama doğrusu senden dayanıklıymış, kesinlikle bayılmadı."

Kendimi tutamadım. "Hepsi o kadar mı?" diyebildim. "Hayır," dedi sevgilim. "Bir süre kendisini toparlamasına izin verdim." "Nasıl yani?"

"Tabii, hortlak görmüş gibi donakalmıştı önce. Beti benzi attı, yerinden fırladı. Sitem, kızım, sen yaşıyor musun, diye mırıldandı nihayet. Adamı sınamak için bundan daha iyi fırsat olamazdı. Kızınla arasında yalnız fiziki değil, ruhsal bir benzerlik olup olmadığını da anlamak zorundaydım, hiç bozuntuya vermeden, evet baba, dedim. Şaşkınlığını bir süre üzerinden atamadı. Sızlanıp ağlamaya başladı. Sitem'in ölümünden hiç şüphelenmedi, senle bir olup kendisine bir oyun oynadığımızı sandı."

"Ama nasıl olur? Cenazeye o da gelmişti. Ölenin kim olduğunu sormadı mı?"

"Sordu tabii. Ama o husus uğradığı şaşkınlık yüzünden çok sonra aklına geldi." "Ne cevap verdin peki?"

Nur ilk defa muzip bir çocuk edasıyla gülümsedi. "Sakın kızma sevgilim. Olan oldu bir kere, hemen bir yalan uydurmak zorundaydım, zaten bana bunu soracağını çok önceden tahmin etmiştim. Bütün günahı senin üstüne yıktım, nasıl olsa görüşmüyor, birbirinize husu-

352

met duyuyordunuz. Murat herkesi kandırdı, yeni ölmüş bir kadının ailesiyle anlaşıp kaza mahalline o kadının cesedini bıraktı, dedim."

"Saçmalama. Kim böyle saçmasapan bir yalana inanır?"

"İnandı ama... Zira karşısında kızı duruyordu."

Susmak zorunda kaldım. Doktorun o an şaşkınlıktan meseleyi makul açıdan düşünmesine imkân yoktu. Ben de Nur'u karşımda ilk defa gördüğümde baygınlık geçirmiştim, hem de üç aşağı beş yukarı Sitem'e benzer biriyle karşılaşacağımı Azrail'in vaadi üzerine bilmeme rağmen.

Başımı salladım.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Sana inandı, değil mi?"

"İnandı. Aslına bakarsan adamcağıza ben de üzüldüm. Ona ağır bir darbe indirdiğimi biliyorum. Uzun süre bu karşılaşmanın etkisinden kurtulamayacaktır. Daha da kötüsü buradan çıkıp giderken benim hâlâ kendi kızı olduğumu sanıyordu." ,4.

"Çok kötü bir şey yaptın Nur," diye inledim.

"Farkındayım, ama mecburdum."

"Mecbur muydun? Şimdi ne geçti ki eline? Neyi değiştirdin?"

Nur dikkatle yüzüme baktı.

Garip ve tedirgin bir şekilde benim yüzümdeki ifadeyi inceliyordu.

"Kesin bir şey söyleyemeyeceğim, fakat yine de birkaç esaslı noktayı anladım."

"Ne anladın?"

Kalbim güm güm atmaya başlamıştı yeniden.

"Birincisi ben Sitem'e yalnız fizik olarak değil, ruh ve karakter yapısı olarak da benziyorum, belki de onun ay-

Doğum Günü: 15 Aralık

— F.23

353

nısıyım. Yani aynı beden ve ruhun bir şekilde yaşama tekrar dönen kopyasıyım." Biraz rahatlar gibi oldum.

Beden konusunda haklıydı, ama karakter yapısında yanılıyordu. Zira eski sevgilimle Nur arasında uzaktan yakından karakter benzerliği yoktu. "Başka?"

Hafifçe gülümsedi, ama soğuk ve ürperti dolu bir tebessümdü bu.

"İkincisi bu benzerlikte tabiatüstü, insanoğlunun kolay anlayamayacağı, şaşırtıcı bir yan olduğuna inanıyordum artık."

Birden ödüm patlar gibi oldu.

İkinci teşhisinden hiç hoşlanmamıştım. Tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi.

"Saçma," dedim. "Ben senin daha pozitif düşünceli, hurafelere değil, ilim ve bilgiye inanan biri olduğunu sanırdım. Bu benzerlikte doğaüstü güçler araman çok saçma."

"Haklı olabilirsin. Ama bir baba dahi karşılaştığı kızını, hiç tereddüt etmeden kendi evladı olarak kabul ediyorsa, o zaman o işin içinde bir bit yeniği var demektir." "Bit yeniği mi? Ne demek istiyorsun?" "Bilsem, anlamış olsam mesele kalmazdı zaten. Ve

son olarak..."

Nur durdu ve yine tuhaf nazarlarla yüzüme bakmaya

devam etti.

"Evet," dedim. "Son olarak ne?"

Sevgilim kısa bir tereddütten sonra ağzındaki baklayı

çıkardı.

"Hayatımdaki gizi senin bildiğine inanıyorum." Yanaklarımın al al olduğunu duyumsadım.

354

"Benim bildiğime mi? Çıldırдың mı sen, ben müneccim miyim? Geleceği okuduğumu mu sanıyorsun?"

"Evet, öyle... Ayrıca bu mesele yalnız gelecek değil, geçmiş ve halle de ilgili."

"Oynatmışsın sen... Ya da olaylar sinirlerini çok germiş."

Nur oturduğu iskemleden kalkıp yanıma geldi, yatağın kenarına ilişti. Gözlerini bana dikip usulca fısıldarken ellerimi kavradı.

"Sakın aksini iddia etme. Hayatımdaki sırrı tek bilen insan sensin. Beni rahatlatmak ve mutluluğumuzu sağlamak için bu gizi bana söylemen lazım. Huzurumuzun devamı ancak buna bağlı."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyorsun sevgilim, ama bana söylemek istemiyorsun."

"Bilsem neden söylemeyeyim ki?"

"Öyleyse şu soruma cevap ver."

"Sor," dedim. İ

"Neden uzun bir aradan sonra, hasta hasta tiyatroya döndün? Neden Selim'in teklifini kabul ettin? Çalışmaya ihtiyacın mı vardı? Gördüğüm kadarıyla gelirin çalışma-san da rahat rahat yaşamana yeterli. Çünkü o tiyatroda beni bulacağını biliyordun, değil mi?"

Ürpermiştim yeniden.

"Çok tuhaf bir akıl yürütme bu. Ayrıca mantıklı da de-ğil."

"Neden?"

"Çünkü ben bir yönetmenim. Gerçek işim bu. Eğitimini aldım. Üstelik klasik dönem İngiliz tiyatrosunda uzman sayılırım. Ayrıca zor geçen bir hastalığı yeni atlatmıştım ve bana bir meşgale lazımdı. Selim'in teklifi de

355

tam bu sıraya rastladı. Orada sana rastlayacağımı nasıl bilebilirdim?"

Bence savunmam oldukça yeterliydi. Fakat Nur'un tatmin olmadığını görüyordum. Önce sessizce yüzüme bakmaya devam etti, sanki kelimelerim arasında savunmamı çürütecek ufak bir nokta arıyor gibiydi. Sonra olumsuz bir edayla başını salladı.

"Hâlâ benden bir şey sakladığını düşünüyorum," dedi.

"Yanılıyorsun."

"Bak sevgilim. Şimdi beni iyi dinle. Şu an belki hâlâ geçirdiğin baygınlığın etkisi altındasın, seni üzme veya zorlamak istemiyorum, ama beni de anlamak zorundasın. Bu garip durumdan korkuyorum. Sanki Sitem benliğimi ele geçirmiş gibi bir ürküntü var içimde ve ben buna tahammül edemiyorum. Ya bildiğin gerçeği bana söylersin ya da bu ilişki burada noktalanır. Son derece ciddiylim."

Nur'a bakakaldım.

Yalan söylemediği, blöf yapmadığı apaçık ortadaydı. Sözünü yerine getirebilirdi.

"Yani bana inanmıyor musun?" diye kekeledim.

"Üzgünüm, ama inanmıyorum," dedi.

Bakışlarımı kaçırdım. Yapabileceğim bir şey yoktu; asla ona Azrail'le yaptığım sözleşmeden bahsedemezdim. Gerçeği anlatmam sevgilimi sonsuza kadar kaybetmem anlamına geliyordu. Ayrıca her türlü riski göze alarak anlatsam bile, artık hiç kuşku kalmamıştı ki normal bir insan olarak başıma gelenlere inanmayacak veya öğrendiklerinden büsbütün korkacaktı. Bunun anlamı her iki halde de Nur'u ebediyen kaybedeceğim demekti.

Bir süre cevap veremedi öylece kaldım.

356

Avuçları içine aldığı elimi bıraktı önce. Sonra ağır ağır oturduğu iskemleden kalktı.

"Gerçeği bana anlatmayacağın belli oluyor," diye üzgün bir şekilde mırıldandı. "Bu durumda beraberliğimiz devam edemez. Tartışmak, münakaşa etmek ve de seni üzmem istemiyorum. Her kim olursam olayım, birbirimizi sevdiğimiz de ortada. Ama bana seçim şansı tanımadın. Yarın sabah buradan gideceğim. Tiyatroya da bir daha uğramayacağım. Sanırım bu en iyi çözüm olacak. Senden ricam bir daha beni aramaman, peşimden gelmemen. Umarım bu fedakârlığı ikimizin geleceği için yaparsın. Kim bilir, belki böylesi daha hayırlı olur."

Eğildi, alnıma bir öpücük kondurdu ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Kaderim ve yalnızlığımın baş başa kalmıştım. İşin şakası yoktu, hayatımın tek kadını beni terk ediyordu.

Onu ikna edip kalmasını temin için önümde sadece tek bir gece vardı...

İ.

357

4

TemİZ havaya ihtiyacım vardı; soluk almakta zorlanıyordum. Başımda ki o kunt ağrı yeniden şiddetlenmişti. Yatağın içinde doğruldum. Evet, bir çare bulmalıydım ama yatakta sırtüstü yatarak bulamazdım bu çareyi. Önce Nur'un yanına gidip konuşmayı, gerekirse yalvarmayı geçirdim aklımdan. Ama bunun bir çözüm olmadığını anlamıştım; Nur kararlıydı ve meramını mükemmelen anlatmıştı. Sürdüğü hayattan korkuyor ve insiyaki olarak bunun benden kaynaklandığını sezinliyordu. Pijamalarımı çıkarıp giyindim.

Sokağa çıkacaktım. Tıpkı hasta olduğum bunalımlı günlerimdeki gibi. Beni ancak karanlık ve تنها sokaklardaki yürüyüşler rahatlatırdı. Emin değildim, belki de yeni bir nöbete girmiştım,

anlayamıyordum. Kafam yeterince çalışmıyordu. Ne kadar zamandan beri bir kriz geçirmediğimi anımsamaya gayret ettim, beceremedim. Zaman kavramını adeta unutmuştum. Ne içinde bulunduğumuz ayı, ne de günü hatırlıyordum. Bunlar hoş emareler değildi. Tipik hastalığının tezahürleriydi, kaçmak, kendimden ve anılarımdan uzaklaşmak istiyordum. Koridora çıkınca salona bir göz attım. Nur giysileriyle kanepeye uzanmıştı. Karanlık olduğundan uyuyup uyumadığını görememiştim. Ama o giyimli olarak koridorun ışığında beni görünce yerinden doğruldu.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona bir cevap vermeliydim.

"Sokağa çıkıp biraz hava alacağım."

358

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Yok," dedim.

"Gece yarısını geçiyor."

"Ne fark eder?"

"Bu saatte sokaklarda dolaşılır mı hiç?"

"Ben alışığımdır."

Birkaç saniye durakladı Nur.

"Sen iyi misin?"

Yalan söyledim, "iyiyim, iyi... Merak etme."

Karanlıkta olduğu için yüzünü göremiyordum. Ama işkillendiğini sezinliyordum.

"Ben de geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır. Yalnız kalmak istiyorum."

Önce sesini çıkarmadı. Sonra, "Nasıl istersen," diye mırıldandı.

Anahtarımı yanıma alıp dışarıya çıktım. Korkmaya başlamıştım, artık kuşkuya mahal yoktu, bu kesinlikle bir nöbet haliydi, fakat eskilerinden biraz farklı. Mantığımla iradem sanki savaş halindeydiler. Evimin salonunda sevgilim bulunduğu halde onun yanından uzaklaşarak gecenin karanlığında hayatımın geleceği hakkında isabetli bir karar alabilmek için sokaklarda dolaşmaya çıkıyordum. Eski günlerde olsa hiçbir güç beni onun yanından uzaklaştıramazdı.

Sokaklar buz gibiydi. Sırtımdaki kalın anorağa rağmen titriyordum. Tek eksik yağmurun yağmayışydı...

Şuursuz adımlarla sahile doğru yürüdüm. Denize yaklaştıkça esen sert poyrazın yüzümü kırbaçladığını du-yumsuyordum. Sahil şeridi boş sayılacak kadar tenhaydı. Hızlı adımlarla Akıntıburnu'na doğru ilerlemeye devam ettim. Gecenin o saatinde bile kaldırım üzerinde birkaç amatör balıkçı avlanmaya devam ediyorlardı.

359

Birden yerimde zınk diye durakladım.

Galiba beni buraya sürükleyen nedenin ne olduğunu anlamıştım. Bu yeni bir nöbet değildi, yardım arıyordum, içine düştüğüm açmazdan beni kurtaracak bir gücü. Kısacası ilahi bir destek. Azrail'i bulmayı ümit ediyordum...

Uzaktan seçemediğim balıkçılara doğru koşmaya başladım. Nefes nefese kalmıştım ama az sonra sarı yağmurluğu içindeki ihtiyar balıkçıyı tanımakta zorlanmadım..

Oradaydı...

Eğer asli görevi olan bir faninin ruhunu ele geçirmek için orada bulunmuyorsa, beni beklediğini anlamıştım. Koşmaya devam ettim.

Yanına vardığımda soluk soluğaydım.

"Seninle görüşmeliyiz," dedim.

Etrafımızdaki diğer olta sallayan balıkçılar hiç umurumda değildi. Konuşmamızı duymalarından gocunmuyordum.

ihtiyar balıkçı hiç oralı olmadan, "Ne hakkında?" dedi.

"Durum kötü," diye karşılık verdim. "Nur şüpheleniyor ve beni terk etmeye hazırlanıyor."

"Bu senin sorunun. Ben ne yapabilirim ki?"

"Senin de sorunun. Seninle bir anlaşma yaptık, istediğin şartları yerine getirdim, olaydan kimseye bahsetmedim, hayatımın on yılını da feda ettim. Kısacası ben, bana düşen şartları yerine getirdim. Şimdi sen de anlaşmanın şartlarına riayet etmeli ve Nur'un hayatımda kalmasını temin etmelisin."

Azrail aldırılmaz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Seni uyarmıştım. Sitem'in resimlerini görmemesi gerekirdi. Onu engelleyemedin."

"Ama bu sakıncayı anlaşma sırasında bana söylememiştin."

360

"Bazı şeyleri de senin idrak etmen lazım değil mi?"

"Nasıl düşünebilirdim? Ben geleceği göremeyen sıradan bir insaoğluyum."

"Doğru, fakat o anlaşımdan sonra imtiyazlı kullar arasına girdin. Bunu hâlâ anlamıyor musun? Sahip olduğun avantaj kaç kula nasip olur?"

"Bırak şimdi bunları. Bana yardım etmelisin, Nur'un hayatımdan çıkıp gitmesini istemiyorum. Lütfen..."

Azrail kedi gözleri gibi ışıltılar saçan sarı gözbebekle-rini yüzüme çevirdi.

"Sana yardım edemeyeceğimi daha önce söylemişim. Seni ancak bir kere uyarabilirdim ve onu da yaptım. Sitem'in fotoğraflarını Nur'un görmesini engelle demişim, unuttun mu yoksa?"

"Elimden geleni yaptım."

"Fakat kız yine de fotoğrafları gördü."

"Bu senin hatan. Beni daha önce uyarmalıydın."

ihthiyar balıkçı bir iki saniye düşünür gibi yaptı.

"Beni zorladığının farkında mısın?" diye mırıldandı.

"Lütfen... Sana yalvarıyorum. Tam mutluluğumu yeniden ele geçirdiğimi sandığım anda beni bundan yoksun bırakma. Unutma ki bu saadet için ömrümden on yıl veriyorum sana."

"Düşünmeliyim," dedi Azrail. "Emin değilim, ama belki bir şey yapabiliriz."

"Mutlaka yaparsın. Bunu sen yapamazsan, başka kim yapabilir?"

"Ben sadece bir vasıtayım. Daha yüksek bir yerden aldığım emirleri uygulayım."

"Yine de istersen bir çaresini bulursun."

Yanıma biraz daha yaklaştı Azrail.

"Neden benden yardım istiyorsun?" diye sordu.

361

Afallayarak suratına baktım.

"Başka kimden isteyebilirim ki? Sen Tanrı'nın meleği değil misin?"

"Öyleyim, ama insanlar beni sevmez ve benden korkarlar. Kimse benimle karşılaşmak istemez, çünkü asli görevim onların canlarını almaktır, tabii bu dünyadaki süresi bitmiş insanlar için konuşuyorum. Fakat bakıyorum, sen benden mutluluk dileniyorsun, neden?"

Tepem atmaya başlıyordu.

Sinirlerimin yay gibi gerildiğini hissediyordum.

"Hatırla," diye bağırdım. "Benim karşıma sen çıktın. Sen beni buldun, sen yardım vaadinde bulundun. Anlaşmaya beni sen sürükledin. Şimdi de ileri sürdüğün şartları ihlal etmediğim halde bana yardım etmekte ağırdan alıyorsun. Bu haksızlık, ilahi adalete sığar mı?"

"Zavallı insaoğlu! Bu aczinizden nefret ediyorum."

Birden ihtiyar balıkçının sarı yağmurluğunun yakasına sarıldım. Onu çekiştirdiğimi sanıyordum, ama gerçeği güç de olsa anlar gibi oldum. Elime hiçbir şey değmemiştir. Gözlerim parmaklarıma takıldı. Parmaklarımin arasında naylon elyafın buruşmuş kısımlarını görebiliyorum, ama hiçbir şey hissetmiyordum. Aslında ellerim boştu. Kavramakta zorlandım, karşımda kimse yoktu. Ben sadece bir hayali görüyor ve onunla konuşuyordum.

"Komik olma," dedi balıkçı. "Yoksa bana şiddet mi kullanacaksın?"

Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Hayır," diye inledim. "Yalnızca merhamet dileniyorum."

Nihayet başını salladı Azrail.

"Pekâlâ," dedi. "Sana bir şans daha tanıyacağız. Ama seni son kez uyarıyorum. Bu fırsatını iyi değerlendir ve

362

bir daha yardım için karşıma çıkma."

Sevinçten titredim.

"Ne yapmam gerekiyor? Nur'a ne söylemeliyim?"

"Onu bilemem. Çareyi sen bulacaksın."

"Fakat," diye kekeledim. "Bulsam zaten seni arar mıydım?"

"Şimdi evine dön ve hayatına bıraktığın yerden devam et. Bu görüşmemizi de hiç olmamış say."

"Yani... her şey rayına oturdu mu? Nur isteklerinden cayacak mı?"

"Bakalım... Göreceğiz."

Ağzım kulaklarıma vardı. Bunun anlamı meselenin çözüldüğü anlamına geliyordu herhalde. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Azrail kayıtsızca omuzlarını silkti.

Var gücümle eve dönmek istiyordum. Tam dönüp eve doğru koşmaya hazırlanırken hatırlayıp arkama döndüm.

"Yine ne var?" dedi balıkçı.

"Şu bir türlü açıklamadığın, anlaşılmamızın üçüncü şartı. Nedir o?"

Güldü Azrail. "Yerinde olsam, bu tartışmayı keser, Nur'u yakalamaya çalışırdım. Biraz daha geç kalırsan sevgilin evden çıkacak."

Şansım yaver gidiyordu.

Boş bir taksi buldum ve eve arabayla döndüm. Zamana karşı yarış içindeydim. Ter içinde kalmıştım soğuk havaya rağmen. Kapınının kilidini çevirdiğimde salonun ışıklarını yanık ve Nur'u kabanını sırtına geçirirken bul-

363

muştum. Kapı açılıp beni karşısında bulunca irkildi. Gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Döndün mü?" diye kekeledi güç işitilir bir sesle. Şaşkınlık sorusuydu; beni karşısında gördüğü halde bu suali bana yöneltmesi abesti.

"Tabii," dedim. "Sadece bir hava alıp geldim. Seni evde yalnız ve üzgün daha fazla bırakamazdım."

Bir kolunu kabanına geçirmiş öylece duruyordu.

"Yoksa bu saatte mi gitmeye karar verdin? Hani yarın sabah gidecektin?"

"Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum... Bana soru sorma. Mantiğım derhal bu evi terk etmemi söylüyor, ama o iradeyi bir türlü gösteremiyorum."

Demek hâlâ kararsızdı.

Buna hiç şaşmadım. Kalacaktı, çünkü kader çizgisi bu gece, az evvel, bir kere daha değiştirilmişti, ama o bunu bilmiyordu tabii. Benim de her şeyden habersiz gibi davranmam gerekiyordu.

Yanına yaklaştım, kollarımın arasına aldım, sıkıca sarıldım.

Kulağına fısıldadım. "Kararını etkilemeyeceğim. Buna hakkım yok. Nasıl istiyorsan öyle davran. Yalnız sadece şunu bilmeni isterim ki, seni çok seviyorum ve yaşadığım sürece de bu aşk hiç bitmeyecek."

Omuzlan sarsıldı yeniden ve ağlamaya başladı.

"Ben de seni seviyorum Murat. Ama ne olur, biraz beni anlamaya çalış, korkuyorum ve bu şüphe ile yaşayamam."

Kucakladığım gibi onu salona götürdüm. Kanepeye yan yana oturduk.

"Dilersen bu konuyu bir daha tartışalım," dedim. Bana korkunç bir soru sordu.

364

"Az evvel nereye gittin?"

Elimde olmadan titremiştim. Nur'un Azrail'i aradığını ve onunla konuştuğumu bilmesi olanaksızdı. Beni takip etmiş olsa bile yaşlı balıkçıyla konuştuğumu göremezdi, Azrail faniler için görünmezdi, kaldı ki evden çıkmadığına emindim. Ama böyle yersiz bir soru yöneltmesini nasıl açıklayabilirdim?

"Dedim ya, deniz kenarında biraz yürüdüm. Hava aldım.."

"Böyle apar topar mı? Sanki esrarengiz bir güç seni yatağından fırlattı, benimle oturup durumumuzu kurtarmak için çareler bile aramadan kendini sokağa attın. Çok garip değil mi?"

"Ne demek istiyorsun Nur? Yani biriyle konuşmaya mı gittiğimi ima ediyorsun?"

Bu soruyu sorduğuma hemen pişman olmuşum. Ama ağzımdan kaçmıştı bir kere..

"Bilemem, artık onu sen söyle."

Gayri ihtiyari irkildim. Aklıma olmayacak bir soru takılmıştı şimdi. Belki bu şartlar altında çıldıracaktım, artık kesinlikle makul çözümlere varamıyordum. Fakat neden olmasındı, zaten her şey tabiatüstü şartlarda seyir etmiyor muydu?

Merakla Nur'u incelemeye başladım.

Nur, Azrail'in sırf benim için gönderdiği bir kuldu, onunla bir anlaşma yapmışım ve o da karşıma Sitem'in bir kopyasını çıkarmıştı, işin gayri tabiiliği zaten bu nokta da başlıyordu.

Nur sıradan bir insan mı, yoksa ilahi güçlerle donatılıp yaratılmış bir melek miydi?

Olamaz mıydı?

Öbür âlemin yaratıkları benim için bir fanteziydi, za-

365

ten dini inançlarımın tam ve kuvvetli olduğu söylenemezdi.

Belki Nur bu dünyaya nasıl bir görevle gönderildiğini biliyor ve sırf beni sınırıyordu. İkide bir beni zor durumlara sokan soruları, bir şeyler bilip de ondan sakladığım şeklindeki imaları hep bu yüzdendi. Önce bana çok komik gibi gelen bu fikir şimdi beynimde geçerliliği güçlü bir faraziye gibi şekillenmeye başlamıştı.

Öyleyse asıl korkması gereken kişi bendim.

Yani tam ya da yarı ilahi bir varlıkla mı evlenecektim? isteğim bu muydu? Yeniden nefesimin daralır gibi olduğunu hissettim. Ürkerek bakmaya başladım genç kıza...

Sanırım yüzümdeki korku izlerini anlamıştı.

"Ne oldu?" dedi. "Niye öyle bakıyorsun yüzüme?"

"Söyle..." diye titreyerek mırıldandım.

"Neyi?"

"Az önce o soruyu bana niye sorduğunu? Biliyorsun, değil mi? Asıl her şeyi bilen sensin... Ağzımı arıyorsun, belki de sözleşmeye aykırı davranıp, şartları ihlal etmemi bekliyorsun. Yoksa asıl amacın bu mu?"

Nur bön bön yüzüme baktı.

"Ne sözleşmesi?" dedi. "Hangi şartların ihlal edilmesinden bahsediyorsun?"

"Bırak artık numarayı... Her şey gün gibi meydanda... Daha ilk karşılaşmamızda bunu anlamalıydım. Ne yazık ki düşünemedim. Siz beni tuzağa düşüren bir ekipsiniz..."

"Ne diyorsun sen Allah aşkına?"

Yerimden fırladım birkaç adım korkuyla geri sıçradım.

"Sen onun yardımcısı veya onun gibi bir şeysin, değil mi?"

366

Nur'un şaşkınlığı geçmemişti.

"Kimin?" diye sordu.

"Kimin olacak, Azrail'in tabii..." deyiverdim.

Kelime kontrolsüzce ağzımdan kaçırvermişti...

i

367

5

Nur dehşetle, ağzı bir karış açık yüzüme bakıyordu.

"Ne dedin sen? Azrail'in mi? Yanlış mı duydum acaba?"

İnkâr edecekti tabii; durumu kabullenecek hali yoktu ya... Tam bir paniğe kapılmışımdı. Bunlar ne istiyorlardı acaba benden?

Bunca zamandır sevgilim diye baktığım kadın şimdi durumu anlamış olmamın tedirginliği ile beni süzmeye devam ediyordu.

Sarsılması da doğaldı, zira kurdukları kumpası anlamıştım artık. Aklımın ermediği bana oynadıkları oyunun sebebiydi.

Nur oturduğu yerden kalktı ve bana doğru bir adım attı.

"Sanırım sen iyi değilsin. Bu bir tür nöbet olmalı. Saçmalamaya başladın, ağzından çıkan kelimelerin farkında değilsin. Hemen bir doktora görünmen lazım. Seni bir hastaneye götürmemi ister misin?"

"Yaklaşma bana!" diye bağırdım ve bir adım geri attım.

Nur hemen durmuştu.

"Peki sevgilim, peki. Yaklaşmam," dedi.

İki damla gözyaşı yanaklarına doğru süzölmüştü.

"Rol yapmayı bırak, beni kandıramazsın. Sen de onunla birliksin."

Bir yandan ağlıyor, bir yandan da bendeki bu değışikliğı çözümlmeye çalışıyordu.

"Seni bu halde daha önce hiç görmemiştim. Bildiğim

368

yalnızca ara sıra kendinden geçip bayılmandı. Ama bu seferki çok korkunç."

"Öyle mi?" diye homurdandım.

"Benden korkmana gerek yok Murat," dedi. "Ben senin iyiliğini istiyorum. Unuttun mu ben senin sevgilinin!... Nur... Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamaz olur muyum hiç? Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun sevgilim."

"İnkâra kalkışma, artık maskeniz düştü. Sen de Azrail'le birliksin."

Nur yine uzun uzun yüzüme baktı. Bir süre hiç sesini çıkarmadı.

"Yaa," dedi sonra. "Demek Azrail'le birliğim öyle mi? Peki bunu nasıl anladın?"

Muzaffer bir şekilde gülümsedim.

"Sebeb mi arıyorsun? Önce Sitem'e olan aşırı benzerliğin, ayniyetin. Sonra devamlı Sitem'den bahsederek, onun yerini almak istemediğini söyleyerek, beni sıkıştırmanın. Ama

beni asıl uyandıran nokta resimleri bulduğun o gece oldu."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Çok basit. Ortağınla'yaptığım anlaşmada Sitem'in resimlerini görürsen veya ona çok benzediğini anlarsan anlaşma şartlarının bozulacağına dair bir husus yoktu. Ama o ilk gece benim evimde kalırken birden suç ortağın salonuma geliverdi."

"Kim?" diye sordu Nur. "Azrail mi?"

"Tabii, başka kim olacak? Hemen yatak odasına girmemi ve resimleri saklamamı söyledi bana."

"Şey... Sen böyle sık sık Azrail'le görüşüyor musun?"

"Bilmiyormuş gibi konuşma. Artık maskeniz düştü?"

Doğum Günü: 15 Aralık — F.24

369

"O da doğru ya," dedi Nur. Fakat hâlâ ağlamaya devam ediyordu.

"Bana tek bir şeyi açıklamak zorundasın. Bilmek istiyorum!" diye bağırdım.

Masumane bir şekilde başını yukarı aşağıya salladı Nur.

"Sor bakalım, neyi bilmek istiyorsun?"

"Bana bu oyunu niye oynadınız? Amacınız neydi? Bir türlü aklım almıyor... Sebep ne? Kendi halinde yaşayan, zararsız bir insandım ben. Ne istediniz benden?"

"O anlaşmayı... hani şu Azrail'le yaptığın anlaşmayı demek istiyorum, yazılı mı yapmıştınız?"

"Saçmalama," diye bağırdım. "Yoksa bir de notere gitmemizi mi bekliyordun?"

"Hayır, ama nasıl yaptığınızı öğrenmek istiyorum."

"Yani bilmediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Nur omuzlarını silkti.

"Azrail bana her şeyi anlatmaz. Özellikle de böyle teferruatı. Şu kabul ettiğin şartları bana bir daha açıklar mısın?"

Birden irkilerek yüzüne baktım Nur'un.

Düşündüğüm doğru ise karşımdaki sevgilim kılığında-ki yarattığın her şeyi bilmesi icap ederdi. Bana niye bu sualleri soruyordu? Sanki ağzımı arıyor, bir şeyler kapmaya çalışıyor

gibiymi. Gözlerimi kırpıştırdım. Yine bir terslikler sezinlemeye başlamıştım, ilk karşılaştışımızda Azrail'in birden meyhanede kayboluşunu, evime soğuk bir hava dalgası yaratarak girdiğini, az evvel de deniz kenarında yağmurluğunun yakasına yapıştığında elime hiçbir şeyin değmediğini anımsadım. O şeffaf, galiba benden başkası tarafından görünmeyen bir yaratıktı. Oysa Nur'la sevişmiş, ona dokunmuş, okşamış varlığını hissetmiştim.

370

Yoksa ikisi birbirinden farklı türde yaratıklar mıydı?

Çıldırma raddelerindeydim.

Kekeleyerek sordum.

"Sen de dilediğinde şeffaflaşıp, görünmez oluyor musun?"

Nur acıyarak yüzüme baktı.

"Hayır sevgilim. Benim  yle bir yeteneğim yok."

"Yani...yani bildiğimiz insan gibi misin?"

"Evet, aynen  yleyim."

"Yani doğup büyüyen, normal hayatını yaşayan ve her fani gibi ölen sıradan bir insan gibi mi?"

"Hı hıh..."

"Ama bu imkânsız," diye inledim.

"Neden?"

"O zaman durumu nasıl ağıklayabiliriz? Senin mutlaka bizlerden farklı bir durumun olmalı, insanüstü, ne bileyim, alışılmışın dışında yani..."

Nur bir kere daha inleyerek konuştu.

"Ben tamamen normarpir insanım Murat. Bundan hiç kuşkun olmasın. Fakat sen hastasın. Ruhen ve bedenlen hasta biri. Zihninde yarattığın bir oyuna inanarak yaşıyorsun. Mutlaka tedavi olman gerekir. Seni seviyor ve yardımcı olmak istiyorum. Lütfen, söylediklerimi anlamaya  alış."

Kuşkuyla bir iki adım daha geriye sıçradım.

Nur üzerime doğru geliyordu.

"Uzak dur benden," diye bağırdım. "Sana inanmıyorum."

"Haklısın. Bütün sorun Sitem ile aramdaki inanılmaz ayniyet. Bunu ben de bir türlü

anlamıyorum, açıklaması, izahı yok. Sitem'i yalnız sen tanıyor olsan, benzerliğin hasta muhayyelenin yarattığı bir aldanış olduğunu kabul

371

edebilirdim, ama Sitem'in babası da beni kızı sandığına göre bu senin beyninin yanıltışı değil."

"Yani?"

"Bu garipliğin içinde çözemediğim bir yan var. Seni rahatsız eden başka bir şey olmalı. Benden korkmanı geçirdiğin nöbetle izah edebilirim. Hatta beni insanüstü bir yaratık olarak görmeni de. Ama sen nöbet geçirmediğin zamanlarda da benden bir şeyler gizliyordun."

O an şuurum tam yerinde değildi her halde.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki de çıldırmama ramak kalmıştı. Normal muhakeme gücümü yitirmiş gibiydim.

Omuzlarım çöktü birden.

Acınacak haldeydim. Nur'u, biricik sevgilimi bile Azrail'in suç ortağı, bir yaratık olarak algılayabilmişim.

"Haklısın," diye inledim. "Ben bittim artık. Dayanamayacağım, bu yükü daha fazla kaldıramayacağım. Tükendim... Galiba çıldırıyorum."

Nur biraz daha yanıma yaklaştı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Yararı olmaz... Bana kimse yardım edemez artık."

"Öyle konuşma, Tanrı'dan ümit kesilmez. Daima bir çıkış yolu vardır. Yeter ki, inanmalı ve kendine güvenmelisin."

"İnanmak mı?" diye inledim yeniden. "Kime inanacağım, Tann'ya mı? Anlamıyor musun, bana en büyük oyunu onun meleği oynadı."

"Azrail mi yani?"

"Tabii... Onunla bir anlaşma yaptım."

Rengi kül gibi olmuştu Nur'un.

"Sitem'in geri getirilmesi konusunda mı?"

372

Onaylarcasına başımı salladım.

"Ve ben geldim, öyle mi?"

"Evet, sevgilim. Artık hiç şüphem yok," dedim. "Sen, Sitem'sin."

Islak lacivert gözleri uzun uzun üzerimde dolaştı.

"Var sayalım ki ben Sitem'im; öyleyse neden korkuyorsun benden? Bunca zamandır özlediğin, kavuşmak için can attığın sevgilin karşında işte. Korkman için sebep var mı?"

Durakladım birden.

"Ama..." diye fısıldadım. "Şimdi bu durum beni korkutmaya başladı."

"Neden? Benim bir hortlak olmamdan mı korkuyorsun?"

"Bilmiyorum. Artık neden korktuğumu dahi idrak edecek halde değilim."

"Murat beni kaybetmeyeceksin. Korkmana ve üzülmene gerek yok. Seni hiç terk etmeyeceğim, inan bana. Çünkü seni seviyorum." •

Rahatlar gibi oldum. Lakin bu sevincim de kısa sürdü.

"Bir sorun daha var," dedim.

"Öyle mi? Peki o nedir?"

"Azrail'le yaptığım anlaşmanın üçüncü şartı."

"Yaa! Nasıl bir şart o?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sevgilim artık fazla şaşırmış görünmeden beni inceliyordu.

"Yani sözünü ettiğin üçüncü şartı öğrenmeden mi anlaşmayı kabul ettin?"

"Başka şansım yoktu. Sana kavuşmak için her şeyi kabule razıydım."

"Diğer iki şartı bana bir daha açıklar mısın Murat?"

373

Artık ok yaydan çıkmıştı.

"İlki Azrail'le yaptığım bu anlaşmayı hiçbir canlı bilmeyecekti. Şayet birine ağzımdan kaçırırsam, ilahi büyü bozulacak ve seni kaybedecektim, ikincisi sana kavuşmam karşılığında

normal ömrümden on yıl fedakârlık edecektim."

"Ya üçüncüsü?"

"Azrail onu bana söylemedi. Sırası gelirse öğreneceğimi ifade etti."

"Nerede yaptınız bu anlaşmayı?"

"Burada, bu salonda..."

Sevgilimin yeniden ürperdiğini, üşümüş gibi kollarını kendi bedenine sardığını gördüm.
"Devam et, anlat. Her şeyi en başından anlat," dedi.

Kuşkular içindeydim, şirazem öylesine bozulmuştu ki, neyin doğru neyin yanlış olduğuna kesinlikle karar vere-miyordum. Melül melül sevgilimin yüzüne baktım.

"Ya Azrail haklıysa, ya seni kaybedersem? O zaman ne olacak?"

Sevgilim yaklaştı omuzlarımdan kavradı ve beni sarstı.

"Lütfen kendine gel Murat, sıyrıl artık bu kâbustan. Hâlâ anlamıyor musun, bütün beynindekiler hastalığının işareti. Sen bir hayal âleminde yaşıyor ve gerçeklerle gördüğün düşleri birbirinden ayırt edemiyorsun," diye bağırdı.

"Fakat..."

"Önce şunu iyi belle. Ben ölmüş sevgilin Sitem değilim. Karşımda dipdiri, sapasağlam, hayat dolu ve seni seven bir kadın var. Bunu görmüyor musun?" "Ama..." diye inledim. Yine beni susturdu.

374

"Biliyorum, benim de anlamadığım birtakım karanlık noktalar var. Özellikle de Sitem'e olan benzerliğim. Mutlaka bunu da çözeceğiz, emin ol. Her şeyden önce senin rahatlamam, yaşadığın kaostan kurtulman gerekiyor."

"Nasıl?" diye çaresizce mırıldandım.

"Hiç psikiyatrik tedavi gördün mü?"

"Hayır."

"Öyleyse bir uzman hekime görünmelisin. Hem de derhal."

inatla başımı salladım.

"Olmaz... Gidemem."

"Neden?"

"Bana inanmadığını anlıyorum. Yaşadıklarımı hastalığının sonucu varsayıyorsun, ama tüm bunlar gerçek. Azrail'e söz verdim, aramızdaki anlaşmayı bir başkasına anlatsam seni kaybetme ihtimalim söz konusu. Bu riski göze alamam."

Şefkatle yanağımı okşamaya başladı.

"Anlattın bile," dedi. "Ben bir başkası değil miyim?"

Haklıydı belki de.

Başım yeniden önüme düştü. Korkuya kapıldım.

"Beni bırakacak mısın?" diye kekeledim.

c

Her şeye rağmen gülümsedi. "Hiç öyle bir halim var mı?" diye sordu. Sonra beni çekiştirerek yatak odasına doğru sürükledi.

"Dinlenmelisin şimdi. Bugün çok yoruldun. Hasta bedeninin bu kadar heyecanı belli ki kaldıramadı. Hemen yatağa girip uyumaya çalışmalısın. Yarın sabah bu yorgunluktan sıyrılmış olarak kalkacağına eminim."

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Yanına gelip uyuyacağım tabii. Ama bu gece yaramazlık yapmak yok. Tamam mı?"

375

Kabul ettiğimi anlatmak için başımı salladım. Beni itinayla soydu ve yatağa yatırdı.

Korkudan büzülmüş olarak yatağa süzıldüm. Nur da hemen yanıma kıvrılıvermişti. Sanki kaybolup yok olacaktı gibi sıkı sıkıya elini kavramıştım. Işığı söndürmedik. Komodinin üstündeki lamba sabaha kadar açık kaldı. Karanlığı istemiyordum.

Nur yanı başımda hiç konuşmadan, ama sevecen bakışlarını da üzerimden ayırmadan beni izliyordu. Neden sonra gözkapaklarım ağırlaştı ve derin bir uykuya daldım..

376

c£*ftıncı <7^ölüm

1

DEYAZ, uzun, diyagonal ışıklar... Yine gözlerimi zorluyor hem de çok şiddetli. Bir türlü gözkapaklarımı açamıyorum. Zaten hep böyle oluyor, genellikle uykudan uyanacağım zaman görüyorum o parlak ışıkları. Gözlerimin yumulu olduğunu biliyorum, ışıklar beynimin içinde çakıp duruyor...

Ürkütüyor beni. Ne zamandan beri bunları görmeye başladığımı anısamıyorum,,*Galiba uzun

zamandan beri. iki yıl mı? Belki de iki ay, ya da iki gün... Zaman kavramını yine yitirdiğimi hissediyorum.

Gözlerim açılmıyor...

Işıklar uzuyor. Ne başlangıç noktası belli, ne de sonu. Tek gördüğüm korkunç bir karanlıkta etrafa ışıklar saçarak alabildiğine mesafe kat etmesi. Sanki sonsuza doğru uzanıyor... İçimi büsbütün korku kaplıyor...

Nihayet gözkapaklarım titreyerek açılıyor.

Yatağımdayım. Gün ağarmış. Yatak odamın perdeleri kapalı hâlâ, ama içeriye güneşli kış gününün ışıkları sızıyor.

Başımı çevirip yatağın öbür yanına bakıyorum. Nur yok..

377

Dün gece olanlar birden akılma geliyor. Yoksa Nur gitti mi? Onu kaybetmiş olmanın dehşeti içinde yerimden fırlıyorum.

Kanım çekiliyor birden. O kunt baş ağrısının yeniden şakaklarıma saplandığını hissediyorum. Çılgın gibi yorganı üstümden atıp fırlıyorum.

"Nur!" diye avaz avaz bağıryorum. Ya da bağırdığımı sanıyorum. Çünkü ağzımdan çıkan sesi kulaklarım duymuyor.

Gittiğine, beni terk ettiğine inanıyorum. Kuşkum kalmıyor artık. Dün gece Azrail'le yaptığım sözleşmeyi ihlal ettiğimi, şartı bozduğumu biliyorum. İçimden her şeyi paralamak geliyor o an. Bu kadar ahmakça bir hatanın yapılmaması gerektiğini kavıyorum. Başım dönüyor.

O diyagonal beyaz ışıklardan nefret ediyorum. Her gördüğümde başıma iş açıyor zaten. Ne zaman görsem arkasından mutlaka bir felaketle karşılaşıyorum. Düşmemek için güçlkle yatağın kenarına tutunuyorum.. Muhakemem yerinde.

Ağrı ve baş dönmesi haricinde fizik olarak iyiyim. Yorgun da değilim. Herhalde bütün gece uyumuşum. Ama Nur yok...

Düş bitti. Onu sonsuza kadar kaybettiğimi anlıyorum.. Her an ağlayıp sızlamaya başlayabilirim. Ama buna hakkım yok. Tanrı'nın bana verdiği son şansı kendi ellerimle kaybettiğimi kavrayabilecek durumdayım. Güç bela kapının eşiğine kadar ilerliyorum. Orada durup son bir kere daha sevgilimin ismini hay-kırıyorum.

"Nur, Nur..."

* * *

378

Mutfaktan şen şakrak sesi yükseldi. "Uyandın mı hayatım?"

Ardından da koridorun ucunda göründü. Bir an ne gözlerime ne de kulaklarıma inandım. Buradaydı, hiçbir yere gitmemiş, beni terk etmemişti. Yüreğim çarpmaya başladı.

"Nasılsın? Dinlendin mi bari?"

Sesi kulaklarımda bir musiki gibi çınılıyordu. Bu defa da sevinçten konuşamadım. Başımı salladım sadece.

Yine o verdiğim gömleğimi giymişti sırtına. Bacakları çıplaktı.

Sanki o an söylenecek tek cümle oymuş gibi, "Üşüteceksin bu kılıkta," diyebildim.

Gülerek yanıma yaklaştı ve boynuma sarıldı.

"Merak etme, evin içi çok sıcak, üşütmem. Hem sen beni hiç düşünme, kendine bak. Asıl hastalanmaması gereken sensin. "

iki yanağıma da birer sunaydın öpücüğü kondurdu. Sımsıcak, hayatiyet doluydu Nur. Ama bana çevrili gözlerinde kısa bir an hüznün gölgeleri yakaladım yine. Herhalde dün gece yaşadıklarımızdandı. Olayları hatırlamam sevincimi yarım bıraktı.

"Sana seslendim, ama duyuramadım galiba," diye kekeledim.

"Affedersin, duyamadım," dedi. "Bir şey mi istiyordun?"

Beni terk etmiş olabileceği ihtimaliyle korktuğumu söylemenin anlamı yoktu. "Saat kaç?" diye sordum. "Dokuza geliyor." "Eyvah, geç kaldık desene." "Nereye?" diye mırıldandı Nur.

379

"Tiyatro'ya tabii."

Kaşları çatıldı birden sevgilimin. Kollarım boynumdan çözdü.

"Şimdilik tiyatroyu unut."

"Unutayım mı? O da ne demek? Çalışmaya gitmeliyiz. O kadar insan bizi bekliyor."

"Hayır. Dün gece ne konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyordum tabii, yine de karşı çıktım. "Bu safhada o kadar insanı yüzüstü bırakamam. Özellikle de Selim'i. Bana yaptığı o iyilikten sonra prömiyere iki hafta kala ben işi bırakıyorum nasıl derim?"

"Selim'in de, oyunun da canı cehenneme. Önce sağlığın gelir. Doktora gitmeliyiz." "Yapamam," diye inledim.

"Biliyorum, korkuyorsun. Ama bu korkuyu yenemezsen durumun daha da kötüye gidecek.

Anlamaya çalış. Beynindeki endişelerden sıyrılman gerekiyor. Tedavi görüp normal hayata dönezsens ikimiz de bu yükü taşıyamayız. Düşün biraz, Azrail'le yaptığın anlaşmayı ihlal ederek sırrını bana açıkladın; benim hayatından çıkıp yok olmam lazımdı, değil mi? Bak, karşıdayım. Ne yok oldum ne de bir yere gittim. Görmüyor musun?" Derin derin içimi çektim.

"Bilmediğin başka şeyler de var," diyebildim kısık sesle.

Soran nazarlarla gözlerini yüzüme dikti.

"Ne var?"

"Dün gece... hani bir ara hava almak için evden çıktım

ya..." "Eee?" "Niyetim Azrail'i bulmaktı..."

380

"Demek öyle? Yani sen istediğin zaman onunla buluşup konuşuyor musun?"

"Yapma Nur, beni anlamaya çalış. Her zaman böyle bir şansım olmuyor tabii. Ama dün gece yine ona balık tuttuğu yerde rastladım. Daha doğrusu içimden bir his beni oraya çekti."

"Sonra?"

"Ona yalvardım, merhamet dilendim. Senin durumu sezinlediğini, bazı açıklar verdiğimi ve geleceğimizin tehlikede olduğunu söyledim."

Nur acıyarak yüzüme baktı yeniden.

"O ne dedi peki?"

"Bana yeni bir şans vereceğini, ama bunun son olacağını söyledi."

"Yani?"

"Yanisi şu: Eve döndüğümde seni evden çıkmaya hazırlanırken buldum. Ama beni terk etmeyeceğini biliyordum, bu ilahi bir ayarlamaydı, anlıyor musun?"

"Şimdi sen dün evi.terk etmemi, Azrail istediği için mi yapmadığımı sanıyorsun?"

"Tabii... Kararlı değil miydin, gitmeyecek miydin? Onun yardımı ve iradesi olmasa kalır mıydın yanımda?"

Üzüntüyle yüzüme baktı Nur.

"Senin durumun sandığımdan da kötü Murat," diyebildi sonunda. "Şayet dün gece seni terk etmediysem bunun tek nedeni sana olan sevgi ve aşkımdır. Yoksa hiçbir güç beni bu evde tutamazdı, hatta senin Azrail'in bile."

"Yapma sevgilim, böyle konuşma. Her şeyi mahvedebilirsin."

"Durum zaten gittikçe kötüye gidiyor. Ama hemen, şimdi bir karar vermek zorundasın artık. Daha fazlasına dayanamayacağım."

381

"Ne kararı?" diye sordum.

"Ya bugün her şeyi bırakıp benimle bir doktora gideceksin ya da senin hayatından kesinlikle çıkacağım, hem de bir daha dönmek üzere."

"Nur!" diye inledim yeniden.

"Hemen, hemen!" diye bağırdı. "Kararını şu an vereceksin."

Bana hiçbir şans tanımıyordu.

İdam hükmü gibi bir şeydi bu. Korkarım kendi ipimi çekmek zorunda kalıyordum.

Ümitsiz bir şekilde başımı salladım.

"Pekâlâ," dedim. "Ne istersen onu yapacağım."

* * *

Doktor yaşlıca, tonton bir adamdı. Kısa kesilmiş bembeyaz saçları, çok iri bir göbeği ve desenli papyon kravatı vardı. Bir de metal çerçeveli gözlüğünü sık sık burnunun üstüne doğru iterken hafifçe gülümseyip baş sallaması. Muayene sonrası odasından çıkarken aklımda kalan şeyler bunlardı. Hepsi o kadar..

Bir robot kadar mekanikleşmiştim.

Nur'un aniden uçup gaiplere karışacağı korkusuyla elini hiç bırakmak istemiyordum. Doktorun odasına da beraber girmiştik. Hatta adamın hastayla yalnız görüşmeliyim lafına hiç kulak asmamış, "Hayır, olmaz," diye diretmiştim. Adam bir süre beni iknaya çalışmış, ama netice alamayacağını anlayınca ısrarından vazgeçmişti.

Aslına bakılırsa sanki başka bir âlemde yaşıyordum. Doktorun sorduğu sualler, beni hiç ırgalamıyordu. Zaten sırf Nur'un hatırı için, daha doğrusu tehdidi yüzünden, katlanmıştım bu maceraya. Adam bir yığın soru sordu,

382

ben de cevaplamaya çalıştım. Hatta bir ara hangimizin hasta olduğunu dahi düşündüm.

Acayip şekilli siyah beyaz kartonlar üzerine çizilmiş resimler göstermiş, bunların ne anlama geldiğini sormuştu bana. Bilmece gibi şeyler, galiba algılama derecemi ölçmeye çalışıyordu. Dediğim gibi umurumda değildi doktorun ne teşhisi, ne durumumu anlamak için sorduğu sorular ne de tedavi konusundaki söyleyecekleri. Kimse yaşadıklarımı inanmazdı zaten, işin

doğrusu inanmaları benim de umurumda değildi, isteyen inanır, istemeyen inanmazdı. Gerçeği bilen tek kişi bendim.

Çok sıkıldığımı hatırlıyorum.

Zamanla dikkatim de dağılmaya başlamıştı. Doktorun sorularına kısa kısa ve zoraki cevaplar vermeye başlamıştım. Azap dolu dakikalar ne kadar sürdü bilmiyorum. Hiç alışık olmadığım soru cevap fasılları nihayet sona erdi. Galiba artık burayı terk edecektik. Sağ avucumun içine alıp sıkı sıkı tuttuğum Nur'un eli ter içinde kalmıştı.

Başım zonkluyordu yüfe, o rahatsız edici ağrıdan bir türlü kurtulamıyordum.

Susmuştum artık.

Şimdi durmadan konuşan doktordu. Ama ne söylediklerini anlamıyordum. Korku iyice benliğimi kaplamıştı. Adamın benimle mi, yoksa Nur'la mı konuştuğunu dahi fark edemiyordum.

Bir ara sevgilimin beni çekiştirdiğini ve ayağa kalkmak zamanı geldiğini anladım. Nihayet gidiyorduk galiba. Ona da sevinemedim. Bütün duyularımı bırakmış gibiydim.

Sokağa çıktık.

Nur hiç konuşmuyordu. Araba sürmemi sakıncalı bulduğundan doktorun muayenehanesine taksiyle gelmiş-

383

tik. Yine bir taksiye binip eve öyle döndük. Yol boyunca da Nur'un elini hiç bırakmamıştım.

Eve gelince biraz rahatlar gibi olmuştum. Yine de sevgilimin yanımdan ayrılmasını istemiyordum.

Karşılıklı koltuklara oturduğumuzda Nur üzüntüyle beni seyrediyordu. Sessizliği yine o bozdu. "Ne düşünüyorsun doktorun söyledikleri hakkında?" diye sordu. Hiçbir fikrim yoktu ki.

Kendimi biraz toparlamaya çalıştım. Adamın söylediklerini hatırlamıyordum bile.

Aklımca kurnazlık yapmaya çalıştım. "Senin fikrin nedir?" dedim.

"Başka şansın var mı?" "Yani?"

Sanki çok tabii bir şey söylüyormuş gibi mırıldandı. "Yatacaksın tabii," dedi. "Nereye?"

Nur sinirlenir gibi yüzüme baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Hastaneye tabii." Demek doktor bir kliniğe kapatılmamı önermişti. Hiç şaşmadım buna; Azrail'le konuşup, anlaşma yaptığımı öğrenen biri başka nasıl teklifte bulunurdu ki?" "Olmaz," dedim.

"Ne demek olmaz? Başka alternatif yok." "Hayır, var." "Neymiş o?"

"Zaman... İkimiz de bu gerçeğe alışacağız. Senden tek isteğim beni bırakmaman."

"Saçmalıyorsun Murat. Bu şekilde yaşayamayacağını kabul etmelisin artık. Seni bırakmayacağımı biliyorsun, sana söz verdim." Gülümsedim.

384

"Hasta olduğumu sanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bir an için öyle varsayalım, hatta hastaneye yatıp iyileştiğimi kabul edelim. Bu neyi değiştirecek? Senin beynindeki soruyu çözecek mi? Benim iyileşmem Sitem'e olan benzerliğinin gerçek nedenini sana açıklamaya yetecek mi?"

Oldukça yerinde bir muhakemeydi.

Nur kısa bir an sarardı.

"Olsun," diye fısıldadı. "Hiç olmazsa bu nöbetlerden kurtulursun, daha normal bir hale dönersin, olaylardan etkilenmezsın."

"Sorumun cevabı bu değil," dedim. "Sen ne düşüneceksin? Beynindeki benzerlik sorunu çözülecek mi? Lütfen beni anlamaya çalış Nur; ben ruh hastası filan değilim. Tamam kabul ediyorum Sitem'in beklenmedik ölümü beni sarstı, dengemi bozdu, ama daha sonra kurtuldum bu sıkıntıdan. Azrail'le karşılaşmam da iyileşmeye başladığım o safhada ojtlu. Bir an için yine de hasta olduğumu kabul edeyim, ama senin durumunu nasıl açıklayacağız, zaten her şeyi karıştıran da bu benzerlik değil mi?"

Nur gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Sağlıklı bir muhakeme yürüttüğümü o da anlamıştı sanırım ki ısrardan vazgeçmiş gibiydi. Umutsuzluk içinde olduğunu bir kere daha anladım.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu nihayet.

"Gerçeği kabul edeceğiz, etmek zorundayız."

"Hangi gerçeği?"

"Senin ilahi bir ihsan olarak yeniden yaratılıp bana gönderildiğin gerçeğini."

"Hayır, bu olanaksız ve gerçek filan değil. Ben ne bir ihsanım ve ne de senin için yaratılmış bir kadını. Kabul

385

Doğum Günü: 15 Aralık — F.25

edemem. Seni sevdiğim doğru, ama ben Sitem olamam."

"Biliyorum, sen Sitem değilsin. Ondan farklı yaradılıştasın, ama bu muhakeme tarzı da senin benzerliğini izaha yetmiyor."

Tam o sırada telefon çalmaya başladı.

Önce ikimiz de umursamadık. Sonra huzursuzca ben yerimden kalktım. Nur yeniden çökmüş gibiydi. Gidip telefonu açtım. Arayan Selim'di. Sinirli bir şekilde söylenip yine neden işe gelmediğimi soruyordu.

Onunla tartışacak halim yoktu.

"Üzgünüm Selim, ama ben artık yokum," diye telefonu kapattım. Herhalde küplere binmiş olmalıydı, fakat Nur'un dediği gibi şimdi önümüzde çözüm bulmak zorunda olduğumuz çok daha hayati bir konu vardı...

386

2

HAYAT devam ediyordu ve ben durumdan şikâyetçi değildim. Nur gerçekten de beni bırakmamış, birkaç parça şahsi eşyasını Kadıköy'de arkadaşıyla birlikte yaşadığı evden alarak benim evime getirmişti. Mutlu olduğumu söyleyebilirdim; tiyatrodan da kopmuştuk, ama bu ayrılık beni hiç etkilememişti. Sevdığım kadınla birlikte olduğum sürece çalışmama ne gerek vardı, zaten herhangi maddi bir sorunum da yoktu. Evimde gayet mutlu bir şekilde yaşıyorduk. El ele, kol kola, alışverişe çıkıyor, mutfağa birlikte girip yemek yapıyor, boş zamanlarımızda kitap okuyup müzik dinliyor ve bol bol sevişiyorduk.

Ama ikimizin de beyninde bir şeylerin hep ters gittiği inancı vardı ve bunu karşılıklı itiraftan çekiniyorduk. Adeta bir bekleyiş içindeydik. Umulmadık bir olayın patlak vermesini beklemeKgibi bir duyguydu bu. Artık sırrımı bilen insanlar vardı. Sitem'in babası, Nur'un beni götürdüğü ruh doktoru ve bizzat Nur'un kendisi...

Anlattıklarına ister inansınlar, ister inanmasınlar, ama ben Azrail'le yaptığım sözleşmeyi bozmuştum ve bunun korkusu içimden hiç çıkmıyordu. Acaba bu huzurlu yaşamımız daha ne kadar sürecekti? Ayrıca Nur'un doktordan dönüşümüzden sonra yeniden bu konuya dönmemesi, yaşananlar hakkında tek kelime etmemesi beni rahatsız ediyordu. Birkaç kere konuyu ben açmak istedimse de hep son anda mutluluk büyümüzün bozulacağı korkusuyla vazgeçmiştim. Nur'u yanımdan hiç ayırmıyordum.

387

O akşam birden hep ihmal ettiğim bir konuyu hatırladım. Aklıma takılan şeyi Nur'a sormak zorundaydım. Çalışma odamda kitap okuyorduk. Başımı kaldırıp sevgilime baktım. Okuduğu kitaba dalmış görünüyordu.

"Nur," dedim. "Doktordan döneli kaç gün oldu?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"On bir gün?"

"Ve bu süre içinde birbirimizden hiç ayrılmadık, değil mi?"

Gülümsedi. "Evet, sevgilim."

"Mutlu musun?"

Gözleri ışıldadı. "Evet, hayatım. Ya sen?"

"Ben de. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, ne istersen?"

Kısa bir an durakladım.

"Durumu ailene haber vermedin. Seni merak etmezler mi? Kadıköy'deki evden de ayrıldın, seni ararlarsa nasıl bulacaklar?"

Hafifçe kızardığını gözlemledim.

"Onlara bir telefon ettim. Yeni bir tiyatro ile anlaşarak Ankara'da çalışmaya başladığımı söyledim," deyiverdi.

Bensiz hiçbir anı geçmiyordu. Telefon etse bu konuşmadan mutlaka haberdar olurdum. Belli ki yalan söylüyordu, ama sebebini anlamamıştım.

"Aileni ne zaman aradın?"

Bu konuyu a acağımı tahmin etmemiş olduğunu anlamıştım.

"Ne zaman aradın?" diye sordum.

"Sanırım geçen hafta."

"Ama ben duymadım."

Rahatlıkla yalanına devam etti.

"Sen uyuyordun."

388

"Peki, onlara doğruyu söylemeyecek misin?"

"Aceleye ne gerek var? Hele biraz zaman geçsin."

Susup kitabımı okuyor gibi yapmaya devam ettim. Demek Nur da bir beklenti içindeydi. Bu beklentinin ne kadar kahredici bir şey olduğunu biliyordum. Kuşku ve ümitsizlik dolu bir bekleyiş. Bir gün sonrasının mutluluğumuza nasıl yeni bir felaket getireceği endişesiyle dolu çaresizlik. Yapılacak bir şeyin olmaması. Bizimkinin yalancı bir mutluluk olduğuna inanmaya başlamıştım artık.

Ertesi gün daha şaşırtıcı bir şey oldu.

Alışveriş için yakınımızdaki bir markete gitmiştik. Tam marketin kapısında meyhaneci Apostol'la karşılaştık. Uzun zamandan beri Dayının Yeri'ne gitmiyordum. Rum meyhaneci büyük bir nezaketle hem beni hem de Nur'u selamladı, ama tek kelime etmeden yanımızdan uzaklaştı, tşte bende jeton o zaman düştü..

irkildim birden.

Apostol, Sitem'i tanırdı, hatta bir kere sevgilimi de o meyhaneye götürmüştün?, gerçi Sitem meyhanenin havasından pek hoşlanmamıştı, hem de Apostol'un tüm izzet ve ikramına karşılık. Daha sonra da bizi çevrede çok görmüş ve Sitem'in bir kazada öldüğünü duymuştu tabii. Nasıl olurdu da, Nur'u görürfçe en ufak bir hayret ve şaşkınlık emaresi göstermezdi? Mümkün müydü bu? Bırak şaşırmayı, eski ölmüş sevgilimi koluma takıp markete gittiğimi görünce dehşetten küçük dilini yutması gerekirdi...

Kanımın çekildiğini hissettim birden.

Yoksa Apostol sevgilimi tanımamış mıydı? inanamazdım, onun kadar güzel bir kadının hatırlanmaması söz konusu olabilir miydi?

Sanırım duraklamamı ve şaşkınlığımı Nur da fark etmişti.

389

"Kimdi o bize selam veren adam?" diye sordu.

Kısa bir an durakladım ve sevgilime yeni bir yalan söylemek zorunda kaldım.

"Babamın semtten eski bir Rum arkadaşı," dedim.

Fakat Nur'un sorduğu ikinci sual aklımı biraz daha karıştırır gibi olmuştu.

"Sitem'i tanır mıydı?"

"Niye sordun?"

"Hiç, gözleri üzerimde fazla kaldı da."

Yalandı bu. Zaten ben de bu yüzden irkilmiştim. Apos-tol en ufak bir şaşkınlık emaresi göstermemiş, sanki Sitem'i daha dün görmüş gibi davranmıştı. O an gösterdiğim basirete hâlâ şaşarım. "Yok canım," dedim. "Nereden tanıyacak? Ben bile adamı zar zor hatırladım. Yıllardan beri görmüyordum, Yunanistan'a gittiğini işitmiş-tim."

Nur fazla üstelememişti, ama benim içime bir kurt düşmüştü.

Alışveriş yapıp marketten eve döndüğümüzde ben hâlâ bu olayı düşünüyordum...

Rahatsız olmaya başlamıştım...

* * *

Sanırım Nur'un geçmişini araştırmak isteği o andan sonra içimde yer etmeye başlamıştı. Gerçekten kimdi Nur? Sadece tesadüflerin karşıma çıkardığı bir insan mı, yoksa Azrail'in planına dahil biri mi? Tam bir fasit daire içinde dönüp durduğumun farkındaydım, yine dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordum.

Onu araştırmaya karar verdim. Ama nasıl yapacaktım bunu?

390

Onun hakkında o kadar az şey biliyordum ki? Belki tiyatrodan bilgi alabilirdim, ama onların yüzüne bakacak halim yoktu artık. Merakım gittikçe yoğunlaşıyordu, Apostol'la karşılaştığımız andan itibaren içimi bir tedirginlik kaplamıştı. Aslında bunun pratik bir faydası da yoktu, Nur'un kimliğini araştırmanın bana ne yararı olabilirdi ki? Çıkacak netice ne olursa olsun, elim mahkûmdu; sıradan bir insan veya Azrail'in ortağı olması ne değiştirecekti? Onu kabulden vaz mı geçecektim?

Ertesi sabah erkenden uyandım. Nur henüz yanı başımda derin bir uykudaydı. Usulca yataktan kalktım. Odadan çıkarken son bir kere baktım sevgilime. Kalktığımı fark etmemişti. Uzun sarı saçları yastığa yayılmış, dudakları hafif aralık, içimdeki kuşkulardan bihaber gayet rahat uyumaya devam ediyordu.

Dün gece ağzını aramış, ailesi hakkında biraz daha bilgi almıştım. Hakkında o kadar az şey biliyordum ki, ben bile ilgisizliğime şaşmıştım. Delice sevdiğim bir kadın hakkında bu kadar az hftgi sahibi olmak gerçekten hayret vericiydi. Soyadı Görkey'di. Ailesi Ortaköy'de oturuyordu. Babasının tapu dairesinde çalışan Hüseyin adlı biri olduğunu, annesinin çalışmayan bir ev kadını ve adının da Fatma olduğunu öğrenebilmiştim. Kardeşi yoktu.

Tüm bunlar doğru muydu acaba?

Tam nedenini bilmiyordum, fakat içimde öğrendiklerimi kontrol isteği uyanmıştı. Salona geçtim, telefon rehberinden Hüseyin Görkey adını arayıp buldum. Karşıma üç tane Hüseyin Görkey adı çıkmıştı. Biri Beyoğlu'nda, diğeri Kasımpaşa'da ve sonuncusu da Ortaköy'deydi. Nur'un ailesi bu olmalıydı. Hemen ufak bir kâğıda telefon numarasını ve adresi yazarak kaydettim. Gidip ailesini araştırmak ve gerekirse görüşmek istiyordum.

391

Belli bir nedeni var mıydı? Söylediklerinin doğruluğunu tespit etmek bir şey değiştirecek miydi?

Aslına bakılırsa hiçbir şey değiştirmeyecekti. Olsa olsa bana yalan söylediğini anlayacaktım..

Kahvaltıda özel işlerim için bu sabah yalnız dışarı çıkmam gerektiğini söylediğimde Nur önce çok şaşırdı. Yadırgayan bakışlarla beni süzdü. Doktorla görüştüğümüz günden beri hiç ondan ayrılmamıştım. Kaşları çatıldı hafifçe.

"Nasıl bir özel iş?" diye sordu.

Hiç bozuntuya vermeden gayet ciddi bir şekilde mırıldandım.

"Bankaya uğramam, hesaplarımı kontrol etmem gerekiyor."

Önce hiç sesini çıkarmadı. Sonra kuşkulu bir şekilde söylendi.

"Benim gelmemde bir sakınca var mı?"

Ne evet, ne de hayır dedim.

"Daha sonra da ticari işletmeme uğrayacağım. Oralarda sıkılırsın. Ama istersen öğleden sonrası için bir program yapabiliriz. Bir sinemaya gider, akşam çayını da bir otel lobisinde içebiliriz."

Nur sanki yalnız kalmak istediğimi anlamış gibi ısrar etmemiştii. Ama durumu yadırgadığını da sezinlemiştim. Bugüne kadar bir dakika olsun onu yanımdan ayırmayan ben, bugün ilk defa yalnız gitmek arzusu izhar ediyordum.

"Tabii, sevgilim," dedi. "Nasıl istersen."

Vicdanen rahatsızdım. Nur'un aleyhine bir komplo

392

hazırlıyormuş gibi hisse kapılmıştım. Her ne olursa olsun, ondan gizli geçmişini ve ailesini araştırmaya tevessül etmek bana biraz ters geliyordu, ama bunu yapmak zorundaydım. Kendimi mecbur hissediyordum.

Saat ona doğru evden çıktım.

itiraf edeyim ki içimde bir korku vardı. Öğreneceklerimden ziyade, Nur'u ilk defa yalnız bırakmaktan kaynaklanıyordu bu korku. Eve döndüğümde onu bulamamak endişesi tüm benliğimi kemiriyordu. Arabamı Ortaköy'e doğru sürerken bu temponun daha fazla süremeyeceğine inanmaya başlamıştım artık. Yapışık ikizler gibi yaşıyorduk Nur'la; benim için hava hoştu, ama Nur için aynı şeyi hissetmesini beklemek haksızlık olacaktı. Kızın benden ayrı nefes almasını bile engellemiştim. Buna daha ne kadar anlayış gösterirdi?

Rehberden aldığım adresi bulmak zor olmadı.

Ortaköy çarşısı içinde eski bir apartmanın ikinci katıydı Hüseyin Görkey'in evi. Arabayı uygun bir yere park edip çıktım. Farkında olmaları sinirlerim gerilmişti. Neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Apartmanın her iki yanında da dükkânlar vardı. Önce beyaz eşya satan geniş vitrinli dükkâna girdim. Sanki adresi bilmiyormuş gibi genç'tezgâhtara sordum.

"Affedersiniz," dedim. "Burada tapucu Hüseyin Bey'in evi varmış, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Delikanlı gülümsedi. "Tabii," dedi. "Bitişik apartmanın ikinci katında." Sonra tedirgin bir şekilde sordu. "Hayrola bir durum mu var?"

Bilgiç bir edayla delikanlıya sordum.

"Hayırlı bir iş için arıyordum kendisini. Endişe edecek bir durum yok."

Oğlan rahatlamıştı.

393

"Hayırlı bir iş için mi? Yoksa Gündüz'le mi ilgili. Kendisi yakın arkadaşımıdır da."

tik irkilen yine ben olmuşum.

"Gündüz de kim?" diye sordum.

"Büyük oğlu," dedi.

"Hüseyin Bey'in oğlu da var mı?" diye kekeledim. Nur kardeşi olmadığını söylemişti bana. Oğlan da alık alık baktı yüzüme.

"Var tabii. Gündüz'le Sacit..."

"Hayır," diyebilirdim. "Ben kızı Nur için aramıştım."

"Ama Hüseyin Amca'nın kızı yok ki?"

Galiba korktuğum başıma geliyordu.

"Emin misiniz?"

"Olmaz olur muyum? Gündüz yedi yıllık arkadaşımıdır, evlerine girip çıkarım. Siz acaba Hüseyin Görkey'den mi bahsediyorsunuz? Bir yanlışlık olmasın, Sarıyer tapusunda çalışan Hüseyin Amca'yı mı arıyorsunuz?"

Nerede çalıştığını bilmiyordum, ama aradığım adam Nur'un babası olmalıydı, aksi halde isimler bu kadar tutmazdı.

Başımı salladım.

Sonra birden aklıma gelmiş gibi fısıldadım.

"Yalnız," diye kekeledim. "Nur Hanım işittiğim kadarıyla Kadıköy'de oturuyormuş. Tiyatro

oyuncusu."

Delikanlının gözleri irileşmişti.

"Tiyatro oyuncusu mu? Mutlaka bir yanlışlık olmalı. Gündüz'ün tiyatro oyuncusu bir kız kardeşi ha? Yanılıyorsunuz beyim, hiç Hüseyin Amca'nın tiyatrocusu kız olur mu? Keser valla o kız. Siz mutlaka bir hata yapıyorsunuz, herhalde aradığınız başka bir Hüseyin Görkey olmalı."

Ben hata yapmıyordum. Ne var ki, oyuna getirilmiş-

394

tim. Nur nasıl olsa araştırma yapacağıma ihtimal vermediğinden bana tanıdığı birilerinin isimlerini vermişti. Hiçbir sakınca görmemiş olmalıydı. Benim gibi hasta bir adamın bu bilgileri araştıracağını hiç düşünmemişti, oysa yanılmıştı.

Niye ama? Gerçek ailesini neden saklamak gereğini duymuştu?

Yoksa onun bir ailesi hiçbir zaman olmamış mıydı? Bu fikir beni iliklerime kadar bir kere daha titretti. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, o fasit daireyi bir türlü aşamı-yordum. Ama bu kez yanılmak istemiyordum artık.

"Allah Allah," diye mırıldandım delikanlıya. "Nasıl olur? isim tutuyor, adres ve Hüseyin Bey'in işi tutuyor, ama sen şimdi bana onun kızı yok diyorsun."

Oğlan da şaşmıştı bu duruma.

"Valla isterseniz sizi onlara götüreyim. Fatma Teyze evdedir, kendisiyle bir konuşun."

"Yakışık alır mı, bilmem," diye mırıldandım. "Ne de olsa böyle işler usulü, adfebiyla yapılmalı, öyle uluorta araştırıyoruz denmez ki."

Delikanlı tüm saflığıyla sordu.

"Evlilik işi, değil mi?"

Tasdik anlamında başımı salladım.

"Anlamadım gitti. Gündüz'ün bir kız kardeşi olacak ve ben bilmeyeceğim. Olacak şey değil. Siz yanılıyorsunuz herhalde."

O an aklıma başka bir olasılık geldi. Belki de Nur bu ailenin kızı değil, fakat aynı soyadını taşıyan bir yakını olabilirdi. Mesela amca çocuğu gibi. Nur da bilemediğim bir nedenle kendi ailesini saklayıp amcasının adını vermiş olabilirdi. Hemen sordum.

"Hüseyin Bey'in erkek kardeşi var mıdır?"

395

Delikanlı tekrar düşündü.

"Erkek kardeşi mi?" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra, "Bilmiyorum, ama sanmam, öyle olsa işitirdim. Gündüz'le içtiğimiz su ayrı gitmez. Onlar Boluludur aslen, yirmi sene kadar önce buraya gelmişler. Fatma Teyze'nin bir erkek kardeşi olduğunu biliyorum, hatta bir kere de görmüştüm, ama Hüseyin Amca'nın kardeşini hiç işitmedim. En iyisi ben sizi onlara götürüyüm."

Kısa bir tereddüt geçirdim.

Nur'un bu aile ile bir ilişkisi olması lazımdı. Bu kadar bilgiyi uyduramazdı. Araştırma yaptığımı öğrenirse mutlaka bana bozulacaktı, ama ben de gerçeği öğren emez-sem rahat edemeyecektim. Şüphe içinde yaşayamazdım. Sonunda kararımı verdim. Şansımı deneyecektim. "Teşekkür ederim, delikanlı," dedim. "Yanınızdaki apartmanın ikinci katı, ben gidebilirim."

Omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz," dedi...

* * *

Kapıyı çaldım.

Heyecanlıydım. Yüreğim dışarı çıkacak gibi atıyordu. Tek isteğim Nur'un bu aile ile bir bağlantısının çıkmasıydı. Bu aileyle yakınlık derecesi hiç umurumda değildi; yeter ki yaşayan, bildiğim, sıradan bir fani olsundu. Onun Azrail gibi uhrevi bir yaratık olmasına dayanamazdım artık. Bu kadar güçlüğü omuzlamaya takatim yoktu.

Kapalı kapının ardından akseden terlik sesleri işittim.

Herhalde Fatma Hanım kapıyı açmaya geliyordu. "Kim o?" diyen bir kadın sesi işittim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. İşin kötüsü aklımda şekillenmiş bir plan da yoktu.

"Hüseyin Bey acaba evdeler mi?" diye sordum.

396

Bu saatte evin beyi tabii ki evde olmayacaktı. Bir an kadının kapıyı açmayacağını ve yok deyip beni başından savacağını düşündüm. Ama kapı aralandı. Zincir takılıydı ve kanat on onbeş santim kadar açılmıştı. Aralıkta elli yaşlarında, başı örtülü bir kadın çehresi belirmişti. Bir süre ikimiz de birbirimizi süzdük.

Kadının fizyonomisi uzaktan yakından Nur'a hiç mi hiç benzemiyordu. Ablak yüzlü, küt ve basık burunlu, ayrıca da esmerdi. Kimse bana, onun Nur'un annesi olduğunu iddia edemezdi.

"Niçin aramıştınız Hüseyin Bey'i?" diye sordu haşın bir sesle.

Kadından hoşlanmamıştım her nedense. Ama hâlâ onun Nur'un annesi olma ihtimali mevcuttu. Kadın da beni inceliyordu, hatta biraz da hayretle bakıyordu. Kalıbımdan kıyafetimden, sırtımdaki pahalı giysilerimden evlerine sık sık uğrayan insanlara pek

benzetemediğini anlamıştım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," diye kekeledim. "Siz Hüseyin Bey'in eşi misiniz?"

Kadın yine tek kelimeyle cevap vermişti.

"Evet." Sessiz kaldığını görünce, "Neden sordunuz?" dedi.

Yine kekeledim. "Şey., ben... kızınız Nur Hanım için sizi rahatsız etmiştim."

Kadın tuhaf tuhaf yüzüme baktı.

"Nur mu? Yanılıyor olmalısınız, bizim kızımız yok."

Beynimde şimşekler çakmaya başlamıştı yine. Buz gibi soğuk bir terin vücudumu kapladığını hissettim.

"Belki pederinin adında bir hata yapmış olabilirim. Acaba kayınbiraderinizin kızı olabilir mi?" diyebildim.

"Ömer'in mi?"

397

Çaresizlik içinde başımı salladım. "Evet, Ömer Bey'in olabilir."

Bu kez kadın garipseyerek homurdandı.

"Niye soruyorsunuz?"

"Şey..." diye fısıldadım. "Hayırlı bir iş için gelmiştim de..."

"Ne işi?"

"Benden aileyi soruşturmamı istediler, anlarsınız ya, adettendir."

"Kim istedi?"

"Anlayın artık. Erkek tarafı..."

Kadın birden öfkelenir gibi oldu.

"Efendi benlen alay mı ediyorsun? Ömer'in iki kızı da çoluk çocuk sahibi, yaşını başını almış kadınlar. Hangi evlilikten bahsediyorsun sen?"

Artık Nur'un yalan söylediğine inanmıştım.

"Affedersiniz," diye kekeledim. "Herhalde bir yanlışlık oldu. Yani sizin Nur diye sarışın, lacivert gözlü bir tanıdığınız yok, öyle mi?"

Fatma Hanım çat diye kapıyı yüzüme kapattı.

Donmuş kalmıştım...

Nur neden yalan söylemişti acaba bana? Neden ailesini gizlemek gereğini duymuştu? Ne saklıyordu benden? Aklıma gelen ihtimal kanımı donduruyordu.

Eve perişan bir halde döndüm.

Acıdır, ama evde bulamamak korkusunu da hâlâ içimden atamıyordum. Ne yapacaktım şimdi?

Anahtar kilitte çevirdim. Önce içeriyi dinledim. Mutfaktan sesler geliyordu. Çok şükür beni terk etmemişti

398

Nur. Kapının kapandığını duyunca mutfaktan seslendi.

"Döndün mü sevgilim?"

Sesimi çıkaramamıştım.

"Ben daha gecikeceğini sanmıştım."

Konuşacak halim yoktu. Benden cevap alamayınca mutfaktan çıkıp bana yaklaştı. Yüzümdeki o bitkin ifadeyi görmüş olmalıydı ki hemen sordu.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadım.

"Bir şey olmuş. Canın sıkkın. Yüzünden belli. Ne oldu, söyle bana."

"Yok bir şey. Kiracılardan birine sinirlendim de."

Nur rahatlamış gibi mırıldandı.

"Boş ver," dedi. "Şu sıralar takma böyle şeyleri kafana. Zor günler geçiriyoruz, ne diye sinirleniyorsun kiracına, sıhhatinden daha mı önemli, aldırma. Unut gitsin."

Bir an baktım yüzüne.

Şu an karşımda duran kadın gerçekte kimdi? içimdeki huzursuzluğu yenemeyecek miydim? İşin sonu nereye varacaktı?

"Haklısın," dedim. "En iyisi unutmak. Sinemaya gidecek miyiz?"

"Eğer istiyorsan gideriz tabii."

"Ama daha erken, gel içerde oturup biraz laflayalım."

Beraber salona geçip yan yana oturduk.

"Şu kiracınla olan tartışmayı bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Önemli değil, kira bedeli üzerinde biraz tartıştık. Asıl sen söyle bakalım, ne zaman tanıştıracaksın beni ailenle?" dedim.

İrkileceğini sanmıştım, ama hiç oralı olmadı.

İlgisizce omuzlarını silkti. "Ne zaman istersen."

399

"Hadi bugün sinema yerine onlara gidelim, ne dersin? Böylece müstakbel damatlarını tanımış olurlar."

Ciddi miyim diye, bir an gözlerini bana dikti.

"Bugün mü," dedi. "Hiç haber vermeden?"

"Canım, şimdi bir telefon edersin, beş çayına onlara geleceğimizi bildirirsin."

"Olmaz."

"Neden?"

"Bir defa babam çalışıyor, o saatte evde olmaz. Ayrıca annemi bilmezsin, öyle bir haberi alınca günler evvelinden hazırlığa başlar."

"Biz merasime gitmiyoruz, sadece tanışmak niyetim."

"Kadınları hiç tanıımıyorsun, hele annemi... İlâhi Murat! Annem böyle birden damat adayını karşısında görürse yüreğine iner vallâhi."

Aslında niyetim Nur'a bir emrivaki yapmak değildi, sadece nasıl bir tepki göstereceğini anlamak istiyordum. Nitekim daha şimdiden sudan bahaneler sıralamaya başlamıştı bile.

Saf saf sordum.

"Annen nasıl biridir, sana benzer mi? Senin kadar güzel midir?"

Nur düşünür gibi yaptı.

"Daha ziyade babama benzerim. Sarışınılığımı ondan almışım. Annem, buğday tenli, minyon, ufak tefek biridir. Ama tanıyınca hak vereceksin, dünyanın en tatlı ve en anlayışlı kadınıdır."

Bir an gördüğüm Fatma Hanım yeniden gözlerimin önünde canlandı.

Ürperir gibi oldum. Nur ne kadar rahat yalan söylüyordu.

"Ailen aslen nereli?" diye sordum.

400 ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

"Babam Bursalı. Annemin tarafı da Çerkez asıllı. Ban-dırma'dan mütareke yıllarında Bursa'ya göç ettiklerini duymuştum."

Bir an yüzüme bakıp sordu.

"Neden soruyorsun bunları?"

"Hiç," dedim. "Karımın ailesinin geçmişini öğrenmek istemem doğal değil mi? Bana kendinden o kadar az bahsettin ki, senin hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzü bir an üzüntüyle gölgelenir gibi oldu.

"Aslında bilmen gereken tek bir husus var."

Heyecanlanır gibi oldum bir an. Zira sevgilim durgun-laşmış sanki önemli bir itirafta bulunacaktı gibi tekle-mişti.

"Nedir o?"

Lacivert gözlerinin içine bakıyordum. Ümide kapıldım. Acaba bana gerçekleri söylemeye mi başlayacaktı? Korktuğum o tek gerçek hariç, ne söylese kabulümdü; ailesinin kökeni, nerel*oldukları, umurumda bile değildi.

"Seni çok sevdiğim," dedi. "Gerisinin hiç önemi yok."

Kim bilir, haklıydı da belki.

Benim de beklentim, beni sevmesi değil miydi? Bunca azaba hep bu sevgi için katlanmıyor muydum? O an, bütün yaptıklarımın işgüzarlık olduğunu kavradım. Ne geçmişi, ne kimliği, hatta ne de ne olduğu önemli değildi. Onu kendime çektim, dudaklarından öpmeye başladım. Nur da aynı heyecanla bana karşılık vermeye başlamıştı. Kafamdaki tüm düşünceler birden silindi, kendimi arzu ve ihtiras girdabının içinde buldum birden. Kanepeden halının üstüne yuvarlandık. Deliler gibi birbirimizi soymaya giriştik.

Doğum Günü: 15 Aralık

— F.26

401

O lanet diyagonal ışıklar yine gözlerimin içinde parlamaya başlamıştı. Ayrıca sağ omzum, sol bacağım müthiş acıyordu..

Ve ben bu acıların kaynağını bilmiyordum...

402

3

SITEM'in zerafet ve şıklığının Nur'da olmadığını kabul etmek zorundaydım. Doğal olarak eski sevgilim maddi şartlarının yeterliliğinden, içinde doğup büyüdüğü sosyal çevrenin Nur'a kıyasen farklılığından, giyim kuşamına, makyajına, kendine bakımına çok daha dikkat ederdi. Birlikte yaşadığımız iki yıl içinde de ben ona aynı imkânları sağlamıştım. Oysa Nur, biraz da yaradılış itibarıyla adam sendeci, giyimine kuşamına fazla özen göstermeyen, makyaj yapmayı fazla sevmeyen, gösteriştan uzak biriydi. Doğal güzelliğiyle yetinmeyi tercih ediyordu.

Onu seyretmekten keyif alıyordum.

Seviştikten sonra duşa girmiş, iyice yıkanmış, sanki daha üzerinden sıcaklığının buharı yükselirmiş gibi tazelik ve dirilik içinde yatak odasına gitmişti. Kendisini zevkle seyrettiğimi görünce hoşuna gitmesine rağmen, sahte bir telaşla homurdandı.

"Hadi sen de acele et, git yıkan. Sinemaya gecikeceğiz."

Hiç oralı olmadım. Onun hazırlanmasını izlemek film seyretmekten çok daha zevkliydi. Sırtında sadece göğüs-

«

leri hizasında kavuşturduğu bir banyo havlusu vardı. Omuzlarına su damlalarının süzöldüğü altın sarısı saçlarını da daha küçük bir havlu ile sarmıştı. Aynanın karşısına geçip önce saçlarını kurulamaya çalıştı. Bir yandan da bana laf yetiştiriyordu. "Kimilda hadi, tembel tembel oturma... Biliyorum, niyetin beni seyretmek."

"Doğru," dedim. "Göreceğimiz filmin en erotik sahnesinden bile daha heyecan verici. Hiç bu sahneyi kaçırır mıyım?"

403

"Çapkın!" diye gülümsedi. "Ne doyumsuzsun sen! Daha az evvel şey yaptık.."

"Ne yaptık?"

"Söyletme şimdi beni... Hadi kalk."

Kadınsal bir zevkti bu. Aslında yerimden fırlayıp ikazına uyarak banyoya gitsem içinin burulacağına emindim. Yerimden kımıldamadım tabii.

Önce başındaki havluyu yatağa fırlattı. Islak saçları omuzlarına dağıldı. Sonra aynanın karşısında beline doladığı büyük havluyu çözdü. Sanırım Sitem'le aralarındaki en önemli farklardan biri de buydu. Cinselliğini yaşamaktan büyük zevk alıyordu Nur. Kadınlığını sevdiği erkeğe hissettirmek, onun cinsel beğeni ve hayranlığını devamlı izlemek hoşuna

gidiyordu. Sitem'le de cinsel bir problemim olmamıştı, ama şimdi bu farkı daha iyi anlıyordum. Nur adeta bir teşhirciydi, fakat sapıklık ya da saplantı derecesinde değil, sevdiği erkeğe tüm güzelliğini onu tahrik mertebesinde göstermekten haz duyuyordu. Sitem'in asla böyle tutkuları olmamıştı.

Düzgün ve oynak kalçalarına gözlerim takıldı. Sırtından sızan bir su damlası ağır ağır kuyruksokumuna doğru süzülüyordu. Sözde bana bakmıyordu, ama onu ne kadar arzu ve beğeni ile seyrettiğimin de farkındaydı. Artık, acele et demekten de vazgeçmişti. Kasten çırlıçılak oyalandığını biliyordum.

Tuvalet masasının önünde sanki aradığı şeyi bulamamış gibi sağına soluna bakınıp duruyordu. Dayanamayıp sordum.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"İç çamaşırlarımı," dedi.

"Giymen şart mı?"

"Çılgın!" diye gülümsedi.

404

Sonra salına salına banyoya yürüdü.

"Herhalde orada unuttum."

Bu da palavraydı. Yaptığı şovun bir bölümü olduğuna emindim. Nitekim banyoda giyinmeden sutyenle külodu-nu elinde sallaya sallaya geri döndü.

Zevkten dört köşeydim.

Sanki karşımda profesyonelce bir striptiz gösterisi sunuyordu.

Yine çapkınca sıırttı. "Bakma öyle, utaniyorum," dedi..

* * *

Gittiğimiz film sıradan bir macera filmiydi. Aksiyon sahneleri bol, vurdulu kırdıh, patlamalı, su gibi kanın aktığı, tatsız tutsuz bir şey. Neden bu filmi seçtiğini anlamamıştım. Zaten film başladıktan az sonra dikkatim dağılmış, seyirden kopmuştum. Nur ise pür dikkat izliyordu.

O sızılar tekrar başlamıştı. Sağ omzumda ve sol bacağımda... Neden ağrıyordu acaba? Sol bacağımda karıncalanmalar hissediyordum.

Aldırmadım...

Beynim yeniden yaşadığım kaosa odaklandı. Hayatımda neler oluyordu? Bu macera nasıl sonuçlanacaktı? Tam bir bilinmezlik içindeydim. Her şeyden önce Nur muammasını çözmek zorundaydım. Bana ailesi hakkında neden yalan söylemişti? Artık hiç kuşku yoktu, benden

gizlediği bir kimlik sorunu vardı ve ben bunu çözmedikçe ruhumdaki o korkuyu yenemeyecektim. En iyisi yüzleşmekti. Sonuç ne olursa olsun, ortaya çıkacak hakikati kabullenmek zorundaydım, velev ki bunun için ağır bir fatura ödemek zorunda kalsam bile...

405

Eve dönünce ilk işim aldığım kararı uygulamak olacaktı. Nur'a sinemadan sonra bir otele gidip çay içmeyi teklif etmiştim, ama eve dönüp bu konuyu konuşmanın en isabetli davranış olacağını düşünüyordum şimdi.

Nihayet film bitti.

iki saat boyunca heyecanla filmi izleyen sevgilim, "Nasıl buldun?" diye sordu.

"Ehh," dedim. "Vasattı. Ya sen?"

"Bayıldım, heyecandan yerimde duramadım. Hele finaldeki köprü sahnesi nefisti."

Herhalde filmin sonuna doğru düşüncelerime fazla dalmış olmalıydım ki, Nur'un bahsettiği sahneyi hiç görmediğimi anladım.

Çıkışta sevgilim koluma girdi ve yaramaz ve şımarık bir çocuk edasıyla mırıldandı.

"Acıktım. Şimdi beni nereye götüreceksin?" diye sordu.

"Eve dönüyoruz," dedim.

inanmaz gibi yüzüme baktı. "Hani bir otele gidip çay içecektik."

"Yapacağımız daha önemli bir şey var."

"Ne?"

"Konuşmamız gerekiyor."

"Bunu her dakika yapmıyor muyuz sevgilim? Ben biraz dışarıda vakit geçirmek istiyorum. Bana söz vermiştin."

"Üzgünüm, ama artık bir karara varmam gerektiğine inanıyorum."

Nur hiç sesini çıkarmadı, yalnız suratını astı...

406

Sinirli bir şekilde salona girip ufak masa lambasını yaktı.

"Konuş," dedi. "Seni dinliyorum."

Hayret, tahminimden çok daha sakindim. Hatta alaycı bir ses tonuyla mırıldandım.

"Niye bu kadar sinirlisin Nur?"

Aynı gerginlikle yüzüme baktı. "Yine aynı konuları açacaksın, değil mi? Bıkıp usandım artık bu mevzudan. Konuşmamızın hiçbir yararı olmadığını hâlâ anlamadın mı? ilişkimizi bizim dışımızdaki bazı güçler yönlendiriyor ve biz bunu değiştirmeye muktedir değiliz. Konuşacak neyimiz kaldı?"

"Olabilir," dedim. "Ama bu durum bana neden yalan söylediğini izaha yetmiyor."

Hışım la bağırdı. "Sen de bana söyledin?"

"Doğru. Ama işin başında buna mecburdum. Çünkü Azrail'le bir anlaşma yapmıştım."

"Lütfen Murat, yine aynı şeylere dönmeyelim. Artık bu konuyu kapatalım. Serr hasta olduğunu kabul etmiyorsun, ben de Sitem'e olan benzerliğimi kabullenemiyorum. Seninle anlaşmıştık, bir daha bu konuya dönmeden ya devam edecektik ilişkimize ya da kesinkes ayrılacaktık, unuttun mu?"

"Biliyorum, ama bana hâlâ neden yalan söylediğini anlamış değilim."

Nur bir an durarak yüzüme baktı.

"Hangi yalan?"

"istersen önce bana ailen hakkında söylediğin yalandan başlayalım."

Yüzü kızardı bir an. Önce tek kelime etmedi. Sonra gözlerimin içine bakarak söylendi.

"Bu sabah Ortaköy'e gidip ailemi araştırdın, değil mi?"

407

Bunu tahmin etmeliydim. Bunca zaman sonra beni yalnız bırakarak seni dışarı çıkartan şey ancak benimle ilgili bir şey olmalıydı."

Kabul edercesine başımı aşağı yukarı salladım.

"Ne öğrendin?"

"Hüseyin Görkey'in baban olmadığını."

Yüzündeki kızarıklık daha da arttı.

"Ve sonra da gelip benimle seviştin," diye homurdandı. "Hiçbir şey olmamış gibi... Kılın kıpırdamadı... Yine beni arzulamaya devam ettin. Sence bu onurlu bir davranış mı?"

Sağ omzumdaki o lanet ağrı yine azmıştı...

Acı çekiyordum...

"Korkarım değil. Sana olan zaafımı kabul ediyorum. Tüm bedenimi kaplayan o habis hastalık gibisin, ruhumu senden sıyıramıyorum. Delicesine seviyor ve arzuluyorum. Ama ne yazık ki böyle yaşayamayacağımızı da anladım," diye homurdandım.

"Hep aynı nakarat... Unuttun mu, bunları çok konuştuk. Yeniden açmanın ne yararı var, ne geçecek eline? Anla artık, birbirimizden kopamıyoruz.."

"Üzgünüm, ama daha fazla devam edemeyeceğim."

Nur'un lacivert gözleri hüznle gölgelendi. İnanmaz nazarlarla yüzüme bakmaya başladı.

"Bitirmek mi istiyorsun?"

"Ne yazık ki başka çaremiz yok."

"Anlayamıyorum... Neden birden böyle bir karar aldın, sırf ailem hakkında sana yalan söylediğim için mi?.."

Omzum ve bacağım kadar ruhum da sızlıyordu. Aldığım kararın ne denli zor olduğunu ancak ben bilirdim ama olaylar canıma tak demişti artık. Başka bir alternati-

408

fim yoktu ve ayrılığın ikimizin selameti için de en uygun çözüm olduğuna inanmaya başlamıştım.

"Bu muamma içinde yaşayamayacağım Nur."

"Ne muamması?" diye sordu safça.

"Bırak artık bu tür oyunları. Kimsin sen? Neden karşıma çıktın? Neden ve nasıl Sitem'in her şeyini çaldın?"

Nur da iyice gerilmeye başlamıştı.

Birden patladı.

"Asıl benim yaşamımı çalan sensin. Karşılaştığımız güne lanet ediyorum. Keşke o tiyatro kumpanyasına hiç girmeseydim, keşke hiç seni görmeseydim. Kim kimi suçlamaya haklı onu da bilmiyorum. Evet, sana ufak tefek yalanlar söyledim, ama tüm bunlar sana olan sevgimden ve seni kaybetmemek isteğimdendi. Lanet olsun. Seni çok farklı, tüm erkeklerden apayrı biri olarak görmüştüm. Sevgiyi öylesine yaşıyordun ki, yapamayacağın hiçbir fedakârlık olmayacak sandım. Yanılmışım meğer, daha tanışmamızın üzerinden iki ay geçmeden pes ettin. Doğru, ben Hüseyin Görkey'm kızı değilim. O aile beni tanımaz, yüzümü dahi görmemişlerdir. Benim babam yıllar önce öldü. Hayatta bir tek annem var. O da..."

"Bırak şimdi bunları," dedim. "Duymak istemiyorum, itiraf etmeni istediğim şey, kfm olduğun. İn misin, cin misin sen? Neyin nesisin? Azrail'le işbirliği mi yapıyorsun?"

Donakalmış bir şekilde yüzüme bakmaya başladı.

Sesi çıkmıyordu şimdi.

"Hadi, konuş," diye hırsla bağırdım. "Her şeyi anlat. Artık oyun bitti. Az sonra perde kapanacak. Bu son sahnemiz."

"Demek tüm yaşananları bir oyun gibi görüyorsun? Yoksa Sitem'e ve bana duyduğun sevgi de bu oyunun bir parçası mıydı?"

409

"Anlamsız sorularla beni oyalama. Ya tüm gerçeği anlat ya da pilini pırtını topla ve evimi terk et."

Gözleri yaşarmıştı Nur'un.

"Beni kovuyor musun?" diye inledi.

"Bana gerçek yüzünü açıklamazsan, evet," dedim.

Nur tek kelime etmeden yerinden kalktı. Arkasını dönüp salondan çıktı...

* * *

Yatak odasından gelen sesleri işitiyordum. Eşyalarını topluyordu. Beni terk hazırlığı içindeydi. Pişman mıydım? Bugün bile bu suale kesin bir cevap veremem. Ama anımsadığım tek şey, aldığım kararı uygulamak zorunda olduğumu bilmemdi. Başka çarem kalmamıştı. Nur konuşmamış, ne olduğunu, nereden ve nasıl çıktığını hiç açıklamamıştı. Beni oynadığı oyuna inandırmak için yaptığı tüm itirazlardan da vazgeçmişti şimdi. Ne anlama gelirdi bu? İddialarımı bir tür kabul değil miydi? Yerime mihlanıp kalmıştım. Gerçi gereken son sözü söylemiş ve evimden gitmesini istemiştım, ama bu isteğimde ısrarlı olabilecek miydim acaba? Yoksa az sonra tüm söylediklerime pişman olup, özür dilemek, ayaklarına kapanıp, beni terk etmemesi için yalvaracak mıydım?

Kararlılığıma rağmen asla emin olamıyordum kendimden.

Sanki onsuz bir hayat benim için daha mı huzurlu olacaktı? İki yıldır aradığım şey ne idi, ona bir şekilde kavuşmak, varlığının yeniden hayatıma girmesini dilemek değil miydi? Şekli ne olursa olsun, Azrail yeniden onu bana

410

kazandırmıştı, şimdi bundan şikâyetçi olmam çılgınlıktan başka ne olabilirdi?

Az daha peşinden gidiyordum yatak odasına.

Son anda kendimi frenledim. Bunu yapmamalıydım. Belki bin kere özür dileyip, kendimi affettirebilirdim Nur'a. Ne de olsa beni seviyordu, bağışlayabilirdi. Aynı şeyi o yapsa ben bağışlamaz mıydım? Ama böyle yaşamayacağımı anlamıştım, sonu gelmeyecekti. Her daim kuşkuyla sürdüremezdim bu hayatı. Yaşamımızda bir sahtelik olacaktı ve galiba artık bunun

Sitem'in temiz anılarına yapılmış bir nankörlük gibi algılıyordum.

Salonda ne kadar zaman tek başıma kaldığımı anımsamıyordum. Sanırım uzun bir süreydi. Dakikalar geçmek bilmiyordu.

Nihayet Nur yatak odasından çıktı. Sırtında eski mon-tu, solmuş blucini, ayaklarında da lastik spor ayakkabıları vardı. Onu ilk gördüğüm günkü gibi. Tek bavulunu da eline almıştı.

Göz göze geldik.

Ağlamış ve hüzünlü olacağını sanıyordum. Ama yüzünde mağrur ve sinsî bir ifade mevcuttu. Sanki durumdan hiç etkilenmemişti.

"Gidiyorum ve bu hikâye dediğin gibi burada noktalandı," dedi.

Ona cevap vermedim. Zaten söyleyeceğim bir şey de kalmamıştı. Tek hissettiğim şey, sağ omzumdaki ağrının daha da şiddetlenmesiydi...

Lanet olası ağrının nedenini bilmiyordum. Ama gittikçe verdiği acı artıyordu.

Nur son bir kere daha gözlerimin içine baktı. Hadi, koş, atıl bana, her şeyi unutmaya ve yaptığın kabalığı unutmaya hazırım, özür dilemene de gerek yok dercesi-

411

ne... Ama o jesti yapmadım. Bakışlarımı kaçırdım...

Süklüm püklüm kapıya yürüdü.

Arkasından bakamıyor yalnızca ayak seslerini duyuyordum. En kritik andı. Aslında bütün kararlılığım, azmim, iradem palavra, masaldı. Her an arkasından seslenip, "Dur, gitme," diyebilirdim. Gerçek olan onu hâlâ deliler gibi sevdiğimdi. Mantiğim, akli selimim duygularıyla çatışıyor ve her an yenik düşebilirdim.

Kapının kapanmasıyla irkildim.

Nur gitmişti...

Donmuş gibi yerime çakılı kalmıştım. Sonunda iradem kazanmıştı savaşı, ama neticeden hâlâ emin değildim.

Aldığım ve uyguladığım karar belki de yaptığım en büyük hata olmuştu. Nur'un inatçı karakterini biliyordum, muhtemelen bundan sonra duyacağım nedamet işe yaramayacak ve kırılan gururu bana dönmesini engelleyecekti.

Neyi ispatlamıştım sanki?

Yalan söylediğini kabullenmişti, ama nedenini ona açıklama şansı tanımamıştım. Haksızlıktı bu. Her suçluya kendisini savunma hakkı verilirdi, ama ben ona bu hakkı bile tanımamıştım.

Hiç de adil değildi yaptığım...

Son tereddüdü de o an yaşadım. Hâlâ bir şansım vardı, yerimden fırlasam apartmanın merdivenlerinde onu yakalayabilirdim henüz. Hiçbir şey söylemeden kucakladığım gibi geri getirir, öpücüklerle boğarak, dilediği kadar özür de dileyebilirdim. O an ömrümün geriye kalan kısmını yitirdiğimi hissediyordum. Nur'suz bir hayat düşünemiyordum.

Fakat yerimden kalkamadım...

* * *

412

Salonda derin bir sessizlik vardı. Dışarda, sokaklarda, havada, suda hatta tüm âlemde. Beynimin uğultusundan başka hiçbir şey duymuyordum.

Pişmanlığım somut bir şekil almıştı. Donmuştum adeta. Hiç kımıldamadan oturuyordum. Bakışlarım sabitleş-miş, kör bir noktaya takılmıştı. Parmaklarım oturduğum koltuğun, dirseklerimi dayadığım yerine kenetlenmişti sanki.

Ve de sol bacağım sızlıyordu...

Saatın kaç olduğu hakkında da bir fikrim yoktu artık. Zaman benim için durmuştu. Her şey geçmişe dönmüş, olanlar hiç yaşanmamıştı.

Eski kâbus dolu hastalığım nüksediyordu.

Muhtemelen yeni bir nöbetin arifesindeydim.

Kendime ilk gelişim de üşümeyle başladı. Titriyordum. Ama bu alışık olduğumuz normal bir üşüme değildi. Farklı, çok farklıydı... Ne var ki buna yabancı değildim, daha önce de yaşamıştım. Yüzüme çarpan o rüzgârı, anaforu hissettim.. *.

Azrail geliyordu..

Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım onu görmek için. İhtiyar balıkçı, aynı sarı yağmurluğuyla ilerdeki koltuğa çoktan yerleşmişti bite...

Yutkundum önce...

"Gitti," diyebildim... "Nur beni terk etti."

"Bu yanlış bir ifade. O gitmek istemedi, sen onu kovdun."

Kısa bir an düşündüm, Azrail haklıydı. Nur'un hayatımdan çıkmasına ben öneyak olmuşum. Başımı salladım, haklısın diye. Sonra ilk defa, alaycı bir şekilde kedi gibi ısıldıyan gözlerine baktım.

"Konuştun mu onunla?" diye sordum.

"Be hey cahil fani, saçmalama. Ona görünmediğimi biliyorsun."

"Yalan bu. Boşuna benden gizlemeye çalışma. İkiniz de ortakınız, değil mi?"

ihthiyar Balıkçı'nın gözlerinde garip ısıltılar oldu.

"Biliyor musun evlat, senden hiç hoşlanmadım. Sen insan neslinin en zayıf örneklerinden birisin. Yüce Tan-rı'nın neden sana böyle bir ayrıcalık tanıdığını da hiç anlayamadım zaten. Zayıf, iradesiz, kişilihsiz, acınacak bir yaratıksın. Ne istediğinin bile bilincinde değilsin. Tan-rı'nın sana sunduğu nimeti elinin tersiyle geri teptin. Şimdi söyler misin bana, o zaman Tann'dan neden böyle bir talepte bulundun?"

Ters ters Azrail'e baktım.

"Benim isyanım kadereydi. Neden Sitem'i vakitsiz elimden aldın?"

"Ben ona karışmam. Ecel, takdiri ilahidir. Vadesi o kadarmış. Ben Tanrı katında bir görevliyim. Sadece bana verilen emirleri icra ederim."

Hırslanıyordum.

"Şimdi de benim canımı almaya mı geldin?" dedim.

Yaşlı balıkçı başını iki yana salladı.

"Hayır. Artık yaptığımız anlaşmanın sona erdiğini sana tebliğe geldim. Bir daha Nur'u asla göremeyeceksin."

"Bunu bana bildirmene hiç gerek yoktu. Tahmin edebilirdim."

"Sana iki defa da şans tanıdık, ama sen o yetersiz beyninle iki şansını da kötüye kullandın. Artık elimden hiçbir şey gelmez."

"Haklı olabilirsin. Ama yapamadım. Kuşkulardan kendimi sıyıramadım. Nur'u hep..."

"Sana gökten indirilmiş biri gibi gördün, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım usulca."

"Oysa değildi, o da senin gibi sıradan bir faniydi."

Kızgınlığım gittikçe artıyordu.

"Öyleyse niye bana bunu daha önce açıklamadın?" diye bağırdım.

Kıs kıs güldü Azrail.

"Çünkü senden hoşlanmadım."

Koltuğumdan fırladım.

"O zaman çık git evimden ve beni rahat bırak. Vadem dolup, canımı almaya gelinceye kadar da bir daha görünme gözüme, anladın mı?"

"Nasıl istersen, bana göre hava hoş."

ihthiyar Balıkçı gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

"Dur bir dakika!" dedim.

Dönüp bana baktı.

"Ne var yine?"

"Şu bir türlü bana söylemediğin, mukavelemizin üçüncü şartı neydi?"

Azrail'in çirkin tebessümü tüm yüzüne yayıldı.

"Artık bu şartın hiç önemi yok. Anlaşmamız ortadan kalktığına göre bilmesen de olur, zira seninle ilgili sayılmaz pek."

Merakım hâlâ devam ediyordu.

"Ne demek sayılmaz," diye homurdandım.

"Çünkü söz konusu şart sevdiğin kadınla ilgiliydi."

"Nasıl yani? Bilmek istiyorum."

Kedi gözleri şimdi karşımda ıslıl ısıldı. Sağ omzumdaki sancı da artmıştı.

"Cidden bilmek istiyor musun? Ama öğrenirsen neticesine de katlanacaksın."

Nefesim kesilir gibi olmuştu.

Yeni bir kötülükle karşılaşacağımı hisseder gibiydim,

415

o şartı keşke hiç sormasaydım, ama öğrenemezsem geriye kalan tüm yaşamım boyunca merak ruhumu kemirip duracaktı.

"Söyle," dedim.

"Bu anlaşmayı kabul ettiğine göre iki fani olarak sen de, sevgilin de kavuşacağınız mutluluğun bedeli olarak bir şeyler ödeyecektiniz. Senin bedelin hayatından bir on yıldır. Sen

kabul ettin." Dehşetle irkildim.

"Yoksa Nur'un da mı hayatından bir on yıl çalacaktınız?"

"Daha da kötü," diye mırıldandı Azrail. "Nasıl yani? Niye bana bu şartı ilk anlaşmamız sırasında söylemedin?"

"Çünkü bu ikinizin anlaşmanıza ve size bahşedilen ayrıcalığın devamına bağlıydı. Ama beceremedin, mutluluğu kaçırdın, insan olarak kuşkuların seni yiyip bitirdi. İkiniz de şüpheler içinde yaşadınız ve sonunda Tanrı'nın lütfettiği saadeti anlamsız bir hiç uğruna yok ettiniz." "Peki ne olacak şimdi?"

"Senin hatanın gerçek ceremesini Nur çekecek." "Anlamadım, nasıl?" Azrail keyiften dört köşeydi sanki. "Basit," dedi. "Buradan çıkıp onun canını almaya gideceğim."

Beynim duracak gibiydi.

"Olamaz!" diye bağırdım. "Onun hiçbir günahı yok. Bütün hata bende. Şüpheden kıvranan, mutluluğumuzu yok eden, hep bendim. Benim hatam için onun ruhunu teslim alamazsın."

"Üzgünüm evlat. Fakat bu ilahi tecelli. Hiç kimse değiştiremez."

416

Hiddetten köpürüyordum.

"Hayır," diye bağırdım yine. "Hatalı benim. Böyle ilahi tecelli olamaz. Benim hatamı neden o hayatıyla ödesin? Hem bu şartı vaktinde söyleseydin, belki bu sonuç doğmazdı. Bunu kabul edemem, sana izin vermeyeceğim."

Azrail hâlâ gülüyordu.

"Yoksa beni durduracağını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Gerekirse," dedim.

"İstersen bir dene."

Hiddetime ve kalbime bir bıçak gibi sağlanan hüzne rağmen onu asla durduramayacağımı biliyordum tabii. Külçe gibi yerime çöktüm.

Azrail'i engelleyemezdim.

Ve az sonra hayatiyet dolu Nur ölecekti..

Aman Allahım ben ne yapmıştım?

Sitem'den sonra, şimdi Nur'u da kaybediyordum ve bunun tek müsebbibi benim aptalca davranışım oluyordu...

Inanamıyordum, her şeyi berbat etmiştim..

Düşünmeye dahi dermanmı yoktu, içimin eridiğini hissediyordum. Aptallığım gencecik kızın ölümüne neden oluyordu..

"Hiç... hiçbir çaresi yok mu bunun?"

Azrail sırtıarak bana yaklaştı. Tam karşıma geçip alaylı bir şekilde beni süzmeye başladı. Sorumu duymuştu, ama cevap vermekte nedense ağırdan alıyordu.

"Olabilir belki," diye mırıldandı. "Emin değilim, çünkü karar beni aşar."

"Söyle," diye inledim. "Ne emredilirse onu yapmaya hazırım. Yeter ki Nur yaşasın, hayatta kalsın, benim hatam yüzümden ölmesin."

Farkında olmadan iki dizim üzerinde yere çökmüştüm. Azraile yalvarıyordum.

417

Doğum Günü: 15 Aralık — F.27

Sol dizimdeki ağrı katlanılır gibi değildi.

"Yalvarıyorsun şimdi, değil mi?"

Hiç çekinmeden, "Evet," dedim..

"Bir düşünmeliyim," diye mırıldandı Azrail...

"Lütfen, lütfen," diye inledim. "Sana yalvarıyorum..."

418

4

ACILAR içinde kıvranıyordum. Her yanımda sızlıyordu. Sanki her taraf karanlıktı. Gözlerimin kapalı olduğunu duyumsadım. O diyagonal ışıklar gözümün içinde uzanıyordu. Ucu bucağı olmadan sonsuza doğru. Çektiğim tüm acılara rağmen kendimi boşlukta hissediyordum... Gözka-paklarımtı açmayı bir türlü beceremiyordum...

Nihayet etrafımdaki dumanlar çözülür gibi oldu.

tık defa çevremi görebildim.

Hiç tanıımıyordum bulunduğum yeri. Ama bir yatakta olduğumu anlamıştım... Bana ait olmayan bir yatakta, içimi yeniden bir ürperti kapladı.

Nerede olabilirdim?

Burası benim yatak odam değildi. Etrafı zor seçiyordum. Yattığım yerde kıpırdamak istedim, beceremedim... Sanki yatağa bağlanmışım.

Sağ omzum ve sol bacağım müthiş sızlıyordu. Dehşete kapılır gibi oldum. Alçılar içindeydim. Aklım yavaş yavaş başıma geliyordu, ama hâlâ durumu kavramış değildim. Burası bir hastane odası olmalıydı...

Ama ne işim vardı burada?

Ne olmuştu bana ve kim getirmişti buraya?

Nefesim kesilir gibi oldu...

Tümüyle yabancıydım bulunduğum odaya. Etrafımda yardımcı olacak birilerini aradım. Bakındım, göremedim. Biri bana yardımcı olmalı, bu durumu açıklamalıydı.

İlk aklıma gelen Nur oldu.

Ne olmuştu acaba ona? Tanrı yalvarmalarımı kabul etmiş miydi? Yoksa beni bu hale Azrail mi sokmuştu? Ka-

419

rarsızlık içindeydim, Azrail'e saldırdığımı hiç hatırlamıyordum, hafızamdaki son görüntüsü, önünde diz çökmüş yalvarırken bana sırtarak bakmasıydı.

inler gibi ağzımdan bir ses çıktı, lakin kendi sesimi bile tanımakta zorlandım; sanki günlerdir konuşmamış, ağzımı hiç açmamıştım. Dilim damağım kupkuruydu. Yutkunmakta zorluk çekiyordum.

Su istiyordum. Susamıştım..

Birilerinin bana açıklama yapması gerekiyordu. En fazla da Azrail'i görmek istiyordum, bu durumu en iyi açıklayacak kişi ancak o olabilirdi...

Gözümdeki bulanıklık bile tam geçmemişti. Çevreyi ancak koyu bir sis perdesi arkasından görebiliyordum. Bir deneme daha yaptım.

"Burada mısınız?" diye bağırdım.

Daha doğrusu bağırdığımı sandım. Oysa kendi sesimi güç duyabilmişim.

Odada bir hareket, Azrail'in varlığını gösterecek bir kıvıldaış bekledim. Hiçbir şey olmadı. Çağrışıma cevap veren de çıkmadı.

"Lütfen gel," diye ricamı yeniledim. "Neler olduğunu bilmek istiyorum. Şu an beni yalnız bırakamazsın. Nur'a ne yaptın? Dualarım kabul oldu mu?"

Neden sonra kendi kendime konuştuğumu anladım.

Azrail odada yoktu ve gelmiyordu. Son görüşmemizde bana bir daha ortaya çıkmayacağını söylemişti, ama en azından yalvarış, yakarışlarımın Tanrı katında kabul edilip edilmediğini öğrenmek zorundaydım. Onu bulmalıydım...

Bir kere daha yataktan kalkmaya davrandım. Beceremedim. Sanki yatağa mihlanmıştım. Vücudumda ki alçılar külçe gibi ağırlık veriyordu.

420

Ne olmuştu bana?

Nasıl bu hale gelmiştim? Başıma gelenleri anımsamaya çalıştım; nafile... Dimağım durmuştu sanki. Azrail'e yalvardığını andan başkasını hatırlamıyordum. Aklımda kalan son sahne oydu...

Başım tekrar yastığa düştü.

Çaresizliğimi anladım, bir kere daha. Ama burası bir hastane odasıydı. Tek yapacağım şey yeniden uykuya dalmadan veya sızmadan beklemektir. Nasıl olsa, birileri gelirdi yanıma, er veya geç... Bir hemşire veya bir doktor... Kimse bir hastayı bu kadar başıboş bırakmazdı. Zaman ve saat kavramını her zamanki gibi yitirmiştim. Başımı ağır ağır yattığım odanın penceresine çevirdim. Hiç olmazsa bu kadarını yapabiliyordum.

Sabah saatleri olmalıydı. Solgun kış güneşi mat ışıklarını pencereden içeri yansıtıyordu. Dışarıda soğuk, gri, bulutlu bir hava olmalıydı. Bir kere daha zihnimi zorladım. Bu hale nasıl düşmüştüm acaba? Yoksa evden deli gibi fırlayıp Nur'un arkasından mı koşmuştum? Belki de o sırada bir araba kazası olmuştu. Evet, bir araba kazası? Gözümün önünden hiç gitmeyen o diyagonal ışıklar... Galiba bir şeyler canlanıyordu beynimde... Onlar far huzmeleri idi... Şimdi anlıyordum... Arabanın içindeydim... Beni rahatsız eden o ışıkların esrarını şimdi çözergibiydim...

Ama anımsadıklarım yetersizdi.

Yeri, zamanı kestiremiyordum..

Nur'u bulmuş muydum acaba?

Duyduğum sesle irkilerek başımı pencereden çevirip kapıya yönelttim. Hastane odasının kapısı usulca aralanmış ve bir baş görünmüştü, içeriye süzülen kişiyi gördüm.

Nur'du...

421

Yüreğim duracak gibi çarpmaya başladı. Çektiğim tüm acıları bir anda unuttu verdim.

"Nur," diye inledim... "Yaşıyorsun demek... Hayattasın."

Sevgilim şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu.

"Yaşıyorum elbette," dedi. "Ne olacaktı ki? Kazayı geçiren sendin, hayatım. Yoksa hatırlamıyor musun?"

Tabii, Nur Azrail'in anlaşılmamızdaki son şartı nereden bilebilirdi ki? Onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Saf ve bigünahtı. Az kalsın onun ölümüne sebebiyet veriyordum. Yatıp kalkıp Tanrı'ya şükretmeliydim, Tanrı bir kere daha birlikte yaşama şansı vermişti bize...

"Bilmiyorsun Nur," diye inledim yeniden. Yaşadıklarımı hiç bilmiyorsun... Belki bana inanmayacaksın, ama beni terk ettiğin o gece Azrail'le bir daha görüştüm."

Nur ürkerek yüzüme baktı.

"Kiminle görüştün?" diye sordu. "Azrail'le mi?"

"Evet," diyebilirdim. "Seni aptalca kovduğum o gece. Son bir kere daha karşıma çıktı o mendebur balıkçı kılığında..."

Nur hâlâ şaşkın şaşkın yüzüme bakmaya devam edi- ' yordu.

"Beni korkutuyorsun Murat... Doktorlar böyle bir şeyden bahsetmemişlerdi, yoksa başına gelenleri hatırlamıyor musun? En iyisi hemen birini çağırayım."

"Boş ver şimdi doktoru filan... Bunlar kırık çıkık, önemli değil Nur. Nasıl olsa zaman içinde geçerler. Önemli olan sana yeniden kavuşabilmem."

"Yeniden mi? Sen neden bahsediyorsun kuzum?"

"Senden tabii Nur, kimden olacak. Hayatımız devam edecek."

"Hem... neden bana Nur diye hitap ediyorsun?"

422

Şaşıarak yüzüne baktım.

Başka ne diyebilirdim ki? Yoksa bu da sık sık bana söylediği yalanlardan biri miydi? Gerçek adı farklı mıydı? Onu başka hangi adla çağırabilirdim, bildiğim tek ismi buydu...

Sevinçle yüzüne bakıyordum, artık ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, hatta kızgınlığını gidermek için benden intikam almaya kalkışmış olsa bile umurumda değildi, ona kavuşmuştum. Ama garip bir şekildi irkildim birden...

Nur hastaneye çok farklı bir kıyafetle gelmişti. Sırtındaki giysileri hiç hatırlamıyordum. Yün kazağını, eteğini ve sırtındaki paltoyu hiç görmemiştim. Saçlarını da bir tuhaf taramıştı bu sabah. Giysileri pahalı ve üstün bir zevkin eseri idi. Nur benden bir şey kabul etmediği gibi, onun zevklerinin birden bu kadar değişeceğine de ihtimal vermezdim. Saçları da kuaförden yeni çıkmış gibi itinalıydı. Oysa şimdiye kadar Nur'un kuaföre gittiğini hiç anımsamıyordum.

Ürpertim korkuya dönüşmek üzereydi.

"Sen... sen," diye fısıldadım. "Yoksa sen Nur değil misin?"

Sevgilimin yüzünde şaş'kınlıktan ziyade üzüntü ifadesi hasıl olmuştu.

"Murat! Yoksa beni hatırlamıyor musun sevgilim? Bir hafıza problemin mi var?"

Bedenimde kasılmalar başlamıştı.

Şaşkın şaşkın onu seyrediyordum... O devam etti. "Kazadan sonra iki gündür kendine gelemeden yatıyorsun, doktorlar vücudunda çok kırık olduğunu söylediler ve iğnelerle hep seni uyuttular, ama onların ifadesine göre hayati noktalarda kırık yokmuş... yani anlıyorsun ya... ka-

423

fatasında filan. Herhangi bir beyin travması geçirmediğine eminler... Ama sen şimdi..."

"Dur bir dakika," diye fısıldadım korkuyla. "Sen kimsin?"

Sevgilimin gözleri irileşmişti.

"Bu bir şaka mı? Gerçekten benim kim olduğumu çıkaramıyor musun?" diye sordu.

Allahım yoksa yanılıyor muydum?

Aklıma gelenin gerçekleşmesi olanaksızdı. Titreyerek sordum.

"Bugün ayı kaç?"

"On yedisi."

"Hangi aydayız?"

"Aralık tabii..."

"Ya sene? Hangi senedeyiz?"

Korkum had safhaya ulaşmıştı. Sevgilimin gözlerinin içine baktım. Vereceği tarih her şeyi açığa çıkaracaktı. Bana hakikaten endişeyle bakıyordu.

"Hangi senede olduğumuzu bilmiyor musun?" dedi.

"Üzgünüm, ama hayır... bilmiyorum."

Sevgilim çok tabii bir şey söylüyormuş gibi seneyi fısıldadı. Şaşkınlıktan dudağım uçuklayacaktı. Verdiği tarih tam iki sene öncesine aitti.

"O halde kazayı da hatırlamıyorsun?"

"Hiç... hiç hatırlamıyorum... Ben kaza filan geçirme-dim."

"O halde bu kırıklarla yatakta yatmanı nasıl açıklayacaksın?"

Haklıydı galiba. Yatağın içinde kımıldamadan duruyordum. Aptal aptal sargılarıma omzumdaki ve bacağım-daki alçılara bakakaldım.

"Ne oldu bana?" deyiverdim korkuyla.

424

Sevgilim uzanarak yumuşacık elleriyle saçlarımı okşadı.

"Anımsamaya çalış, lütfen. İstinye'de tam ışıkların olduğu noktada karşıdan gelen bir araba sana çarptı. Meğer sürücü sarhoşmuş ve deli gibi bir hızla geliyormuş. Hatırlıyor musun tam benim doğumgünümdü..."

Kendimden geçmek üzereydim.

"O halde sen Nur değilsin... Yani sen..."

"Söylesene Allah aşkına, kimden bahsediyorsun sen? Hani seni tanımasam, hayatında, ayılır ayılmaz adını sayıkladığın başka bir kadın olduğunu düşüneceğim. Beni, yani biricik sevgilin Sitem'i, hatırlamıyor musun?"

Gözlerim irileşti, kalbim daraldı, ölecek gibi hissettim kendimi.

tnanamıyordum. Yanı başımda, hasta karyolasının kenarına ilişmiş olan kadın, benim sevgilim Sitem'di... Artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu idrak edemiyordum. Kendimi derin bir sis tabakasının içinde buldum. Bir kere daha kendimden geçmişim..

Kendime geldiğimde gece olmuştu. Odanın elektriği yanıyordu, ama her zamanki gibi saati kestiremedim. Gözkapaklarımı araladım. Sevgilim az ilerimde bir koltuğun üzerinde uyukluyordu. Hâlâ hastanedeydim. Bu bir rüya, hayal ya da kâbus değildi. Düpedüz gerçeğin ta kendisiydi. Hafızam yerine geliyordu. Olayları özellikle de kazayı hatırlamaya başladım. O yağmurlu geceyi, Sitem'i almak ve birlikte doğumgününü kutlamak için dışarıya çıkacağımız geceyi...

Selim'le randevum vardı, Büyükdere'de. Tiyatroya

425

büyük bir aradan sonra yönetmen olarak dönüyordum. Hamlet'i sahneleyecektik. Bir balık restoranında buluşmuş, öğle yemeği yemiştik. Görüşmemiz uzamış ve ben geciktiğimi anlayınca yarın bir kere daha buluşmak üzere anlaşılarak restorandan çıkmıştım. Çok yağmur yağıyordu. Sitem'i daha fazla bekletmek istemiyordum. Arabama atlayıp hareket ettiğimi şimdi çok iyi hatırlamıştım. İstin-ye'ye kadar her şey yolunda gitmişti. Üç yol ağzındaki trafik ışıklarının olduğu noktaya gelince durmuştum. Kırmızı ışık yanıyordu. Her şey o birkaç saniye içinde olmuştu zaten. Birden hızla yaklaşan otomobilin farlarını görmüştüm. Uzun, diyagonal ışıklar... Beni rahatsız eden ışıklar... Arabanın yön değiştirip üzerime doğru

geldiğini anımsıyordum. Sonra korkunç bir çarpışma.. Acılar ve çılgınlıklar. Daha sonrası yoktu. Sanki her şey bir anda silinmişti hafızamdan. Şimdi anlıyordum; o kazada arabanın içindeki Sitem değil, bendim. O ölmemiş, hayattaydı... içimi tarifsiz bir sevinç kapladı önce. Sevgilim yaşıyordu. Duyduğum mutluluğu kaldıramayacak kadar yorgundum. Ama daha sonra garip bir hüznün içimi kapladığını duyumsadım. Peki, Nur kimdi? Sadece hayalimde yarattığım, hangi âlemde olduğumu idrak edemediğim bir dönemde düşlerimi süsleyen bir hayali varlık mıydı? tnanamıyordum bir türlü; onu tüm diriliği, canlılığı, sevecenliği, coşkusu ve cinselliği ile yaşamıştım. Evet, o baygın yattığım iki gün içinde şimdi karşımdaki koltukta uyuklayan Sitem'den çok farklı biri vardı hayatımda. Bedenleri aynı olsa da, karakterleri, zevk ve davranışları farklı biri.

Neler hissettiğimi tahlil edemiyordum. Hatta sevinmem mi, yoksa üzülmem mi gerektiğini de... Hiç kımıldamadım. Bakışlarımı koltukta uyuyan sevgilime çevirdim.

426

İçimde buruk bir hüznün vardı, Sitem'e seslenemedim, ayıldığımı, kendime geldiğimi haber veremedim. Duygularımı tahlil etmem, düşünmem, her şeyden önce kafamı toplamam gerekiyordu.

Duruma uyum sağlamam biraz zor oldu.

Demek her şey bir rüyaydı. Ya da ona benzer bir düş... Ruh hastalığı geçirmemiştım, Nur diye biri yoktu, pek tabiidir ki Azrail de. Zaten hayal âleminde yaşadıklarım inanılmaz şeylerdi, tüm sıkıntım başıma gelenleri mantık çerçevesinde açıklayamamamdan kaynaklanmıyor muydu?

Bir kâbustan sıyrılmış olmalıydım.

Şimdi gerçeklerle yüz yüzeydim.

Mutlu olmam gerekirdi, ama nedense içimdeki o burukluğun etkisinden kolay kolay sıyrılamayacağımı hissediyordum. Yeniden hayata dönmek galiba beni yeterince sevindirmemişti.

"Murat sevgilim, uyandın mı?"

Öylesine dalgındım ki, Sitem'in heyecanla yerinden kalktığını bile neden sonra fark ettim. Boş boş yüzüne baktım. >

"Saat kaç?" diye fısıldadım.

Bileğindeki saate göz' atan sevgilim cevap verdi.

"İki buçuk."

"Sabahtan beri yine uyudum mu Sitem?" dedim.

Sevgilimin lacivert gözleri ilk defa mutlulukla ışıldadı. Sevinç ifadesi kapladı yüzünü. Hemen anlamıştım, kendisine Sitem diye hitap etmemden, hafızamın yerine geldiğini, her

şeyi hatırladığımı anlamamanın rahatlığıydı bu.

Mutluluğunu iki kelime ile anlattı. "Çok şükür!"

Beni kucaklamak için yanıma koştu.

Hayata dönmüştüm artık...

427

* * *

O gecenin sabahında bir sürpriz daha yaşadım. Sitem etrafımda pervane gibi dönüp dolaşıp hasta yatağımda bir hemşire gibi bana bakmaya çalışırken birden kapı açılıp içeri babası Dr. Semih Erbil girdi. Benden hoşlanmayan, kızını hep elinden çaldığımı düşünen yaşlı adam. Tanışmamızdan sonra bu ilk karşılaşmamız oluyordu. Şaşırmıştım, buraya geleceğini hiç tahmin edemezdim. Babacan ve bağışlayıcı bir edayla yanıma yaklaşıp, "Geçmiş olsun evlat," dedi. "Sitem'den işittiğime göre kazayı ucuz atlatmışsın, verilmiş sadakan varmış."

Teşekkür ettim. Ama hâlâ şaşkınlık içindeydim. Doktor daha sonra kızına dönmüş ve aralarındaki ihtilaf hiç yaşanmamış gibi hasretle birbirlerine sarılmışlardı. İkisi de gözyaşı döküyorlardı, içim burkuldu, ne zaman barıştıklarını bilmiyordum, ama herhalde kazayı Sitem babasına telefonla anlatıp haber vermiş olmalıydı.

Yine hafızam bulanır gibi oldu. Bir an geçirdiğim kâbusa geri döner gibi oldum, Nur'un onu yanma alıp evime getirdiği akşamı hatırladım. Hiddet ve öfkeyle üzerime yürüdüğü, hakaretler yağdırdığı an canlandı beynimde. Evet, onunla uzun zamandır görüşmemiştik, ama adamcağız olgun ve kültürlü bir insan olarak kaza haberini alınca her şeye rağmen kızının yanına koşmuş ve onun acısına ortak olmuştu. Doktor, kesinlikle kâbusumda yer alan insan değildi. Üzüntüsüyle sevinci birleşmiş haldeydi. Rahatladığımı hissettim, bu vesileyle yaşamımızdaki bir sıkıntı daha tatlıya bağlanıyordu.

* * *

428

Tam sağlığıma kavuşmam epey zaman aldı. Uzun süre bastonla dolaştım. Kazadan altı ay sonra Sitem'le evlendik. Mutlu ve huzur dolu bir hayat yaşıyorduk. Ne yazık ki kaza nedeniyle çok istediğim Hamlet oyununu yönetemedim. Selim mecburen yerime başka bir yönetmen bulmak zorunda kalmıştı. Oyunun prömiyerine nazik bir jest yaparak iki davetiye yolladı, itiraf edeyim ki temsile ayaklarım titreyerek gittim. Tabii baygın yattığım o iki gün içinde yaşadığımı sandığım o kâbustan hiçbir şey bahsetmemiştim sevgilime. Ama Ophelia rolünü oyana-yan ve adını o güne kadar duymadığım genç oyuncu sahnede ilk defa görüldüğü anda az kaldı nefesim kesilecekti.

Hâlâ sahnede Nur'u göreceğimi sandım bir an ya da Sitem'in bir kopyasını. Oysa genç oyuncu onlardan çok farklı, kısa boylu, sarışın, fakat çirkin bir kızdı, oyunculuğu da vasattı.

Sitem heyecanımı hissetmişti, ama nedenini hiçbir zaman öğrenemedi. Online

söyleyebilirdim ki?

Sadece aylar sonra bir akşam televizyonun karşısında otururken aniden bir soru yöneltti bana. "Kuzum, hastanede ilk ayıldığın zaman Nur diye birinden bahsediyordun, hatta beni bile o sanmıştın. Kimdi o? Yoksa benden önce hayatına Nur isimli biri mi girmişti?"

Gülümsüyordu, ama yine de gözlerinin içinde o tarifsiz kuşkuyu yakalamıştım.

Ben de gülümsedim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Öyle biri yoktu..."

"Emin misin?" dedi.

"Kesinlikle."

Yine de rahatlamamıştı.

"Öyleyse o Nur ismini nereden çıkardın?"

429

"Bilmem," diye mırıldandım. "Bana kendini öyle tanıtmıştı."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Söylediğimden bir şey anlamamıştı.

"Nerede?" diye sordu.

"Kâbusumda tabii" diye fısıldadım gülerek...

OSMAN

y, «j

Ölüm her canlının kaçınılmaz sonucudur. Beşer mantığı bu olguyu rahat kabul eder.

Nitekim genç yönetmen Murat da güzel sevgilisi Sitemin vakitsiz ölümünü kabullenmek zorunda kaldı. Ama onu hiç unutamadı.

İki yıllık anıları aklında tüm tazeliğiyle yaşamaya devam etti. Hatıa öyle ki sonunda ruh hastası oldu.

Ta ki, yağmurlu bir gece Arnavutköy'de Azrail'le karşılaşınca kadar.

Bu karşılaşma genç yönetmenin hayatını bir anda allak bullak etti.

Çünkü Azrail ona insanoğlunun şimdiye kadar hiç duymadığı bir teklifte bulunacak ve Sitem'i geri getirmeyi vaat edecekti.

Tabii bunun Murat tarafından ödenmesi gereken bir de bedeli olacaktı.

SON